ROBIN COOK

INTENȚII PERICULOASE

rao international publishing company

ROBIN
COOK

INTENŢII PERICULOASE

Rao
Rao international publishing company

Editura RAO International Publishing Company Grupul Editorial RAO

ROBIN COOK
Harmful Intent
1990 Robin Cook

Traducere din limba engleză
EUGENIA POPESCU

Ediţia I
Editura RAO International Publishing Company, 2003

Martie 2003

ISBN 973-576-447-4

MULŢUMIRI
Asemenea tuturor proiectelor mele, şi opera de faţă beneficiază din plin de experienţa şi priceperea prietenilor, colegilor şi prietenilor prietenilor. De vreme ce acţiunea este legată de două profesiuni, este evident că sursa de bază au oferit-o profesioniştii. Cei cărora ţin să le mulţumesc în mod oficial sunt:

Medicii: Tom Cook
Chuck Karpas
Stan Kessler
Avocaţii: Joe Cox
Victoria Ho
Leslie McClellan
Judecătorul: Tom Trettis
Specialistul în terapeutică: Jean Reeds
Toţi mi-au oferit cu generozitate multe ore din timpul lor preţios.

Dedic această carte minunatei mele mame, Audrey Cook

„Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să-i ucidem pe avocaţi. "
W. Shakespeare, *Henric al VI-lea,* Partea a II-a

Prolog

9 septembrie 1988
11. 45 a. m.
Boston, Massachusetts

De la primele spasme de durere care începură în acea dimineaţă pe la ora nouă şi jumătate, Patty Owen nu avu nici o îndoială asupra stării în care se afla. Se temuse că, atunci când va sosi momentul, nu va reuşi să facă deosebirea între contracţiile ce anunţau începutul durerilor facerii şi micile zvâcnete şi disconfortul general al ultimelor trei luni de sarcină. Dar neliniştea ei se dovedi fără temei: contracţiile erau dureroase, energice şi intermitente, cu totul diferite de tot ceea ce simţise până atunci. Îi erau familiare doar în sensul că erau exact ca la carte în privinţa caracteristicilor şi a frecvenţei. O dată la douăzeci de minute, ca pe ceas, Patty simţea un junghi ascuţit în şale. În pauze, durerea dispărea, dar apoi izbucnea din nou. În ciuda durerilor din ce în ce mai mari – şi care erau abia la început – Patty nu-şi putu reprima o umbră de zâmbet. Ştia că micuţul Mark se pregătea să vină pe lume.

Încercând să-şi păstreze calmul, Patty începu să caute prin învălmăşeala de hârtii de pe dulăpiorul din bucătărie, ca să dea de numărul de telefon al hotelului, pe care i-l dăduse Clark în ajun. El ar fi preferat să renunţe la această călătorie de afaceri, de vreme ce Patty se afla atât de aproape de soroc, dar banca nu-i dăduse nici o posibilitate de alegere. Şeful lui insistase ca el să fie prezent la runda finală a negocierilor ce avea să ducă la încheierea afacerii la care lucra de trei luni. Se ajunsese totuşi la un compromis: cei doi bărbaţi fuseseră de acord ca, indiferent de stadiul negocierilor, Clark să lipsească două zile. Totuşi, îi fusese tare greu să plece, dar măcar va fi acasă cu o săptămână

înainte de a naşte Patty...

Patty găsi numărul de telefon. Îl formă şi o operatoare amabilă îi făcu legătura în camera lui Clark. Telefonul sună de două ori şi, văzând că nu răspunde, Patty îşi zise că soţul ei plecase deja la întâlnire. Ca să fie sigură, îl lăsă să mai sune de încă cinci ori, cu speranţa că el era la duş şi va răspunde brusc, cu răsuflarea tăiată. Dorea din tot sufletul să-i audă vocea liniştitoare.

În timp ce telefonul sună, Patty clătină din cap, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Deşi această primă sarcină o făcuse atât de fericită, de la început fusese chinuită de o presimţire că se va întâmpla ceva rău. Când Clark venise acasă cu vestea că trebuie să plece din oraş într-un moment atât de critic, Patty simţise că i se confirmau bănuielile. După toate cursurile Lamaze şi exerciţiile pe care le făcuseră împreună, trebuia să facă faţă încercării de una singură. Clark îi spusese că se frământă prea mult, dar că era firesc şi că va fi acasă cu mult timp înainte ca ea să nască.

Vocea telefonistei se auzi din nou pe fir. O întreba pe Patty dacă dorea să lase un mesaj. Patty îi spuse că voia ca soţul ei s-o sune. Cât de curând posibil. Îi dădu numărul spitalului Boston Memorial. Ştia că un astfel de mesaj concis avea să-l neliniştească pe Clark, dar aşa-i trebuia, dacă plecase într-un asemenea moment!

Apoi, Patty sună la biroul doctorului Ralph Simarian. Vocea tunătoare, bine dispusă a doctorului îi potoli spaimele, pentru moment. Îi spuse să-l roage pe Clark s-o ducă la BM, cum îi spunea el în glumă spitalului Boston Memorial, şi să o interneze. Va veni şi el acolo după două ore. Adăugă că intervalele de douăzeci de minute însemnau că mai avea mult de aşteptat.

— Doctor Simarian? Zise Patty în clipa când doctorul se pregătea să închidă telefonul. Clark e plecat din oraş într-o călătorie de afaceri. O să vin singură.

— Da' bine şi-a mai ales momentul! Răspunse doctorul Simarian, râzând. Aşa-s bărbaţii: le place să se distreze, dar, când e un pic de treabă de făcut, îşi iau tălpăşiţa.

— El credea că mai durează o săptămână, îl lămuri Patty, simţindu-se obligată să-l apere pe Clark. Ea avea voie să fie înfuriată pe el, dar altcineva, nu.

— O simplă glumă, îi răspunse doctorul Simarian. Sunt convins că o să fie nenorocit că nu-i şi el de faţă. Când se va întoarce o să avem o mică surpriză pentru el. N-ai de ce să fii neliniştită. Totul va fi perfect. Ai cum să ajungi la spital?

Patty îi spuse că o vecină se oferise s-o aducă ea, dacă se iveau surprize în timpul absenţei lui Clark.

— Domnule doctor, adăugă Patty pe un ton şovăielnic, acum, că partenerul meu de la cursurile Lamaze nu-i aici, mă simt prea agitată ca să fac singură faţă. Nu vreau nimic care să dăuneze copilului, dar dacă credeţi că pot

fi anesteziată aşa cum am vorbit...

— Nici o problemă, răspunse doctorul Simarian, tăindu-i vorba. Nu-ţi chinui căpşorul ăla drăguţ cu mărunţişurile astea. Am eu grijă de toate. Îi sun chiar acum şi-o să le spun că vrei anestezie epidurală, e bine?

Patty îi mulţumi doctorului Simarian şi închise telefonul exact în clipa când începutul unei noi contracţii o făcu să-şi muşte buzele.

„Nu există nici un motiv de îngrijorare", îşi spuse ea ferm. Avea încă destul timp ca să ajungă la spital. Doctorul Simarian ţinea totul sub control. Patty ştia că bebeluşul era sănătos. Ea insistase să i se facă ultrasunete şi amniocenteză, deşi doctorul Simarian îi spusese că nu era nevoie, de vreme ce Patty nu avea decât douăzeci şi patru de ani. Dar, cum la presupunerile ei sumbre se adăugă şi grija firească, hotărârea lui Patty avu câştig de cauză. Rezultatele testelor fură extrem de încurajatoarea: copilul pe care îl purta în pîn-tece era un băiat normal, sănătos. La o săptămână de la primirea rezultatelor, Patty şi Clark au zugrăvit camera bebeluşului în albastru şi au început să se gândească la nume, oprindu-se, în cele din urmă, la Mark.

Una peste alta, nu existau motive să se aştepte la altceva decât la un travaliu normal şi la o naştere obişnuită.

În timp ce se îndrepta spre dulapul din dormitor ca să-şi ia geanta cu cele necesare, Patty observă că vremea de afară se schimbă pe neaşteptate. Lumina strălucitoare a soarelui de septembrie care se revărsase prin ferestrele arcuite fusese eclipsată de un nor întunecat care se ivise brusc dinspre apus, cufundând camera de zi într-o obscuritate aproape perfectă. Un bubuit de tunet din depărtare îi dădu lui Patty fiori pe şira spinării.

Nefiind superstiţioasă din fire, Patty respinse ideea că această furtună era un semn prevestitor de rău. Se duse spre canapeaua din camera de zi şi se aşeză. Se gândea să-şi sune vecina de îndată ce contracţia aceasta va lua sfârşit. Astfel, vor fi aproape de spital când va începe următoarea.

Când durerea deveni insuportabilă, încrederea însuflata de doctorul Simarian dispăru. Patty fu cuprinsă de teamă în clipa când o pală de vânt se dezlănţui în curtea din spate, îndoind mestecenii şi aducând primele picături de ploaie. Patty se înfiora. Ar fi vrut să se fi sfârşit toate astea. Poate că nu era superstiţioasă, dar era speriată. Felul cum se potriviseră lucrurile – furtuna aceasta, călătoria de afaceri a lui Clark, începutul durerilor cu o săptămână mai devreme -părea ciudat. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji, în timp ce aştepta să-şi sune vecina. Numai dacă n-ar fi atât de speriată!

— Ah, minunat! Spuse doctorul Jeffrey Rhodes pe un ton sarcastic privind panoul cu programările pentru anestezie. Apăruse un caz nou: Patty Owen, o pacientă care se hotărâse să nască neapărat cu anestezie epidurală. Jeffrey clătină din cap, ştiind prea bine că el era singurul anestezist disponibil în acel moment. Toţi ceilalţi din tura de zi erau implicaţi într-un caz sau altul. Jeffrey

sună la sala de naşteri ca să afle date despre pacientă şi i se spuse că nu era nici o grabă, fiindcă femeia nu sosise încă de la biroul de internare.

— E vreo complicaţie care să mă intereseze şi pe mine? Întrebă Jeffrey, aproape speriat de ce ar fi putut să audă. Lucrurile nu-i merseseră bine în ziua aceea.

— Pare o treabă de rutină, răspunse infirmiera. Primipară. Douăzeci şi patru de ani. Sănătoasă.

— Cine o asistă?

— Simarian, răspunse infirmiera.

Jeffrey spuse că se va duce îndată s-o vadă şi puse jos receptorul. „Simarian!" îşi zise Jeffrey, gândindu-se c-o să meargă strună. Tipul era bun din punct de vedere tehnic, dar Jeffrey găsea că felul superior în care-şi trata pacienţii era cam enervant. Slavă Domnului, că nu era Braxton sau Hicks! Îşi dorea să meargă uşor cazul şi, dacă se putea, rapid; cu unul dintre cei doi lucrurile s-ar fi desfăşurat altfel.

Părăsi sala de anestezie şi o porni pe coridorul principal care ducea spre sălile de operaţie, depăşind biroul de pro-gramări şi agitaţia dinăuntrul lui. Tura de seară era aşteptată peste câteva minute; schimbarea gărzii producea, inevitabil, un moment de haos.

Jeffrey împinse uşile duble, batante, care duceau în holul secţiei chirurgie şi-şi smulse masca ce-i atârna pe piept, legată de elastic. O azvârli în coşul de gunoi cu o senzaţie de uşurare; de şase ore tot respira prin pacostea asta.

Holul era animat de personalul care intra în tură. Jeffrey nu băgă pe nimeni în seamă şi merse mai departe spre vestiarul la fel de aglomerat. Se opri în faţa oglinzii, curios să vadă dacă arăta tot atât de rău pe cât se simţea. Aşa era! Ochii parcă i se înfundaseră, păreau atât de îngropaţi în orbite! Sub fiecare vedea o pată adâncă în formă de semilună. Până şi mustaţa lui Jeffrey arata ponosită; nici nu era de mirare, după ce ţinuse pe faţă masca de chirurg timp de şase ore.

Asemenea majorităţii doctorilor care încercau să scape de ipohondria dobândita în facultatea de medicină, Jeffrey cădea adesea în cealaltă extremă: nesocotea său trecea cu vederea orice simptom de boală sau semn de oboseală, până ce acestea ameninţau să-l copleşească. Nici ziua aceea nu făcea excepţie. Din clipa în care se trezise, la şase dimineaţa, se simţise groaznic. Deşi de câteva zile era lipsit de vlagă, la început atribuise ameţeala şi frisoanele vreunui aliment pe care-l consumase în ajun. Când, spre amiază, fu cuprins de valuri de greaţă, Jeffrey se gândi imediat că starea lui era cauzată de excesul de cafea. Iar când durerea de cap şi diareea se porniră în primele ceasuri ale după-amiezei, dăduse vina pe supa pe care o mâncase la prânz la bufetul spitalului.

Abia când se confruntă cu imaginea sa hăituită din oglindă din vestiar, Jeffrey recunoscu, în sfârşit, că era bolnav. Probabil că se molipsisese de gripă

care bântuise prin spital în ultima lună. Îşi atinse fruntea cu încheietura mâinii ca să vadă dacă are temperatură. Nu era nici o îndoială: era fierbinte.

Jeffrey plecă din faţa chiuvetei şi se îndreptă spre dulapul lui, gândindu-se ce bine era că ziua se apropia de sfârşit. Se vedea în pat şi asta era cea mai atrăgătoare imaginea pe care şi-o putea închipui.

Se aşeză pe banchetă; nebăgând în seamă grupurile angajate în conversaţie, ca să-şi deschidă dulapul cu cifru. Se simţea mai rău ca niciodată. Stomacul îi ghiorăia rău; intestinele îl dureau. O crampă trecătoare îi umplu fruntea de broboane de sudoare. Dacă nu-l înlocuia nimeni, mai avea câteva ore de serviciu.

După ultima cifră, Jeffrey îşi descuie dulapul. De acolo scoase o sticluţă de paregoric, un leac vechi pe care mama lui îl silea să-l înghită când era copil. Boala pe care mama lui i-o atribuia tot timpul era fie constipaţia, fie diareea. Abia când ajunse la liceu, Jeffrey îşi dăduse seama că diagnosticele mamei lui nu erau decât pretexte ca să-l facă să ia leacul ei universal. În decursul anilor, Jeffrey ajunsese să se încreadă în paregoric, dacă nu şi în talentul de diagnostician al mamei sale. Avea întotdeauna o sticluţă la îndemână.

Scoase capacul, îşi dădu capul pe spate şi trase o duşcă zdravănă. Tocmai se ştergea la gură, când văzu un om de serviciu care stătea lângă el şi-i urmărea fiecare mişcare.

— Vrei o duşcă? Întrebă Jeffrey râzând şi întinzându-i bărbatului sticluţa. E grozav!

Omul îi aruncă o privire scârbita, se ridică şi plecă.

Jeffrey dădu din cap văzând lipsa de umor a bărbatului. După reacţia lui, ai fi zis că-i oferise otravă. Jeffrey îşi scoase hainele cu o încetineală neobişnuită. Îşi frecă în treacăt tâmplele, apoi se urni din loc şi intră la duş. După ce se săpuni şi se clăti, mai rămase cinci minute sub jetul de apă, apoi ieşi de sub duş şi se şterse la repezeală. Îşi perie părul ondulat, castaniu deschis, îşi puse un halat curat, o nouă mască şi o nouă bonetă. Acum se simţea cu mult mai bine. În afară de câte o bolboroseală, din când în când, chiar şi colonul lui părea să-l ajute, măcar pentru moment.

Jeffrey se întoarse prin holul secţiei de chirurgie, de-a lungul coridorului sălilor de operaţie şi trecu prin uşa de comunicare a departamentului de travaliu. Decorul de acolo se deosebea în mod plăcut de faianţa utilitară a sălilor de operaţie. Camerele individuale de travaliu, deşi la fel de sterile, erau zugrăvite în culori pastelate şi aveau reproduceri de artă impresionistă pe pereţi. Existau chiar şi perdele la ferestre, îţi dădea, mai degrabă, impresia unui hotel decât a unui spital mare, urban.

Jeffrey se duse la ghişeul principal şi se interesă de pacienta lui.

— Patty Owen e la 15, îi spuse o negresă înaltă, chipeşă. Numele ei era Monica Carver şi era sora-şefă a turei de seară.

Jeffrey se sprijini de ghişeu, recunoscător că se poate odihni o clipă.

— Cum se simte? Întrebă el.

— Destul de bine, îi răspunse Monica. Dar o să cam dureze. N-are contracţii puternice sau frecvente şi s-a dilatat doar patru centimetri.

Jeffrey dădu din cap. Ar fi preferat ca treaba să fie mai avansată. Practică obişnuită cerea să se aştepte ca pacientă să fie dilatată şase centimetri până să se înceapă anestezia. Monica îi întinse lui Jeffrey fişa lui Patty. El o parcurse rapid. Nu scria mare lucru acolo. Femeia era, evident, sănătoasă. Măcar ăsta era un lucru bun.

— O să stau puţin de vorbă cu ea, spuse Jeffrey, pe urmă mă întorc în sala de operaţie. Dacă intervine ceva, dă-mi un telefon.

— Sigur că da, răspunse Monica pe un ton vesel.

Jeffrey porni spre camera 15. Când se afla pe la jumătatea drumului, în hol, îl apucă o altă crampă intestinală. Fu nevoit să se oprească şi să se sprijine de perete până îi trecu. „Ce pacoste!" îşi zise el. Când se simţi îndeajuns de bine îşi continuă drumul spre camera 15 şi bătu la uşă. O voce plăcută îl invită să intre.

— Sunt doctor Jeffrey Rhodes, spuse el, întinzându-i mâna. Voi fi anestezistul dumitale.

Patty Owen apucă mâna întinsă. Palma îi era umedă şi degetele, reci. Părea cu mult mai tânără de douăzeci şi patru de ani. Avea părul blond şi ochii ei mari păreau ai unui copil. Jeffrey îşi dădu seama că femeia era speriată.

— Ce bine-mi pare că vă văd, spuse Patty, nelăsând să-i scape mina lui Jeffrey. Trebuie să vă spun de la început că sunt o laşă. Nu prea ştiu să suport durerea.

— Fii sigură că noi te putem ajuta, îi răspunse Jeffrey, pe un ton liniştitor.

— Vreau să fiu anesteziată, zise Patty. Doctorul meu spune că se poate.

— Înţeleg, răspunse Jeffrey. O să fii. Totul va fi bine. Avem o mulţime de naşteri aici, la Boston Memorial. O să avem grijă de tine şi, când toate se vor sfârşi, o să te miri singură de ce ai fost atât de speriată.

— Chiar aşa! Se miră Patty.

— Dacă n-am avea atâtea paciente fericite, crezi că un număr atât de mare de femei s-ar întoarce aici a doua, a treia sau chiar a patra oară?

Patty îi răspunse cu un zâmbet sleit.

Jeffrey mai petrecu un sfert de oră cu ea, punându-i întrebări în legătură cu sănătatea şi alergiile ei. Îşi arătă simpatia când află că soţul ei era plecat din oraş într-o călătorie de afaceri. Fu surprins de faptul că ea ştia atâtea despre anestezia epidurală. Ea îi mărturisi nu numai că citise despre asta, dar şi că sora ei fusese astfel anesteziată la cele două naşteri ale ei. Jeffrey îi explică de ce nu o va anestezia imediat. Când doctorul îi spuse că putea să-i dea, între timp, puţin Demerol, dacă dorea, Patty se relaxa. Înainte de a pleca, Jeffrey îi reaminti că orice medicament lua ea, îl lua şi bebeluşul. Apoi, îi repetă că nu exista nici un motiv de îngrijorare; se afla pe mâini bune.

Când ieşi din camera de travaliu a lui Patty şi simţi o altă crampă intestinală, Jeffrey îşi dădu seama că va trebui să ia măsuri serioase împotriva simptomelor lui, dacă ţinea să reziste la această naştere. Deşi luase paregoricul, se simţea din ce în ce mai rău.

Trecând din nou prin uşile ce duceau la sălile de operaţie, Jeffrey se întoarse la boxă anestezistului de lângă sala de operaţie unde-şi petrecuse cea mai mare parte din zi. Camera era goală şi probabil că nu avea să fie folosită până în dimineaţa următoare.

Se uită de-a lungul coridorului ca să vadă dacă nu era cineva şi trase draperiile. Deşi îşi dăduse seama, până la urmă, că era bolnav, nu voia să recunoască asta faţă de nimeni.

Trase sertarul aparatului său de anestezie Narcomed III şi scoase de acolo un ac mic pentru injecţii intravenoase şi o trusă de perfuzie. Luă un flacon de Ringer Lactat de pe raft şi smulse învelişul de pe dopul de cauciuc. Cu un gest hotărât, înfipse tubul de perfuzie în sticlă şi agăţă sticla de stativul de pe aparatul de anestezie. Dădu drumul fluidului prin tub până ce dispărură bulele de aer, apoi închise capacul de plastic.

Jeffrey nu-şi făcea acest tratament decât rareori, dar practicase metoda destul ca să fi căpătat dexteritate. Folosindu-şi dinţii ca să ţină garoul de un capăt, îl încolăci în jurul bicepsului şi se uită cum încep să i se destindă venele.

Jeffrey se hotărâse să se folosească de o şmecherie despre care aflase când era medic rezident. Pe vremea aceea, el şi colegii lui, mai cu seamă cei de la chirurgie, refuzau să-şi ia concediu de odihnă, de teamă să nu-şi piardă îndemânarea. Dacă făceau gripă său aveau simptome ca acelea pe care le avea acum Jeffrey, îşi acordau, pur şi simplu, un răgaz ca să-şi injecteze un litru de fluid intravenos. Rezultatul era aproape garantat, considerându-se că majoritatea simptomelor gripei se iveau din cauza deshidratării. Când un litru de Ringer Lactat îţi curgea prin vine, nu se putea să nu te simţi mai bine. Trecuse mult timp de când Jeffrey recursese ultima oară la o perfuzie. Tot ce spera era ca eficienţa să fie aceeaşi ca pe vremea când era medic rezident. Acum, când avea patruzeci şi doi de ani, îi venea greu să creadă că ultima oară fusese cu aproape douăzeci de ani mai tânăr.

Tocmai când Jeffrey era gata să înfigă acul, perdeaua boxei fu trasă la o parte. Jeffrey ridică privirea şi dădu de chipul uimit al Reginei Vinson, una dintre surorile din tura de seară.

— Oh! Exclamă Regina. Mă scuzaţi.

— Nici o problemă, dădu să spună Jeffrey, dar Regina dispăruse tot atât de repede cum apăruse. De vreme ce se nimerise să-l surprindă asupra faptului, Jeffrey se gândi s-o roage să-l ajute să ataşeze tubul perfuziei de ac, după ce el îl va introduce în venă. Întinse mâna şi dădu la o parte perdeaua, în speranţa că o va prinde din urmă, dar Regina ajunsese deja departe în holul aglomerat. Lăsă să cadă perdeaua la loc. Se va descurca la fel de bine şi fără

ea.

După ce ataşă tubul de perfuzie, deschise supapa. Aproape imediat, avu o senzaţie de răceala, în timp ce lichidul se răspândea repede în braţul lui. În momentul în care flaconul fu aproape gol, antebraţul lui Jeffrey deveni rece la pipăit. Scoase acul, tampona locul cu un pic de vată muiată în alcool şi îndoi cotul ca să n-o lase să cadă. Aruncă flaconul şi acul în coşul de gunoi, apoi se ridică. Aşteptă o clipă să vadă cum se simte. Senzaţia de ameţeală şi durerea de cap dispăruseră complet. La fel şi greaţa. Încântat de rezultatele rapide, Jeffrey trase perdeaua şi porni din nou spre vestiar. Doar colonul îl mai supăra.

Tura de seară îşi începuse deja activitatea, în timp ce tură de zi se pregătea să plece. Vestiarul era plin de lume veselă. Majoritatea duşurilor erau ocupate. Jeffrey folosi mai întâi toaleta. Pe urmă, scoase sticluţa de paregoric şi mai trase o duşcă zdravănă. Gustul îl făcu să se cutremure şi se întrebă de ce era atât de amar. Aruncă sticluţa goală în coşul de gunoi. Apoi mai făcu un duş şi se îmbrăcă cu un alt rând de haine curate.

Când pătrunse în secţia de chirurgie, se simţea aproape un om normal. Avea de gând să stea jos vreo jumătate de oră şi să-şi citească ziarul, dar, înainte de a apuca să se aşeze, auzi ţârâitul celularului. Recunoscu numărul. Era de la sala de travaliu.

— Doamna Owen întreabă de dumneavoastră, îi spuse Monica Carver, auzindu-i vocea.

— Cum se simte? Întrebă Jeffrey.

— Destul de bine, răspunse Monica. E un pic speriată, dar n-a cerut analgezice, cu toate că acum are contracţii regulate. S-a dilatat cam între cinci şi şase centimetri.

— Perfect! Zise Jeffrey. Era mulţumit: Vin imediat.

În drum spre sala de travaliu, Jeffrey se opri la oficiul de anestezie ca să se uite la panoul cel mare pe care erau afişate activităţile din acea seară. După cum se aşteptase, toată lumea era angajată în cazurile în curs. Luă o bucată de cretă şi scrise că, dacă e liber cineva, să vină la travaliu, să-l înlocuiască.

Când Jeffrey ajunse în camera de travaliu, numărul 15, Patty era tocmai în mijlocul unei contracţii. O moaşa experimentată se afla lângă ea şi cele două femei se comportau ca o echipă bine antrenată. Fruntea lui Patty era îmbrobonată de sudoare. Îşi ţinea ochii strâns închişi şi o apucase zdravăn pe soră de mâini. Un monitor de cauciuc îi înconjura mijlocul, urmărind desfăşurarea travaliului şi bătăile inimii fătului.

— Ah, salvatorul meu în haine albastre! Spuse Patty când durerea se mai potoli şi când, deschizând ochii, îl văzu pe Jeffrey stând la picioarele patului. Zâmbi.

— Cu anestezia ce facem? Întrebă Jeffrey.

— Ce facem? Repetă şi ea, ca un ecou.

Întregul echipament de care avea nevoie Jeffrey se afla pe un cărucior pe

care doctorul îl împinsese în cameră la întoarcerea lui. După ce instala un tensiometru, Jeffrey scoase monitorul de cauciuc de pe abdomenul lui Patty şi o ajută să se aşeze pe o parte. Cu mănuşile pe mâini, îi frecă spatele cu o soluţie antiseptică.

— Mai întâi, am să-ţi administrez anestezia locală despre care am vorbit, spuse Jeffrey în timp ce pregătea injecţia. Făcu o mică împunsătură cu un ac subţire în mijlocul spatelui lui Patty, mai jos de talie. Ea se simţi atât de uşurată la gândul anesteziei, că nici măcar nu tresări.

Apoi, doctorul luă un ac Touhey de pe tava de anestezie şi se asigură că totul era în regulă. În continuare, folosind ambele mâini, împinse acul în spatele lui Patty, făcându-l să înainteze încet, dar sigur, până când se asigură că a atins învelişul ligamentos al canalului spinal. Retrase stiletul şi agaţă de el o seringă goală de sticlă, apoi apăsa uşor pe pistonul seringii. Simţind rezistenţa, începu iar, cu gesturi experte, să împingă acul mai adânc. Deodată, rezistenţa pe piston dispăru. Jeffrey era mulţumit: ştia că se afla în zona epidurală.

— Te simţi bine? Întrebă Jeffrey, folosind o seringă de sticlă ca să extragă o doză de testare de 2 centimetri cubi de apă distilată conţinând o cantitate mică de epinefrină.

— Aţi terminat? Întreba Patty.

— Nu încă, răspunse Jeffrey. Mai durează câteva minute. Injecta doza de testare, după care luă imediat tensiunea şi pulsul lui Patty. Nu intervenise nici o schimbare. Dacă acul s-ar fi aflat într-un vas de sânge, lui Patty i s-ar fi accelerat pe loc bătăile inimii, ca reacţie la epinefrină.

Abia atunci apucă Jeffrey micul cateter epidural. Cu atenţie şi îndemânare, îl ataşă de acul Touhey.

— Simt ceva ciudat în picior, spuse Patty, agitată.

Jeffrey opri presiunea pe cateterul care se afla la aproximativ un centimetru de vârful acului. O întrebă pe Patty ce simţea, după care îi explică: deseori, cateterul epidural atingea nervii periferici ce traversează zona rahidiană. Asta ar putea explica senzaţiile ei. Când parestezia se mai atenua, Jeffrey mai împinse încet cateterul încă un centimetru şi jumătate. Patty nu se văită.

În cele din urmă, Jeffrey trase acul Touhey afară, lăsând micul cateter de plastic la locul lui. Apoi pregăti o a doua doză de testare de 2 centimetri cubi de Marcaină spinală de 25%, cu epinefrină. După ce injecta această doză – a doua -îi controla lui Patty simţul tactil la extremităţi. După câteva minute, când văzu că nu intervin schimbări, Jeffrey nu se mai îndoi că poziţia cateterului său era bună. În cele din urmă, injecta doza terapeutica de anestezic: 5 centimetri cubi de Marcaină de 25%. Apoi deşurubă capacul careterului.

— Asta-i tot, spuse Jeffrey, aplicând o faşă sterilă pe locul înţepăturii. Dar, te rog, să mai stai aşa, pe o parte, încă puţin.

— Dar nu simt nimic, se plânse Patty.

— Aşa şi trebuie, îi răspunse Jeffrey, zâmbind.

— Credeţi că-şi face efectul?

— Stai să vezi la următoarea contracţie, zise Jeffrey, plin de încredere.

Jeffrey îi spuse moaşei cât de des dorea să-i ia tensiunea lui Patty. Apoi o ajută să instaleze monitorul fetal. Rămase în camera de travaliu în timpul următoarei contracţii a lui Patty, folosind acest timp ca să-şi completeze fişa de anestezie care era, ca de obicei, detaliată. Patty se simţea liniştită. Durerile prin care trecuse fuseseră mult mai uşoare, drept care îi mulţumi lui Jeffrey din suflet.

După ce îi spuse Monicăi şi moaşei unde poate fi găsit, Jeffrey porni spre una dintre camerele de travaliu goale, neluminate, ca să stea întins puţin. Se simţea bine, dar, bineînţeles, nu normal. Alinat de zgomotul ploii care bătea în geam, închise ochii pentru câteva minute şi, spre mirarea lui, adormi tun. Îşi dădea vag seama că, din când în când, se deschidea şi se închidea uşa, că diferite persoane veneau să vadă ce face, dar nimeni nu-l deranja până când Monica intra şi-l zgâlţâi uşor de umăr:

— S-a ivit o problemă, spuse ea.

Jeffrey se dădu jos din pat şi se freca la ochi:

— Ce s-a întîmplaf?

— Simarian a hotărât să-i facă lui Patty Owen cezariană.

— Atât de curând? Întreba Jeffrey. Se uită la ceas. Clipi din ochi de mai multe ori. Camera părea mai întunecată decât înainte. Văzând cât era ceasul, constată cu uimire că dormise o oră şi jumătate.

— Fătul se află în prezentaţie occipitală posterioară şi nu înaintează, explică Monica. Dar problema principală este că inima lui întârzie să revină la ritmul normal după fiecare contracţie.

— E timpul să se facă o cezariană, fu de acord Jeffrey, în timp ce se ridică nesigur în picioare. Aşteptă o clipă până când uşoara ameţeală pe care o simţea se risipi.

— Vă simţiţi bine? Îl întreba Monica.

— Foarte bine, răspunse Jeffrey. Se aşeză pe un scaun ca să-şi încalţe pantofii sterili. Cum arată orarul?

— Simarian o să fie aici peste vreo douăzeci de minute, zise Monica, cercetând chipul lui Jeffrey.

— E ceva în neregulă? Întreba Jeffrey. Îşi trecu degetele prin păr, de teamă să nu-i stea zbârlit.

— Arătaţi palid, zise Monica. Poate din cauza luminii slabe de aici.

Afară ploua şi mai tare.

— Cum se simte Patty? Întrebă Jeffrey, îndreptându-se spre baie.

— E speriată, îi răspunse Monica din uşă. În privinţa durerilor, e bine, dar ar trebui să vă gândiţi să-i daţi un calmant ca să fie mai liniştită.

Jeffrey aprobă din cap, în timp ce aprindea lumina în baie. Nu era împotriva ideii de a-i administra lui Patty un calmant, dar, în împrejurările de faţă, se va mai gândi.

— Ai grijă să stea sub masca de oxigen, îi spuse el Monicăi. Ies de aici într-o clipă.

— Are masca de oxigen, îi strigă Monica peste umăr, în timp ce ieşea din cameră.

Jeffrey se cercetă în oglindă. Într-adevăr, arata palid. Apoi, mai observă ceva. Pupilele îi erau atât de contractate, încât păreau două vârfuri de creion. Nu le mai văzuse aşa mici

Niciodată. Nu-i de mirare că abia dacă zărise cât era ceasul în camera cealaltă.

Jeffrey îşi aruncă apă rece pe faţă, apoi se şterse, frecîn-du-se. Măcar asta îl mai trezea. Îşi mai privi pupilele încă o dată. Cotinuau să aibă un aspect miotic. Trase adine aer în piept şi-şi făgădui că, de îndată ce se va termina această naştere, va porni spre casă şi se va băga în pat. După ce-şi aranja părul cu degetele, se îndreptă spre camera de travaliu 15.

Monica avusese dreptate. Patty părea încurcată, speriată şi neliniştită la gândul cezarienei care o aştepta. Se simţea vinovată de absenţa travaliului. Când îşi exprimă din nou supărarea că soţul ei nu era de faţă, ochii i se umplură de lacrimi. Jeffrey se simţi plin de compătimire şi făcu un mare efort ca s-o liniştească şi să-i spună că totul va fi bine şi că, bineînţeles, nu era vina ei. Îi administra 5 miligrame de Diazepam intravenos despre care ştia că va avea un efect minim sau nul asupra fătului. Efectul calmant asupra lui Patty fu rapid.

— O să fiu adormită în timpul cezarienei? Întrebă Patty.

— O să te simţi foarte bine, răspunse Jeffrey, ocolind întrebarea. Unul dintre marile avantaje ale anesteziei epi-durale continue este că poate fi prelungită acum, când este nevoie de un nivel mai înalt, fără să-i facem nici un rău micuţei Patty.

— E băiat, zise Patty. Numele lui este Mark. Zâmbi slab. Pleoapele îi deveniseră puţin mai grele. Efectul calmantului era evident.

Transferul din camera de travaliu în sala de operaţie avu loc fără incidente. Jeffrey o ţinu pe Patty sub masca de oxigen în timpul scurtei călătorii.

Personalul sălii de operaţie fusese informat că se hotărâse efectuarea unei cezariene. Când Patty fu adusă, sala era aproape gata pentru această procedură. Infirmiera în echipament sterilizat era ocupată cu aranjarea instrumentelor. O soră nouă ajuta la împingerea căruciorului în încăpere şi la transferarea lui Patty pe masa de operaţie. Patt purta încă monitorul fetal care, pentru moment, nu fusese îndepărtat.

Jeffrey nu cunoştea prea bine personalul de seară şi o vedea pentru

prima oară pe această soră. Numele de pe ecusonul ei era Sheila Dodenhoff.

— O să am nevoie de puţină Marcaină de 5%, îi spuse doctorul Sheilei, în timp ce o trecea pe Patty de la oxigen portabil la tubul de oxigen procurat de aparatul lui de anestezie Narcomed III. Apoi îi luă din nou tensiunea lui Patty la braţul stâng.

— Îndată, îi răspunse vesel Sheila.

Jeffrey lucra repede, dar cu grijă. Înregistra fiecare procedură în fişa de anestezie, imediat ce o aplica. Spre deosebire de majoritatea doctorilor, Jeffrey se mândrea cu scrisul lui frumos, citeţ.

După ce ataşă firele EKG-ului, aplică oximetrul, pentru măsurarea pulsului, pe degetul mijlociu de la mâna stângă a lui Patty. Tocmai înlocuia acul cu un altul mai sigur când se întoarse Sheila.

— Poftim, spuse ea, dându-i lui Jeffrey o fiolă de sticlă de 30 de centimetri cubi, conţinând Marcaină 5%. Jeffrey luă medicamentul şi verifică eticheta, aşa cum făcea întotdeauna. Puse fiola pe aparatul de anestezie. Scoase din sertar o fiolă de 2 centimetri cubi de Marcaină rahidiană 5% cu epinefrină şi o extrase într-o seringă. După ce o întoarse pe Patty pe partea dreaptă, Jeffrey injecta cei 2 centimetri cubi în cateterul epidural.

— Cum merge treaba? Se auzi o voce puternică dinspre hol.

Jeffrey întoarse capul şi-l văzu pe doctorul Simarian punându-şi masca pe faţa, cu mâna încă pe clanţă.

— Suntem gata într-un minut, răspunse Jeffrey.

— Cum merge inima fetei? Întrebă el.

— Pentru moment, bine, îl informă Jeffrey.

— Mă echipez şi ne punem pe treabă.

Uşa se închise. Jeffrey îi strânse umărul lui Patty, în timp ce-i analiza rezultatele EKG-ului şi tensiunea.

— Te simţi bine? O întrebă el, mişcându-i masca de oxigen mai într-o parte.

— Cred că da, răspunse ea.

— Te rog să-mi spui tot ce simţi. Înţelegi? Îi zise Jeffrey. Simţi ceva ciudat în picioare?

Patty făcu semn că nu. Jeffrey se apropie de ea şi-i controla sensibilitatea tactilă. Se întoarse iar la masă şi controla din nou monitoarele; era sigur că nu intervenise nici o schimbare de poziţie a cateterului epidural şi că acesta nu pătrunsese nici prin şira spinării, nici prin vreuna dintre venele Bateson dilatate de sarcină.

Mulţumit că totul era în ordine, Jeffrey luă fiolă de Marcaină adusă de Sheila. Folosindu-şi degetul mare, desprinse capătul recipientului de sticlă sigilat. Verifică încă o dată eticheta, apoi extrase 12 centimetri cubi. Dorea să ridice nivelul anesteziei la T6 sau, mai bine, la T4. Când puse jos sticluţa de Marcaină, ochii lui întâlniră privirea Sheilei. Stătea la stânga lui şi se uita fix la

el:

— S-a întâmplat ceva? O întrebă Jeffrey.

Sheila îl fixă cu privirea o clipă, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din sala de operaţie, fără o vorbă. Jeffrey întoarse capul ca să surprindă privirea celeilalte infirmiere, dar aceasta continua să fie ocupată cu aranjarea instrumentelor. Jeffrey ridică din umeri. Se întâmpla ceva care lui îi rămânea străin.

Se întoarse lângă Patty şi îi injecta Marcaină. Apoi deşurubă cateterul epidural şi se întoarse la masă. Puse seringa jos şi notă în fişă ora şi cantitatea exactă a medicamentului injectat. O uşoară accelerare a pulsului îl făcu să-şi întoarcă privirile către monitorul EKG. Dacă intervenea vreo schimbare în ritmul inimii, Jeffrey se aştepta la o uşoară slăbire a blocajului simpatic progresiv. Dar se întâmpla invers. Pulsul lui Patty se intensifică. Era primul semn al dezastrului inevitabil.

Prima reacţie a lui Jeffrey fu, mai degrabă, de curiozitate decât de îngrijorare. Mintea lui analitică încerca să găsească o explicaţie logică pentru ceea ce vedea. Se uita la cifra afişată de tensiometru, apoi la cea a oximetrului. Ambele erau bune. Privi din nou EKG-ul. Pulsul continua să crească şi, ceea ce era şi mai alarmant, bătăile inimii erau neregulate, ectopice. În condiţiile prezente, acesta nu era un semn bun.

Jeffrey înghiţi în sec, simţind cum groaza îl strânge de gât. Trecuseră doar câteva secunde de când injectase Marcaină. Era posibil să fi pătruns intravenos, în ciuda rezultatelor dozei de test? Jeffrey mai întâlnise o reacţie negativă la anestezia locală în cariera lui profesională. Incidentul îl chinuise mult.

Bătăile ectopice îşi intensificau frecvenţa. De ce se mărea ritmul inimii şi de ce devenise neregulat? Dacă doza de anestezic pătrunsese intravenos, de ce nu scădea tensiunea? Jeffrey nu găsea un răspuns imediat la aceste întrebări, dar cel de-al şaselea simţ al său, cel medical, creat de ani de experienţă, declanşa semnale de alarmă în mintea lui. Se întâmpla ceva anormal. Ceva ce Jeffrey nu reuşea să-şi explice şi, cu atât mai puţin, să înţeleagă.

— Nu mă simt bine, zise Patty, întorcând capul ca să vorbească pe la marginea măştii.

Jeffrey se uită la chipul lui Patty. Îşi dădea seama că era din nou năpădit de teamă.

— Care-i problema? Întrebă el, năucit de desfăşurarea rapidă a evenimentelor. O atinse pe umăr.

— Am o senzaţie ciudată, răspunse Patty.

— Cum adică „ciudată"? Privirea lui Jeffrey se întoarse la monitoare. Exista întotdeauna riscul unei alergii la anestezia locală, deşi apariţia unei alergii în primele două ore de la prima doză părea ceva foarte neobişnuit. Observă că tensiunea se ridicase uşor.

— Aaaah! Strigă Patty.

Jeffrey îşi aţinti imediat privirea asupra ei. Trăsăturile lui Patty erau contorsionate într-o grimasă oribilă.

— Ce-i cu tine, Patty? Întrebă Jeffrey.

— Simt o durere în stomac, reuşi să spună Patty cu voce răguşită, printre dinţii încleştaţi. E sus, sub coaste. E altfel decât durerile naşterii. Vă rog... Vocea i se stinse.

Patty începu să se zvârcolească pe masă şi să-şi ridice picioarele. Sheila apăru din nou, însoţită de un infirmier voinic care dădu o mina de ajutor la potolirea pacientei.

Tensiunea, care se ridicase uşor, începu acum să scadă.

— Puneţi-i o faşă sub şoldul drept, ţipă Jeffrey, în timp ce scotea efedrina din sertar şi o pregătea pentru injecţie. Calculă în minte cât timp lăsase tensiunea să scadă înainte de a injecta agentul de accelerare. Nici acum nu pricepea ce se întâmpla şi prefera să nu acţioneze înainte de a şti exact care era situaţia.

Un sunet ca un gâlgâit îl făcu să-şi întoarcă iar privirile spre chipul lui Patty. Îi scoase masca de oxigen. Spre uimirea şi groaza lui, ea saliva ca un câine turbat. În acelaşi timp, lăcrima din belşug: faţa ei era scăldată în lacrimi. O tuse coaptă arăta că secreţii traheo-bronhice apăruseră în cantităţi mari.

Jeffrey continua să lucreze ca un profesionist desăvârşit. Practica îl învăţase să se descurce în astfel de situaţii de criză. Mintea îi lucra în viteză, prelucrând toate informaţiile, făcând ipoteze pe care apoi le elimina. Între timp, se lupta cu simptomele ce puneau în pericol viaţa pacientei. Mai întâi, aspira căile nazofaringiene ale lui Patty, apoi îi injecta atropină intravenos, urmată de efedrina. Aspiră din nou, după care injecta o a doua doză de atropină. Secreţiile se diminuară, tensiunea scăzu, oxigenarea se păstră normală, dar Jeffrey continua să nu-şi dea seama care e cauza. Singura explicaţie era o reacţie alergică la Marcaină. Controlă EKG-ul, sperând ca atropină să fi avut un efect pozitiv asupra bătăilor neregulate ale inimii. Dar ritmul inimii rămase tot neregulat. De fapt, deveni şi mai neregulat pe măsură ce pulsul lui Patty creştea. Jeffrey prepară o doză de 4 mg de propranolol, dar, până să o injecteze, observă fibrilaţiile musculare care distorsionau trăsăturile lui Patty într-o serie de contorsionări şi spasme aparent necontrolate. Fibrilaţiile se răspândiră rapid şi la alţi muşchi, până când trupul ei începu să fie zguduit de convulsii cronice.

— Ţine-o, Trent! îi strigă Sheila infirmierului. Prinde-o de picioare!

Jeffrey injecta propranololul, în timp ce EKG-ul continua să înregistreze noi schimbări bizare, sugerând o implicare difuză a sistemului electric conductor al inimii.

Patty aruncă pe gură fiere verde pe care Jeffrey o şterse imediat prin aspirare. Îşi aruncă ochii la afişajul oximetrului. Acesta rămânea constant. Apoi,

se porni alarma monitorului fetal; inima fătului îşi încetinea ritmul. Înainte să aibă cineva timp să reacţioneze, Patty suferi un alt atac puternic. Membrele ei se agitau nebuneşte în toate direcţiile, după care spatele i se arcui într-o ciudată hiperextensie.

— Ce naiba se petrece aici? Urlă Simarian, dând buzna pe uşă.

— E Marcaină, strigă Jeffrey. Are un fel de reacţie exagerată. Jeffrey nu avu timp să explice mai mult, în timp ce trăgea în seringă 75 mg de succinilcolină.

— Sfinte Dumnezeule! Răcni Simarian, dând ocol mesei ca să ajute la imobilizarea lui Patty.

Jeffrey injecta succinilcolină, împreună cu o nouă doză de diazepam. Era mulţumit că exigenţa lui îl făcuse să schimbe acul IV cu altul mai sigur. Semnalul audio al oximetrului arăta o scădere, pe măsură ce slăbea oxigenarea lui Patty. Jeffrey îi curăţă din nou căile nazale şi încercă să o alimenteze cu oxigen 100%.

Mişcările convulsive ale lui Patty se potoliră, pe măsura ce paralizia produsă de succinilcolină îşi făcea efectul. Jeffrey îi introduse un tub endotraheic, îi verifică poziţia şi o ventilă bine cu oxigen. Sunetul emis de oximetru reveni imediat la frecvenţa mai ridicată. Totuşi, monitorul fetal continua să transmită semnale de alarmă. Inima fătului îşi încetinise ritmul şi nu îşi revenea.

— Trebuie să scoatem fătul, răcni Simarian. Apucă o pereche de mănuşi sterile de pe una dintre mesele laterale şi le trase pe mâini.

Jeffrey urmărea în continuare tensiunea, care începuse iar să scadă. Îi administra lui Patty o nouă doză de efedrina. Tensiunea se ridică din nou. Îşi aruncă ochii la EKG; nici o schimbare în bine după propranolol. Apoi, spre groaza lui Jeffrey, tocmai când îl urmărea, EKG-ul se dezintegra într-o fibrilaţie fără sens. Bătăile inimii lui Patty încetaseră.

— Stop cardiac! Urla Jeffrey. Tensiunea scăzuse la zero. Atât EKG-ul, cât şi oximetrul începură să scoată sunete stridente.

— Doamne sfinte! Ţipă Simarian. O acoperise la repezeală pe pacientă. Se duse la masă şi începu masajul cardiac extern, prin apăsarea pieptului lui Patty. Sheila făcu anunţul necesar la panoul sălii de operaţie. Urmau să vină ajutoare.

Mai sosiră câteva surori, o dată cu căruciorul de urgenţe. Pregătiră defibrilatorul cu viteza fulgerului. Mai veni şi o soră de la anestezie care i se alătură lui Jeffrey.

Conţinutul de oxigen din sângele lui Patty se ridică uşor.

— Produceţi-i contraşocul! Porunci Jeffrey.

Simarian luă defibrilatorul din mina uneia dintre infirmiere. Îl puse pe pieptul gol al lui Patty. Toată lumea se îndepărtă cu un pas de masa de operaţie. Simarian apăsă pe buton. Patty fiind acum paralizată de

succinilcolină, curentul electric nu îi produse nici un efect, în afara celui de pe ecranul EKG. Fibrilaţia dispăru, dar când apăru din nou, semnalul fosforescent nu arăta o bătaie de inimă normală. În schimb, trasa o linie dreaptă, cu doar câteva ondulaţii minore.

— Reîncepeţi masajul, ordonă Jeffrey. Se uită la EKG. Nu-i venea să creadă că nu exista nici o activitate electrică. Infirmierul îl înlocui pe Simarian şi începu să apese pe pieptul lui Patty; reacţia fu pozitivă.

Monitorul fetal continua să emită sunete. Ritmul inimii copilului era prea lent.

— Trebuie să extragem fătul! Răcni din nou Simarian. Îşi schimbă mănuşile şi mai luă câteva feşe de la una dintre infirmiere. Le plasă cât putu mai bine, în ciuda masajului cardiac. Apucă un bisturiu de pe masa cu instrumente şi se puse pe treabă. Făcând o incizie verticala lungă, secţiona abdomenul inferior al lui Patty. Tensiunea fiind redusă, sîn-gerarea fu foarte slabă. Sosi printre cei de faţă şi un pediatru, gata să preia nou-născutul.

Jeffrey nu-şi lua ochii de la Patty. O aspiră şi fu mirat de cantitatea de secreţii, chiar şi după cele două doze de atropină. Cercetă pupilele pacientei şi fu mulţumit că nu erau dilatate. Fu chiar surprins când le văzu cât gămălia acului. Oxigenarea continua, aşa că Jeffrey hotărî să nu mai introducă nici un fel de medicamente în organismul lui Patty până la extragerea fătului. Îi explică pe scurt ceea ce se petrecuse infirmierei anesteziste.

— Credeţi că e o reacţie la Marcaină?

— Nu ştiu ce altceva ar putea fi, recunoscu Jeffrey.

Un minut mai târziu, un nou-născut fără glas, vineţiu şi inert fu extras din abdomenul lui Patty. După tăierea cordonului ombilical, copilul fu repede predat pediatrului care aştepta. Acesta alergă cu el la secţia de nou-născuţi, unde copilul fu înconjurat de echipa de reanimare. Infirmiera anestezistă se alătură şi ea grupului.

— Nu-mi place EKG-ul ăsta plat, îşi spuse Jeffrey, în timp ce injecta o doză de epinefrină. Se uită la EKG. Nici o reacţie. Apoi încercă cu o nouă doză de atropină. Nimic! Exasperat, extrase o mostră de sânge arterial şi o trimise la laborator pentru analiză.

Ted Overstreet, unul dintre chirurgii cardiaci care tocmai terminase o operaţie de bypass, intră înăuntru şi se opri lângă Jeffrey. După ce acesta îl lămuri care era situaţia, Overstreet veni cu ideea ca Patty să fie deschisă.

Infirmiera anestezistă se întoarse să le spună că nou-născutul nu era într-o formă bună.

— Apgarul este doar trei, zise ea. Respiră şi inima-i bate, dar nu bine. Nici tonusul muscular nu e bun. De fapt, e cam ciudat.

— Cum aşa? Întrebă Jeffrey, luptându-se cu un val de disperare.

— Piciorul lui stâng se mişca bine, dar dreptul, nu. Dreptul este inert. Cu braţele e exact invers.

Jeffrey clatină din cap. Era clar că copilul fusese lipsit de oxigen *în utero* şi creierul îi fusese afectat. Descoperirea aceasta era copleşitoare, dar nu era timp să te pierzi în regrete, în momentul acela preocuparea lui principală era Patty şi ce să facă să-i pornească din nou inima.

Sosi şi analiza de la laborator. PH-ul lui Patty era 7, 28. În condiţiile de faţă, îşi zise Jeffrey, nu era rău. Acum îi injecta o doză de clorură de calciu. Minutele se târau că orele, în timp ce toată lumea urmărea EKG-ul, aşteptând să vadă un semn de viaţă, o reacţie la tratament. Dar pe monitor nu apărea decât o linie dreaptă ce nu dădea speranţe.

Infirmierul continuă masarea pieptului, în timp ce ventilatorul păstra plămânii lui Patty plini de oxigen pur. Pupilele ei rămaseră miotice, semn că creierul ei primea suficient oxigen, totuşi inima îi rămase electric şi mecanic inertă. Jeffrey repetă toate procedurile din manuale, dar fără rezultat. Îi aplică iar un şoc lui Patty cu defibrilatorul fixat la 400 jouli.

După ce medicul pediatru îl stabiliză pe nou-născut, întregul personal de terapie infantila părăsi sala de operaţie, împreună cu grupul de rezidenţi şi infirmiere. Micul Mark fu transportat la secţia de terapie intensivă postnatală. Jeffrey îi urmări plecând. Curajul îl părăsise. Dând din cap cu tristeţe, se întoarse iar la Patty. Ce-i de făcut?

Jeffrey se uită la Ted, care se afla tot lângă el. Îl întrebă ce credea el că trebuie făcut. Jeffrey era disperat.

— Aşa cum am spus, cred că trebuie să o deschidem şi să lucrăm direct pe inimă. Aşa cum stau lucrurile, n-avem mult de pierdut.

Jeffrey mai privi o clipă linia dreaptă a EKG-ului. Apoi oftă.

— În regulă. Hai să încercăm, spuse el în silă.

Alte idei n-avea şi nici să renunţe nu voia. Aşa cum spusese Ted, n-aveau nimic de pierdut. Merita să încerce.

Ted se echipă şi îşi puse mănuşile în mai puţin de zece minute. Acum, că era gata, îi spuse infirmierului să înceteze masajul pieptului, ca să poată întinde o pânză împrejur şi să facă incizia. După câteva secunde, ţinea inima lui Patty în mina.

Ted masa inima cu mâna înmănuşată şi chiar injecta epinefrină direct în ventriculul stâng. Când nu se văzu nici un efect, încercă să pună inima în mişcare, ataşând fire interne de peretele cardiac. Aceasta aduse nişte schimbări pe ecranul EKG-ului, dar inima nu reacţiona.

Ted reluă masajul pe cord deschis.

— Să nu crezi că vreau să fac un joc de cuvinte, spuse el după câteva minute, dar pe mine nu mă mai trage inima să fac asta. Mă tem că jocul s-a terminat, dacă nu cumva aveţi vreo inimă pentru transplant pe-aici, pe undeva. Asta-i terminată de mult.

Jeffrey îşi dădu seama că Ted nu voia să pară dur şi că atitudinea lui, aparent superficială, era mai mult un mijloc de apărare decât o lipsă crasă de

compasiune, totuşi se simţi ca pălmuit. Trebui să facă un efort ca să nu răspundă violent.

Cu toate că renunţase, Ted continua masajul pe cord deschis. În sala de operaţie nu se mai auzeau decât sunetul monitorului care înregistra pacemakerul şi murmurul slab al oximetrului pentru puls care reacţiona la masajul intern făcut de Ted.

Simarian fu cel care sparse tăcerea:

— Sunt de acord, spuse el simplu, îşi smulse mănuşile cu zgomot.

Ted se uita la Jeffrey peste ecranul de eter instalat în grabă. Jeffrey dădu din cap. Ted încetă masajul inimii şi îşi retrase mâna din pieptul lui Patty:

— Îmi pare rău, zise el.

Jeffrey dădu iar din cap. Trase adânc aer în piept, apoi închise ventilatorul. Se uită din nou la imaginea tristă oferită de Patty Owen, cu abdomenul şi pieptul despicate grosolan. Era o imagine groaznică care n-avea să-l părăsească toată viaţa.

Podeaua era presărată cu sticluţe şi cu ambalaje de medicamente. Jeffrey se simţea distrus, paralizat. Acesta era sfârşitul carierei lui profesionale. Asistase la alte tragedii, dar asta era cea mai groaznică şi mai neaşteptată. Privirea îi alunecă pe aparatul de anestezie. Şi el era acoperit cu tot felul de medicamente rămase. Sub ele se afla fişa de anestezie incompletă. Va trebui să o completeze. În timp ce încercase cu disperare să o salveze pe Patty, nu mai avusese timp şi de asta. Se uită după fiola pe jumătate goală de Marcaină, cuprins de o antipatie iraţională faţă de ea. Deşi părea absurd, judecând după rezultatul dozelor de test, nu se putea împiedica să creadă că o reacţie alergică la acest medicament stătea la baza întregii tragedii. Îi venea să dea cu fiolă de perete, aşa, ca să se elibereze de frustrare. Bineînţeles că ştia că nu va azvârli cu fiolă; era prea stăpân pe sine ca să facă aşa ceva. Totuşi, nu reuşi să dea de ea în harababura de acolo.

— Sheila, o strigă el pe infirmiera care începuse să facă ordine, ce s-a întâmplat cu fiolă de Marcaină?

Sheila se opri din treabă şi-l privi pe Jeffrey drept în ochi:

— Dacă dumneavoastră nu ştiţi unde aţi pus-o, de unde să ştiu eu? Îi răspunse ea, supărată.

Jeffrey dădu din cap, apoi îşi îndreptă atenţia spre firele care o legau pe Patty de monitoare, ca s-o deconecteze. Supărarea Sheilei era de înţeles. Şi el era supărat. Patty nu meritase o astfel de soartă. Dar ceea ce nu înţelegea Jeffrey era că Sheila nu era supărată pe soartă. Era supărată pe Jeffrey. De fapt, era furioasă.

1

Luni

15 mai, 1989
11. 15 a. m.

Razele aurii de soare ale dimineţii pătrundeau prin fereastra care se afla sus, în stânga lui Jeffrey, şi inundau sala de tribunal, proiectându-se pe peretele lambrisat din spatele fotoliului judecătorului că lumina unui reflector. Milioane de fire minuscule de praf străluceau, învolburându-se în dunga de lumină intensă. Chiar de la începutul procesului, Jeffrey fusese frapat de caracterul teatral al sistemului juridic. Dar aceasta nu era una dintre dramele transmise ziua la televizor. Cariera lui Jeffrey era în joc, de fapt, întreaga-i viaţă.

Jeffrey închise ochii şi se aplecă înainte, la masa apărării, cuprinzându-şi capul cu mâinile. Îndepărtându-şi coatele pe masă, se frecă la ochi. Tensiunea era cât pe ce să-l înnebunească.

Trase adânc aer în piept şi îşi deschise ochii, aproape sperând ca scena din faţa lui să dispară ca prin farmec şi să se trezească din cel mai cumplit coşmar al vieţii lui. Dar, bineînţeles, suferinţa nu era cauzată de un vis urât. Jeffrey participase la cel de-al doilea proces al său, cauzat de moartea prematură a lui Patty Owen, cu opt luni în urmă. În clipa de faţă, se afla într-o sală de tribunal din centrul oraşului Boston, aşteptând ca juraţii să-i hotărască soarta în acest proces intentat pentru crimă.

Aruncându-şi privirea peste capul avocatului său, cercetă mulţimea. Se auzea o bolboroseală de voci scăzute, agitate, un murmur de aşteptare. Jeffrey îşi abătu privirea, conştient că toate discuţiile se învârteau în jurul lui. Ar fi vrut să se poată ascunde undeva. Se simţea cât se poate de umilit de spectacolul public care se desfăşura atât de rapid. Întreaga lui viaţă se destrămase, se dezintegrase. Cariera i se ducea de râpă. Se simţea copleşit şi cu toate acestea era incapabil să facă ceva.

Jeffrey oftă. Randolph Bingham, avocatul său, îl rugase să aibă un comportament calm şi stăpânit. Uşor de zis, greu de făcut, mai ales acum. După tot zbuciumul, neliniştea şi nopţile nedormite, se afla la capătul drumului. Juraţii ajunseseră la o decizie. Urma să se dea verdictul.

Jeffrey cercetă profilul aristocratic al lui Randolph. Omul îl ajutase ca un tată de-a lungul acestor opt luni de hărţuială, deşi era doar cu cinci ani mai în vârstă decât el. Uneori Jeffrey avusese aproape un sentiment de dragoste faţă de omul acesta, alteori încercase ceva ce se apropia de furie şi ura. Dar avusese întotdeauna încredere în capacitatea avocatului său, cel puţin până în acest moment.

Aruncându-şi privirea spre completul de judecată, Jeffrey cercetă chipul procurorului. Avea o deosebită antipatie pentru acest individ care părea să profite de cazul lui ca să avanseze în cariera lui politică. Jeffrey aprecia inteligenţa lui nativă, deşi ajunsese să-l dispreţuiască în aceste patru zile de

proces. Dar acum, când îl privea cum discută animat cu un asistent, îşi dădu seama că, în mod ciudat, nu avea nici un sentiment faţă de acest om. Pentru avocat, toată treaba fusese o afacere, nici mai mult, nici mai puţin.

Privirea lui Jeffrey trecu de la procuror şi se fixă pe banca juraţilor, acum goală. În timpul procesului, ideea că aceşti doisprezece străini îi ţineau soarta în mâini îl paralizase. Niciodată până atunci nu se simţise atât de vulnerabil. Până în acest moment, Jeffrey trăise cu iluzia că soarta lui se afla, în mare măsură, în propriile sale mâini. Acest proces îi dovedea cât de mult se înşelase.

Juriul deliberase timp de două zile agitate şi – în ceea ce-l privea pe Jeffrey – două nopţi fără somn. Acum, toţi aşteptau ca juraţii să se întoarcă în sala de judecată. Jeffrey se întreba din nou dacă aceste două zile de deliberări erau un semn bun sau un semn rău. Randolph, în stilul lui enervant de conservator, refuza să facă orice fel de comentarii. Jeffrey era de părere că avocatul său ar fi trebuit să mintă, doar ca să-i ofere câteva ceasuri de pace relativă.

În ciuda bunelor lui intenţii de a nu se mai frământa, Jeffrey începu să-şi mângâie mustaţa. Dându-şi seama ce făcea, îşi încrucişa braţele şi-şi puse mâinile în faţa lui, pe masă.

Se uită spre stânga, peste umăr, şi dădu cu ochii de Carol, cea care în curând o să devină fosta lui soţie. Stătea cu capul în jos. Citea ceva. Jeffrey îşi întoarse iar privirea spre fotoliul gol al judecătorului. Ar fi putut să-l enerveze că ea era atât de relaxată, încât să poată citi în acest moment, dar nu se enervă, în schimb, Jeffrey îi fu recunoscător că se afla acolo şi că-i dăduse tot sprijinul de care fusese în stare. În definitiv, chiar şi înainte de începutul acestui proces de coşmar, ajunseseră amândoi la concluzia că se înstrăinaseră.

La începutul căsătoriei lor, cu opt ani în urmă, nu părea să conteze că soţia lui era atât de sociabilă şi de deschisă, în timp ce el înclina spre o atitudine opusă. De asemenea, pe Jeffrey nu-l deranjase că ea amâna momentul lărgirii familiei că să facă progrese în cariera ei bancară, până când îşi dăduse seama că, pentru ea, „mai târziu" însemna „niciodată". Iar acum, ea dorea să se mute în vest, la Los Angeles. Jeffrey ar fi putut să accepte ideea mutării în California, dar nu se împăca deloc cu concepţia ei despre familie. De-a lungul anilor, ajunsese să-şi dorească, din ce în ce mai mult, un copil. Îl întrista să vadă speranţele şi aspiraţiile lui Carol îndreptându-se într-o cu totul altă direcţie, dar descoperi că nu putea să-i reproşeze nimic. La început, Jeffrey se împotrivise ideii de divorţ, dar, în cele din urmă, cedase. Într-un fel, nu se potriveau. Dar apoi, când problemele juridice ale lui Jeffrey se materializaseră, Carol avusese bunătatea să propună aminarea chestiunii familiale până după rezolvarea dificultăţilor lui legale.

Jeffrey oftă din nou, mai tare decât înainte. Randolph îi aruncă o privire dezaprobatoare, dar pentru Jeffrey aparenţele nu prea mai contau în acel moment. Gândul la ceea ce se întâmplase îl făcea să ameţească. Totul se

petrecuse atât de repede! După tragica moarte a lui Patty Owen, citaţia de prezentare la tribunal nu întârziase să apară. În climatul juridic al momentului, Jeffrey nu fusese surprins de acţionarea în justiţie, poate, doar, de rapiditatea acţiunii.

Chiar de la început, Randolph îl avertizase pe Jeffrey că va fi un caz dificil. Jeffrey nu-şi închipuise însă cât de dificil. Asta se întâmplase exact după ce Boston Memorial îl concediase. În acel moment, un asemenea pas i se păruse ciudat şi extrem de nedrept. Nu fusese, cu siguranţă, acel gen de sprijin şi vot de încredere pe care îl sperase Jeffrey. Nici el şi nici Randolph nu-şi dăduseră seama ce rost avusese concedierea. Jeffrey ar fi vrut să dea în judecată spitalul Boston Memorial pentru acest act abuziv, dar Randolph îl sfătuise să stea pe loc. El credea că această problemă se va rezolva mai bine după încheierea procesului de malpraxis.

Dar concedierea nu fusese decât prologul unor necazuri mai mari. Avocatul acuzării în procesul de malpraxis era un tip tânăr, agresiv, pe nume Matthew Davidson, de la o firmă din St. Louis, specializat în astfel de probleme. Lucra şi pentru o firmă de drept general din Massachusetts. Intentase proces împotriva lui Jeffrey, Simarian şi Overstreet, împotriva spitalului şi chiar împotriva companiei Arolen Pharmaceuticals, care produsese Marcaină. Jeffrey nu mai fusese niciodată implicat într-un proces de malpraxis. Randolph trebui să-i explice că era vorba despre o manevră „în forţă". Acuzarea intenta proces oricărei persoane „cu buzunarele pline", indiferent dacă existau sau nu probe de implicare directă în aşa-zisul delict de malpraxis.

Nefiind vizat doar el, Jeffrey găsise în asta o consolare la început, dar nu pentru multă vreme. În curând, deveni clar că Jeffrey va înfrunta singur procesul. Îşi amintea momentul de cotitură de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Se petrecuse în timpul propriei sale depoziţii, în stadiile iniţiale ale primului proces de malpraxis. El fusese primul care vorbise în apărare. Davidson pusese câteva întrebări curente de fond când, deodată, începuse să devină agresiv:

— Doctore, spusese Davidson, întorcându-şi faţa prelungă, frumoasă, spre Jeffrey şi dându-i acestui titlu un înţeles peiorativ. Se duse drept spre boxa martorilor şi se opri la câţiva centimetri de Jeffrey. Era îmbrăcat cu un costum impecabil, cu dungi subţiri, închis la culoare, purta o cămaşă albastru deschis şi o cravată roşie, cadrilată. Mirosea a colonie scumpă. Ai fost vreodată dependent de vreun drog?

— Obiecţie! Strigă Randolph, ridicându-se în picioare.

Jeffrey avu impresia că era o scenă dintr-o dramă, nu un capitol din propria sa viaţă. Randolph insistase asupra obiecţiei sale:

— Această întrebare nu are legătură cu problema în chestiune. Avocatul acuzării încearcă să exprime dubii privind moralitatea clientului meu.

— Nicidecum! Replică Davidson. Problema este strâns legată de împrejurările incidentului, după cum vor dovedi depoziţiile următorilor martori.

Câteva clipe, în sala aglomerată a tribunalului domni tăcerea. Publicitatea făcuse acest caz notoriu. Lumea stătea în picioare de-a lungul peretelui din fund.

Judecătorul era un negru solid, pe nume Wilson. Îşi împinsese ochelarii cu rame groase, negre, mai sus, pe şaua nasului, în cele din urmă, îşi drese vocea:

— Dacă vrei să mă păcăleşti, domnule Davidson, o să te coste mult!

— Bineînţeles că nici nu mă gândesc să vă păcălesc, domnule judecător.

— Obiecţia se respinge, spuse judecătorul Wilson. Făcu un semn din cap către Davidson: Poţi continua, domnule avocat.

— Vă mulţumesc, răspunse Davidson, îndreptându-şi iar atenţia către Jeffrey. Vrei să repet întrebarea, doctore? Insistă el.

— Nu, răspunse Jeffrey. Îşi aducea foarte bine aminte care era întrebarea. Aruncă o privire spre Randolph, dar acesta era ocupat cu completarea unor formulare juridice de culoare galbenă. Jeffrey răspunse privirii hotărâte pe care i-o aruncă Davidson. Avea presentimentul că-l pândea o nenorocire: Da, am avut cândva o mică problemă cu drogurile, spuse el cu voce scăzută. Era un vechi secret care nu-şi imaginase că o să iasă vreodată la iveală, mai cu seamă într-o sală de tribunal, îşi amintise de el de curând, când trebuise să completeze formularul necesar reînnoirii permisului său de practică medicală în Massachusetts.

— Vrei să declari juriului de ce drog erai dependent? Întrebă Davidson, îndepărtându-se de Jeffrey, de parcă era prea revoltat ca să rămână în apropierea lui mai mult decât era necesar.

— De morfină, răspunse Jeffrey pe un ton aproape sfidător. Asta s-a întâmplat acum cinci ani. Aveam probleme cu nişte dureri de spate după un accident urât de bicicletă.

Privind cu coada ochiului, Jeffrey îl văzu pe Randolph scărpinându-şi sprânceana dreaptă. Plănuiseră dinainte ca acest gest să însemne că trebuia să se limiteze la subiectul în discuţie, dar să nu ofere nici o informaţie. Jeffrey însă nu-l băgă în seamă. Era furios că acest episod neimportant din trecutul lui era dezgropat. Simţea nevoia să explice şi să se apere. Nu era nici pe departe un om dependent de droguri.

— Cât timp ai depins de droguri? Întrebă Davidson.

— Mai puţin de o lună, se răsti Jeffrey. A fost o situaţie în care nevoia şi dorinţa au fost imperceptibil legate între ele.

— Înţeleg, zise Davidson, ridicându-şi sprâncenele într-un gest dramatic de comprehensiune. Aşa ţi-ai explicat situaţia?

— Aşa mi-a explicat-o medicul care mi-a prescris tratamentul, i-o întoarse Jeffrey. Observă că Randolph se scărpina cu furie din nou, dar nu-l băgă în seamă. Am avut accidentul de bicicletă într-un moment în care problemele mele de familie se agravaseră. Un chirurg ortoped mi-a prescris morfină. Am încercat să mă conving că am avut nevoie de ea mai mult decât a trebuit. Dar,

în câteva săptămâni, mi-am dat seama ce se întâmpla, aşa că mi-am luat concediu medical de la spital şi m-am prezentat pentru tratament. Şi, aş putea să adaug, şi pentru consiliere pentru problemele din căsnicia mea.

— În săptămânile acelea, ai anesteziat pe cineva în timp ce... Davidson făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi gândit cum să-şi formuleze întrebarea... erai sub influenţa drogului?

— Obiecţie! Strigă Randolph. Acest fel de interogare este absurd! E aproape o calomnie!

Judecătorul îşi aplecă faţa ca să se uite pe deasupra ochelarilor care-i alunecaseră de pe nas.

— Domnule Davidson, spuse el cam de sus, ne-am întors la aceeaşi problemă. Presupun că ai un motiv puternic pentru a o lua pe calea asta.

— Absolut, domnule judecător, răspunse Davidson. Intenţionăm să demonstrăm că această mărturie are o influenţă directă asupra cazului în chestiune.

— Obiecţia se respinge, spuse judecătorul. Continuă. Davidson întoarse iar capul spre Jeffrey şi repetă întrebarea. Părea încântat de cuvintele „sub influenţa drogului".

Jeffrey îi aruncă o privire furioasă avocatului acuzării. Singurele lucruri din viaţa lui de care nu se îndoia absolut deloc erau simţul de răspundere profesională, competenţa şi priceperea în meserie. Faptul că acest om insinua contrariul îl înfuria.

— N-am creat probleme nici unui pacient, izbucni Jeffrey.

— Nu asta a fost întrebarea mea, zise Davidson. Randolph se ridica în picioare şi spuse:

— Domnule judecător, aş vrea să mă prezint la bară.

— Cum doreşti, îi răspunse judecătorul.

Atât Randolph, cât şi Davidson se apropiară de judecător. Randolph era furibund, se vedea clar. Începu să zâmbească într-o şoaptă răguşită. Deşi Jeffrey se afla la numai câţiva metri distanţă, nu putea să audă conversaţia clar, totuşi distinse cuvântul „suspendare" pronunţat de mai multe ori. În cele din urmă, judecătorul se sprijini de spătarul fotoliului şi se uita la el.

— Doctor Rhodes, spuse el, avocatul dumitale pare să creadă că ai nevoie de o pauză. E adevărat?

— Nu am nevoie de nici o pauză, răspunse Jeffrey, enervat. Radolph îşi aruncă mâinile în sus, iritat.

— Bine, spuse judecătorul. Atunci să continuăm interogarea, domnule Davidson, ca să putem face o pauză de prânz.

— Ei, bine, doctore, întrebă Davidson, ai anesteziat vreodată un pacient sub influenţa morfinei?

— Poate o dată sau de două ori, începu Jeffrey, dar...

— Da sau nu, doctore! I-o tăie Davidson. Un simplu da sau nu, asta-i tot

ce vreau.

— Obiecţie! Strigă Randolph. Avocatul acuzării nu-i dă voie inculpatului să răspundă la întrebare.

— Dimpotrivă! Spuse Davidson. Este o întrebare simplă şi am nevoie de un răspuns simplu. Da sau nu!

— Obiecţia se respinge, replica judecătorul. Inculpatul va avea ocazia să răspundă în cadrul interogatoriului încrucişat. Te rog să răspunzi la întrebare, domnule Rhodes.

— Da, răspunse Jeffrey. Simţea cum îi fierbe sângele în vine. Îi venea să se repeadă şi să-l strângă de gât pe avocatul acuzării.

— După tratamentul pentru dependenţa de morfină... Începu Davidson, îndepărtându-se de Jeffrey. Accentuase cuvintele „dependenţă" şi „morfină", apoi tăcu. Se opri în faţa boxei juraţilor, se întoarse, apoi adăugă: Ai mai consumat vreodată morfină?

— Nu, răspunse Jeffrey răspicat.

— Ai consumat morfină în ziua în care ai anesteziat-o pe nefericita de Patty Owen?

— Categoric, nu, răspunse Jeffrey.

— Eşti sigur, doctore Rhodes?

— Da, răcni Jeffrey.

— Nu mai am întrebări, spuse Davidson şi se întoarse la locul lui.

Randolph se străduise cât putuse în cadrul interogatoriului încrucişat, subliniind că problema dependenţei fusese minoră şi de scurtă durată şi că Jeffrey nu consumase niciodată mai mult decât doza terapeutică. În plus, Jeffrey se oferise singur să facă tratament, fusese declarat „vindecat" şi nu fusese supus nici unei acţiuni disciplinare. Dar, în ciuda acestor asigurări, Jeffrey şi Randolph avuseseră amândoi impresia că apărarea primise o lovitură mortală.

Dar chiar în momentul când se gândea la asta, Jeffrey fu readus la realitate de apariţia subită a unui aprod în uniformă la uşa sălii juraţilor. Pulsul i se acceleră. Avu impresia că se va anunţa intrarea juraţilor. Dar aprodul se îndreptă spre biroul judecătorului şi dispăru înăuntru. Gândurile lui Jeffrey se întoarseră iar la primul lui proces.

Respectându-şi cuvântul în privinţa relevanţei, Davidson reluase ideea dependenţei, prezentând noi probe cu totul neaşteptate după depoziţia dinainte. Prima surpriză apăru în persoana Reginei Vinson.

După obişnuitele întrebări introductive, Davidson dorise să ştie dacă îl văzuse pe doctorul Jeffrey Rhodes în ziua fatală a morţii lui Patty Owen.

— Da, răspunse Regina, uitându-se la Jeffrey.

Jeffrey o cunoştea vag pe Regină ca pe una dintre infirmierele din tura de seară de la sălile de operaţie. Nu-şi amintea s-o fi văzut în ziua când murise Patty.

— Unde era doctorul Rhodes când l-ai văzut? Întrebă Davidson.

— Era în boxa de anestezie a sălii de operaţie unsprezece, răspunse Regina, fără să-şi ia ochii de la Jeffrey.

Din nou, Jeffrey avu presimţirea că i se va întâmpla ceva rău, dar nu-şi putea da seama ce anume. Îşi amintea că lucrase în sala unsprezece aproape toată ziua. Randolph se aplecă spre el şi întrebă în şoaptă:.

— Ce urmăreşte?

— N-am nici cea mai vagă idee, mormăi Jeffrey, neputând să-şi desprindă privirea din ochii infirmierei.

Ceea ce-l deranja era că o simţea pe femeie profund ostilă lui.

— Doctorul Rhodes te-a văzut? Întrebă Davidson.

— Da, răspunse Regina.

Dintr-o dată, Jeffrey îşi aminti. Cu ochii minţii văzu imaginea chipului ei surprins în clipa când trăgea draperia deoparte. Faptul că se simţea rău în ziua aceea nenorocită nu avea legătură cu problema dependenţei pe care i-o ascunsese lui Randolph. Se gândise la ea, dar se temuse să-i spună. Pe vremea aceea era convins că atitudinea lui dovedea faptul că era profund dedicat profesiei. După cele întâmplate, nu mai fusese chiar atât de sigur. Aşa că se hotărâse să nu mai spună nimănui. Tocmai se pregătea să atingă braţul lui Randolph, dar fu prea târziu.

Davidson îi privea pe juraţi, unul după altul, în timp ce puse următoarea întrebare:

— Era ceva ciudat în faptul că doctorul Rhodes se afla în boxa sălii de operaţie 11?

— Da, răspunse Regina. Draperia era trasă şi sala de operaţie 11 nu funcţiona.

Davidson îşi ţinea ochii aţintiţi asupra juraţilor. Apoi zise:

— Te rog să spui curţii ce făcea dr. Rhodes în boxa de anestezie a sălii goale de operaţie cu draperia trasă.

— Se înţepa, spuse Regina iritată. Îşi făcea o injecţie intravenoasă.

Un murmur de agitaţie se răspândi în sala de judecată. Randolph se întoarse spre Jeffrey cu o expresie şocată. Jeffrey dădu din cap cu un aer vinovat.

— Pot să explic, spuse el pe un ton chinuit. Davidson continuă:

— Ce-ai făcut după ce l-ai văzut pe doctorul Rhodes „înţepându-se"?

— M-am dus la administrator, care 1-a sunat pe şeful anestezist, răspunse Regina. Din păcate, şeful anestezist n-a fost de găsit decât după consumarea tragediei.

Imediat după mărturia dezastruoasă a Reginei, Randolph reuşi să obţină o pauză. Când rămase singur cu Jeffrey, Randolph vru să ştie ce era cu povestea cu „înţepatul". Jeffrey mărturisi că se simţise rău în acea zi nenorocită şi că numai el fusese disponibil să se ocupe de acea naştere. Explică la câte

recursese ca să poată fi în stare să lucreze, inclusiv injecţia pe care şi-o făcuse şi paregoricul pe care îl luase.

— Ce altceva mi-ai mai ascuns? Întrebă Randolph, iritat.

— Nimic altceva, răspunse Jeffrey.

— De ce nu mi-ai spus asta mai demult? Îl întrebă Randolph pe un ton răstit.

Jeffrey clătină din cap. De fapt, nici el nu era sigur de ce:

— Nu ştiu, răspunse el. Nu-mi place să recunosc că sunt bolnav, nici faţă de mine însumi, cu atât mai puţin faţă de alţii. Cei mai mulţi doctori sunt aşa. Poate că e felul nostru de a ne apăra, fiindcă trăim tot timpul în preajma bolii. Ne place să credem că suntem invulnerabili.

— Eu nu-ţi cer să scrii un articol, aproape că ţipă la el Randolph. Păstrează articolul pentru *Revista de medicină din New England.* Vreau să ştiu de ce n-ai putut să-mi spui mie, avocatului tău, că ai fost văzut „înţepându-te" în dimineaţa în chestiune.

— Cred că mi-a fost frică să-ţi spun, recunoscu Jeffrey. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru Patty Owen. Oricine citeşte fişa îmi poate da dreptate. Ultimul lucru pe care aş fi fost dispus să-l admit e că putea fi vreo îndoială asupra formei bune în care mă aflam. Poate că mă temeam că nu mă mai vei apăra cu aceeaşi convingere, dacă credeai că am fost, cât de cât, vinovat.

— Sfinte Dumnezeule! Exclamă Randolph.

Mai târziu, când se aflau din nou în sala de judecată şi avea loc interogatoriul încrucişat, Randolph încercă să repare tot ce se putea repara. Sublime faptul că Regina nu ştia dacă Jeffrey se injectase cu un drog sau îşi făcuse, pur şi simplu, o injecţie pentru a se rehidrata.

Dar Davidson nu era încă dispus să cedeze. O aduse la bară pe Sheila Dodenhoff. La fel ca şi Regina, Sheila se uită chiorâş la Jeffrey în timp ce-şi depunea mărturia:

— Domnişoară Dodenhoff, zise Davidson, ca infirmieră care ai asistat la tragedia doamnei Owen, ai observat vreodată ceva ciudat la inculpat, la doctorul Rhodes?

— Da, am observat, spuse Sheila, triumfător.

— Vrei să fii drăguţă să spui tribunalului ce ai observat? Întrebă Davidson. Era clar că momentul îl încânta.

— Am observat că pupilele lui erau ca gămăliile de ac, spuse Sheila. Am observat asta fiindcă are ochii atât de albaştri. De fapt, abia i-am văzut pupilele.

Următorul martor al lui Davidson fu un oftalmolog de renume mondial din New York care scrisese un volum exhaustiv despre funcţiile pupilei. După ce vorbi despre calităţile lui strălucite, Davidson îl rugă să spună care era cel mai obişnuit narcotic care contractă pupilele până ajung ca gămăliile acului – adică

miotice, cum prefera să le numească doctorul.

— Vă referiţi la un narcotic sistemic sau la picături de ochi? Întreba oftalmologul.

— La un narcotic sistemic.

— Morfină, răspunse oftalmologul pe un ton convins.

Apoi se lansă într-o peroraţie incomprehensibilă despre nucleul Edinger-Westphal, dar Davidson îi tăie vorba şi îi cedă cuvântul lui Randolph.

Pe măsura ce procesul îşi urmase cursul, Randolph încercase să dreagă răul făcut, sugerând că Jeffrey luase paregoric pentru diaree. Fiindcă paregoricul are ca ingredient tinctura de opium, iar opiumul conţine morfină, îşi exprimase părerea că paregoricul îi micşorase pupilele lui Jeffrey. Explică, de asemenea, că Jeffrey îşi făcuse o injecţie împotriva simptomelor de gripă, care sunt, deseori, cauzate de deshidratare. Dar se pare că juraţii nu acceptau aceste explicaţii, mai ales după ce Davidson aduse la bară un internist bine cunoscut şi respectat.

— Spune-mi, doctore, zise Davidson mieros, este ceva obişnuit că medicii să-şi facă injecţii aşa cum s-a spus că a făcut dr. Rhodes?

— Nu, răspunse internistul. Am auzit nişte bârfe despre unii rezidenţi zăpăciţi care fac aşa ceva, dar, în mod cert, nu e o practică comună.

Lovitura finală din acest proces fu dată când Davidson îl chemă pe Marvin Hickleman la bară. Hickleman era unul dintre îngrijitorii de la sala de operaţie.

— Domnule Hickleman, spuse Davidson, ai curăţat sala de operaţie 15 după cazul Patty Owen?

— Da, răspunse Marvin.

— Înţeleg că ai găsit ceva în conteinerul de gunoi de lângă aparatul de anestezie. Poţi să spui curţii ce ai găsit?

Marvin îşi drese glasul:

— Am găsit o fiolă goală de Marcaină.

— Care era concentraţia medicamentului? Întrebă Davidson.

— 75%, răspunse Marvin.

Jeffrey se aplecase spre Randolph şi-i şoptise:

— Am folosit 5%. Sunt sigur de asta.

Ca şi cum ar fi tras cu urechea, Davidson îl întrebă pe Hickleman:

— Ai găsit vreo fiolă de 5%?

— Nu, răspunse Marvin. N-am găsit.

În cursul interogatoriului încrucişat, Randolph încercă să discrediteze mărturia lui Marvin, dar nu reuşi decât să complice şi mai mult lucrurile:

— Domnule Hickleman, obişnuieşti să te uiţi prin gunoi, atunci când faci curăţenie într-o sală de operaţii şi să verifici care e concentraţia diferitelor medicamente?

— Nu.

— Dar în cazul ăsta aşa ai făcut.

— Da.

— Poţi să ne spui de ce?

— Aşa mi-a spus sora-şefă.

Lovitura de graţie fusese dată de doctorul Leonard Simon din New York, un renumit anestezist a cărui valoare era recunoscută chiar şi de Jeffrey. Davidson merse direct la ţintă.

— Doctore Simon, se recomandă Marcaină în concentraţie de 75% în anestezia epidurală obstetrică?

— În nici un caz! Răspunse dr. Simon. De fapt, este contraindicată. Precauţiile sunt indicate clar pe ambalajul medicamentului şi în nomenclatorul farmaceutic. Orice anestezist ştie asta.

— Puteţi să ne spuneţi de ce este contraindicată în obstetrică?

— S-a considerat că uneori produce reacţii grave.

— Ce fel de reacţii, doctore?

— Intoxicarea sistemului nervos central.

— Asta înseamnă atacuri de apoplexie, doctore?

— Da, au existat atacuri de apoplexie.

— Ce altceva?

— Toxicitate cardiacă.

— Adică...?

— Aritmii, stop cardiac.

— Şi aceste reacţii au fost uneori fatale?

— Exact, spuse dr. Simon, bătând ultimul cui în coşciugul lui Jeffrey.

Rezultatul fu că Jeffrey şi numai Jeffrey fusese găsit vinovat de malpraxis. Juriul decisese vărsarea a unsprezece milioane de dolari în contul Patty Owen: cu nouă milioane mai mult decât asigurarea pentru malpraxis a lui Jeffrey.

La sfârşitul procesului, era clar că Davidson regretase că făcuse o treabă atât de bună distrugându-l pe Jeffrey. Ceilalţi acuzaţi groşi la pungă fiind disculpaţi, nu prea erau şanse să se colecteze mult peste asigurarea lui Jeffrey, chiar dacă venitul acestuia ar fi fost grevat pentru tot restul vieţii.

Pentru Jeffrey, acest rezultat era o nenorocire atât personală, cât şi profesională. Întreaga sa imagine despre sine însuşi se bazase pe sentimentul lui de dăruire, angajare şi sacrificiu. Procesul şi sentinţa juriului destrămaseră totul. Ajunsese să se îndoiască de sine însuşi. Poate chiar folosise din greşeală Marcaină de 75%.

Jeffrey ar fi putut să cadă în depresie, dar nu avu timp să se lase prada unei astfel de stări. Prins între ştirile care se răspândiseră despre faptul că Jeffrey „operase sub influenţa drogurilor" şi puternicele campanii antidrog din acea perioadă, avocatul statului se simţise obligat să emită acuzaţia de crimă. Deşi nu-i venea să creadă, Jeffrey se trezi acuzat de crimă cu circumstanţe atenuante. Sub această acuzaţie, Jeffrey aştepta acum verdictul juriului.

Jeffrey fu din nou trezit din gândurile lui de aprodul în uniformă care

reapăru din biroul judecătorului şi se strecură din nou în sala juraţilor. De ce o lungeau atât? Pentru Jeffrey asta era o tortură. Era copleşit de o acută senzaţie de dejă-vu, de vreme ce procesul pentru crimă, care durase patru zile, nu fusese prea diferit de procesul civil anterior. Singura diferenţă era doar că miza era acum mai mare.

Una era să piardă bani, chiar dacă nu avea, şi cu totul altceva era să fie condamnat şi închis pentru crimă. Spectrul condamnării pentru crimă şi al unei întemniţări forţate era cu totul altceva. Sincer, Jeffrey nu credea că va rezista în spatele gratiilor. Nu-şi dădea seama dacă acest fapt era cauzat de o frică raţională sau de o fobie iraţională. În orice caz, aşa cum îi spusese lui Carol, mai degrabă îşi petrecea restul vieţii într-o ţară străină, decât să facă faţa unei perioade de detenţie.

Jeffrey îşi ridică ochii spre fotoliul gol al judecătoarei. Cu două zile în urmă, judecătoarea li se adresase juraţilor, înainte ca aceştia să se retragă pentru deliberări. Câteva dintre cuvintele ei mai răsunau încă în mintea lui Jeffrey şi-i înteţeau temerile:

— Membri ai juriului, spusese judecătoarea Janice Maloney, înainte de a-l declara pe acuzat, dr. Jeffrey Rhodes, vinovat de crimă cu circumstanţe atenuante, Statul Massachusetts trebuie să dovedească, dincolo de orice îndoială, că moartea lui Patty Owen a fost cauzată de un act al acuzatului care a pus în pericol evident viaţa altei persoane trădând o minte coruptă, indiferentă faţă de existenţa umană. Un act „evident periculos" şi care „dovedeşte o minte coruptă" este acel act pe care o persoană cu judecată normală îl consideră ca fiind evident cauzator de moarte sau de vătămare corporală a unei alte persoane. Este, de asemenea, actul care izvorăşte din rea voinţă, ură sau intenţie de vătămare.

Jeffrey avu impresia că rezultatul procesului depindea de faptul că juraţii credeau sau nu că el luase morfină. Dacă credeau că da, atunci vor considera că el acţionase cu intenţia de a vătăma. Aşa, cel puţin, ar fi considerat Jeffrey dacă ar fi fost unul dintre juraţi. În definitiv, administrarea anesteziei era întotdeauna un act primejdios. Singurul lucru care o deosebea de violenţa criminală era obţinerea consimţământului.

Dar cuvintele adresate de judecătoare juraţilor şi care reprezentau cea mai mare ameninţare pentru Jeffrey erau acelea care se refereau la pedeapsă. Judecătoarea îi informase pe juraţi că până şi condamnarea pentru vina relativ minoră de omor prin imprudenţă le cere să-i dea lui Jeffrey un minimum de trei ani de detenţie.

Trei ani! Jeffrey simţi cum asudă şi**-l** ia cu frig, în acelaşi timp. Îşi şterse fruntea şi degetele i se umeziră.

— Toată lumea în picioare! Strigă aprodul curţii, ieşind din sala juraţilor. Apoi se dădu la o parte.

Toţi cei din sala de judecată se ridicară în picioare. Mulţi îşi întinseră

gâtul, sperând să ghicească verdictul de pe chipurile juraţilor când aceştia apărură.

Cufundat în gândurile lui, Jeffrey fu luat prin surprindere de anunţul concis al aprodului. Reacţia lui fu exagerată: sări în picioare. Avu o clipă de ameţeală şi fu nevoit să se sprijine de masa acuzaţiei că să nu cadă.

Juraţii intrară unul după altul, toţi ocolind privirea lui Jeffrey. Era asta un semn bun sau un semn rău? Jeffrey ar fi vrut să**-l** întrebe pe Randolph, dar nu avu curajul.

— Onoratul judecător, Janice Maloney, strigă aprodul, când judecătoarea apăru pe uşă şi-şi ocupă locul. Aranjă lucrurile de pe masa din faţa ei, punând carafa cu apă mai la o parte. Era o femeie slabă, cu o privire pătrunzătoare.

— Puteţi lua loc, strigă aprodul. Membri ai juriului, vă rog să rămâneţi în picioare.

Jeffrey se aşeză, fără să-şi ia ochii de la juraţi. Nici unul dintre ei nu se uita la el, lucru care începu, încet-încet, să**-l** neliniştească. Jeffrey îşi aţinti privirea asupra chipului de bunicuţă cu păr alb de la capătul din stânga al rândului întâi. În timpul procesului, ea se uitase de mai multe ori în direcţia lui. Intuiţia îi spunea lui Jeffrey că ea simţise o oarecare simpatie faţa de el. Acum însă, nu. Stătea cu mâinile împreunate în faţă şi cu ochii în jos.

Aprodul îşi potrivi ochelarii. Stătea la o masă din spatele barei, în dreapta. Exact în faţa lui se afla grefierul curţii.

— Rugăm acuzatul să se ridice cu faţa la juraţi, spuse aprodul.

Jeffrey se ridică din nou. De data asta, mişcările lui fură lente. Acum, toţi juraţii se uitau la el. Totuşi, feţele lor rămâneau împietrite. Jeffrey simţea cum îi ţiuie urechile.

— Doamna preşedintă, spuse aprodul. Preşedinta era o femeie frumoasă de peste treizeci şi cinci de ani, cu un aer profesional. Juriul a hotărât verdictul?

— Da, spuse preşedinta.

— Domnule aprod, te rog, ia verdictul de la preşedintă, spuse grefierul.

Aprodul făcu un pas spre preşedintă şi luă din mâna ei ceva ce părea o simplă foaie de hârtie. Apoi îi întinse foaia judecătoarei.

Judecătoarea citi nota, înclinându-şi capul ca să poată vedea prin ochelarii bifocali. Fără să se grăbească, dădu din cap şi-i înmână hârtia aprodului care se ridicase să o ia.

Nici aprodul nu se grăbi. Jeffrey se simţi profund iritat de aceste tărăgănări inutile, în timp ce stătea în faţa juraţilor lipsiţi de expresie. Curtea îşi bătea joc de el, se distră pe socoteala lui cu acest protocol învechit. Acum inima îi bătea şi mai tare, iar palmele îi transpiraseră. Simţea ceva arzându-i în piept.

Aprodul îşi drese glasul şi se întoarse spre juraţi:

— Doamna preşedintă, este acuzatul vinovat sau nevinovat de presupusa infracţiune: crimă cu circumstanţe atenunate?

Jeffrey simţi cum îi tremurau picioarele. Stătea cu mâna stânga sprijinită de masa acuzării. Nu era prea credincios, dar se trezi rugându-se: *Doamne, fie-ţi milă...*

— Vinovat! Rosti preşedinta cu o voce limpede, răsunătoare.

Jeffrey simţi că se clatină pe picioare, în timp ce imaginea sălii de judecată parcă dansa în faţa lui. Se apucă de masă cu mâna dreaptă ca să nu cadă. Îl simţi pe Randolph prinzându-l de braţul drept.

— Asta nu-i decât prima înfăţişare, îi şopti Randolph la ureche. Vom face recurs, la fel ca la verdictul de malpraxis.

Aprodul se uită la Jeffrey şi la Randolph cu dezaprobare, apoi se întoarse iar spre juraţi, spunând:

— Doamna preşedintă, doamnelor şi domnilor juraţi, iată verdictul înregistrat de curte. Juraţii declară sub jurământ că acuzatul este vinovat conform sentinţei emise. De acord, doamna preşedintă?

— Da, răspunse preşedinta.

— De acord, doamnelor şi domnilor juraţi?

— Da, răspunse juriul la unison.

Aprodul îşi îndreptă iar atenţia spre documentele lui, în timp ce judecătoarea procedă la concedierea juraţilor. Le mulţumi pentru timpul şi eforturile lor în judecarea acestui caz, apreciindu-le rolul în menţinerea acestei tradiţii a justiţiei, veche de două sute de ani.

Jeffrey se lăsă greu pe scaun, simţindu-se amorţit şi înfrigurat. Randolph îi spunea ceva, amintindu-i că judecătorul cazului de malpraxis n-ar fi trebuit să admită luarea în considerare a problemei lui privind drogurile.

— În plus, adăugă Randolph aplecându-se şi privindu-l pe Jeffrey drept în ochi, toate probele au fost condiţionate de împrejurări. N-a existat nici o probă definitivă că ai luat morfină. Nici una!

Dar Jeffrey nu asculta. Implicaţiile acestui verdict erau prea copleşitoare că să poată fi înţelese. În adâncul sufletului, înţelegea că, în ciuda temerilor lui, nu crezuse nici o clipă că va fi condamnat, pentru simplul motiv că nu era vinovat. Nu mai avusese niciodată de-a face cu sistemul juridic şi fusese întotdeauna încredinţat că „adevărul va ieşi la iveală", dacă va fi acuzat vreodată pe nedrept. Dar se înşelase. Acum avea să ajungă la închisoare.

Închisoarea! Aprodul veni să-i pună cătuşele la mâini, de parc-ar fi vrut să-i pecetluiască soarta. Jeffrey nu putu decât să le privească, nevenindu-i să creadă. Se uita la suprafaţa lucioasă a cătuşelor ce păreau să-l fi transformat într-un criminal, un deţinut, mai mult decât o făcuse verdictul juriului.

Randolph îl încuraja în şoaptă. Judecătoarea era încă ocupată cu eliberarea din funcţie a juraţilor. Jeffrey nu auzea nimic. Simţi cum deznădejdea coboară asupra lui ca o apă neagră. Deznădejdea se îmbina cu panica izolării iminente.

Ideea de a fi zăvorât într-o încăpere mică îi aducea în minte imaginea

înfricoşătoare a momentelor când, copil mic fiind, fratele lui mai mare îl prindea sub plăpumi, umplându-l de groază că se va sufoca.

— Doamna judecătoare, spuse procurorul districtual de îndată ce juraţii părăsiră sala, ridicându-se în picioare. Instanţa se pronunţă pentru condamnare.

— Se respinge, răspunse judecătoarea. Curtea va programa procedurile de penalizare după cercetări prealabile ale serviciului de eliberare condiţionată. Care-ar fi timpul potrivit, domnule Lewis?

Grefierul răsfoi dosarul de programări:

— 7 iulie pare o dată potrivită.

— Atunci va fi pe 7 iulie.

— Instanţa statului solicită cu respect respingerea cauţiunii sau o mărire substanţială a cauţiunii, spuse procurorul. Se recomandă ridicarea cauţiunii de la 50 000 de dolari la cel puţin 500 000 de dolari.

— Foarte bine, domnule procuror, spuse judecătoarea, să-ţi auzim argumentele.

Procurorul ieşi din spatele mesei acuzării şi se opri în faţa judecătoarei.

— Caracterul grav al acuzării, combinat cu verdictul cere o cauţiune ridicată, potrivită cu gravitatea infracţiunii pentru care inculpatul a fost condamnat. Au existat, de asemenea, zvonuri că doctorul Jeffrey Rhodes ar prefera mai degrabă să fugă din ţară, decât să suporte pedeapsa Curţii.

Judecătoarea întoarse capul către Randolph. Randolph se ridică.

— Doamnă judecător, începu el, aş vrea să înştiinţez onorată instanţă următoarele: clientul meu are legături strânse cu comunitatea. El a avut întotdeauna o purtare responsabilă. Nu are cazier. De fapt, a fost un membru desăvârşit al societăţii, un om productiv şi cu respect faţă de lege. Este absolut hotărât să se prezinte pentru detenţie. Consider cauţiunea de 50 000 de dolari mai mult decât suficientă; 500 000 de dolari ar fi exagerat.

— A exprimat vreodată clientul dumitale intenţia de a evita pedeapsa? Întrebă judecătoarea, privind pe deasupra ochelarilor.

Randolph îi aruncă o privire lui Jeffrey. Jeffrey se uită în jos, la mâinile lui. Îritorcînd iar capul spre judecătoare, Randolph spuse:

— Nu cred că clientul meu ar putea gândi sau declara aşa ceva.

Judecătoarea îşi mută încet privirea de la Randolph la procuror. În cele din urmă, spuse:

— Cauţiunea se fixează la 500 000 de dolari bani gheaţă. Apoi, uitându-se direct la Jeffrey, spuse: Domnule doctor Rhodes, fiind un cetăţean declarat vinovat de crimă, nu ai voie să părăseşti statul Massachusetts. E clar?

Jeffrey dădu din cap spăşit.

— Doamnă judecător...! Protestă Randolph.

Dar judecătoarea nu făcu decât să lovească o dată cu ciocănelul în masă, după care se ridică dorind, evident, să încheie discuţia.

— Toată lumea în picioare! Strigă aprodul. Răsucindu-şi roba ca un derviş, judecătoarea Janice

Maloney ieşi din sala de tribunal şi dispăru în biroul ei. Sala de judecată se umplu de zgomotul conversaţiilor.

— Pe aici, doctore Rhodes, spuse aprodul care stătea cel mai aproape de Jeffrey, îndreptându-l spre o uşă laterală. Jeffrey se ridică şi se poticni. Aruncă o privire rapidă în direcţia lui Carol. Ea îl privea cu tristeţe.

Panica lui Jeffrey deveni şi mai mare atunci când intră într-o încăpere de arest mobilată cu o masă simplă şi scaune de lemn cu aspect spartan. Se aşeză pe scaunul pe care i-l împinse Randolph. Deşi se strădui cât putu să-şi ţină firea, nu reuşi să-şi stăpânească tremurai mâinilor. Simţea că se îneacă.

Randolph făcu tot ce-i stătea în putinţă să-l calmeze. Era indignat din cauza verdictului, dar optimist în legătură cu recursul. Chiar în clipa aceea, Carol fu introdusă în încăperea îngustă. Randolph o bătu pe spate şi îi spuse:

— Stai de vorbă cu el. Eu mă duc să-i sun pe cei de la cauţiuni.

Carol aprobă din cap şi-şi coborî privirea asupra lui Jeffrey:

— Îmi pare rău, spuse ea după ce Randolph ieşise din încăpere.

Jeffrey înclină capul. Fusese drăguţă că-i acordase sprijinul ei. Ochii lui se umplură de lacrimi. Îşi muşcă buza ca să-şi stăpânească plânsul.

— Ce nedreptate! Spuse Carol, aşezându-se lângă el.

— Nu pot să mă duc la închisoare. Asta fu tot ce putu să spună Jeffrey. Scutură din cap. Încă nu-mi vine să cred că se întâmpla aşa ceva.

— Randolph o să facă recurs, zise Carol. Nu e totul pierdut.

— Recurs, spuse Jeffrey scârbit. O să fie acelaşi lucru. Am pierdut două procese…

— Nu, n-o să fie acelaşi lucru, răspunse Carol. Numai judecători cu experienţă vor cântări probele, nu un juriu subiectiv.

Randolph se întoarse de la telefon şi le spuse că Michael Mosconi, un specialist în cauţiuni, era în drum spre ei. Randolph şi Carol începură o discuţie animată despre desfăşurarea recursului. Jeffrey îşi sprijini coatele de masă şi, ignorând cătuşele, îşi lăsă capul pe mâini. Se gândea la permisul lui de practică medicală, întrebându-se ce se va întâmpla cu el în urma verdictului. Din păcate, bănuia ce se va întâmpla.

Michael Mosconi sosi fără întârziere, ducând cu el o servietă. Biroul lui era doar la câţiva paşi de tribunal, în clădirea arcuită din faţa Centrului Guvernamental. Nu era un tip solid, dar avea un cap mare, aproape chel. Puţinul păr pe care-l avea creştea în forma unei semilune negricioase ce i se întindea la spate, de la o ureche la alta. Câteva şuviţe de păr negru fuseseră pieptănate peste creştetul chel ca-n palmă, într-o încercare nereuşită de a-l acoperi, cât de cât. Avea ochi negri ca tăciunele ce păreau formaţi doar din pupile. Era îmbrăcat ciudat într-un costum de poliester albastru-închis cu cămaşa neagră şi cravată albă.

Mosconi îşi puse servieta pe masă, o deschise cu zgomot şi scoase din ea un dosar purtând o etichetă cu numele de *Jeffrey.*

— OK, spuse el, aşezându-se la masă şi deschizând dosarul. La cât se ridică cauţiunea? Notase deja suma iniţială de 50 000 de dolari din care scăzuse 5 000 pentru serviciile lui.

— La 450 000 de dolari, îi răspunse Randolph.

Mosconi fluieră printre dinţi, oprindu-se din extragerea hârtiilor.

— Cu cine cred ei că au de-a face? Cu inamicul public numărul unu?

Nici Randolph şi nici Jeffrey nu socotiră că îi datorau un răspuns.

Mosconi îşi îndrepta iar atenţia spre hârtiile lui, fără să se sinchisească de tăcerea clientului său. Completase deja un cec de proprietate şi ipotecă privind casa lui Jeffrey şi a lui Carol de la Marblehead, când se stabilise iniţial cauţiunea, asigurând gajul de 50 000 de dolari asupra casei. Casa avea o valoare declarată de 800 000 de dolari, cu o ipotecă reală de puţin peste 300 000 de dolari.

— Ei bine, e foarte avantajos, zise el. O să pot să stabilesc gajul cu o sumă suplimentară de 450 000 de dolari pe micul vostru castel din Marblehead. Ce ziceţi?

Jeffrey dădu din cap. Carol ridică din umeri, în timp ce completa hârtiile, Mosconi zise:

— Pe urmă, bineînţeles, mai există şi mica problemă a onorariului meu, care în acest caz va fi de 45 000 de dolari. Vreau bani gheaţă.

— N-am o astfel de sumă de bani, zise Jeffrey. Mosconi se opri din completarea formularelor.

— Dar sunt convins că poţi face rost de ea, interveni Randolph.

— Presupun că da, răspunse Jeffrey. Iar îl cuprindea deznădejdea.

— Da sau nu, răspunse Mosconi. Eu nu fac treburi de-astea ca să mă distrez.

— O să fac rost, replică Jeffrey.

— În mod normal, eu cer onorariul de la început, adăugă Mosconi. Dar fiindcă eşti doctor... Râse: Să zicem că sunt obişnuit să am de-a face cu o clientelă oarecum diferită. Dar, în cazul tău, o să accept un cec. Asta însă numai dacă faci rost de bani şi-i depui în contul tău până... să zicem, mâine la ora asta. Se poate?

— Nu ştiu, răspunse Jeffrey.

— Dacă nu ştii, va trebui să stai în arest până faci rost de bani, zise Mosconi.

— O să fac rost, răspunse Jeffrey. Gândul că va sta la închisoare chiar şi numai câteva nopţi era insuportabil.

— Ai un carnet de cecuri la tine? Îl întrebă Mosconi. Jeffrey dădu din cap că da.

Mosconi se apucă iar să completeze formularul.

— Sper că înţelegi, doctore, zise el, că-ţi fac un mare hatâr acceptând un cec. Companiei mele nu prea i-ar conveni, dar asta să rămână între noi. Deci, o să ai banii ăştia în contul tău în douăzeci şi patru de ore?

— Mă ocup de asta chiar azi după-amiază, zise Jeffrey.

— Minunat! Răspunse Mosconi. Împinse hârtiile spre Jeffrey. Ei, dacă voi doi semnaţi hârtia asta, mă duc până la birou şi aranjez treaba.

Jeffrey semnă fără să citească ce semnase. Carol însă citi cu atenţie şi după aceea semnă. Apoi scoase carnetul de cecuri al lui Jeffrey din buzunarul lui de la sacou şi-l ţinu în mână în timp ce el completă un cec de 45 000 de dolari. Mosconi luă cecul şi-l băgă în servietă. După care se ridică şi se repezi spre uşă.

— Mă întorc, zise el cu un zâmbet şiret.

— Drăguţ băiat, spuse Jeffrey. De ce s-o fi îmbrăcând aşa?

— Îţi face o favoare, zise Randolph. Dar, ce-i drept, tu nu eşti una dintre jigodiile alea cu care are el de-a face de obicei. Până se întoarce, cred că ar trebui să discutăm despre pregătirile pentru recurs.

— Când înaintăm recursul?

— Imediat, răspunse Randolph.

— Şi sunt eliberat pe cauţiune până se pronunţă recursul?

— Aşa se pare, răspunse Randolph evaziv.

— Slavă Domnului pentru micile binecuvântări! Zise Jeffrey.

Randolph explică apoi cum se fac cercetările pentru recurs şi la ce se putea aştepta Jeffrey de la procedura de penalizare. Nu-i plăcea să-l vadă pe Jeffrey mai demoralizat decât era deja şi avu grijă să insiste asupra aspectelor promiţătoare ale recursului. Dar moralul lui Jeffrey rămase la pământ.

— Trebuie să recunosc că nu prea am multă încredere în sistemul ăsta juridic, spuse Jeffrey.

— Trebuie să ai o gândire pozitivă, zise Carol.

Jeffrey îşi privi soţia şi abia acum îşi dădu seama cât era de furios. Era cât se poate de enervat s-o audă pe Carol spunându-i că trebuie să gândească pozitiv în împrejurările de faţă. Jeffrey înţelese subit că era furios pe sistem, pe soartă, pe Carol, chiar şi pe avocatul său. Măcar furia era, probabil, ceva mai sănătos decât depresia.

— Totul e în ordine, zise Mosconi, intrând pe uşă. Flutură în mână un document care părea un act oficial. Dacă nu te superi, spuse el, făcându-i semn unui ofiţer să-i scoată cătuşele lui Jeffrey.

Jeffrey îşi frecă încheieturile mâinilor cu o senzaţie de uşurare, când îi fură eliberate de cătuşe. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să iasă din tribunal. Se ridică.

— Cred că nu mai trebuie să-ţi reamintesc de cei 45 000 de dolari, zise Mosconi. Nu uita că-mi pun fundul la bătaie pentru tine.

— Apreciez ce faci, îi răspunse Jeffrey, încercând să aibă un ton

recunoscător.

Părăsiră arestul împreună, dar, când ajunseră în hol, Michael Mosconi o zbughi în direcţia opusă.

Jeffrey nu apreciase niciodată, atât de conştient, aerul proaspăt, mirosind a ocean, ca acum, când ieşi din tribunal şi păşi în piaţa pavată. Era o după-amiază luminoasă, de miez de primăvară, cu nori mici, albi, pufoşi, plutind în depărtare pe cerul albastru. Razele soarelui erau calde, dar aerul era rece. Era uimitor cum ameninţarea închisorii îi ascuţise simţurile lui Jeffrey.

Randolph se despărţi de ei în piaţa largă din faţa primăriei din Boston, o clădire ţipător de modernă.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa. Eu am făcut tot ce-am putut.

— Ştiu, răspunse Jeffrey. Şi mai ştiu că am fost un client groaznic, care ţi-a îngreunat mult sarcina.

— O să ne luăm revanşa la recurs. Mai vorbim mâine dimineaţă. La revedere, Carol.

Carol îi făcu un semn cu mâna, apoi se uitară amândoi cum Randolph porneşte spre State Street, unde el şi partenerii lui ocupau un etaj întreg într-unui dintre cele mai noi turnuri de birouri din Boston.

— Nu ştiu dacă să-l iubesc sau să-l urăsc, zise Jeffrey. Nu ştiu nici măcar dacă a făcut o treabă bună sau nu, mai ales că am fost condamnat.

— Eu, una, cred că n-a fost destul de energic, răspunse Carol, pornind către parcare.

— Nu te întorci la serviciu? Strigă Jeffrey în urma ei.

Carol lucra la o firmă de investiţii bancare situată în zona financiară, care se afla în direcţia opusă.

— Mi-am luat zi liberă, îi răspunse ea peste umăr. Se opri, văzând că Jeffrey nu o urmă. Nu ştiam cât avea să dureze pronunţarea verdictului. Hai, poţi să mă conduci la maşină.

Jeffrey o ajunse din urmă şi merseră împreună, ocolind Primăria.

— Cum ai de gând să faci rost de 45 000 de dolari în douăzeci şi patru de ore? Îl întrebă Carol, scuturînd-şi capul în felul ei caracteristic.

Avea un păr drept frumos, blond-cenuşiu, care-i cădea tot timpul în ochi.

Jeffrey simţi cum îl cuprinde din nou iritarea. Banii fuseseră unul dintre motivele de conflict din căsnicia lor. Lui Carol îi plăcea să cheltuiască. Lui Jeffrey îi plăcea să economisească. Când se căsătoriseră, salariul lui Jeffrey fusese cu mult mai mare, deci Carol avea grijă să cheltuiască banii lui Jeffrey. Când leafa lui Carol începuse să crească, totul se vărsa în fondul ei de investiţii, în timp ce salariul lui Jeffrey continua să fie folosit pentru plata tuturor cheltuielilor. Socoteala lui Carol fusese că, dacă ea n-ar fi lucrat, atunci oricum trebuiau să folosească salariul lui Jeffrey pentru toate cheltuielile.

Jeffrey nu răspunse imediat la întrebarea lui Carol. Îşi dădea seama că, în împrejurarea de faţă, iritarea lui era prost plasată. Nu pe ea era furios. Toate

neînţelegerile lor financiare din trecut nu contau nicidecum şi era normal ca ea să se îngrijoreze în legătură cu cei 45 000 de dolari bani gheaţă de care el trebuia să facă rost. Ceea ce-l irita erau sistemul juridic şi avocaţii care-l conduceau. Cum puteau unii oameni ai legii, ca procurorul sau avocatul acuzării, să se mai suporte pe ei înşişi când minţeau cu neruşinare? Din depoziţiile lor, Jeffrey îşi dădea seama că nici ei nu credeau în propriile lor acţiuni de urmărire în justiţie. Fiecare proces reprezentase o acţiune amorală, în care avocaţii permiseseră ca scopurile să scuze mijloacele necinstite folosite.

Jeffrey se instală la volanul maşinii lui. Trase adânc aer în piept ca să-şi stăpânească furia, apoi se întoarse spre Carol:

— Am de gând să măresc ipotecă pe casa din Marblehead. De fapt, ar trebui să trecem pe la bancă în drum spre casă.

— După garanţia pe care tocmai am semnat-o, nu cred că banca va ridica ipotecă, răspunse Carol. Era, oarecum, o autoritate în problema respectivă: era doar vorba de meseria ei.

— De-asta vreau să mergem chiar acum, răspunse Jeffrey. Porni maşina şi ieşi din garaj. Nu strică să ne informăm. Abia după o zi sau două, garanţia aceea va intra în computerele lor.

— Crezi că-i bine să faci asta?

— Poţi să-mi spui cum altfel să fac rost de 45 000 de dolari până mâine după-amiază? O întrebă Jeffrey.

— Cred că nu.

Jeffrey ştia că ea avea o asemenea sumă în fondul ei de investiţii, dar nici prin gând nu-i trecea să i-o ceară.

— Ne vedem la bancă, zise Carol, coborând din maşină în faţa garajului unde era parcată maşina ei.

În timp ce mergea spre nord, traversând Podul Tobin, Jeffrey se simţi răpus de oboseală. I se părea un efort până şi să respire. Începu să se întrebe de ce-şi mai bătea capul cu toate vorbele astea goale. Nu meritau atenţie. Mai ales acum, când era sigur că-şi va pierde autorizaţia de practică medicală. În afara medicinei, mai exact în afara anesteziei, nu se pricepea la mai nimic. Nu-şi putea închipui nici o muncă pe care ar fi putut s-o facă, cu excepţia unei slujbe prăpădite ca umplerea pungilor la

0 băcănie. Era un condamnat nenorocit de patruzeci şi doi de ani, un om de nimic de vârstă mijlocie, fără şanse de angajare.

Când Jeffrey sosi la bancă, parcă, dar nu se dădu jos din maşină. Se aplecă în faţă şi-şi rezemă fruntea de volan. Poate că era mai bine să dea totul uitării, să se ducă acasă şi să se culce.

Când se deschise uşa din dreapta, Jeffrey nu se osteni nici măcar să-şi ridice privirea.

— Cum te simţi? Îl întrebă Carol.

— Cam deprimat, răspunse Jeffrey.

— Ei, nu-i de mirare, zise Carol. Dar acum, cât mai poţi să te mişti, hai să rezolvăm problema asta cu banca.

— Eşti plină de înţelegere, zise Jeffrey, iritat.

— Unul dintre noi trebuie să fie practic, îi răspunse Carol. Şi nu vreau să te văd la închisoare. Dacă nu ai banii ăştia în depozitul tău bancar, acolo ai să sfârşeşti, în spatele gratiilor.

— Am o presimţire teribilă că, orice aş face, tot acolo o să sfârşesc. Cu un efort suprem, reuşi să coboare din maşină. Se uită la Carol peste capota maşinii. Ceea ce mi se pare interesant e că eu mă duc la închisoare şi tu la L. A.[1], dar n-aş putea să spun care o să nimerească mai rău.

— Foarte nostim, zise Carol, mulţumită că el putea, măcar, să facă o glumă, deşi ea n'-o găsea amuzantă.

Dudley Farnsworth era directorul

---

[1] L. A. – Los Angeles.

Sucursalei din Marblehead a băncii lui Jeffrey. Cu ani în urmă, şansa făcuse ca el să lucreze ca tânăr funcţionar la sucursala din Boston a băncii care se ocupase de prima achiziţie imobiliară a lui Jeffrey. Pe vremea aceea, Jeffrey era medic rezident, specialitatea anestezie. Cu paisprezece ani în urmă, Jeffrey cumpărase un vas Cambridge cu trei punţi şi Dudley aranjase plăţile.

Dudley îi primi cât putu de repede. Îi invită în biroul său personal şi-i instală în fotoliile de piele din faţa mesei lui de lucru.

— Cu ce pot să vă ajut? Îi întrebă Dudley amabil. Era de vârsta lui Jeffrey, dar, cu părul lui argintiu, arăta mai bătrân.

— Vrem să mărim ipotecă pe casa noastră, zise Jeffrey.

— Nu-i nici o problemă, zise Dudley. Se duse la un dulap şi scoase de acolo un dosar. De câţi bani aveţi nevoie?

— De 45 000 de dolari, răspunse Jeffrey. Dudley se aşeză şi deschise dosarul.

— Nici o problemă, zise el, după ce parcurse cifrele. Se poate şi mai mult, dacă vreţi.

— 45 000 de dolari e suficient, replică Jeffrey. Dar am nevoie de ei mâine.

— Aoleu! Exclamă Dudley. Asta o să fie cam greu.

— Poate reuşeşti să aranjezi un împrumut pe casă, sugeră Carol. În cazul ăsta, când se anunţă ipotecă, se poate plăti împrumutul.

Dudley dădu din cap, ridicând din sprâncene.

— Asta ar fi o idee. Dar ascultaţi-mă pe mine, haideţi să completăm formularele pentru ipotecă. O să văd ce pot face. Dacă ipoteca nu se anunţă, o să fac cum spune Carol. Puteţi să reveniţi mâine dimineaţă?

— Dacă reuşesc să mă ridic din pat, răspunse Jeffrey, oftând.

Dudley îi aruncă o privire. Îşi dădea seama că nu era în regulă ceva, dar era prea civilizat ca să întrebe.

Când terminară cu treaba de la bancă, Jeffrey şi Carol porniră spre maşinile lor.

— Ce-ar fi să mă opresc la magazin şi să cumpăr ceva bun pentru cină? Sugeră Carol. Ce ţi-ar plăcea astă-seară? Ce zici de mâncarea ta preferată, cotlete de viţel la grătar?

— Nu mi-e foame, zise Jeffrey.

— Poate că nu ţi-e foame acum, dar o să-ţi fie mai târziu.

— Nu prea cred, îi răspunse Jeffrey.

— Te ştiu eu. O să-ţi fie foame. Mă opresc la băcănie să iau ceva pentru astă-seară. Aşadar, ce vrei?

— Ia ce vrei tu, răspunse Jeffrey. Se sui în maşină. Aşa cum mă simt acum, nu-mi închipui că o să pot să mănânc ceva.

Când Jeffrey ajunse acasă, băga maşina în garaj, pe urmă se duse direct în camera lui. De anul trecut, el şi Carol aveau camere separate. Fusese ideea lui Carol, dar, spre mirarea lui, el fusese de acord imediat. Acesta fusese unul dintre primele semne clare că ceva nu mergea în căsnicia lor.

Jeffrey închise uşa în urma lui şi o încuie. Privirea îi rătăci spre cărţile şi revistele lui aranjate cu grijă după înălţime. Nu va mai avea nevoie de ele o vreme. Se apropie de bibliotecă, scoase *Analgezia epidurală* de Bromage şi dădu cu ea de perete. Cartea făcu o mică gaură în zugrăveală, apoi căzu pe podea. Gestul nu-l făcu să se simtă mai bine. De fapt, îl făcu să se simtă vinovat şi efortul îl slei şi mai mult de puteri. Luă cartea de jos, îndreptă câteva dintre paginile îndoite, pe urmă o strecură înapoi la locul ei. Din obişnuinţă, o alinie cu celelalte volume.

Se lăsă greu în fotoliul din faţa ferestrei şi rămase cu privirea pironită pe cornul din grădină, ale cărui flori începuseră să se ofilească. Se simţea copleşit de o tristeţe fără margini, îşi dădea seama că trebuia să scape de sentimentul de autocompătimire, dacă voia să mai realizeze ceva. Auzi maşina lui Carol oprindu-se, apoi uşa trântindu-se. Câteva minute mai târziu cineva bătu uşor la uşă. Nu dădu nici un răspuns, gîn-dindu-se că ea o să creadă că doarme. Voia să fie singur.

Jeffrey se lupta cu o senzaţie crescândă de vină. Poate că ăsta era principalul dezavantaj al faptului că fusese condamnat. Încrederea în el însuşi îi fusese subminata şi începu iar să se frământe că poate greşise când administrase anestezia în acea zi nefericită. Poate că folosise o concentraţie greşită. Poate că el era vinovat de moartea lui Patty Owen.

Trecură câteva ore, în care Jeffrey se lupta cu sentimentul acut al propriei sale nimicnicii. Tot ce făcuse în viaţa lui i se părea prostesc şi fără rost. Nu-i ieşise nimic bine – nici ca anestezist, nici ca soţ. N-ar fi putut să spună în ce anume reuşise. Nici măcar atunci când încercase să formeze o echipă de baschet în primii ani de liceu nu avusese succes.

Când soarele coborî la apus şi atinse orizontul, Jeffrey avu senzaţia că

apunea peste viaţa lui. Se gândea că puţini oameni puteau înţelege ce grea povară era pentru sufletul şi cariera unui medic un astfel de proces de malpraxis, mai ales dacă nu era vorba despre incompetenţa. Chiar dacă Jeffrey ar fi cîş-tigat procesul, ştia că viaţa lui s-ar fi schimbat pentru totdeauna. Dar faptul că-l pierduse era cu atât mai dezastruos. Şi asta n-avea nici o legătură cu banii.

Jeffrey se uită cum cerul trece de la nuanţele calde de roşu la cele reci de purpuriu şi argintiu, în timp ce lumina se retrăgea şi ziua se stingea. Stând aşa, în umbrele care se îngroşau, avu, deodată, o idee. Nu era adevărat că era cu totul neajutorat. Mai era ceva de făcut pentru a-şi putea schimba destinul. Împins de primul impuls spre acţiune pe care-l simţea de săptămâni întregi, Jeffrey se smulse din fotoliu şi se duse la dulap. Scoase de acolo trusa medicală mare, neagră şi o puse pe birou.

Din ea luă două flacoane Ringer Lactat, două truse de perfuzie şi un ac mic. Apoi căută două fiole, una de succinilcolină, cealaltă de morfină. Folosind o seringă, extrase o cantitate de 75 mg de succinilcolină şi o turnă într-unui dintre flacoanele de Ringer Lactat. Apoi extrase 75 mg de morfină, o doză de şoc.

Unul dintre avantajele de a fi anestezist era faptul că Jeffrey cunoştea mijlocul cel mai eficient de a te sinucide. Alţi doctori nu ştiau asta, deşi aveau mai mult succes în asemenea încercări decât oamenii obişnuiţi. Unii se îm-puşcau, o metodă murdară care, surprinzător, nu era întotdeauna eficientă. Alţii luau supradoze, o altă metodă care, de multe ori, nu dădea rezultatele dorite. Deseori, amatorii de sinucideri erau surprinşi la timp ca să li se facă spălaturi stomacale. În alte cazuri, medicamentele injectate erau suficiente pentru a produce comă, dar nu moarte. Jeffrey se cutremură la gândul posibilelor urmări.

Pe măsură ce lucra, simţea cum depresia se risipeşte în parte. Desprinse tabloul de deasupra patului, ca să agaţe de cârlig ambele flacoane pentru perfuzie. Apoi se aşeză pe marginea patului şi îşi injecta în dosul palmei doar soluţia de Ringer Lactat. Agăţă fiolă de succmilcolină de cealaltă, aşa încât doar un dop subţire, albastru, îl despărţea de conţinutul mortal.

Având grijă să nu disloce tuburile, Jeffrey se aşeză pe pat cu faţa în sus. Avea de gând să-şi injecteze doza uriaşă de morfină, apoi să deschidă dopul sticluţei ce conţinea soluţia de succinilcolină. Morfină îl va transporta în lumea de dincolo înainte ca succinilcolină să-i paralizeze sistemul respirator. Fără un aparat de ventilat, va muri. Era cât se poate de simplu.

Jeffrey înfipse uşor acul seringii conţinând morfina în tubul de perfuzie care-i intra în vena, de pe dosul palmei. Exact în clipa când era gata să injecteze narcoticul, se auzi o bătaie uşoară în uşă.

Jeffrey dădu ochii peste cap. Ce moment îşi alesese şi Carol ca să-l întrerupă! Opri injectarea, dar nu răspunse la bătaia ei, sperând ca ea să plece

crezând că doarme. În schimb, ea bătu mai tare, apoi şi mai tare.

— Jeffrey, ce-ai păţit?

Jeffrey trase adânc aer în piept. Îşi dădea seama că trebuie să spună ceva, că dacă nu, ea se va îngrijora şi va forţa uşa. Ultimul lucru pe care-l dorea era s-o vadă dând buzna înăuntru şi să descopere perfuzia.

— Nimic, strigă Jeffrey, în cele din urmă.

— Atunci, de ce nu mi-ai răspuns? Îl întrebă Carol.

— Dormeam.

— De ce-ai încuiat uşa? Insistă Carol.

— Cred că n-am vrut să fiu deranjat, replică Jeffrey plin de ironie.

— Am pregătit masa, zise Carol.

— Drăguţ din partea ta, dar nici acum nu mi-e foame.

— Am făcut cotlete de viţel, mâncarea ta preferată. Cred c-ar trebuie să mănânci.

— Te rog, Carol, zise Jeffrey exasperat. Nu mi-e foame.

— Hai, vino să mănânci de dragul meu. Ca să-mi faci pe plac.

Enervat, Jeffrey puse seringa plină cu morfină pe noptieră şi smulse tuburile de perfuzie. Se duse la uşă şi o deschise larg, dar nu chiar atât încât Carol să vadă înăuntru.

— Ascultă! Izbucni el. Ţi-am spus mai devreme că nu-mi era foame şi-ţi repet că nu mi-e foame nici acum. Nu vreau să mănânc şi nu vreau să mă faci să mă simt vinovat de asta, înţelegi?

— Hai, Jeffrey! Nu cred că-i bine să stai singur. Mi-am bătut capul să fac cumpărături pentru tine şi să gătesc. Vino să iei măcar o îmbucătură.

Jeffrey îşi dădu seama că nu poate s-o convingă. Nu era genul de persoană care să renunţe uşor, când dorea ceva.

— Bine, zise el fără convingere. Bine!

— Ce-ai păţit la mina? Îl întrebă Carol, observând o picătură de sânge pe dosul palmei lui.

— Nimic, răspunse Jeffrey. Absolut nimic!

Se uită la dosul palmei. Din locul înţepăturii se scurgea sânge. Se chinui să găsească o explicaţie.

— Bine, dar sângerează.

— M-am tăiat cu nişte hârtie, răspunse Jeffrey. Nu se pricepuse niciodată să mintă. Apoi, cu o ironie pe care doar el o putea aprecia, adaugă: Nu mor din asta, crede-mă. Gata, într-o clipă sunt jos.

— Promiţi? Întrebă Carol.

— Promit.

După ce Carol plecă, Jeffrey încuie din nou uşa, scoase flacoanele de perfuzie de un sfert de litru şi le ascunse în fundul dulapului, în trusa lui medicală de piele. Aruncă ambalajele de la trusele de perfuzie şi acul de seringă în coşul de gunoi din baie.

Carol ştia să aleagă momentul potrivit, se gândi el furios. Abia în timp ce strângea ustensilele medicale îşi dădu seama că fusese la un pas de sfârşit. Îşi spuse că nu trebuie să se lase copleşit de disperare, în orice caz nu înainte de a epuiza toate căile legale. Până la această recentă întorsătură a evenimentelor, Jeffrey nu se gândise niciodată serios la sinucidere. Fusese sincer uimit de sinuciderile pe care le ştia, deşi, privind cu ochii minţii, putuse să-şi dea seama de adâncă disperare care le pricinuise.

Ciudat, dar, poate, nu chiar atât de ciudat, singurele sinucideri despre care auzise fuseseră tot ale unor doctori împinşi la marginea prăpastiei de motive ce nu se deosebeau de ale lui. Îşi amintea, mai ales, de un prieten: Chris Everson. N-ar fi putut spune exact când murise Chris, dar asta se întâmplase în cursul ultimilor doi ani.

Chris îi fusese coleg. Cu ani în urmă, el şi Jeffrey fuseseră medici rezidenţi în acelaşi spital. Chris trebuie să-şi fi amintit vremurile când rezidenţii zăpăciţi îndepărtau simptomele gripei cu Ringer Lactat. Amintirea lui Chris deveni, dintr-o dată, dureroasă când îşi dădu seama că acestuia i se intentase un proces de malpraxis pentru că unul dintre pacienţii lui avusese o reacţie groaznică la un anestezic local în timpul anesteziei epidurale.

Jeffrey închise ochii şi încercă să-şi aducă aminte amănuntele cazului. Dacă-şi amintea bine, pacientul lui Chris făcuse un stop cardiac în clipa când Chris introdusese doza de test de numai 2 centimetri cubi. Deşi reuşiseră să pună iar inima în mişcare, pacientul sfârşise tetraplegic şi intrase în semicomă. La o săptămână după întâmplare, Chris fusese dat în judecată, împreună cu Valley Hospital şi cu toate persoanele care avuseseră vreo legătură, oricât de îndepărtată, cu povestea asta.

Dar Chris nu ajunsese la tribunal. Se sinucisese chiar înainte de încheierea perioadei de cercetări. Şi, deşi procedura de anestezie fusese socotită impecabilă, hotărârea finală dăduse câştig de cauză reclamantului. În acel moment, se hotărâse cea mai mare despăgubire pentru incompetenţă din istoria statului Mas-sachusetts. Dar, în lunile următoare, după cum îşi amintea Jeffrey, mai fuseseră două cazuri de despăgubiri chiar şi mai mari.

Jeffrey îşi amintea clar reacţia sa când auzise de sinuciderea lui Chris. Nu-i venea să creadă, pentru nimic în lume. Pe vremea aceea, înainte că Jeffrey să aibă de-a face cu sistemul juridic, nu-şi putuse închipui ce-l împinsese pe Chris spre un pas atât de groaznic. Chris avea reputaţia unui anestezist extraordinar, un medic printre medici, unul dintre cei mai buni. Se căsătorise de curând cu o asistentă medicală frumoasă, angajată la Valley Hospital. Părea să-i meargă totul din plin. Şi apoi se dezlănţuise coşmarul...

O bătaie uşoară în uşă îl trezi pe Jeffrey la realitate. Carol era din nou la uşă.

— Jeffrey, strigă ea. Mai bine vino până nu se răceşte.

Acum, când ştia prea bine prin ce trecuse Chris, Jeffrey regretă că nu

păstraseră legătura în acea perioadă. Ar fi putut să-i fie un prieten mai bun. Şi chiar şi după ce omul îşi pusese capăt zilelor, tot ce făcuse Jeffrey fusese să participe la înmormântare. Nici măcar nu luase vreodată legătura cu Kelly, soţia lui Chris, deşi la înmormântare făgăduise că aşa va face.

O astfel de purtare nu-i stătea în fire lui Jeffrey şi se miră de ce fusese atât de lipsit de inimă. Singura scuză pe care şi-o găsea fusese nevoia de a uita totul. Sinuciderea unui coleg cu care Jeffrey putea atât de bine să se identifice era o întâmplare cât se poate de neliniştitoare. Poate că i-ar fi fost prea greu să o privească în faţă. Era genul de introspecţie pe care Jeffrey, asemenea doctorilor, în general, fusese obişnuit să o evite, etichetînd-o drept „detaşare clinică".

„Ce pierdere îngrozitoare!" gândi el, amintindu-şi de Chris aşa cum îl văzuse ultima oară, înainte să se dezlănţuie întreaga tragedie. Şi, dacă n-ar fi fost întrerupt de Carol, n-ar fi gândit şi alţii la fel în legătură cu el?

Nu, îşi zise Jeffrey cu convingere, sinuciderea nu era o soluţie. În orice caz, nu încă. Lui Jeffrey nu-i plăceau frazele răsuflate, dar acolo unde este viaţă este şi speranţă. Şi ce se întâmplase după sinuciderea lui Chris? Omul fiind acum mort, nu mai rămăsese nimeni care să-i apere sau să-i reabiliteze numele. Cu toată disperarea şi deznădejdea lui, Jeffrey continua să fie furios pe sistemul şi procesul care reuşiseră să-l condamne, când, vorbind cinstit, nu făcuse nici un rău. Putea, oare, să se liniştească până nu reuşea să se reabiliteze?

Jeffrey simţea că-şi iese din fire, doar gândindu-se la procesul lui. Pentru avocaţii implicaţi, chiar şi pentru Randolph, toate astea nu erau decât o activitate obişnuita, dar pentru Jeffrey, nu. În joc era chiar viaţa lui. Cariera lui. Totul. Marea ironie era că, în ziua tragediei lui Patty Owen, Jeffrey făcuse tot ce putuse ca s-o ajute. Îşi făcuse doar o injecţie şi luase paregoric numai ca să-şi facă treaba pentru care fusese pregătit. Devotamentul faţa de meserie fusese totul pentru el şi iată cum fusese răsplătit.

Jeffrey se temea că, dacă avea să mai practice vreodată medicină, efectele de lungă durată ale acestui proces îşi vor pune amprenta pe fiecare decizie medicală pe care o va lua. „La ce fel de îngrijire se puteau aştepta oamenii de la medici ajunşi să lucreze după o acuzaţie de malpraxis şi nevoiţi să-şi reprime intuiţia pozitivă şi să-şi măsoare fiecare pas? În ce fel evoluase acest sistem?" se întreba Jeffrey. Cu siguranţă că sistemul nu-i elimina pe puţinii doctori „proşti", de vreme ce, în mod ciudat, rar se întâmpla ca aceştia să fie trimişi în judecată. Realitatea era că o mulţime de doctori buni erau distruşi.

În timp ce Jeffrey se spăla ca să se ducă în bucătărie, mintea lui mai dezgropa o altă amintire pe care o reprimase, fără să-şi dea seama. Unul dintre cei mai buni şi cei mai devotaţi internişti pe care-i cunoscuse se sinucisese cu cinci ani în urmă, în noaptea când primise o citaţie pentru malpraxis. Se

împuşcase în gură cu o armă de vânătoare. Nici măcar nu aşteptase să înceapă cercetările, cu atât mai puţin procesul. În acea perioadă, Jeffrey fusese cât se poate de uimit, căci toată lumea ştiuse că procesul fusese lipsit de fundament. De fapt, ironia era că doctorul salvase viaţa acelui om. Acum Jeffrey putuse să-şi dea seama ce-l adusese pe medic la disperare.

Terminând cu spălatul, Jeffrey se întoarse în camera lui şi se schimbă în haine curate: pantaloni sport şi cămaşă. Deschise uşa şi simţi mirosul mâncării pregătite de Carol. Tot nu-i era foame, dar făcuse un efort. Oprindu-se în capul scărilor, se jură să-şi reprime gândurile triste, pe care era firesc să le aibă, până se va termina povestea asta. Cu hotărârea asta în minte, porni spre bucătărie.

2

Marţi
16 mai 1989
9. 12 a. m.

Jeffrey se trezi tresărind şi fu uimit să constate cât era ceasul. Prima dată se sculase în jurul orei cinci dimineaţa, mirat că se afla pe fotoliul din faţa ferestrei. Se dezbrăcase cu gesturi înţepenite şi se băgase în pat, crezând că n-o să reuşească să mai adoarmă vreodată. Dar, după cum se vedea, reuşise.

Făcu un duş rapid. Ieşi din camera lui şi începu s-o caute pe Carol. Scăpase oarecum de adâncă deznădejde din ziua precedentă şi avea nevoie de un contact uman şi de un pic de simpatie. Spera ca ea să nu fi plecat încă la lucru fără să-i vorbească. Ar fi vrut să se scuze pentru lipsa lui de recunoştinţă faţă de efortul ei din seara trecută. Făcuse bine, gîn-dea el, că îl întrerupsese şi că îl enervase. Fără să-şi dea seama, Carol îl salvase de la sinucidere. Pentru prima oară în viaţă, enervarea avusese un efect pozitiv.

Dar Carol plecase de mult. Un bileţel stătea sprijinit de o cutie de cereale de pe masa din bucătărie. Scria că nu voise să-l deranjeze, ştiind foarte bine că avea nevoie de odihnă. Trebuia să ajungă la serviciu devreme. Spera că el o va înţelege.

Jeffrey umplu un bol cu cereale şi scoase laptele din frigider. O invidia pe Carol pentru serviciul ei. I-ar fi plăcut să aibă şi el o slujbă la care să se ducă. Măcar s-ar fi putut gândi la altceva. Ar fi dorit să se poată face util. Asta l-ar fi ajutat să-şi recapete respectul de sine. Nu-şi dăduse niciodată seama cât de mult îi definise munca personalitatea.

Se întoarse în camera lui şi strânse trusa de perfuzie, o înveli într-un ziar vechi şi o duse la tomberonul de gunoi din garaj. N-ar fi vrut să dea Carol peste ea. Se simţea ciudat umblând cu lucrurile astea. Era îngrozitor de tulburat că fusese, conştient şi voluntar, atât de aproape de moarte.

Ideea sinuciderii îi mai venise lui Jeffrey şi în trecut, dar întotdeauna într-un context romantic şi, de obicei, mai mult ca o pedeapsă imaginara dată cuiva despre care crezuse el că-l nedreptăţise, cum se întâmplase cu prietena lui din clasa a opta, căreia i se năzărise să-şi mute atenţiile asupra celui mai bun prieten al lui Jeffrey. Dar, cu o seară în urmă, fusese altceva şi când se gândea că doar un pas îl despărţise de asta, simţea că i se înmoaie picioarele.

Întorcându-se în casă, Jeffrey se gândea ce efect ar fi avut sinuciderea lui asupra prietenilor şi familiei lui. Poate că pentru Carol ar fi fost o uşurare. N-ar mai fi fost nevoie să treacă prin divorţ. Se întreba dacă l-ar fi regretat cineva. Poate că nu...

— Fir-ar să fie! Exclamă Jeffrey, dându-şi seama ce idei trăsnite îi treceau prin minte şi amintindu-şi de jurământul lui de a nu-şi mai face gânduri negre. O să se lase copleşit de părerea proastă despre el însuşi tot restul vieţii?

Dar ideea de sinucidere nu se lăsa alungată. Începu iar să-şi pună întrebări despre Chris Everson. Fusese, oare, sinuciderea lui rezultatul unei depresii puternice care-l lovise ca o furtună neaşteptată, asemenea celei pe care o simţise Jeffrey cu o seară în urmă? Sau o plănuise îndelung? În orice caz, moartea lui fusese o pierdere teribilă pentru toată lumea – pentru familia lui, pentru comunitate, chiar şi pentru medicină.

Jeffrey se opri în drum spre camera lui şi se uită pe fereastra salonului fără să vadă nimic. Situaţia lui era, în orice caz, catastrofală. În ceea ce priveşte pierderea autorizaţiei de practică medicală şi condamnarea la închisoare însemnau un dezastru la fel de mare ca o sinucidere reuşită.

— La naiba! Strigă el, apucând o pernă de pe canapea şi lovind-o de câteva ori cu pumnul. La naiba! La naiba!

Jeffrey îşi reveni repede şi puse perna la loc. Apoi se aşeză pe jos abătut, ridicându-şi genunchii. Îşi împleti degetele şi se sprijini cu coatele de genunchi, încercând să se imagineze în închisoare. Era un gând cumplit! Ce parodie de justiţie! Povestea cu incompetenţa fusese mai mult decât destul ca să-i sfărâme şi să-i distrugă viaţa, dar absurditatea asta cu crimă era un pas şi mai mare spre nenorocire, ca şi cum ai pune sare pe o rană deschisă.

Jeffrey se gândea la colegii lui de la spital şi la alţi prieteni medici. Toţi îi acordaseră sprijinul lor la început, cel puţin înainte de a se pronunţa acuzaţia de crimă. Apoi îl evitaseră, de parcă ar fi avut cine ştie ce boală molipsitoare. Se simţea singur şi izolat. Şi, mai cu seamă, se simţea furios.

— Pur şi simplu, nu-i drept! Strigă el printre dinţi.

Deşi aşa ceva nu-i stătea în fire, Jeffrey se repezi la un bibelou de cristal de-al lui Carol care era aşezat pe o măsuţă laterală şi, lăsându-se pradă unei adânci frustrări, îl azvârli cu o precizie nemaipomenită în bufetul acoperit cu sticlă care se vedea prin arcadă ce ducea spre sufragerie. Se auzi un zgomot puternic de sticlă spartă care-l făcu să tresară.

— Of! Strigă Jeffrey, dându-şi seama ce făcuse.

Se ridică şi se duse să ia mătura şi făraşul. Până să cureţe cioburile, ajunsese la o concluzie crucială: n-o să se ducă la închisoare! În nici un caz. Ducă-se dracului recursul! Avea tot atâta încredere în sistemul juridic, cât avea în poveştile cu zâne.

Hotărârea fu luată atât de repede şi cu atâta convingere, încât Jeffrey deveni brusc bine dispus. Se uită la ceas. Banca avea să se deschidă în curând. Cuprins de nerăbdare se duse în camera lui şi-şi căută paşaportul. Avusese norocul că instanţa nu-i ceruse să-l predea, atunci când îi mărise cauţiunea. Pe urmă, telefonă la Pan Am. Află că putea să zboare la New York, să ajungă cu autobuzul la aeroportul Kennedy şi pe urmă să ia un avion spre Rio. Studiind toate cursele aeriene văzu că avea o gamă largă din care să aleagă, printre care un avion care pleca la 11. 45 p. m. şi făcea câteva escale în locuri exotice.

Simţind cum pulsul i se accelerează în aşteptare, Jeffrey sună la bancă şi ceru legătura cu Dudley. Se strădui să pară calm. Întrebă ce mai era cu împrumutul.

— Nici o problemă, răspunse Dudley cu mândrie. Am tras câteva sfori şi-am obţinut aprobarea. Jeffrey îl auzea cum pocneşte din degete de mulţumire. Când ai de gând să vii? Continua Dudley. Vreau să fiu sigur că mă găseşti şi pe mine.

— Vin repede, răspunse Jeffrey, schiţându-şi programul. Sincronizarea era importantă. Mai vreau ceva. Aş dori să-mi daţi bani gheaţă.

— Glumeşti, răspunse Dudley.

— Nu, vorbesc serios, insistă Jeffrey.

— Nu prea se obişnuieşte, se codi Dudley.

Jeffrey nu avusese în vedere problema asta şi-şi dădu seama de ezitarea lui Dudley. Înţelese că va trebui să explice, dacă dorea să obţină banii de care avea neapărată nevoie. Nu putea să plece în America de Sud numai cu bani de buzunar.

— Dudley, începu Jeffrey, am nişte necazuri.

— Nu-mi place să te aud vorbind aşa, răspunse Dudley.

— Nu-i ce crezi tu. Nu-i vorba de jocul de cărţi sau de altceva de genul ăsta. Adevărul e că trebuie să-mi plătesc o cauţiune. N-ai citit despre problemele mele în ziare?

— Nu, n-am citit nimic, răspunse Dudley, cu mai multă înţelegere.

— Am fost dat în judecată pentru incompetenţă şi, pe urmă, condamnat într-un caz tragic de anestezie. N-am să-ţi bat capul cu amănunte acum. Problema este că am nevoie de 45 000 de dolari ca să plătesc agentul care a făcut cererea de cauţiune. A zis că vrea bani gheaţă.

— Sunt convins că ar accepta şi un cec.

— Ascultă, Dudley, zise Jeffrey. Omul mi-a zis că vrea bani peşin. I-am promis că-i dau. Ce pot să mai spun? Nu-ţi cer decât să-mi faci hatârul ăsta. Nu complica şi mai mult situaţia.

Urmă o pauză. Lui Jeffrey i se păru că-l aude pe Dudley oftând:

— E bine în hârtii de o sută de dolari?

— Perfect! Răspunse Jeffrey. În hârtii de o sută ar fi excelent.

Se întreba cât de mult spaţiu ar ocupa bancnotele totalizând 45 000 de dolari.

— Te-aştept cu banii, zise Dudley. Sper că n-ai de gând să circuli mult timp cu ei.

— Doar până la Boston.

Jeffrey închise telefonul. Spera că Dudley nu va anunţa poliţia şi nici nu va lua măsuri ca să-i verifice spusele. Nu că toate astea n-ar fi corespuns cu realitatea. Se gândea: cu cât erau mai puţini cei ce se preocupau de el şi puneau întrebări, cu atât era mai bine, cel puţin până se va afla în avionul ce decola din New York.

Se aşeză cu o hârtie în faţă şi începu să-i scrie un bilet lui Carol în care-i spunea că el lua cei 45 000 de dolari, dar că ei îi rămânea restul. Dar cuvintele sunau ciudat. În plus, în timp ce scria îşi dădu seama că nu voia să lase nici o dovadă a intenţiilor lui pentru eventualitatea în care planurile îi vor fi întârziate, din cine ştie ce motiv. Făcu hârtia cocoloş, o aprinse la flacăra unui chibrit şi o azvârli în cămin. În loc să-i scrie, se hotărî s-o sune pe Carol din vreun loc din străinate şi să vorbească direct cu ea. Era ceva mai personal decât o scrisoare. Şi era şi mai prudent.

Următoarea problemă era: ce să ia cu el? Nu voia să fie incomodat de bagaje multe. Se hotărî la o valiză mică pe care o umplu cu haine simple, de strictă necesitate. Nu-şi imagina că cei din America de Sud erau foarte pretenţioşi. După ce termină de împachetat tot ce-i trebuia, se aşeză pe valiză ca s-o poată închide. Pe urmă, puse câteva lucruri într-o geantă, printre care obiectele de toaletă şi lenjerie de corp curată.

Tocmai când să închidă dulapul, dădu cu ochii de geanta lui cu ustensile medicale. Şovăi o clipă, întrebându-se ce va face dacă lucrurile vor lua o întorsătură urâta. Ca să nu rişte nimic, deschise geanta şi scoase o trusă de perfuzie, câteva seringi, un sfert de litru de ser şi o fiolă de succinilcolină şi una de morfină şi le băga în bagaj, sub lenjeria de corp. Nu-i plăcea să admită că îl bântuia încă gândul sinuciderii, aşa că îşi spuse că medicamentele erau ca o poliţă de asigurare. Spera să nu aibă nevoie de ele, dar era bine să fie acolo, pentru orice eventualitate...

Jeffrey se simţi ciudat şi puţin trist când îşi roti ochii prin casă, poate pentru ultima oară, gândindu-se că s-ar putea să n-o mai vadă niciodată. Dar, în timp ce trecea dintr-o cameră într-alta, se miră că nu era şi mai întristat. Erau atâtea care-i aminteau de momente din trecut, şi bune şi rele. Dar, mai presus de orice altceva, Jeffrey îşi dădu seama că asocia locul acesta cu căsnicia lui nereuşită. Şi, întocmai ca în cazul incompetenţei profesionale, se va simţi mai bine dacă va lăsa totul în urma lui. Avu o senzaţie de înviorare pentru

prima oară în ultimele luni. Parcă era în prima zi a unei vieţi noi.

Cu valiza în portbagaj şi geantă pe locul de lângă el, Jeffrey ieşi din garaj, apăsă pe butonul de închis uşa şi porni la drum. Nu se uită în urma lui. Prima oprire era la bancă şi, pe măsură ce se apropia, îl cuprindea îngrijorarea. Noua lui viaţă începea într-un fel unic: luase deliberat hotărârea de a încălca legea, nesocotind instanţa. Se întreba dacă va reuşi.

Când opri maşina în parcarea băncii, era foarte nervos. I se uscase gura. Ce se făcea dacă Dudley sunase la poliţie să anunţe că el ceruse banii de cauţiune sub formă de bani gheaţă? Nu trebuia să fii specialist în nave cosmice ca să-ţi dai seama că Jeffrey plănuia să facă altceva cu banii decât să-i predea agentului financiar.

După ce rămase o clipă în maşina parcată, ca să prindă curaj, Jeffrey puse mâna pe geantă şi-şi făcu vânt în bancă. Aproape că se simţea ca un spărgător de bănci, deşi banii pe care-i solicita erau, practic vorbind, ai lui. Trase adânc aer în piept ca să se linişească şi se duse la biroul de informaţii să întrebe de Dudley.

Dudley veni în întâmpinarea lui cu zâmbete şi amabilităţi, îl conduse pe Jeffrey în biroul lui şi-i făcu semn să stea jos. Judecând după purtarea lui, nu-l socotea pe Jeffrey suspect. Dar neliniştea acestuia rămase la pândă. Tremura.

— Cafea sau suc? Oferi Dudley.

Jeffrey se gândi că era recomndabil să evite cofeină. Îi spuse lui Dudley că ar prefera nişte suc. Se gândea că era mai bine să-şi ocupe mâinile cu ceva. Dudley zâmbi şi spuse:

— Sigur că da.

Tipul se purta atât de cordial, încât Jeffrey se temea că era o cursă.

— Mă întorc imediat cu banii, zise Dudley, după ce-i întinse lui Jeffrey un pahar cu suc de portocale. Se întoarse după câteva minute în mână cu o geantă din pânză murdară, plină cu bani. Răsturna conţinutul pe biroul lui. Erau nouă pachete de bancnote de o sută de dolari, fiecare conţinând cincizeci de hârtii. Jeffrey nu mai văzuse atâţia bani la un loc. Se simţea din ce în ce mai stânjenit.

— Ne-a dat puţină bătaie de cap să strângem banii atât de repede, îi spuse Dudley.

— Vă apreciez strădania, îi răspunse Jeffrey.

— Presupun că vrei să-i numeri, zise Dudley, dar Jeffrey răspunse că nu.

Dudley îi ceru lui Jeffrey să semneze o chitanţă pentru bani.

— Eşti sigur că nu vrei un cec? Întrebă Dudley, luând hârtia semnată din mâna lui Jeffrey. Nu-i prudent să circuli cu atâţia bani. Ai putea să-ţi chemi agentul financiar să-i ia de aici. Şi, ştii, un cec este la fel de bun ca banii gheaţă. Pe urmă, ar putea să se ducă la oricare dintre oficiile din Boston şi să-l schimbe pe bani, dacă ăsta vrea. Ar fi mai prudent pentru tine.

— A zis bani gheaţa, aşa că-i dau bani gheaţă, răspunse Jeffrey. Era, într-

adevăr, înduioşat de grija lui Dudley. Biroul lui nu e departe, explică el.

— Şi eşti sigur că nu vrei să-i numeri?

Tensiunea lui Jeffrey începea să atingă iritarea, dar îşi smulse un zâmbet.

— N-am timp. Ar fi trebuit să duc banii ăştia în oraş înainte de prânz. Sunt deja în întârziere. În plus, nu-i prima oară când fac afaceri cu tine. Îşi băgă banii în geantă şi se ridică.

— Dacă ştiam că n-o să-i numeri, aş fi scos câteva bancnote din fiecare pachet, râse Dudley.

Jeffrey se grăbi spre maşină, aruncă geantă pe banchetă şi ieşi din parcare cu deosebită grijă. Asta i-ar fi lipsit acum: o amendă pentru exces de viteză! Se uită în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că nu-l urmărea nimeni. Deocamdată, toate bune!

Jeffrey porni drept spre aeroport şi parcă pe acoperişul clădirii centrale de parcare. Lăsă biletul de parcare în scrumieră maşinii. Când o va suna pe Carol de cine ştie unde, îi va spune să ia maşina de acolo.

Cu geanta într-o mână şi valiza în cealaltă, porni spre ghişeul de bilete al companiei Pan Am. Încercă să se comporte ca orice om de afaceri, plecat într-o călătorie, dar nervii îi erau la pământ şi-l apucase durerea de burtă. Dacă-l recunoştea cineva avea să-şi dea seama că fugea de datorii. I se spusese clar să nu părăsească statul Massachusetts.

Neliniştea lui Jeffrey creştea cu fiecare minut de aşteptare la coada de bilete. Când îi veni, în sfârşit, şi lui rândul cumpără un bilet pentru zborul New York-Rio şi altul pentru cursa de 1. 30 p. m. Funcţionarul încercă să-l convingă că ar fi fost mult mai bine să aleagă unul dintre zborurile lor directe la aeroportul Kennedy. În felul acesta, nu mai trebuia să ia autobuzul de la Aeroportul LaGuardia până la Kennedy. Dar Jeffrey dorea să ia cursa de New York. Simţea că e cu atât mai bine, cu cât pleacă mai repede din Boston.

Părăsind zona ghişeelor, Jeffrey se apropie de aparatul de control cu raze X. Un angajat al poliţiei de stat, în uniformă, stătea relaxat lângă el. Jeffrey se stăpâni cu greu să nu se răsucească pe călcâie şi s-o ia la fugă.

De îndată ce-şi săltă geanta, apoi valiza pe bandă rulantă şi le văzu cum dispar spre aparat, pe Jeffrey îl apucă o spaimă subită. Ce se va întâmpla cu seringile şi cu fiolă de morfină? Ce va fi dacă apăreau pe ecran şi era nevoit să-şi deschidă geanta? Atunci vor descoperi teancurile de bani! Ce vor zice de atâta bănet?

Îi veni ideea să încerce să întindă mâna spre aparatul de raze X şi să-şi smulgă geanta de acolo, dar fu prea târziu. Aruncă o privire spre femeia care studia ecranul. Faţa îi era scăldată ciudat în lumină, dar ochii ei erau umbriţi de plictiseală. Jeffrey se simţi oarecum împins să înainteze de cei care aşteptau în spatele lui. Trecu prin detectorul de metale, cu ochii tot timpul la poliţist. Poliţistul îi prinse privirea şi zâmbi; Jeffrey reuşi să răspundă cu un zâmbet forţat. Se uită din nou la femeia care cerceta ecranul. Faţa ei inexpresivă păru,

deodată, uimită de ceva. Oprise banda rulantă şi-i făcea semn altei femei să se uite la ecran.

Jeffrey simţi un gol în inima. Femeile examinau conţinutul genţii lui care apăruse pe ecran. Poliţistul nu observase încă. Jeffrey îl surprinse căscând.

Apoi, banda rulantă se porni din nou. Geanta apăru, dar cea de-a două dintre femei făcu un pas înainte şi puse mâna pe ea:

— Asta e a dumneavoastră? Îl întrebă ea pe Jeffrey.

Jeffrey şovăi, dar nu putu nega că era a lui. Avea paşaportul înăuntru.

— Da, răspunse el pierdut.

— Aveţi acolo un foarfece mic. Jeffrey dădu din cap că da.

— OK, răspunse ea, împingând geanta către el.

Uimit, dar uşurat, Jeffrey îşi luă repede bagajele şi se duse într-un colţ îndepărtat al sălii de aşteptare unde se aşeză. Ridică un ziar abandonat şi se ascunse în spatele lui. Nu se simţise ca un criminal când juriul pronunţase sentinţa, dar aşa se simţea acum.

Imediat ce fu anunţat zborul lui, Jeffrey se grăbi spre intrare. Era nerăbdător să se suie în avion. Odată ajuns acolo, abia aşteptă să-şi ocupe locul.

Locul lui era lângă coridorul de trecere, destul de aproape de partea din faţă a avionului. După ce-şi instala valiza în compartimentul de deasupra capului şi geanta sub picioare, Jeffrey îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Inima continua să-i bată nebuneşte, dar acum putea măcar să încerce să se relaxeze. Aproape că reuşise.

Dar îi fu greu să se calmeze. Cum stătea aşa în avion, gravitatea şi iremediabilul gestului pe care era pe cale să-l facă începură să i se limpezească în minte. Până acum, nu încălcase nici o lege. Dar, de îndată ce avionul trecea din Massachusetts în alt stat va face acest lucru. Şi nu va mai exista cale de întoarcere.

Jeffrey se uită la ceas. Începu să transpire. Era unu şi douăzeci şi şapte. Nu mai rămăseseră decât trei minute până la închiderea uşilor. Va urma decolarea. Era bine ce făcea? Pentru prima oară de când luase hotărârea din dimineaţa aceasta, Jeffrey fu cuprins de o adâncă îndoială. Experienţa lui de o viaţă îl sfătuia să dea îndărăt. De când se ştia, se supusese legii şi respectase autoritatea.

Începu să tremure din tot corpul. Niciodată nu trecuse printr-o asemenea îngrozitoare nehotărâre şi confuzie. Se uită iar la ceas. Era unu şi douăzeci şi nouă. Însoţitorii de bord închideau compartimentele de bagaje cu un pocnet, şi zgomotul puternic fu cât pe ce să-l înnebunească. Uşa carlingii fu trântita cu un sunet pătrunzător. Un angajat al aeroportului se apropie de avion şi dădu semnalul de plecare. Toţi pasagerii se aflau la locurile lor. Într-un fel, Jeffrey încheia viaţa pe care o cunoscuse dintotdeauna, cu aceeaşi siguranţă cu care deschisese dopul acela cu o seară în urmă.

Se întreba în ce fel această fugă îi va influenţa recursul. Nu-l va face să pară şi mai vinovat? Şi, dacă va fi dat în judecată, va trebui să primească câţiva ani în plus pentru că fugise? De fapt, ce credea el c-o să facă în America de Sud? Nici măcar nu ştia spaniolă sau portugheză. Într-o clipă i se dezvălui întreaga grozăvie a pasului pe care-l făcea. Nu se putea să meargă mai departe.

— Aşteptaţi! Ţipă Jeffrey, auzind cum se închide uşa avionului.

Toate privirile se întoarseră către el.

— Aşteptaţi! Trebuie să cobor!

Îşi desfăcu centura de siguranţă, apoi încercă să-şi smulgă geanta de sub scaun. Geanta se deschise şi o parte din conţinut, printre care şi un teanc de bancnote de o sută de dolari, se răspândi în jur. Vârî lucrurile repede înăuntru, după care-şi trase afară valiza din compartimentul de deasupra capului. Nimeni nu scoase o vorbă. Toată lumea urmărea panica lui Jeffrey cu o mare curiozitate.

Jeffrey dădu buzna înainte şi se adresă stewardesei:

— Trebuie să ies de-aici! Repetă el.

Transpiraţia îi curgea pe frunte, împăienjenindu-i vederea. Arăta disperat.

— Sunt doctor! Adăuga el, în chip de explicaţie. E vorba de o urgenţă!

— OK, OK, răspunse, calm, stewardesa.

Bătu cu pumnii în uşă, apoi făcu un semn prin fereastră însoţitorului de pe pistă care rămăsese lângă avion. Uşa se deschise, mult mai încet decât ar fi dorit Jeffrey.

De îndată ce trecerea fu liberă, Jeffrey o zbughi afară. Din fericire, nimeni nu-l opri să-l întrebe de ce se dăduse jos din avion. Alergă în sus, pe pistă. Poarta terminalului era închisă, dar nu încuiată. Porni de-a lungul zonei de îmbarcare, dar nu ajunse prea departe. Unul dintre angajaţii aeroportului îl chemă:

— Numele dumneavoastră, vă rog, spuse el cu o mină inexpresivă.

Jeffrey şovăi. Nu-i venea să răspundă. N-ar fi vrut să trebuiască să dea explicaţii autorităţilor.

— Nu pot să vă returnez biletul, dacă nu-mi spuneţi cum vă numiţi, adăuga agentul uşor enervat.

Jeffrey se înduplecă şi agentul îi dădu biletul înapoi. Băgându-l la repezeală în buzunar, trecu pe lângă controlul de siguranţa şi intră în toaleta bărbaţilor. Trebuia să se calmeze. Era cu nervii la pământ. Puse jos bagajul de mână şi se sprijini de marginea chiuvetei. Se ura pentru că şovăise, întâi cu sinuciderea, acum, cu fuga. În ambele cazuri, Jeffrey continua să creadă că alesese calea cea bună, dar acum ce-i mai rămânea de făcut? Simţi cum depresia îi dădea iar târcoale şi încercă să-i ţină piept.

Măcar Chris Everson avusese curajul să-şi ducă hotărârea până la capăt, deşi fusese o hotărâre greşită. Jeffrey se înfurie din nou pe sine însuşi pentru că

nu fusese un prieten mai bun. Dacă ar fi ştiut atunci ceea ce ştia acum, poate că ar fi reuşit să-şi salveze colegul. Abia acum îşi dădea seama Jeffrey prin ce trecuse Chris. Se dezaproba profund pentru că nu-i telefonase lui Chris şi pentru că persistase în această neglijenţa, uitând s-o sune pe tânăra lui văduvă, Kelly.

Jeffrey îşi aruncă apă rece pe faţă. După ce îşi reveni cât de cât, îşi luă bagajele şi ieşi din toaletă. În ciuda agitaţiei din aeroport, se simţea îngrozitor de singur şi de izolat. Gândul de a se întoarce acasă în încăperile acelea goale îl apăsa. Dar nu ştia unde altundeva putea să se ducă. Dezorientat, se îndreptă spre garajul din parcare.

Ajuns la maşină, Jeffrey băgă valiza în portbagaj şi aruncă geantă pe locul pasagerului. Se strecură în spatele volanului şi rămase aşa, privind ţintă în faţa lui şi aşteptând să-i vină o idee.

Nu se mişcă din loc câteva ceasuri, analizându-şi eşecurille. Nu fusese niciodată atât de abătut. Obsedat de Chris Everson, începu să se întrebe ce se mai întâmplase cu Kelly Everson. O văzuse la vreo trei sau patru întâlniri mondene înainte de moartea lui Chris. Îşi aducea chiar aminte că făcuse unele observaţii laudative la adresa ei faţă de Carol. Pe atunci, Carol nu fusese încântată să audă aşa ceva.

Jeffrey se întreba dacă Kelly mai lucra încă la Valley Hospital sau dacă mai locuia prin apropierea Bostonului. Îşi amintea că era o fată înăltuţă, cu un corp subţire, atletic. Avea părul castaniu cu reflexe roşcat-aurii şi-l purta lung, legat cu o panglică. Avea o faţa deschisă, ochi căprui închis şi trăsături delicate, dar mature, care se destindeau adesea într-un zâmbet luminos. Dar ce-şi amintea cel mai mult era farmecul ei. Avea un aer jucăuş care se îmbina minunat cu o căldură feminină şi o sinceritate care trezea simpatia spontană a tuturor.

Când amintirile lui Jeffrey trecură de la Chris la Kelly, îi veni ideea că ea, mai mult decât oricine altcineva, ar putea să-şi dea seama mai bine prin ce trecea el acum. Pierzându-şi soţul din cauza dezastrului emoţional produs de acuzaţia de malpraxis, va fi, poate, profund sensibilă la căderea nervoasă pe care o suferea Jeffrey. S-ar putea chiar să-i dea unele sugestii. În orice caz, poate că-i va oferi înţelegerea de care el avea atâta nevoie. Şi, dacă nu reuşea altceva, îşi va uşura conştiinţa dând, în sfârşit, telefonul pe care avusese, vag, de gând să-l dea.

Jeffrey se întoarse la terminal. Când ajunse la primul şir de cabine, deschise o carte de telefon ca să caute numele lui Kelly Everson. Se opri la K. C. Everson din Brookline. Părea promiţător. Introduse fişa şi formă numărul. Telefonul sună o dată, de două ori, apoi a treia oară. Tocmai când se pregătea să pună jos receptorul, cineva de la celălalt capăt al firului răspunse. Se auzi o voce veselă.

Jeffrey îşi dădu seama că nu se gândise nici o clipă cum să înceapă. Dădu

direct bună ziua şi-şi spuse numele. Era atât de nesigur de sine, se temea că ea nu-şi va aminti de el, dar, înainte ca el să spună ceva ca să-i stimuleze memoria, auzi un exuberant:

— Bună, Jeffrey!

Părea sincer încântată să afle veşti de la el şi deloc surprinsă.

— Ce bine-mi pare că ai sunat, zise ea. M-am gândit să te sun când am citit despre procesul tău, dar, pur şi simplu, nu mi-a venit să pun mâna pe telefon. Mă temeam că nici măcar n-o să-ţi mai aminteşti de mine.

Se temea că *el* n-o să-şi amintească de *ea!* Jeffrey o asigură că aşa ceva nu era posibil. Urmându-i exemplul, îi ceru mii de scuze că nu-i telefonase mai de mult, aşa cum făgăduise.

— Nu trebuie să te scuzi, răspunse ea. Ştiu că tragediile îi intimidează pe oameni, aşa cum se întâmplă sau se întâmpla cu cancerul. Şi mai ştiu şi că doctorii suportă greu sinuciderea unui coleg. Nu m-am aşteptat să mă suni, dar m-a mişcat faptul că ţi-ai făcut timp să vii la înmormântare. Lui Chris i-ar fi plăcut să ştie că ai ţinut la el. El te respectă sincer. Mi-a spus odată că te socotea cel mai bun anestezist pe care-l cunoştea. Aşa că m-am simţit onorată că te-am văzut acolo. Câţiva dintre ceilalţi prieteni ai lui n-au venit. Dar nu m-am supărat.

Jeffrey nu ştia ce să spună. Deci Kelly îl ierta de tot, ba-i mai făcea şi complimente. Totuşi, cu cât ea îi vorbea mai mult, cu atât el se simţea ca un nemernic. Neştiind ce să răspundă, el schimbă vorba. Spuse că-i părea bine c-o găsise acasă.

— Asta-i ora la care pot fi găsita. Tocmai m-am întors acasă de la lucru. Cred că ştii că nu mai lucrez la Valley.

— Nu, nu ştiam.

— După moartea lui Chris, m-am gândit c-ar fi mai sănătos pentru mine să plec în altă parte, răspunse Kelly. Aşa că m-am mutat în oraş. Acum lucrez la Spitalul St. Joe. La secţia de terapie intensivă. Îmi place mai mult decât la reanimare. Îmi închipui că eşti tot la Boston Memorial.

— Oarecum, răspunse Jeffrey evaziv.

Se simţea stângaci şi nehotărât. Se temea că ea va refuza că se întâlnească cu el. În definitiv, ce-i datora ea lui? Avea o viaţa a ei. Dar Jeffrey mersese prea departe; trebuia să încerce.

— Kelly, spuse el în cele din urmă. Mă întrebam dac-aş putea să trec pe la tine să stăm o clipă de vorbă.

— Când te gândeşti să treci? Îl întrebă Kelly fără ezitare.

— Când îţi convine ţie. Aş... aş putea veni chiar acum, dacă nu eşti prea ocupată.

— Da, sigur că da, îi răspunse Kelly.

— Dacă nu te deranjează, aş putea...

— Nu, nu! E perfect! Hai, vino, spuse Kelly, înainte că Jeffrey să-şi

termine vorba. Apoi îi explică cum să ajungă acasă la ea.

Michael Mosconi avea cecul lui Jeffrey pe agenda din faţa lui când ceru legătura cu Owen Shatterly la Banca Naţională din Boston. Nu credea c-o să fie nervos, dar, în clipa când se apucă să formeze numărul, stomacul i se făcu ghem. Doar o dată, în cariera lui de agent de cauţiune, acceptase un cec personal. Tranzacţia aceea se dovedise reuşită. Nu fusese tras pe sfoară. Dar Michael auzise poveşti de groază de la colegii lui. Sigur că, dacă ceva ieşea prost, problema lui cea mai mare era că firma lui nu permitea, în nici o situaţie, acceptarea de cecuri. Aşa cum îi explicase Michael lui Jeffrey, îşi punea fundul la bătaie. Nu înţelegea de ce se lăsase îmbrobodit. Dar, pe de altă parte, era un caz unic. Tipul era medic, ce naiba! În plus, un onorariu de 45 000 de dolari se ivea o dată la o mie de ani. Michael nu voise să lase concurenţa să-i sufle afacerea. Aşadar, oferise în felul lui condiţii mai bune. Fusese o hotărâre dictată de împrejurări.

Răspunse cineva de la bancă şi-i spuse lui Michael să aştepte. Pe fir se auzea o melodie. Michael bătea toba cu degetele pe tăblia biroului. Era aproape patru după-amiaza. Tot ce voia să facă era să se asigure că se putea achita cecul doctorului la depunerea la bancă. Shatterly îi era prieten de mult şi Michael ştia că nu va fi nici o problemă să afle totul de Ia el.

Când Shatterly apăru pe fir, Michael îi explică de ce informaţie avea nevoie. Nu fu necesar să-i spună mai mult. Shatterly zise doar atât:

— Numai o secundă.

Michael îl auzi cum bătea pe tastele computerului.

— Care e valoarea cecului?

— 45 de miare, răspunse Michael. Shatterly izbucni în râs.

— În cont sunt numai 23 de dolari şi nişte mărunţiş.

Urmă o pauză. Michael se opri din bătut darabana. Simţea un gol în capul pieptului.

— Eşti sigur că nu s-a făcut nici o depunere astăzi? Întrebă el.

— Nimic care să semene cu 45 000 de dolari, replică Shatterly.

Michael puse receptorul în furcă.

— Ai probleme? Îl întrebă Devlin O'Shea, ridicând ochii de pe un exemplar vechi al revistei *Penthouse.*

Devlin era un tip solid, care arăta mai degrabă ca un motociclist de prin anii '60 decât ca un fost poliţist din Boston.

De lobul urechii lui stingi atârna o cruciuliţă malteză din aur în chip de cercel. Şi părul şi-l purta strâns într-o micuţă coadă de cal. În afară de faptul că-i era de ajutor în muncă, înfăţişarea lui Devlin era modul lui de a le da cu tifla autorităţilor, acum când nu mai era nevoie să-şi bată capul cu ţinuta reglementară. Fusese dat afară din poliţie după o condamnare pentru luare de mită.

Devlin se aşeză comod pe o canapea de vinilin din faţa biroului lui Michael. Era îmbrăcat în nişte haine care aproape că deveniseră o uniformă după ce plecase din poliţie: o jachetă de doc, blugi prespălaţi şi cizme negre de cow-boy.

Michael nu zise nimic, ceea ce, pentru Devlin, echivala cu un răspuns.

— Pot să te ajut cu ceva? Întrebă el.

Michael îl privi cu atenţie pe Devlin, întârziind cu privirea asupra antebraţelor lui puternice, cu împletitura lor de tatuaje. Unul dintre dinţii din faţa îi lipsea, dându-i aerul unui bătăuş de bar, ceea ce şi era, uneori.

— Poate că da, răspunse Michael. Începuse să încropească un plan.

Devlin trecuse pe la biroul lui Mosconi în după-amiaza aceea, fiindcă se află între două angajamente. Tocmai adusese îndărăt un criminal care, fiind eliberat pe cauţiune, fugise în Canada. Devlin era unul dintre vânătorii de recompense pe care Michael îl folosea când se ivea nevoia.

Michael se gândi că Devlin era exact omul bun de trimis să-i amintească lui Jeffrey de obligaţiile lui. Considera că Devlin va fi mult mai convingător decât el însuşi.

Lăsându-se pe spate în scaunul lui de la birou, Michael îi explică situaţia. Devlin arunca revista *Penthouse* cât colo şi se ridică în picioare. Avea aproape doi metri şi cântărea mai mult de o 130 de kilograme. Burdihanul i se revărsa peste catarama mare de argint a curelei. Dar sub stratul de grăsime erau o groază de muşchi.

— Sigur! Discut eu cu el, zise Devlin.

— Fii amabil! Nu trebuie decât să fii convingător. Nu uita că e doctor. Tot ce vreau eu este să nu mă uite.

— Eu sunt întotdeauna amabil, răspunse Devlin. Atent, cu aspect îngrijit, manierat. Ăsta-i farmecul meu.

Devlin părăsi biroul, bucuros că avea ceva de făcut. Nu-i plăcea să ardă gazul de pomană. Singura problemă era că ar fi vrut ca treaba asta să fi fost mai rentabilă. Dar aştepta cu încântare călătoria până la Marblehead. Poate că va trece pe la restaurantul ăla italian de acolo şi, pe urmă, o să bea câteva beri la barul lui preferat din port.

Casa lui Kelly era o încântătoare clădire colonială cu etaj şi cu ferestre cu şipci verticale. Era zugrăvită în alb şi avea obloanele negre. Cele două coşuri de la ambele capete erau placate cu cărămidă veche. Pe latura dreaptă a casei se vedea un garaj pentru două maşini iar, la stânga, o verandă acoperită.

Jeffrey opri maşina de cealaltă parte a casei şi trase lângă trotuar. Examina casă prin fereastra maşinii, sperând să-şi facă puţin curaj să treacă strada şi să apese pe sonerie. Era mirat să vadă atâţia copaci la un pas de centrul comercial al Bostonului. Casa era ascunsă într-un încântător pâlc de arţari, stejari şi mesteceni.

Stând aşa acolo, Jeffrey se gândea ce-i va spune lui Kelly. Nu i se mai întâmplase niciodată să se ducă la cineva ca să caute „afecţiune şi înţelegere". Pe urmă, mai exista şi teama că va fi respins, în ciuda căldurii cu care-i răspunsese la telefon. Dacă n-ar fi ştiut ce-l aştepta, n-ar fi fost în stare să meargă până la capăt.

Luându-şi inima în dinţi, porni din nou maşina şi intră pe aleea casei. Păşi spre uşa din faţă, cu geanta în mina. Se simţea caraghios că purta aşa ceva – ca medic, nu era obişnuit dar se temea să lase atâta bănet în maşină.

Kelly deschise uşa înainte ca el să aibă timp să apese pe sonerie. Era îmbrăcată cu pantaloni negri mulaţi, un pulover roz, o bentiţă roz în jurul capului şi jambiere groase.

— Mă duc la nişte cursuri de gimnastică aerobică după-amiaza, aproape în fiecare zi, îi explica ea, roşind uşor. Apoi îl îmbrăţişa strâns. Lui Jeffrey aproape că-i dădură lacrimile când se gândi că nu-şi mai amintea când îl îmbrăţişase cineva ultima oară. Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi revină şi s-o îmbrăţişeze şi el, la rândul lui. Fără să se desprindă din braţele lui, Kelly se aplecă pe spate ca să-l poată privi în ochi. Jeffrey era cu mai bine de 15 centimetri mai înalt decât ea.

— Ce bine-mi pare că ai venit! Zise ea. Îi susţinu privirea o clipă, apoi adăugă: Intră, hai intră! Îl luă de mână şi îl conduse înăuntru, închizând uşa cu piciorul.

Jeffrey se trezi într-un hol larg cu arcade, care dădea într-o sufragerie, pe dreapta şi în camera de zi, pe stânga. Pe o măsuţă se afla un serviciu de ceai din argint. La capătul holului, spre fundul casei, o scară elegantă se răsucea spre etaj.

— Ce zici de nişte ceai? Se oferi Kelly.

— Nu vreau să deranjez, răspunse Jeffrey. Kelly pocni din limbă:

— Cum adică să deranjezi?

Îl conduse, fără să-i dea drumul la mână, prin sufragerie, apoi în bucătărie. O cameră confortabilă de lucru se întindea mai încolo, dând în bucătărie. Părea să facă parte dintr-o extensie a casei. În spatele ferestrei arcuite se vedea o grădină; arăta de parcă nu i-ar fi stricat un pic de îngrijire. În interior, casa strălucea de curăţenie.

Kelly îl pofti pe Jeffrey să se aşeze pe o canapea din pânză cu dungi. El îşi puse geanta jos.

— Ce-i cu geanta asta? Îl întreba Kelly, în timp ce se pregătea să pună nişte apă la fiert. Credeam că doctorii poartă valijoare negre când fac vizite bolnavilor. Asta te face să arăţi mai degrabă ca un agent de asigurări. Izbucni într-un râs cristalin, în timp ce se duse la frigider, să scoată o prăjitură cu brânză din congelator.

— Dacă ţi-aş arăta ce e în geanta asta, nu ţi-ai crede ochilor, zise Jeffrey.

— Ce vrei să spui?

Jeffrey nu răspunse, dar, amabilă, ea nu insistă. Luă un cuţit de pe un rastel de deasupra chiuvetei şi tăie două bucăţi de prăjitură.

— Îmi pare bine că te-ai hotărât să vii, zise ea, lingând cuţitul. Nu scot prăjitura cu brânză decât dacă am cu cine s-o mănânc.

Ceainicul începu să fluiere strident. Kelly îl trase de pe plită şi turnă apă clocotită în vasul de ceai. Puse totul pe o tavă pe care o duse la o măsuţă în faţa canapelei din camera de zi.

— Gata! Zise ea, aşezând tava jos. Am uitat ceva? Kelly îşi roti privirea asupra tăvii. Şerveţelele! Strigă ea şi se întoarse în bucătărie. Veni îndărăt şi se aşeză. Îl privi pe Jeffrey zâmbind: Zău că-mi pare bine că ai venit, zise ea, turnând ceaiul, şi nu numai fiindcă pot să mă înfrupt din prăjitura cu brânză.

Jeffrey îşi dădu seama că nu mai mâncase nimic de la cerealele acelea granulate de dimineaţă. Prăjitura era un deliciu.

— Era ceva anume despre care voiai să vorbeşti? Îl întrebă Kelly, punându-şi ceaşca de ceai jos.

Jeffrey îi admiră franchetea. Asta îi uşura sarcina.

— Înainte de orice, aş vrea să mă scuz că n-am dat dovadă de mai multă prietenie faţă de Chris, spuse Jeffrey. După câte am avut de suportat în ultimele săptămâni, îmi dau mai bine seama prin ce-a trecut. Pe vremea aceea, n-am înţeles.

— Cred că nimeni n-a înţeles, răspunse Kelly, cu tristeţe. Nici măcar eu.

— Nu vreau să dezgrop amintiri triste pentru tine, zise Jeffrey văzând cum Kelly se schimbase la faţă.

— Nu-ţi face griji. Până la urmă m-am împăcat cu situaţia, zise ea. Dar tocmai de-asta, ar fi trebuit să-ţi telefonez. Cum te descurci?

Jeffrey nu se aşteptase ca necazurile lui să vină în discuţie atât de repede. Cum se descurca? În ultimele douăzeci şi patru de ore încercase să se sinucidă şi, nereuşind, căutase să fugă din ţară.

— A fost greu, asta fu tot ce reuşi să spună. Kelly se aplecă spre el şi-i strânse mâna.

— Cred că lumea nu-şi dă seama câtă nenorocire aduce o acuzaţie de malpraxis; şi nu la bani mă refer.

— Tu ştii mai bine decât mulţi alţii, zise Jeffrey. Tu şi Chris aţi avut cel mai mult de plătit.

— E adevărat că o să faci închisoare? Îl întrebă Kelly.

Jeffrey oftă.

— Aşa se pare.

— Asta-i absurd! Zise Kelly cu o vehemenţă care-l surprinse pe Jeffrey.

— Am făcut recurs, zise el, dar nu prea am încredere în acţiunea asta. Acum nu mai pot avea încredere.

— Cum de-ai devenit tu ţapul ispăşitor? Îl întrebă Kelly. Ce s-a întâmplat cu ceilalţi doctori şi cu spitalul? N-au fost urmăriţi în justiţie?

— Au fost toţi scoşi din cauză, explică Jeffrey. Am avut o problemă cu morfină, pentru scurt timp, cu câţiva ani în urmă. Povestea obişnuită: mi-a fost prescrisă pentru o contuzie spinală pe care am suferit-o într-un accident de bicicletă. În timpul procesului, au insinuat că am consumat nişte morfină cu puţin timp înainte de a mă ocupa de cazul respectiv. Pe urmă, cineva a găsit o fiolă goală de Marcaină 75% în coşul de gunoi al aparatului de anestezie pe care-l folosisem. Marcaină 75% este contraindicata în anestezia obstetrică. Nimeni n-a găsit fiolă de 5%.

— Dar n-ai folosit concentraţia de 75%, nu-i aşa? Îl întrebă Kelly.

— Eu întotdeauna verific eticheta de pe orice medicament, răspunse Jeffrey. Dar e vorba de acel gen de gest reflex pe care-i greu să ţi-l aminteşti clar. Nu pot să cred că am folosit 75%. Dar ce pot să spun? Ei au găsit ce-au găsit.

— Hai, zise Kelly. Nu începe să te îndoieşti de tine însuţi. Aşa i s-a întâmplat şi lui Chris.

— Uşor de zis, greu de făcut.

— La ce foloseşte Marcaină 75%? Vru să ştie Kelly.

— În unele cazuri, răspunse Jeffrey. Atunci când ai nevoie de un blocaj de lungă durată cu folosirea unui volum mic. Se foloseşte mult în chirurgia oculara.

— Au existat ceva cazuri oculare în sala de operaţie unde s-a întâmplat accidentul tău care ar fi necesitat Marcaină 75%?

Jeffrey stătu puţin pe gânduri. Scutură din cap:

— Nu cred, dar nu ştiu sigur.

— Cred că ar merita să cercetezi, zise Kelly. Poate că n-ar avea multă importanţă din punct de vedere legal, dar, dacă ţi-ai putea explica ce-a fost cu Marcaină 75%, măcar ţie însuţi, te-ar ajuta foarte mult să-ţi recapeţi încrederea în tine. Sunt absolut convinsă că, dacă e vorba despre malpraxis, doctorii ar trebui să se preocupe la fel de mult de păstrarea încrederii în sine ca şi de susţinerea cazului lor la tribunal.

— Ai dreptate, zise Jeffrey, în timp ce continua să se gândească la întrebarea lui Kelly privind Marcaină 75%. Nu-i venea să creadă că nimănui nu-i trecuse prin minte să se intereseze de cazurile de dinaintea operaţiei lui Patty Owen petrecute în aceeaşi sală de operaţie. El, unul, nu se gândise la asta. Se întreba cum s-ar putea interesa acum, când nu se mai bucura de acces la spital ca înainte.

— Fiindcă tot vorbim de încrederea în sine, ce poţi spune despre tine? Zise Kelly, zâmbind, dar Jeffrey îşi dădea seama că, în ciuda voioşiei ei aparente, era cât se poate de serioasă.

— Am impresia că stau de vorbă cu un expert, zise Jeffrey. Ai studiat ceva psihiatrie pe cont propriu?

— Nu prea, răspunse Kelly. Din păcate, am descoperit importanţa

încrederii în sine în modul cel mai dur, prin experienţă. Sorbi o gură de ceai. Rămase câteva clipe pierdută în gândurile ei triste, privind prin fereastra arcuită grădina năpădită de vegetaţie. Apoi, la fel de brusc, se scutură din transa ei de moment. Se uită la Jeffrey fără să zâmbească.

— Sunt convinsă că Chris s-a sinucis, fiindcă-şi pierduse încrederea în sine. N-ar fi făcut ce-a făcut dacă ar fi avut o părere mai bună despre sine. Sunt sigură. Nu tragedia în sine 1-a împins în prăpastie. Cu siguranţă că nu dintr-un sentiment de culpabilitate a făcut-o. Ca şi tine, Chris n-avea nici un motiv să se simtă vinovat. Ce 1-a făcut pe Chris să-şi ia zilele a fost subminarea bruscă a încrederii în sine, erodarea imaginii lui despre el însuşi. Lumea nu ştie cât de sensibili sunt chiar şi cei mai buni doctori la şocul urmăririi în justiţie. De fapt, cu cât doctorul este mai bun, cu atât durerea este mai mare. Faptul că procesul e lipsit de bază nu contează câtuşi de puţin.

— Câtă dreptate ai! Exclamă Jeffrey. Atunci când am auzit că s-a sinucis Chris, am fost uluit. Ştiam ce fel de om era, ce fel de doctor era. Acum, sinuciderea lui nu mă mai miră deloc. Adevărul e că, judecând din situaţia în care mă aflu acum, mă mir că n-au ajuns la asta mai mulţi doctori acuzaţi de malpraxis. De fapt, am încercat şi eu astă seară trecută.

— Ce-ai încercat? Sări Kelly.

Înţelegea ce voia să spună Jeffrey, dar nu-i venea să creadă. Jeffrey oftă. Nu putea să se uite la ea.

— Ieri am încercat să mă sinucid, spuse el simplu. Am fost la un pas de a face ce a făcut Chris. Ştii, şmecheria cu succinilcolină şi morfină. Pregăteam perfuzia şi totul...

Kelly scăpă din mina ceaşca de ceai. Se aplecă în faţă şi, apucându-l pe Jeffrey de umeri, începu să-l scuture. Gestul ei îl uimi. Îl luase absolut prin surprindere.

— Să nu îndrăzneşti să faci aşa ceva. Nici prin gând să nu-ţi treacă!

Kelly îl privi sever, cu mâinile încă încleştate pe umerii lui. În cele din urmă, Jeffrey bolborosi ceva – că nu trebuia să-şi facă griji, de vreme ce îi lipsise curajul să meargă până la capăt.

Kelly îl mai zgâlţâi o dată, ca reacţie la vorbele lui. Jeffrey nu ştia ce să facă, cu atât mai puţin ce să spună. Kelly îl zgâlţâia în continuare, cuprinsă de furie.

— Sinuciderea nu e un gest de curaj, spuse ea cu aprindere. E exact contrariul. E un act de laşitate. Şi de egoism, îndurerează pe toată lumea pe care o laşi în urma ta, pe toată lumea care te iubeşte. Te rog să-mi promiţi că, dacă te mai bântuie vreodată gândul sinuciderii, o să mă suni imediat, indiferent la ce oră din zi sau din noapte. Gândeşte-te la soţia ta. Când s-a sinucis Chris, nici nu ştii cât de vinovată m-am simţit. Eram distrusă. Aveam impresia că, într-un fel, l-am abandonat. Acum ştiu că n-a fost aşa, dar poate că niciodată n-am să-mi revin complet după moartea lui.

— Eu şi Carol divorţăm, se auzi Jeffrey spunând. Expresia lui Kelly se îndulci.

— Din cauza procesului de malpraxis? Jeffrey negă din cap.

— Plănuisem asta înainte de a începe toată povestea. Carol a fost foarte drăguţă să amâne divorţul pe mai târziu.

— Bietul de tine! Zise Kelly. Nici nu pot să-mi imaginez cum te descurci cu un proces de malpraxis şi cu destrămarea căsătoriei în acelaşi timp.

— Problemele mele domestice mă preocupa cel mai puţin, zise Jeffrey.

— Am vorbit serios când te-am rugat să-mi promiţi că mă vei suna înainte de a face vreo prostie, spuse Kelly.

— N-am de gând...

— Promite-mi! Insistă Kelly.

— Foarte bine, promit, răspunse Jeffrey.

Satisfăcută, Kelly se ridică să cureţe mizeria pe care o făcuse răsturnându-şi ceaşca de ceai. În timp ce aduna bucăţelele de porţelan spart zise:

— Doresc mai mult decât orice să înţeleg cât de cât ce-a fost în mintea lui Chris. La un moment dat părea hotărât să lupte – spunea că reacţiile adverse ale amestecului ar fi urmarea prezenţei unui agent de contaminare, pentru ca, în momentul următor, să fie mort.

Jeffrey se uită cum Kelly arunca cioburile de porţelan. Trecură câteva momente până ce ultimele ei cuvinte îşi făcură efectul. După ce ea se întoarse şi se aşeză, Jeffrey întrebă:

— Ce 1-a făcut pe Chris să creadă că a existat un agent de contaminare în anestezicul local?

Kelly ridică din umeri:

— N-am idee. Dar părea foarte interesat de o asemenea posibilitate. Eu l-am încurajat. Înainte de asta fusese deprimat. Foarte deprimat. Ideea unui agent de contaminare i-a ridicat moralul. A petrecut zile întregi cu nasul în manuale de farmacologie şi fiziologie. Şi-a luat o mulţime de notiţe. La asta lucra în noaptea când... Eu mă dusesem să mă culc. A doua zi dimineaţa, l-am găsit cu perfuzia în mină, mort.

— Ce groaznic! Zise Jeffrey.

— A fost cea mai cumplită experienţă din viaţa mea, recunoscu Kelly.

Pentru o clipă, Jeffrey îl invidie pe Chris, nu pentru că reuşise într-o încercare în care el dăduse greş, ci pentru că lăsase în urma lui pe cineva care era limpede că îl iubea foarte mult. Dacă el însuşi ar fi mers până la capăt, ar fi fost cineva la fel de îndurerat din cauza asta? Jeffrey încercă să alunge acest gând. În schimb, începu să-l preocupe ideea unui agent de contaminare din anestezic. Era o idee ciudată.

— La ce fel de agent contaminant se gândea Chris? Întrebă Jeffrey.

— N-aş putea să-ţi spun, răspuse Kelly. S-a întâmplat acum doi ani şi

Chris n-a vorbit prea mult despre asta. În orice caz, nu cu mine.

— Ai pomenit cuiva despre teoria lui la momentul respectiv?

— Le-am spus avocaţilor. De ce?

— Este o idee care mă intrigă, răspunse Jeffrey.

— Mai am încă notele lui Chris, zise Kelly. Poţi să te uiţi peste ele, dacă vrei.

— Da, aş vrea, zise Jeffrey.

Kelly se ridică şi-l conduse pe Jeffrey înapoi prin bucătărie şi sufragerie, prin hol şi camera de zi. Se opri în faţa unei uşi închise.

— Cred că ar fi mai bine să-ţi dau nişte explicaţii, zise ea. Ăsta era biroul lui Chris. Îmi dau seama că nu pare un lucru prea normal, dar, după moartea lui am închis, pur şi simplu, uşa acestei camere şi am lăsat totul aşa cum era. Nu mă întreba de ce. Atunci m-am simţit mai bine aşa, ca şi cum mai rămăsese ceva din el aici. Deci, să nu te miri. S-ar putea să fie cam mult praf.

Deschise uşa şi se dădu în lături. Jeffrey intră în birou. Spre deosebire de restul casei, în birou era dezordine şi aerul era închis. Un strat gros de praf se aşternuse peste tot. Se vedeau chiar câteva pânze de păianjen atîmînd din tavan.

Jaluzelele erau trase până jos. Unul dintre pereţi era acoperit, de sus până jos, de o bibliotecă plină de volume pe care Jeffrey le recunoscu imediat. Cele mai multe erau manuale obişnuite de anestezie. Celelalte tratau subiecte medicale mai generale.

În mijlocul încăperii se vedea un birou vechi, încărcat cu cărţi şi cu hârtii. Într-un colţ se găsea un scaun Eames îmbrăcat în piele neagră, scorojită şi crăpată. Lângă scaun se ridica un vraf mare de cărţi.

Kelly rămăsese sprijinită de canatul uşii cu braţele încrucişate, de parcă nu-i venea să intre.

— Ce debandadă! Zise ea.

— Te superi dacă mă uit şi eu puţin pe-aici? Întreba Jeffrey.

Se simţea oarecum apropiat de colegul lui dispărut, dar nu voia să-i lezeze sentimentele lui Kelly.

— Eşti invitatul meu, răspunse ea. După cum ţi-am spus, am ajuns să mă împac cu moartea lui Chris. De mult mă gândesc să fac curăţenia în camera asta. Dar, pur şi simplu, n-am reuşit.

Jeffrey înconjură biroul. Pe el era o lampă pe care o aprinse. Nu era superstiţios; nu credea în supranatural. Totuşi, avea, într-un fel, sentimentul că Chris încerca să-i spună ceva.

Pe sugativa ce acoperea biroul era deschis cunoscutul manual: *Bazele farmacologice ale terapeuticii* al lui Goodman şi Gillman. Lângă el se afla *Toxicologia clinică.* Alături de aceste volume se ridica un teanc de notiţe scrise de mină. Aplecându-se peste birou, Jeffrey observă că volumul de Goodman şi Gillman era deschis la capitolul „Marcaină". Posibilele efecte secundare erau subliniate

apăsat.

— S-a folosit Marcaină şi în cazul lui Chris? Întrebă Jeffrey.

— Da, răspunse Kelly. Credeam că ştii asta.

— Nu ştiam exact, zise Jeffrey. Nu aflase ce anestezice locale folosise Chris. Toate puteau da, uneori, complicaţii.

Jeffrey ridică teancul de notiţe. Aproape imediat simţi că ceva îi gâdila nasul. Strănută.

Kelly îşi puse mâna la gură, să-şi ascundă zâmbetul.

— Te-am prevenit că-i praf aici. Jeffrey strănuta din nou.

— De ce nu iei ce-ţi trebuie ca să ne retragem în camera de zi? Îi propuse Kelly.

Jeffrey, cu ochii lăcrimând, luă volumele de farmacologie şi toxicologie împreună cu notiţele şi le duse în cealaltă încăpere. Strănută pentru a treia oară, apoi Kelly închise uşa biroului.

După ce se întoarse în bucătărie, Kelly îi făcu o propunere:

— De ce nu rămâi pentru cină? Pot să încropesc ceva. N-o să fie feluri alese, dar o să fie ceva sănătos.

— Credeam că erai gata să pleci la un curs de gimnastică aerobică, răspunse Jeffrey. Era încântat de oferta ei, dar nu voia s-o deranjeze mai mult decât o făcuse deja.

— Acolo pot să mă duc oricând, răspunse Kelly. În afară de asta, cred că ai nevoie să te întremezi puţin.

— Bine, dacă tu crezi că nu te supără prea mult..., zise Jeffrey. Era uimit de amabilitatea ei.

— Îmi face plăcere, adăugă Kelly. Hai, aşază-te comod pe canapea. Poţi să-ţi scoţi şi pantofii, dacă vrei.

Jeffrey făcu ce i se spusese. Se aşeză şi puse cărţile pe măsuţa de cafea. Se uită o clipă la Kelly, cum se agită prin bucătărie, scotocind prin frigider şi prin diverse dulapuri. Apoi, Jeffrey îşi scoase pantofii şi se apucă iar să răsfoiască notiţele lui Chris. Primul lucru de care dădu fu un rezumat scris de mina privind complicaţiile provocate de anestezic în cazul tragic al lui Chris.

— Eu dau o fugă până la magazin, zise Kelly. Tu rămâi pe loc.

— Nu vreau să te deranjezi atâta, spuse Jeffrey, dând să se ridice. Dar nu era adevărat. Îi părea bine că Kelly era gata să facă un astfel de efort pentru el.

— Lasă prostiile, răspunse Kelly. Mă întorc într-o clipă.

Jeffrey nu-şi dădea seama dacă Kelly spusese „lasă prostiile", fiindcă ghicea ce era în mintea lui sau pentru că ei chiar nu i se părea un deranj. Cât ai clipi, dispăru. Jeffrey o auzi cum scoate maşina din garaj, cum o porneşte şi cum accelerează în josul străzii.

Îşi roti privirea împrejurul camerei confortabile şi al bucătăriei, încântat că se hotărâse să o sune pe Kelly. Pe lângă faptul că renunţase să se sinucidă şi să fugă din ţară, asta fusese cea mai bună decizie pe care o luase în ultimele

douăzeci şi patru de ore.

Jeffrey se aşeză iar şi-şi concentra atenţia asupra rezumatului complicaţiei anestezice a lui Jeffrey:

„Henry Noble, un bărbat alb în vârstă de cincizeci şi şapte de ani, s-a internat la Valley Hospital pentru o prostatoctomie totală într-un caz de cancer. Dr. Wallenstem solicitase o anestezie epidurală continuă. I-am făcut o vizită pacientului în seara dinaintea operaţiei. Era cam speriat. Starea sănătăţii lui era bună. Starea inimii era normală, EKG-ul, tot normal. Tensiunea era normală. Rezultatul examenului neurologic a fost normal. Nu suferea de alergii. În special, nu reacţiona alergic la medicamente. I se făcuse anestezie generală pentru o operaţie de hernie în 1977, fără probleme. Din cauza anxietăţii lui, am cerut să i se dea 10 mg de diazepam, cu o oră înainte de a se prezenta la operaţie. A doua zi dimineaţă, a sosit într-o stare de spirit bună. Diazepamul îşi făcuse efectul. Pacientul era cam adormit, dar putea fi trezit. A fost dus în camera de anestezie şi aşezat pe partea dreaptă. I s-a făcut o puncţie epidurală cu un ac Touhey măsura 18, fără probleme. N-a existat nici o reacţie după inserarea a 2 centimetri cubi de Lidocaină, folosită pentru a facilita injectarea epidurală. Confirmarea locaţiei epidurale a fost făcuta utilizând 2 centimetri cubi de apă distilată cu epinefrină. Un cateter epidural mic a fost introdus prin acul Touhey. Pacientul a fost din nou culcat pe spate. O doză de test de Marcaină *5%* cu o cantitate redusă de epinefrină a fost preparată apoi dintr-o fiolă de 30 ml. S-a injectat această doză de test. Imediat ce doza de test a fost injectată, pacientul s-a plâns de ceea ce el numea ameţeală, urmată de crampe intestinale puternice. Ritmul inimii a început să crească, dar nu cu intensitatea aşteptată dacă doza de test ar fi fost incorect injectată intravenos. Au apărut fasciculaţii musculare generalizate, sugerând o stare de hiperestezie. A intervenit o salivaţie abundentă, sugerând o reacţie parasimpatică. I s-a administrat intravenos atropină. S-a observat mioza pupilelor. Apoi, pacientul a făcut o criză puternică de apoplexie, care a fost tratată intravenos cu succinilcolină şi valium. Pacientul a fost intubat şi menţinut pe oxigen. Apoi, pacientul a făcut stop cardiac. Inima s-a dovedit extrem de rezistentă la me-dicaţie, dar, în cele din urmă, s-a obţinut un ritm sinuzal. Pacientul a fost stabilizat, dar nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Pacientul a fost transportat la secţia de terapie intensivă, unde a rămas în comă timp de o săptămână şi unde a suferit multiple stopuri cardiace. S-a constatat, de asemenea, că pacientul a suferit o paralizie totală, în urma complicaţiei anestezice care a afectat nu numai măduva spinării, ci şi nervii cranieni. După o săptămână, pacientul a avut un ultim stop cardiac, după care inima n-a mai putut fi pusă în mişcare. "

Jeffrey ridică privirea de pe notiţe. Citind descrierea succintă făcută de

Chris cazului său, retrăi teroarea momentelor în care se luptase cu disperare s-o salveze pe Patty Owen. Amintirea era atât de dureroasă, încât mâinile lui Jeffrey transpirară. Nu doar asemănările izbitoare ale celor două cazuri, atacurile dramatice de apoplexie şi stopurile cardiace o făceau dureroasă. Jeffrey îşi amintea cu o claritate uimitoare clipă când o văzuse pe Patty salivând şi lăcrimând. Şi, pe lângă asta, mai erau şi durerile abdominale şi pupilele micşorate. Nici una dintre aceste reacţii nu era un efect secundar al anestezicelor locale, deşi aceste anestezii puteau să provoace o gamă extraordinar de largă de efecte secundare neurologice şi cardiace la un număr mic de indivizi amărâţi.

Jeffrey studie următoarea pagină a notiţelor. Unele cuvinte erau scrise cu litere îngroşate. Două dintre ele erau „muscaririic" şi „nicotinic". Jeffrey le recunoştea mai mult din perioada studiilor sale medicale. Erau legate de funcţia sistemului nervos autonom. Apoi, mai era şi expresia „blocaj rahidian acut, ireversibil, cu implicarea nervilor cranieni", urmată de câteva semne de exclamare.

Jeffrey auzi maşina lui Kelly trecând pe alee şi intrând în garaj. Se uită la ceas. Ştia să facă cumpărăturile în viteză!

Următoarea piesă din vraful de documente lăsate de Chris era un raport RMN – rezonanţă magnetică nucleară – asupra lui Henry Noble din perioada când fusese paralizat şi în comă. Rezultatele înregistrate erau normale.

— Salut! Strigă Kelly veselă, intrând pe uşă. Ţi-a fost dor de mine?

Râse, în timp ce aruncă un pachet pe masa din bucătărie. Apoi veni prin spatele canapelei şi se uită peste umărul lui Jeffrey.

— Ce înseamnă toate vorbele astea? Întrebă făcând un semn spre cuvintele şi expresiile pe care le citise Jeffrey.

— Nu ştiu, recunoscu el. Dar notiţele astea sunt extraordinare! Sunt atâtea asemănări între cazul lui Chris şi al meu! Nu ştiu ce să înţeleg din asta.

— Ei bine, mă bucur că se poate folosi cineva de ele, zise Kelly, în timp ce se întorcea în bucătărie. Nu mi se mai pare atât de ciudat că le-am păstrat.

— Nu cred deloc că-i ciudat că le-ai păstrat, zise Jeffrey, dând pagina.

Ajunsese la un rezumat bătut la maşină al autopsiei lui Henry Noble, făcută de un medic legist. Chris subliniase cuvintele „degenerare axonală observată la secţiunile analizate la microscop", după care făcuse câteva semne de întrebare. Apoi sublinie cuvintele „toxicologie negativă" pe care le înconjurase cu un semn de exclamare apăsat. Jeffrey nu ştia ce să creadă.

Celelalte pagini erau conspecte după articole extrase mai cu seamă din volumul de farmacolgie al lui Goodman şi Gillman. O privire fugară îl făcu să înţeleagă că se refereau mai ales la funcţia sistemului nervos central. Se hotărî să cerceteze acest material mai târziu. Puse hârtiile în ordine şi le aşeză pe masă, proptite de cele două volume de medicină.

Jeffrey se duse lângă Kelly în faţa chiuvetei din bucătărie.

— Eu ce pot să fac? O întrebă el.

— Tu trebuie să te relaxezi, îi răspunse Kelly, în timp ce clătea salata.

— Aş prefera să te ajut, zise el.

— Cum vrei. Ce-ar fi să încingi grătarul din curtea din spate? Chibriturile sunt în sertar. Kelly îi făcu semn fluturând o foaie de salată.

Jeffrey luă o cutie de chibrituri şi ieşi. Grătarul era unul dintre acelea boltite, puse în funcţiune de un cilindru de propan. Ghici imediat cum acţiona valva, şi-l aprinse, ' apoi puse capacul.

Înainte de a se întoarce în casă, Jeffrey se uita în jur, la curtea neîngrijită. Iarba înalta era de un verde proaspăt, pri-măvăratic. Plouase mult în primăvara aceea, astfel că întreaga vegetaţie era strălucitoare şi plină de vigoare. Prin hăţişul dintre copaci se puteau vedea ramuri de ferigă dantelata.

Jeffrey clătină din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. I se părea aproape de neconceput că nu mai departe de aseară fusese cât pe ce să se sinucidă. Şi că în după-amiaza aceea încercase să fugă în America de Sud pentru totdeauna. Iar acum, iată-l pe o verandă din Brookline, gata să mănânce o friptură cu o femeie atrăgătoare, sensibilă, dezarmant de firească. Aproape că părea prea frumos ca să fie adevărat. Apoi îşi dădu seama că într-adevăr aşa şi era: nu va trece mult şi se va afla, probabil, în închisoare.

Jeffrey trase adânc în piept aerul răcoros al serii, bucurându-se de puritatea lui. Urmări cum un măcăleandru smulge o rimă din pământul reavăn. După care, se întoarse în casa să vadă ce mai avea de făcut.

Cina fu delicioasă şi foarte reuşită. În ciuda împrejurărilor destul de triste, Jeffrey reuşi să se simtă cât se poate de bine. Conversaţia cu Kelly era plăcută şi firească. Mâncară felii de ton marinat, pilaf de orez şi o salată combinată de crudităţi. Kelly descoperise o sticlă de Chardonnay ascunsă în fundul frigiderului. Vinul era rece şi aromat. Jeffrey se trezi rizând pentru prima oară după nenumărate luni. Asta era, în sine, o mare realizare.

Se retraseră pe canapea cu cafelele şi încă o felie de prăjitură cu brânză din congelator. Însemnările lui Chris şi manualele îl treziră pe Jeffrey la gânduri mai serioase.

— Nu vreau să dezgrop subiecte neplăcute, zise el, după o pauză în conversaţie, dar cum s-a sfârşit cazul de malpraxis a lui Chris?

— Juriul a decis acordarea de despăgubiri reclamantului, răspunse Kelly. Plata despăgubirii a fost împărţită între spital, Chris şi chirurg, conform unei scheme complicate. Cred că cea mai mare parte, s-a plătit din asigurarea lui Chris, dar n-aş putea spune sigur. Din fericire, casa asta era doar pe numele meu, aşa că n-au putut s-o includă printre bunurile disponibile.

— Am citit un rezumat scris de Chris, zise Jeffrey. Este clar că nu a fost vorba de malpraxis.

— Într-un caz cu o asemenea încărcătură emoţională, răspunse Kelly, faptul că a fost sau nu malpraxis nu este chiar atât de important. Un avocat

bun al acuzării poate oricând să-i convingă pe juraţi să intre în pielea clientului său.

Jeffrey aprobă din cap. Din păcate, era adevărat.

— Am să-ţi cer o favoare, zise el, după o pauză. Te-ar deranja foarte mult dacă aş împrumuta însemnările astea? Bătu cu palma pe vraful de hârtii.

— Nu, nici vorbă! Răspunse Kelly. Te rog, ia-le! Pot să te întreb de ce te interesează atât de mult?

— Îmi amintesc de întrebările pe care mi le-am pus în legătură cu propriul meu caz, zise Jeffrey. Au existat unele mici inadvertenţe pe care nu mi le voi putea explica niciodată. Sunt surprins să văd că aceleaşi inadvertenţe au apărat şi în cazul lui Chris. Ideea unui agent de contaminare nu mi-a trecut prin minte. Aş vrea să-i mai parcurg de câteva ori însemnările. Nu apare clar de la început la ce se gândea el. În plus, adăuga Jeffrey, zâmbind – dacă le împrumut, o să am o scuză bună să mai vin pe aici.

— N-ai nevoie de nici o scuză, îi răspunse Kelly. Eşti, oricând, bine venit aici.

Jeffrey plecă curând după ce terminară desertul. Mâncaseră atât de devreme, încât lumina zilei nu dispăruse încă. Jeffrey îi mulţumi cu căldură pentru ospitalitatea ei spontană.

— Nu-ţi închipui ce mult m-a bucurat vizita asta, spuse el cu sinceritate,

După ce Jeffrey se sui în maşină, punând alături geanta în care se aflau acum şi însemnările lui Chris, Kelly băgă capul pe fereastra deschisă.

— Nu uita ce mi-ai promis, îi atrase ea atenţia. Dacă încep să-ţi treacă prin cap gânduri nebuneşti, trebuie să iei legătura cu mine.

— N-am să uit, o asigură Jeffrey. Mergând spre casă, se afla într-o stare de calmă mulţumire. Cele câteva ceasuri petrecute cu Kelly îi ridicaseră moralul. Se mira şi el că, în împrejurările de faţă, reuşise să reacţioneze într-un chip atât de normal. Dar ştia că asta depinsese mai mult de caracterul lui Kelly decât de al lui. Când dădu ultima cotitură ca să intre pe strada lui, Jeffrey întinse mâna să-şi îndrepte geanta care era cât pe ce să cadă de pe banchetă. Ţinând mâna pe ea, se gândea la conţinutul ei ciudat. Obiecte de toaletă, lenjerie de corp, 45 000 de dolari în numerar şi un teanc de însemnări scrise de victima unei sinucideri.

Deşi nu se aştepta să găsească nimic în însemnări care să-l absolve, simplul fapt că erau în posesia lui îi dădea un sentiment de speranţă. Poate că va învăţa ceva din experienţa lui Chris, ceva ce nu reuşise să observe el însuşi.

Şi, deşi îi spusese la revedere lui Kelly cu regret, Jeffrey se bucura că ajungea acasă atât de devreme. Avea de gând să parcurgă însemnările lui Chris mai temeinic şi să scoată din rafturi câteva cărţi de-ale lui ca să le citească cu atenţie.

3

Marţi
16 mai 1989
7. 49 p. m.

Jeffrey opri chiar în faţa uşii garajului, se dădu jos din maşina şi-şi întinse mădularele. Se simţea mirosul oceanului. Fiind o peninsulă care pătrundea în Oceanul Atlantic, întregul Marblehead se afla în vecinătatea apei. Băgându-şi iar capul în maşină, Jeffrey apucă geanta şi o ridică. Tririti uşa maşinii şi începu să urce scările din faţă.

În acest timp, i se dezvălui toată frumuseţea care-l înconjura. Păsările cântătoare se dezlănţuiseră în coniferul din faţa peluzei, în timp ce un pescăruş ţipa undeva, în depărtare. Rododendronii în floare erau ca o izbucnire de culoare de-a lungul zidului frontal al casei. Fiind preocupat în ultimele luni de propriile-i probleme, Jeffrey nu dăduse nici o atenţie încântătoarei treceri de la iama sumbră din Noua Anglie la strălucitoarea primăvară. Se bucura de ea acum pentru prima oară, în anul acela. Efectul vizitei la Kelly continua să fie foarte viu în mintea lui.

Când ajunse la uşa din faţă, Jeffrey îşi aminti de valiza. Şovăi o clipă, apoi hotărî să o ia mai târziu. Băgă cheia în broască şi intră.

Carol stătea în vestibul cu mâinile în şolduri. Judecând după expresia feţei, îşi dădu seama că era supărată. „Bine-ai venit acasă, gândi Jeffrey. Ce fel de zi ai avut?" Puse geanta jos.

— E aproape opt, zise Carol cu o enervare nedisimulată.

— Ştiu cât e ceasul.

— Unde-ai fost?

Jeffrey îşi agăţă sacoul în cuier. Atitudinea inchizitorială a lui Carol îl irita. Poate că ar fi trebuit să-i dea un telefon. Pe vremuri, aşa ar fi făcut, dar vremurile de acum nu mai erau normale, cu tot efortul de imaginaţie pe care-ar fî fost dispus să-l facă.

— Eu nu te întreb pe tine unde ai fost, îi răspunse Jeffrey.

— Eu întotdeauna te sun când întârzii până aproape de opt seara, zise Carol. Nu-i decât un gest de simplă politeţe.

— Îmi închipui că nu sunt o persoană politicoasă, replică Jeffrey.

Era prea obosit ca să se certe pe tema asta. Apucă servieta, cu gândul de a se duce direct în camera lui. N-avea chef să se contrazică cu Carol. Dar rămase pironit locului. Se trezi nas în nas cu un tip solid care se rezemă nonşalant de tocul uşii ce ducea spre bucătărie. Jeffrey observă imediat coada de cal, hainele de doc, cizmele de cow-boy şi tatuajele. De una dintre urechi îi atârna un cercel de aur, iar în mână ţinea o sticlă de Kronenbourg.

Jeffrey îi arunca lui Carol o privire întrebătoare.

— În timp ce tu eşti plecat şi te ocupi cu Dumnezeu ştie ce, izbucni Carol,

eu stau aici şi-l suport pe animalul ăsta. Şi toate astea din cauza ta. Unde ai fost?

Privirea lui Jeffrey se mută de la Carol la străin şi înapoi la Carol. Nu putea pricepe ce se întâmpla. Străinul îi făcu cu ochiul lui Carol şi zâmbi la vorbele ei necurtenitoare, de parcă-i făcuse un compliment.

— Şi eu aş vrea să ştiu unde ai fost, amicule, spuse individul. Dar pot să-ţi spun unde n-ai fost. Trase o duşcă de bere şi zâmbi. Părea că se distrează.

— Cine-i individul ăsta? O întrebă Jeffrey pe Carol.

— Devlin O'Shea, se oferi străinul să răspundă. Se desprinse de tocul uşii şi se apropie de Carol.

— Eu şi cu drăgălaşa asta de cuconiţă te-am aşteptat ore în şir.

Întinse mâna s-o ciupească pe Carol de obraz, dar ea i-o împinse cât colo.

— Ţâfnoasa mică, zise el, râzând.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă aici, pretinse Jeffrey.

— Domnul O'Shea este încântătorul mesager al domnului Michael Mosconi, răspunse Carol nervoasă.

— Mesager? Se miră Devlin. Ooh, asta-mi place. Sună sexy.

— Te-ai dus la bancă să vorbeşti cu Dudley? Întrebă Carol, nedându-i atenţie lui Devlin.

— Bineînţeles, răspunse Jeffrey. Pricepu brusc ce căuta Devlin acolo.

— Şi ce s-a întâmplat? Vru să ştie Carol.

— Exact! Ce s-a întâmplat? O îngână Devlin. Sursele noastre ne-au raportat că nu s-au depus banii promişi. Din păcate!

— S-a ivit o problemă, se bâlbâi Jeffrey. Nu se aşteptase la un astfel de interogatoriu.

— Ce fel de problemă? Întrebă Devlin, făcând un pas înainte şi împungându-l pe Jeffrey apăsat de câteva ori în piept cu arătătorul. Simţea că Jeffrey ascundea ceva.

— Hârţogării, zise Jeffrey, încercând să se ferească de loviturile lui Devlin. Birocraţia cu care ai întotdeauna de-a face la o bancă.

— Şi dacă nu te cred? Replică Devlin.

Îl plesni pe Jeffrey pe tâmpla cu palma desfăcută. Jeffrey ridică mâna la ureche. Lovitura îl urzică şi îl surprinse. Urechea îi vâjâia.

— N-ai dreptul să vii aici şi să mă presezi, zise Jeffrey, încercând să fie autoritar.

— Nu zău? Replică Devlin pe un ton nefiresc de ridicat. Îşi mută sticla de bere în mâna dreaptă, apoi îl trăsni pe Jeffrey pe tâmpla cealaltă. Mişcarea lui fu atât de rapidă, încât Jeffrey nu avu timp să reacţioneze. Se împletici până la perete, făcându-se mic în faţa acestui uriaş.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc ceva, spuse Devlin, plecându-şi privirea spre Jeffrey. Eşti un criminal condamnat la puşcărie, prietene, şi singurul motiv pentru care nu putrezeşti acum în. Temniţă este generozitatea domnului

Mosconi.

— Carol! Urlă Jeffrey. Simţea un amestec de groază şi furie. Sună la poliţie!

— Ha! Ha! Hohoti Devlin, lăsându-şi capul pe spate. Sună la poliţie! Asta-i prea de tot, doctore. Zău aşa! Eu sunt ăla cu legea de partea lui, nu tu. Eu mă aflu aici doar ca un... Devlin făcu o pauză, după care îi aruncă iar o privire lui Carol. Hei, drăguţo, cum mi-ai zis adineauri?

— Un mesager, răspunse Carol, sperând să-l potolească pe individ. Scena o îngrozea, dar nu-şi dădea seama ce putea face.

— Exact cum spunea ea, sunt un mesager, repetă Devlin, întorcându-se iar spre Jeffrey. Sunt un mesager care îţi aminteşte de înţelegerea ta cu domnul Mosconi. A fost un pic cam dezamăgit azi după-amiază când a telefonat la bancă. Ce s-a întâmplat cu banii care trebuia să fie în contul tău?

— A fost o greşeală a băncii, repetă Jeffrey. Spera din tot sufletul că namila asta nu-i va scotoci în servieta pe care continua s-o ţină în mina. Dac-ar fi văzut banii, şi-ar fi dat seama că avusese de gând să fugă. A fost un mic blocaj birocratic, dar banii vor fi în contul meu mâine dimineaţă. S-au întocmit toate actele.

— N-ai de gând să mă păcăleşti, nu? Îl întrebă Devlin.

Îl atinse pe Jeffrey pe vârful nasului cu unghia degetului arătător. Jeffrey îşi simţi nasul de parcă ar fi fost înţepat de o albină.

— M-au asigurat că n-o să mai fie alte probleme, zise Jeffrey. Îşi atinse vârful degetului şi se uită la deget. Se aştepta să fie mânjit de sânge, dar nu era.

— Vasăzică, banii vor fi la locul lor mâine dimineaţă, zise Devlin. Inutil să spun că, dacă banii nu apar, o să mă înfiinţez iar aici. Devlin se îndepărtă de Jeffrey şi făcu un pas spre Carol. Îi întinse sticla de bere: Mulţumesc pentru pileală, iubito.

Ea luă sticla. Devlin întinse iar mâna s-o ciupească de obraz. Carol încerca să-l plesnească, dar el o prinse de braţ.

— Zău că eşti ţâfnoasă, spuse el, râzând. Ea îşi smulse mâna din strânsoarea lui.

— Sunt convins că regretaţi amândoi că mă vedeţi plecând, zise Devlin din uşă. Mi-ar face plăcere să rămân la cină, dar am întâlnire cu un grup de călugăriţe la Rosalie's.

Râse răguşit în timp ce închidea uşa în urma lui.

Câteva clipe, atât Jeffrey, cât şi Carol rămaseră încremeniţi. Auziră o maşină demarând în stradă, apoi îndepărtîn-du-se. Carol fu aceea care rupse tăcerea:

— Ce s-a întâmplat la bancă? Întrebă ea. Era furioasă: De ce nu ţi-au dat banii?

Jeffrey nu răspunse. Îşi privi doar soţia fără să scoată o vorbă. Reacţia lui

faţă de Devlin îl făcea să tremure. Cumpăna dintre furie şi groază înclina spre groază. Devlin era întruchiparea celor mai mari temeri ale lui Jeffrey, mai ales după ce îşi dăduse seama că nu putea scăpa de el şi că nu se bucura de protecţia legii. Devlin era exact genul de om cu care Jeffrey îşi închipuia că erau înţesate închisorile. Se miră că individul nu-l ameninţase că o să-i rupă picioarele. În ciuda numelui său irlandez, părea un personaj răsărit direct din Mafia.

— Răspunde-mi! Insistă Carol. Unde-ai fost?

Fără să lase jos servietă din mină, Jeffrey se îndreptă spre camera lui. Simţea nevoia să fie singur. Imaginea de coşmar a unei închisori gemând de deţinuţi ca Devlin îi năvăli în minte, ameţindu-l.

Carol îl apucă de braţ:

— Cu tine vorbesc! Izbucni ea.

Jeffrey se opri şi privi mâna cu care Carol îl ţinea de braţ:

— Dă-mi drumul, zise el pe un ton stăpânit.

— Nu-ţi dau drumul până nu vorbeşti cu mine şi nu-mi spui unde ai fost.

— Dă-mi drumul, zise Jeffrey, ameninţător.

Carol chibzui puţin şi luă mâna de pe braţul lui. Jeffrey dădu iar să intre în camera lui. Ea se repezi după el.

— Nu eşti singurul de aici care a trecut prin stres, urlă ea în urma lui. Cred că am cât de cât dreptul la o explicaţie oarecare. A trebuit să mă lupt cu bestia aia ore în şir.

Jeffrey se opri la uşa camerei lui.

— Îmi pare rău, zise el. Îi era dator măcar atât. Carol era exact în spatele lui.

— Cred că am dovedit destulă înţelegere în toată situaţia asta, spuse ea. Acum te rog să-mi spui ce s-a întâmplat la bancă. Dudley spunea ieri că nu vor fi probleme.

— O să-ţi spun totul mai târziu. Avea nevoie de câteva minute ca să se calmeze.

— Vreau să vorbim acum, insistă Carol.

Jeffrey deschise uşa şi intră în camera lui. Carol încercă să se strecoare după el, dar Jeffrey îi blocă drumul.

— Mai târziu! Zise el mai tare decât ar fi vrut.

Îi închise uşa în nas. Carol auzi cheia răsucindu-se în broască. Ea începu să bată cu pumnii în uşă, simţindu-se frustrată, şi izbucni în plâns.

— Eşti insuportabil! Nu ştiu de ce am fost de acord să amân divorţul. Asta-i mulţumirea de care am parte! Suspinând, izbi cu piciorul în uşă, apoi traversă în fugă holul spre camera ei.

Jeffrey azvârli servieta pe pat, apoi se aşeză alături de ea. N-avusese de gând s-o întărite atâta pe Carol, dar ce putea face? Cum putea să-i explice prin ce trecea el, când între ei nu mai existase o comunicare adevărată de ani în

şir? Îşi dădea seama că-i datora o explicaţie, dar nu voia să-i spună adevărul până nu se hotăra ce să facă. Dacă-i spunea că pusese mâna pe bani, ea îi va cere să-i ducă imediat la bancă. Dar Jeffrey avea mai întâi nevoie de timp de gândire. I se părea că pentru a nu ştiu câta oară în ziua aceea nu se putea hotărî ce să facă.

Deocamdată, se ridică şi intră în baie. Umplu un pahar cu apă şi bău, ţinându-l cu amândouă mâinile. Încă mai tremura, stăpânit de vârtejul emoţiilor. Se privi în oglindă. Pe vârful nasului se vedea o zgârietură de pe urma palmei pe care i-o dăduse Devlin. Ambele urechi îi erau roşii ca focul. Se cutremură când îşi aminti cât de neputincios se simţise în faţa acelui individ.

Jeffrey se întoarse în dormitor şi-şi aruncă ochii la servietă. Deschizând încuietorile, săltă capacul şi scoase însemnările lui Chris Everson. Se uită la pachetele ordonate de bancnote de câte o sută de dolari şi se gândi cu regret că mai bine rămânea în avion în după-amiaza aceea. Dacă ar fi făcut aşa, acum ar fi fost în drum spre Rio şi spre o viaţă nouă. Orice putea fi mai bun decât situaţia prin care trecea acum. Clipele plăcute petrecute cu Kelly, cina aceea minunată, păreau să i se fi întâmplat într-o altă viaţa.

Aruncându-şi ochii la ceas, observă că era puţin peste ora opt. Ultima cursa Pan Am era la nouă şi jumătate. Ar fi putut s-o prindă dacă pleca imediat.

Îşi amintea cât de îngrozitor se simţise în avion în după-amiaza aceea. Era, oare, posibil să reuşească? Jeffrey se întoarse în baie şi-şi cercetă din nou urechile roşii şi nasul zgâriat. De ce altceva era în stare Devlin, dacă ar fi fost zăvorâţi în aceeaşi încăpere zi şi noapte?

Jeffrey ieşi din baie şi se întoarse la servieta lui. Închise capacul şi o încuie. Va pleca în Brazilia!

Când Devlin părăsise casa lui Rhodes, avusese de gând să-şi urmeze planul original cu mâncare italienească, urmată de nişte beri în port. Dar, după ce ajunse cu câteva clădiri mai încolo, flerul lui îl făcu să oprească maşina la marginea drumului, în minte i se derula conversaţia pe care o avusese cu doctorul. Din clipa în care Jeffrey spusese că banca era de vină că nu eliberase banii, Devlin îşi dăduse seama că era o minciună. Acum începu să se întrebe de ce fusese minţit.

— Aşa-s doctorii! îşi zise Devlin. Se cred întotdeauna mai deştepţi decât toată lumea.

Făcând un viraj în U, Devlin se întoarse de unde venise şi trecu cu viteză redusă prin faţa casei lui Rhodes, încercând să decidă cum să procedeze. Cu o clădire mai încolo, făcu iar un viraj în U şi trecu din nou pe lângă casă. De data asta, merse şi mai încet. Găsi un loc de parcare şi-şi instala maşina acolo.

După părerea lui, avea două variante. Ori intra iar în casa lui Rhodes şi-l întreba pe doctor de ce minţise, ori stătea pe loc şi aştepta câtva timp. Ştia că îl băgase în sperieţi pe tip. Asta şi intenţionase. Deseori, oamenii care se

simţeau vinovaţi de ceva reacţionau într-o confruntare dând vina pe altcineva. Devlin se hotărî să-l aştepte pe Rhodes afară. Dacă nu se întâmpla nimic în aproximativ o oră, atunci se va duce să mănânce ceva şi se va întoarce să le facă o nouă vizită după aceea.

Închizând motorul, Devlin se lăsă în jos cât putu mai mult în spatele volanului. Se gândea la Jeffrey Rhodes, în-trebîndu-se de ce fusese condamnat. Mosconi nu-i spusese nimic despre asta. Lui Devlin, Rhodes nu-i părea genul de criminal, nici măcar din specia intelectualilor.

Câţiva ţintari începură să tulbure reveria lui Devlin. După ce ridică geamul, temperatura din interiorul maşinii crescu. Devlin începu să-şi revizuiască planurile. Exact în clipa în care se pregătea să pornească motorul, observă o mişcare la capătul garajului. „Ei, ce se întâmplă aici?" se întrebă el, aplecându-se şi mai tare în scaun.

La început, Devlin nu-şi dădu seama cine era, domnul său doamna. Apoi Jeffrey apăru lângă garaj şi o luă drept spre maşină. În mână ţinea o servietă şi mergea grăbit, cam adus de spate, de parcă se ferea să fie văzut de cineva din casă.

„Ah, începe să fie interesant", murmură Devlin. Dacă reuşea să dovedească tentativa lui Jeffrey de a fugi în timpul eliberării pe cauţiune, îl prindea şi-l aruncă după gratii, iar el avea să se aleagă cu bani buni.

Fără să închidă uşa maşinii de teamă să nu audă Carol, Jeffrey eliberă frâna de mână şi lăsă maşina să alunece uşor de-a lungul aleii şi să iasă în stradă. Abia atunci porni motorul şi luă viteză. Întoarse capul ca să-şi observe casa în timp ce se îndepărta, dar Carol nu-şi făcu apariţia. După ce mai depăşi o clădire, închise bine uşa şi-şi fixă centura de siguranţă. Fusese mai uşor să fugă decât îşi închipuise.

Când Jeffrey ajunse în aglomeraţia din Lynn Way, cu puzderia ei de maşini uzate şi cu reclamele ţipătoare de neon, începu să se liniştească. Rămăsese cu un oarecare tremur în trup după întâlnirea cu Devlin, dar se gândi cu un sentiment de uşurare că, în curând, individul şi riscul închisorii vor fi lăsate cu mult în urma lui.

Pe măsură ce se apropia de Aeroportul Internaţional Logan, fu cuprins de aceleaşi îndoieli pe care le încercase în dimineaţa aceea. Dar nu-i trebui decât să-şi atingă urechile vătămate ca să-şi reînnoiască hotărârea. De data asta avea datoria să meargă până la capăt, oricare i-ar fi fost dubiile şi oricât de mare neliniştea.

Jeffrey avea câteva minute de răgaz, aşa că se duse la casa de bilete ca să-l roage pe funcţionar să-i schimbe biletul de Rio de Janeiro. Ştia că biletul de pe această cursă era încă valabil. Se dovedi că biletul de noapte spre Rio era mai ieftin decât cel de după-amiază, aşa că se alese cu o diferenţă de bani destul de mare.

Ţinându-şi biletul între dinţi, valiza într-o mână şi servietă în cealaltă,

alergă spre serviciul de control. Schimbarea biletului durase mai mult decât se aşteptase. Nu voia să piardă zborul ăsta. Jeffrey se duse direct la aparatul cu raze X şi-şi sălta valiza pe banda transportoare. Tocmai se pregătea să facă acelaşi lucru cu servieta, când se simţi înhăţat de guler de cineva din spate.

— Pleci în vacanţă, doctore? Îl întrebă Devlin cu un zâmbet strâmb. Smulse biletul de avion dintre dinţii lui Jeffrey. Ţinându-l pe Jeffrey de guler cu mâna stânga, Devlin deschise pliantul conţinând biletul şi citi destinaţia. Când văzu Rio de Janeiro, zise: Ia te uită! Şi zâmbi larg.

Deja se vedea la una dintre mesele de joc din Las Vegas. Se simţea cu banii în buzunar!

Îndesind biletul lui Jeffrey în buzunarul jachetei de doc, Devlin băga mâna în buzunarul din spate şi scoase cătuşele. Câteva persoane care se adunaseră în spatele lui Jeffrey ca să se apropie de aparatul cu raze X rămaseră cu gura căscată de uimire.

La vederea cătuşelor care-i erau atât de familiare, Jeffrey se trezi din apatie. Cu o mişcare bruscă, neaşteptată, îşi smuci violent servietă în direcţia lui Devlin. Acesta, încercând să deschidă cătuşele cu mâna liberă, nu văzu lovitura.

Servieta îl izbi pe Devlin în tâmplă stânga, exact deasupra urechii, proptindu-l în aparatul cu raze X. Cătuşele căzură cu zgomot pe podea.

Funcţionara din spatele aparatului scoase un ţipăt. Un poliţist în uniforma îşi ridică ochii de pe pagina sportivă a ziarului *Herald.* Jeffrey o tuli ca un iepure spre terminal şi ghişeele de bilete. Devlin îşi duse mâna la cap şi când se uită o văzu mânjită de sânge.

Jeffrey o rupse la fugă ca în câmp deschis, încercând să ocolească pasagerii, evitându-i pe unii şi izbindu-se de alţii. Când ajunse la locul unde holul aeroportului se întretăia cu terminalul propriu-zis, aruncă o privire spre zona de control, îl văzu pe Devlin făcând semn în direcţia lui, cu poliţistul în uniformă alături de el. Se mai uitau şi alţii în direcţia lui, mai ales cei de care se lovise.

În faţa lui Jeffrey se vedea un lift care aducea lumea de la etajul inferior. Jeffrey se repezi spre el, împingând din calea lui pasagerii iritaţi şi bagajele lor. La etajul de jos se frământă o mulţime de oameni, căci tocmai aterizaseră mai multe zboruri. Făcându-şi drum printre nou-veniţi, Jeffrey ocoli cât de repede putu zona bagajelor şi o zbughi în stradă printre uşile electronice.

Gâfâind, se opri la marginea trotuarului, încercând să hotărască încotro s-o ia. Ştia că trebuia să iasă din aeroport imediat. Întrebarea era cum. Se vedea un şir de taxiuri, dar o coadă lungă de oameni îşi aştepta rândul. Jeffrey nu dispunea de mult timp. Putea să fugă la garajul din parcare şi să-şi ia propria maşină, dar avu bănuiala că asta l-ar fi pus într-o situaţie fără ieşire. În primul rând, Devlin ştia, probabil, unde se afla maşina lui. Poate că-l urmărise până la aeroport. Cum altfel ar fi ştiu unde să dea de el?

În timp ce Jeffrey îşi cântărea soluţiile, se auzi huruitul autobuzului intraterminal pe şosea. Fără o clipă de şovăială, Jeffrey ţâşni în stradă şi se postă drept în calea lui, dând din mâini cu disperare.

Autobuzul se opri, scârţâind. Şoferul deschise uşa. În timp ce Jeffrey sări înăuntru, şoferul spuse:

— Omule, ori eşti tâmpit, ori eşti nebun, dar sper că eşti tâmpit, fiindcă nu mi-ar plăcea deloc să am un ţicnit printre pasageri. Scutură din cap cu îndoială, porni motorul şi apăsă pe pedală de acceleraţie.

Jeffrey îşi recapătă echilibrul apucându-se de bara de deasupra capului şi îşi luă răgazul să se uite pe fereastră. Dădu cu ochii de Devlin şi de poliţist care-şi făceau loc prin mulţime şi pe lângă caruselul de bagaje. Lui Jeffrey nu-i venea să creadă cât de norocos fusese. Nu-l văzuseră.

Jeffrey se aşeză pe scaun, cu servietă în poală. Încă respiră greu. Următoarea staţie era terminalul central care deservea avioanele Delta, United şi TWA. Acolo coborî şi el. Strecurându-se printre maşini, alergă spre linia de taxiuri. Ca şi mai înainte, o mulţime de oameni aştepta.

Jeffrey şovăi o clipă, calculându-şi şansele. Încercând să prindă curaj, porni direct spre dispecerul de taxiuri.

— Sunt doctor şi am imediat nevoie de un taxi, spuse el cu toată autoritatea de care se simţea în stare.

Chiar şi în situaţii de criză, Jeffrey nu putea suferi să profite de statutul său profesional.

Omul, care ţinea în mână un carneţel şi un ciot de creion, îl măsură din cap până-n picioare. Fără să scoată o vorbă, îi făcu semn spre primul din şirul de taxiuri. În timp ce Jeffrey intra în maşină, cuiva dintre cei din coadă mormăiră nemulţumiţi.

Jeffrey trânti uşa taxiului. Şoferul se uita la el prin oglinda retrovizoare. Era un tip tânăr, cu păr lung făcut parcă din sfoară.

— Încotro? Întrebă el.

Aplecându-se de mijloc, Jeffrey îi spuse să părăsească doar zona aeroportului. Taximetristul întoarse capul să-l privească pe Jeffrey drept în ochi.

— Am nevoie de o destinaţie, omule! Zise el.

— Perfect! În centru.

— Unde în centru?! îl întrebă taximetristul, iritat.

— O să hotărâse când ajungem acolo, îi răspunse Jeffrey, întoreînd capul ca să se uite prin geamul din spate. Mergi înainte!

— Doamne sfinte! Bombăni şoferul, dând din cap cu îndoială, în plus, îl înfuria faptul că avea să se aleagă cu mai nimic. Aşteptase la rând o jumătate de ceas şi sperase să aibă o cursă într-un loc ca Weston. Şi, pe lângă taxa redusă, pasagerul lui era un scrântit sau, poate, mai rău decât atât. Când trecură pe lângă o maşină a poliţiei la capătul terminalului, tipul se lungi pe bancheta din spate. Asta-i lipsea: un scrintit, scăpat de la pîmaie!

Jeffrey îşi ridică încet capul, chiar dacă taxiul depăşise de mult maşina poliţiei. Întoarse capul şi se uită prin geamul din spate. Nu părea să-i urmărească nimeni. Nu se auzeau sirene, nu se vedeau semnalizări din faruri. Privi din nou în faţă. În sfârşit, se lăsase noaptea. Înaintea lor se aştemea o mare mişcătoare de lumini de poziţie. Jeffrey încercă să-şi limpezească mintea ca să poată gândi.

Procedase oare bine? Cedase impulsului de a fugi. Era, pe drept cuvânt, îngrozit de Devlin, dar trebuia să fugă, mai cu seamă în prezenţa unui poliţist?

Şocat, Jeffrey îşi aminti că Devlin îi smulsese biletul ce dovedea că intenţionase să nu se prezinte la tribunal după eliberarea pe cauţiune. Asta era un motiv suficient pentru a fi aruncat în închisoare. Ce efect ar putea avea tentativa să de fugă asupra recursului? Jeffrey nu-şi dorea să fie de faţă când va afla Randolph.

Jeffrey nu prea cunoştea chiţibuşurile legii, dar atâta lucru ştia şi el: prin purtarea lui bâlbâita, nehotărâtă, reuşise să se transforme într-un adevărat evadat. Acum va trebui să facă faţă unei acuzaţii cu totul diferite, poate unui număr de acuzaţii cu totul diferite.

Taxiul intră în Summer Tunnel. Circulaţia nu era prea intensă, aşa că înaintau repede. Jeffrey se întreba dacă n-ar fi fost bine să se ducă direct la poliţie. Ar fi preferabil să recunoască şi să se predea? Poate c-ar fi trebuit să se ducă la o staţie de autobuz şi să părăsească oraşul. Se gândea să închirieze o maşină – în felul ăsta ar fi fost mai independent. Dar problema era că singurele locuri de închiriat maşini care erau deschise la acea oră din noapte se aflau la aeroport.

Jeffrey era în dilemă. Nu ştia ce să facă. Fiecare plan de acţiune la care se putea gândi avea dezavantajele lui. Şi, de fiecare dată când i se părea că a atins fundul, se cufundă şi mai adânc.

4

Marţi
16 mai 1989
9, 42 p. m.

— Am şi veşti bune şi veşti rele, îi spuse Devlin lui Michael Mosconi. Pe care vrei să le auzi mai întâi?

Devlin suna de la un telefon public din aeroport, aflat mai jos de poarta „Plecări" a Liniilor Aeriene PanAm. Scotocise tot terminalul în căutarea lui Jeffrey, fără noroc. Poliţistul plecase să-i alerteze pe ceilalţi funcţionari ai aeroportului. Devlin îl sună pe Michael Mosconi pentru ajutoare suplimentare. Era uimit că doctorul avusese atâta baftă că să-i scape.

— N-am chef acum de glume, îi răspunse Mosconi, enervat. Spune ce-ai

de spus şi termină!

— Ei, hai, relaxează-te! Veştile bune ori veştile rele? Lui Devlin îi plăcea să-l necăjească pe Mosconi, ştiindu-l o ţintă atât de uşoară.

— S-aud veştile bune, spumegă Mosconi, înjurând în barbă. Şi vezi să fie bune!

— Depinde de punctul tău de vedere, răspunse Devlin vesel. Vestea bună este că-mi datorezi câteva sutare. Acum câteva minute l-am oprit pe doctor să se urce într-un avion de Rio de Janeiro.

— Nu-mi vinzi gogoşi? Întreba Mosconi.

— Nici vorbă... şi pot să-ţi dovedesc cu biletul!

— Asta-i *grozav,* Dev! Exclamă Mosconi excitat. Dumnezeule, cauţiunea tipului e de cinci sute de mii de dolari! Asta m-ar fi ruinat. Cum naiba ai făcut? Vreau să zic, cum de ai ştiut că încerca să scape de plata cauţiunii? Trebuie să recunosc, eşti nemaipomenit, Dev!

— Ce plăcut e să te iubească cineva! Zise Devlin. Dar ai uitat de veştile proaste. Devlin zâmbi răutăcios în receptor, ştiind care va fi reacţia lui Mosconi.

Urmă o scurtă pauză, după care Mosconi gemu:

— Fie, dă-mi veştile rele.

— În momentul de faţă, nu ştiu unde se află bunul doctor. Este în libertate, pe undeva prin Boston. Pusesem mâna pe el, dar ticălosul de slăbănog m-a pocnit cu servietă înainte să-i pun cătuşele. Nu m-aş fi aşteptat, că doar e doctor, ce dracu'.

— Trebuie să dai de el, urlă Mosconi. Cum naiba de-am avut încredere în el? Ar trebui să mă caut la cap.

— Am explicat poliţiei aeroportului cum stau lucrurile, zise Devlin. Aşa că-l caută. Bănuiesc că n-o să mai încerce să fugă cu avionul. În orice caz, nu de la Logan. Ah, uitasem, i-am sechestrat şi maşina.

— Vreau să pui mâna pe tip! Strigă Mosconi ameninţător. Vreau să-l văd băgat la zdup. Rapid! M-auzi, Devlin?

— Te-aud, omule, dar nu te-am auzit rostind nici un fel de cifre. Ce-mi oferi dacă ţi-l aduc pe criminalul ăsta periculos?

— Termină cu gluma, Dev!

— Stai puţin, nu glumesc deloc. S-ar putea ca doctorul să nu fie chiar atât de periculos, dar aş vrea să ştiu cât eşti tu de serios în legătură cu tipul ăsta. Cel mai bine ar fi să-mi spui cu ce fel de răsplată o să m-aleg.

— Pune mâna pe el şi pe urmă discutăm şi despre cifre.

— Michael, drept cine mă iei, mă crezi vreun tâmpit? Se lăsă o tăcere încordată. Devlin o rupse.

— Ei, poate c-ar fi bine să mă duc să mănânc ceva şi pe urmă să văd vreun film. Ne vedem mai târziu, bătrâne.

— Stai! Zise Michael. Fie, o să facem câştigul pe din două. Douăzeci şi cinci de mii.

— Să-l facem pe din nouă? Se miră Devlin. Asta nu-i rata obişnuită, amice.

— Bine, dar tipul ăsta nu-i genul de ucigaş înarmat, cu sânge rece, cu care ai tu de-a face de obicei.

— Nu văd ce importanţă ar avea asta, zise Devlin. Dacă angajezi pe altcineva, o să-ţi ceară toată suma de 10%. Asta înseamnă cincizeci de miare. Dar, uite, cum o să facem. Fiindcă ne cunoaştem de mult, îţi fac treaba pentru patruzeci de miare şi poţi păstra zece pentru că ai completat hârtiile alea.

Lui Mosconi nu-i plăcea să cedeze, dar nu era în situaţia să se tocmească.

— Fie, ticălosule! Se învoi el. Dar îl vreau pe doctor la zdup, cât de curând, înainte de pierderea garanţiei. Pricepi?

— Am să acord problemei toată atenţia cuvenită, spuse Devlin. Mai ales acum când ai insistat să fii atât de generos, între timp, trebuie să blocăm ieşirile obişnuite din oraş. Aeroportul se află deja sub control, dar mai rămân staţiile de autobuz, căile ferate şi agenţiile de închiriat maşini.

— Am să-l sun pe sergentul de poliţie, de serviciu. În noaptea asta ar trebui să fie Albert Norstadt, aşa că, în privinţa asta, n-o s-avem probleme. Ce-ai de gând să faci?

— Am să pun casa doctorului sub pază, răspunse Devlin. Bănuiesc că ori îşi face apariţia acolo, ori o să-i telefoneze nevesti-sii. Dacă-i telefonează nevesti-sii, probabil că ea îl va căuta acolo unde se află el.

— Când dai de el, tratează-l de parc-ar fi lichidat o duzină de oameni, zise Mosconi. Nu te purta cu mănuşi. Află că vorbesc serios, Dev. În momentul ăsta nu prea îmi pasă dacă-l aduci viu sau mort.

— Ai grijă să rămână în oraş şi dau eu de el. Dacă ai probleme cu poliţia, caută-mă la telefonul din maşină.

Taximetristul lui Jeffrey deveni mai bine dispus văzând că suma de pe aparatul de taxat se ridică. Neputând să se decidă unde să se ducă, Jeffrey îl puse pe tânăr să meargă fără ţintă prin Boston. În timp ce dădeau roată periferiei cartierului Boston Gardens pentru a treia oară, aparatul de înregistrat ajunse la treizeci de dolari.

Jeffrey se temea să se ducă acasă. Casa sa avea, cu siguranţă, să fie primul loc unde va încerca Devlin să-l găsească. De fapt, Jeffrey nu îndrăznea să se ducă nicăieri. Se temea să se ducă în orice staţie de autobuz sau de tren, că nu cumva autorităţile să fi fost alertate deja, în vreun fel. I se părea că toţi poliţiştii din Boston puteau fi pe urmele lui.

Jeffrey se gândi să încerce să-l sune pe Randolph să vadă ce putea face avocatul – dacă putea face ceva – ca să întoarcă lucrurile îndărăt la situaţia de dinainte de sosirea la aeroport. Nu era optimist, dar merita să ia în considerare această posibilitate, în acelaşi timp, hotărî că ar fi bine să ia o cameră la un hotel, dar nu la unul dintre cele mai bune. Hotelurile bune vor fi, probabil, al

doilea loc unde îl va căuta Devlin.

Aplecându-se spre geamul de plexiglas care îl despărţea de omul de la volan, Jeffrey îl întrebă pe taximetrist dacă ştia vreun hotel ieftin. Taximetristul stătu o clipă pe gânduri.

— Da, răspunse el. Hotelul Plymouth, de pildă. Plymouth era un han mare pentru automobilişti.

— Ceva mai puţin cunoscut. Nu contează dacă e mai prăpădit. Caut ceva mai izolat, mai comun.

— Ar fi Essex.

— Unde-i ăsta?

— De cealaltă parte a oraşului, răspunse şoferul. Îl privi pe Jeffrey în oglinda retrovizoare să vadă dacă numele nu-i evoca ceva. Essex era un soi de hazna, mai degrabă un sălaş pentru vagabonzi decât un hotel. Era frecventat de multe dintre prostituatele locului.

— Deci, e ceva de categorie mai joasă? Întrebă Jeffrey.

— Mai joasă decât ai crede.

— Sună perfect! Zise Jeffrey. Să mergem acolo. Se lăsă iar să cadă pe banchetă. Faptul că nu auzise niciodată de Essex suna promiţător, de vreme ce trăise în zona Bostonului de aproape douăzeci de ani, chiar de când îşi începuse studiile de medicină.

Şoferul coti la stânga, intrând din Arlington Street în Boylston, apoi o porni spre centru. Acolo drumul cobora brusc în pantă. În contrast cu zonele elegante ce împrejmuiau

Boston Garden, se vedeau clădiri părăsite, magazine porno şi străzi presărate cu gunoaie. Vagabonzii bântuiau pe alei său stăteau pe vine pe treptele clădirilor cu camere ieftine de închiriat. Când taxiul trebui să se oprească la semafor, o fată cu faţa plină de coşuri, purtând o fustă obscen de scurtă, ridică din sprâncene spre Jeffrey cu înţeles. Nu părea să aibă mai mult de 15 ani.

Firma de neon roşu de la hotelul Essex fusese inspirat transformată în SEX EL; celelalte litere dispăruseră. Văzând ce prăpădită era clădirea, Jeffrey avu o clipă de şovăială. Uitându-se pe fereastră din adăpostul sigur al maşinii, cercetă cu băgare de seamă faţada de cărămidă murdară a hotelului. Adjectivul „prăpădit" era prea binevoitor. Un beţiv, care îşi ţinea strânsă la piept sticla învelită într-o pungă de hârtie cafenie, zăcea în dreapta scărilor de la intrare.

— Ai vrut ieftin, zise taximetristul. Ieftin ai!

Jeffrey îi întinse o hârtie de o sută de dolari scoasă din servietă.

— N-ai mărunt? Se plânse şoferul. Jeffrey scutură din cap.

— N-am patruzeci şi doi de dolari.

Taximetristul oftă şi începu un ritual complicat pasiv-agresiv de înmânare a restului. Dându-şi seama că ar fi mai bine pentru el să nu lase în urma lui un

taximetrist enervat, Jeffrey îi mai dădu zece dolari în plus. Şoferul îi spuse chiar mulţumesc şi-i ură noapte bună, înainte de a porni maşina.

Jeffrey cercetă din nou hotelul. Pe dreapta, se vedea o clădire părăsita ale cărei ferestre, cu excepţia celor de la parter, erau acoperite cu placaj. La parter, se aflau o casă de amanet şi un magazin de închiriat casete video cu filme porno. La stânga, se ridica o clădire de birouri la fel de dărăpănată ca Essex Hotel. Dincolo de clădirea de birouri se vedea un magazin de băuturi ale cărui ferestre erau apărate de gratii ca o fortăreaţă. Mai încolo de magazinul de băuturi, se întindea un loc viran, presărat cu gunoaie şi cărămizi sparte.

Interiorul hotelului era cam tot atât de elegant ca şi exteriorul. Mobilierul holului consta dintr-o singură canapea jerpelită şi vreo jumătate de duzină de scaune pliante de metal. Un telefon simplu cu fise era singura decoraţiune de pe perete. Exista şi un lift, dar anunţul de pe uşă spunea: DEFECT. Lângă lift se afla o uşă masivă cu o fereastră acoperită cu sârmă care ducea spre casa scării. Cu o senzaţie de leşin în stomac, Jeffrey se îndreptă spre recepţie.

În spatele ghişeului, un bărbat de şaizeci şi ceva de ani, cu haine ponosite, îl privi bănuitor. Doar traficanţii de droguri veneau la Essex cu serviete. Funcţionarul tocmai se uita la un televizor alb-negru, cu ecran mic, căruia nu-i lipseau antenele demodate în formă de urechi de iepure. Avea părul neîngrijit şi o barbă de trei zile. La gât purta cravată, dar era desfăcută puţin la guler şi avea un şir de pete de sos în partea de jos.

— Pot să vă fiu de ajutor cu ceva? Întrebă el, aruncându-i o privire rapidă lui Jeffrey. A fi de ajutor părea ultimul lucru pe care era înclinat să-l facă.

Jeffrey aprobă din cap.

— Aş vrea o cameră.

— Aveţi rezervare? Îl întrebă omul.

Lui Jeffrey nu-i veni să creadă că omul vorbea serios. Rezervare într-o bombă ca asta? Dar nu voia să-l jignească. Se hotărî să-şi joace rolul.

— N-am rezervare, zise el.

— Preţurile sunt de zece dolari pe oră sau douăzeci şi cinci pe noapte, îl informă omul.

— Dar pentru două nopţi? Îl întrebă Jeffrey. Omul ridica din umeri.

— Cincizeci de dolari plus taxa în avans, răspunse el.

Jeffrey semnă „Richard Bard". Îi dădu funcţionarului restul pe care-l primise de la taximetrist, la care mai adăugă o hârtie de cinci dolari şi încă alţi câţiva din portmoneul lui. Omul îi dădu o cheie de care atîmau un lanţ şi o placă de metal pe care era gravat 5E.

Scara oferea primul şi unicul semn că acea clădire fusese cândva aproape elegantă. Treptele erau din marmură albă, acum de mult pătată şi ciobită. Balustrada bogat ornamentată era din fier forjat cu înflorituri.

Camera pe care o primise Jeffrey avea vedere la stradă. Când deschise uşa, văzu că încăperea primea lumină doar de la firma prăpădită de neon de

deasupra intrării, cu patru etaje mai jos. Jeffrey aprinse lumină electrică şi-şi cercetă nouă locuinţă. Pereţii nu mai fuseseră zugrăviţi de ani buni. Zugrăveala care mai rămăsese era pătată şi jupuită. Era greu de spus care fusese culoarea originală; părea să fi fost ceva între cenuşiu şi verde. Mobilă era puţină: un pat de o persoană, o noptieră cu o lampă căreia îi lipsea abajurul, o măsuţa de jucat cărţi şi un singur scaun de lemn. Cuvertura era de catifea cu câteva pete verzui. O uşă subţire de panel ducea spre baie.

Jeffrey ezită o clipă să intre, dar avea de ales? Se hotărî să încerce să ia partea bună a situaţiei grele în care se află sau măcar să se adapteze. Trecu pragul şi zăvorî uşa. Se simţea îngrozitor de singur şi de izolat. Zău că mai rău nici nu se putea!

Jeffrey se aşeză pe pat, apoi se lungi pe el, rămânând cu picioarele bine lipite de podea. Îşi dădu seama cât era de epuizat, abia când spinarea i se întinse pe saltea. I-ar fi plăcut să se ghemuiască în pat câteva ceasuri ca să nu mai ştie de nimic şi să se odihnească, dar nu era timpul potrivit pentru un pui de somn. Trebuia să-şi stabilească o strategie, un plan. Dar, înainte de toate, trebuia să dea câteva telefoane.

Neexistând nici un telefon în această cameră sordidă de hotel, Jeffrey trebui să se ducă în hol ca să telefoneze. Îşi luă servieta cu el, temându-se să n-o scape din ochi nici măcar un minut.

Jos, funcţionarul părăsi fără chef jocul echipei Red Sox ca să-i dea lui Jeffrey nişte fise de telefon.

Primul telefon i-l dădu lui Randolph Bingham. Jeffrey nu trebuia să fie avocat ca să ştie că avea neapărată nevoie de un bun sfat juridic. În timp ce Jeffrey aştepta să i se răspundă la telefon, aceeaşi fată cu faţa plină de coşuri pe care o văzuse prin geamul taxiului intra pe uşa principală. Era însoţită de un tip chel, cu un aer nervos, care avea agăţat la rever un ecuson cu cuvintele: „Salut! Eu sunt Harry". Era, fără îndoiala un tip venit la vreo convenţie, căruia îi plăcea să-şi pună viaţa în pericol. Jeffrey întoarse capul ca să nu fie martor la tocmeala de la recepţie. Randolph răspunse la telefon cu obişnuitul lui accent aristocratic.

— Am o problemă, zise Jeffrey, fără măcar să spună cine era.

Dar Randolph îi recunoscu imediat vocea. În câteva fraze simple, Jeffrey îi spuse ultimele noutăţi. Mărturisi totul, inclusiv faptul că-l pocnise pe Devlin cu servietă în prezenţa unui poliţist şi urmărirea care avusese loc apoi prin terminalul aeroportului.

— Doamne sfinte! Asta fu tot ce reuşi Randolph să spună când Jeffrey termină de vorbit. Apoi adăugă, aproape furios: înţelegi că asta nu te poate ajuta la recurs. Şi va avea, cu siguranţă, urmări asupra condamnării.

— Ştiu, răspunse Jeffrey. De atâta lucru îmi dădeam şi eu seama. Dar nu te-am sunat ca să-mi spui că am dat de bucluc. Am priceput şi eu asta fără sfatul nimănui. Vreau să ştiu ce poţi face ca să mă ajuţi.

— Ei bine, înainte să fac eu ceva, trebuie să te predai.

— Dar...

— Nici un fel de dar. Te-ai pus deja într-o situaţie extrem de grea în faţa curţii.

— Dar dacă mă predau, e posibil să-mi retragă curtea de tot cauţiunea?

— Jeffrey, n-ai de ales. Având în vedere încercarea ta de a fugi din ţară, nu poţi spune că te-ai străduit să-i câştigi încrederea.

Randolph dădu să spună mai mult, dar Jeffrey i-o tăie scurt.

— Îmi pare rău, dar n-am de gând să mă duc la închisoare. Sub nici un motiv.

Jeffrey trânti receptorul. Nu putea să-i reproşeze lui Randolph sfatul pe care i-l dăduse. În unele privinţe, era exact ca în medicină: uneori, pacientul, pur şi simplu, nu voia să audă de terapia propusă de doctor.

Continuând să-şi rină mâna pe receptor, Jeffrey întoarse capul spre recepţie că să vadă dacă trăsese cineva cu urechea la conversaţia lui. Tânăra cu fustă scurtă şi clientul ei dispăruseră sus, iar funcţionarul era din nou cu ochii lipiţi de micul lui televizor. Un alt bărbat ce părea de vreo şaptezeci de ani apăruse în hol şi stătea pe canapeaua jerpelită, răsfoind o revistă.

Dând drumul unei alte fise în telefon, Jeffrey formă numărul de acasă.

— Unde eşti? Întrebă Carol de îndată ce Jeffrey bombăni un salut mohorât.

— Sunt în Boston, îi răspunse el. N-avea de gând să-i spună nimic mai clar, dar simţea că îi datora măcar atât. Ştia că era furioasă pentru că el plecase fără un cuvânt, dar ţinea s-o avertizeze în caz că apărea din nou Devlin. Şi voia să-i spună să se ducă să ia maşina. În afară de asta, el nu se aştepta la nici un semn de simpatie. Nu se alese decât cu o izbucnire de furie.

— De ce nu mi-ai spus că aveai de gând să pleci de acasă? Se repezi Carol la el. Eu am avut răbdare şi te-am susţinut toate lunile astea, şi uite care mi-e răsplata! Te-am căutat prin toată casa până să-mi dau seama că maşina ta dispăruse.

— Chiar despre maşină vreau să-ţi vorbesc acum, zise Jeffrey.

— Nu mă interesează maşina ta, izbucni Carol.

— Carol, ascultă-mă! Urlă la ea Jeffrey. Dar când văzu că ea era dispusă să-i dea o şansă de a vorbi, el îşi potoli vocea, înfăşurând receptorul cu mâna. Maşina mea e la aeroport, în parcajul central. Biletul e în scrumieră.

— Ai de gând să te sustragi de la plata cauţiunii? Îl întrebă Carol, neîncrezătoare. O. să pierdem casa! Am semnat garanţie de bună-credinţă...

— Sunt unele lucruri mai importante decât casa! Se răsti Jeffrey, nereuşind să se stăpânească. Îşi coborî din nou vocea, în afară de asta, casa din Cape nu e ipotecata. Poţi s-o iei pe aia dacă-ţi faci griji cu banii.

— Tot nu mi-ai răspuns, zise Carol. Ai de gând să te sustragi de la plata cauţiunii?

— Nu ştiu, oftă Jeffrey. Şi chiar că nu ştia. Asta era adevărul, încă nu avusese timp să chibzuiască totul.

— Ştii, maşina e acolo, la al doilea nivel. Dacă vrei, bine. Dacă nu vrei, tot bine.

— Vreau să vorbim despre divorţul nostru, spuse Carol. Am tărăgănat destul lucrurile. Deşi am, sincer, toată înţelegerea pentru problemele tale, trebuie să-mi văd şi de viaţa mea.

— O să te mai sun eu, îi răspunse Jeffrey, enervat. Apoi îi trânti şi ei telefonul în nas.

Clătină din cap cu tristeţe. Nu-şi prea amintea să fi existat vreodată căldură în relaţia lui cu Carol. O relaţie pe ducă era ceva atât de urât. Uite, ajunsese un fugar şi ei nu-i păsa decât de proprietăţi şi de divorţ. Ei, avea şi ea viaţa ei de care trebuia să se ocupe. Normal. Oricum, situaţia asta nu putea dura mult. Va scăpa de el pentru totdeauna.

Se uita la telefon. Şi-ar fi dorit s-o sune pe Kelly. Dar ce putea să-i spună? Putea să-şi recunoască încercarea eşuată de a fugi? Jeffrey se simţi cuprins de nehotărâre şi confuzie.

Ridicându-şi servieta, traversă holul, evitând intenţionat să se uite la cei doi băbăti.

Simţindu-se şi mai singur decât înainte, urcă cele patru etaje pe scara întortocheată şi murdară şi se întoarse în camera lui mohorâtă. Se opri la fereastra inundată de lumină roşie de neon, întrebându-se ce avea de făcut. Ah, cât îşi dorea s-o sune pe Kelly, dar nu se putea. Se simţea prea jenat. Se îndreptă spre pat, întrebându-se dacă va putea să doarmă. Trebuia să facă ceva. Aruncă o privire către servietă.

5

Marţi
16 mai 1989
10. 51 p. m.

Singura lumină din cameră venea de la televizor. Un pistol calibru 45 şi şase fiole de Marcaină puse pe un birou de lângă televizor luceau în lumina blândă. Pe ecran, trei jamaicani se aflau într-o cameră înghesuită de hotel şi toţi trei erau, în mod clar, foarte nervoşi. Fiecare avea în mână câte o armă de asalt AK-47. Cel mai voinic dintre cei trei se tot uita la ceas. Frunţile le erau îmbrobonate de sudoare. Tensiunea evidentă a jamaicanilor era în puternic contrast cu ritmul de reggae care se auzea dintr-un radiou de pe noptieră. Apoi, uşa fu dată brusc de perete.

Crockett intră primul, ţinând strâns în mână un pistol automat de nouă milimetri cu ţeava îndreptată spre tavan. Cu o mişcare agilă, ca de felină,

înfipse ţeava armei în pieptul primului jamaican şi trase$_{t}$un glonţ mortal, silenţios. Crockett descarcă al doilea glonţ în cel de-al doilea bărbat, în momentul în care Tubbs apăru în cadrul uşii ca să se ocupe de al treilea. Cât ai clipi din ochi treaba era gata.

Crockett clătină din cap. Purta hainele lui obişnuite: o jachetă scumpă Armani, peste un tricou sport de bumbac.

— Exact la ţanc, Tubbs, zise el. Mi-ar fi fost greu să-l dau gata pe al treilea fante.

Când semnalul de sfârşit apăru pe ecranul televizorului, Trent Harding îşi salută un tovarăş imaginar: „Perfect!" exclamă el, triumfător. Violenţa de la TV avea un efect stimulator asupra lui. Îl încărca cu energie agresivă, care se cerea exprimată. Trăia ca să se imagineze pe sine descărcând gloanţe în piepturile oamenilor, aşa cum făcea tot timpul Don Johnson. Trent se gândea uneori că ar fi trebuit să intre în poliţie. Ce bine-ar fi fost dacă, atunci când se înscrisese în marină, ar fi ales poliţia militară. Dar se hotărâse să devină marinar. Îi mersese destul de bine. Se simţea stimulat şi învăţase nişte chestii grozave. Înainte de a intra în marină, nu se gândise niciodată că va deveni marinar. Prima oară când se gândise la asta fusese în momentul când surprinsese o conversaţie în timpul unor antrenamente. Curios, dar ideea unor exerciţii fizice i se părea atrăgătoare şi îi plăcea că diverşi tipi veneau la el pentru ajutor şi sfaturi.

Trent se ridică de pe canapeaua din camera de zi şi intră în bucătărie. Era un apartament confortabil cu un dormitor şi două băi. Trent putea să-şi permită mai mult, dar era destul de mulţumit cu ce avea. Locuia la ultimul etaj al unei clădiri de cinci niveluri în spatele zonei Beacon Hill. Ferestrele dormitorului şi ale camerei de zi dădeau spre Garden Street. Bucătăria şi cea mai mare dintre băi aveau vedere spre o curte interioară.

Scoţând un Amstel Light din frigider, Trent desfăcu capacul şi trase o duşcă zdravănă care-i merse la inimă. Credea că berea era, oarecum, calmantă. Era neliniştit şi nervos după oră petrecută urmărind serialul *Miami Vice.* Chiar şi reluările îl întărâtau îndeajuns ca să-i facă chef să dea buzna într-unul din barurile din împrejurimi să vadă dacă putea să işte vreun scandal. Putea, oricând, să dea de un homosexual, doi, pe Cambridge Street, cu care să se ia la harţă.

Trent arată ca un tip care căuta scandalul cu lumânarea. Şi, judecând după mutra lui, reuşise de multe ori să dea de el. Era un individ solid, musculos, de douăzeci şi opt de ani, care-şi purta părul blond spălăcit tuns în aşa-zisul stil periuţă. Ochii îi erau albaştri, pătrunzători. Avea o cicatrice sub ochiul stâng, care se întindea până la ureche. Se alesese cu ea fiindcă se nimerise în calea unei sticle de bere, sparte într-o încăierare din San Diego. El avusese nevoie de câteva cusături, dar celuilalt tip trebuise să i se repare toată faţa. Tipul făcuse greşeala de a-i spune lui Trent că are un fund nostim. Trent

se înfierbântă de fiecare dată când îşi amintea de acest episod. Ce jigodie, ce poponar nenorocit!

Trent se întoarse în camera lui şi-şi puse sticla de bere pe televizor. Luă pistolul de 45 cu care-l „şmecherise" pe un marinar în schimbul unor droguri. Arăta bine în mâna lui mare. Apucând pistolul cu ambele mâini, Trent îndreptă ţeava spre ecranul televizorului, cu braţele nemişcate şi coatele lipite de corp. Se răsuci şi îndreptă arma spre fereastra deschisă.

Peste drum, o femeie îşi deschidea fereastra dormitorului. „Ai dat de noroc, scumpo", şopti Trent. Potrivi pistolul cu grijă, coborând ţeava până când câmpul de vizibilitate apropiat şi cel depărtat se clarificară perfect şi ţinti spre trunchiul femeii. Încet, cu atenţie, Trent apăsă pe oţelul rece al trăgaciului.

În clipa când se auzi păcănitul mecanismului de tragere, Trent strigă „Poc!" prefăcându-se că pistolul zvâcneşte în aer în recul. Zâmbi. Ar fi putut ciurui femeia dac-ar fi apăsat cu adevărat pe trăgaci. Şi-o imagina azvârlita îndărăt în apartamentul ei, cu o gaură drăguţă în piept din care să ţâşnească sângele.

Punând iar pistolul pe televizor alături de sticla cu bere, Trent apucă una dintre fiolele de Marcaină de pe birou. Aruncând-o în aer, o prinse cu cealaltă mână pe care o ţinuse la spate. Porni liniştit spre bucătărie ca să scoată ustensilele necesare din ascunzătoare lor.

Mai întâi, trebui să scoată geamul de la raftul unuia dintre dulăpioarele de lângă frigider. Pe urmă, ridică uşor placajul dreptunghiular care ducea spre ascunzătoare: un spaţiu ca o criptă între fundul dulăpiorului şi peretele exterior. Trent scoase de acolo o singură fiolă plină cu un lichid galben şi câteva seringi măsura 18. Făcuse rost de fiola asta de la un columbian la Miami. Seringile le obţinuse uşor datorită slujbei sale la spital. Duse din nou în dormitor cele două fiole şi seringile, împreună cu lampa cu propan pe care o scoase de sub chiuvetă din bucătărie.

Trent întinse mâna spre sticlă şi mai trase încă o duşcă de bere. Fixă lampa cu propan pe un mic trepied pe care-l ţinea pliat sub pat. Scoase o ţigară din pachetul de pe televizor şi o aprinse cu un chibrit.

Trent trase adânc în piept şi aprinse lampa cu propan cu ţigara. Apoi luă unul dintre acele măsura 18. După ce trase în seringa o cantitate foarte mică de lichid galben, încălzi capătul acului până se înroşi ca focul. Ţinând acul în flacără, luă fiolă de Marcaină şi-i încălzi capătul până se înroşi şi el. Cu mişcări pricepute, experimentate, înfipse acul fierbinte în sticla înmuiată şi lăsă să cadă o picătură de lichid galben. Urma partea cea mai afurisită. Aruncă acul şi începu să răsucească fiola, introducând-o iar în partea cea mai fierbinte a flăcării. O ţinu acolo câteva clipe, destul pentru că locul înţepat să se închidă.

Continuă să răsucească fiola şi după ce o scoase din flacăra. Nu se opri până ce sticlă nu se răci bine.

„Fir-ar să fie!" izbucni Trent, privind cum capătul fiolei formează, dintr-o

dată, o adâncitură nedorită. Deşi, de fapt, inobservabilă, Trent nu putea să rişte cu un astfel de rebut. Dacă era destul de atent cineva ca să observe, fiola avea să fie aruncată ca necorespunzătoare. Sau, şi mai rău, cineva dintre cei de faţă putea deveni bănuitor. Scârbit, Trent aruncă fiola la gunoi.

„Lua-te-ar dracu'", mormăi el, apucând o nouă fiolă de Marcaină. Trebuia să încerce din nou. În timp ce repeta procedeul, devenea din ce în ce mai înverşunat, înjurând furios până când şi cea de-a treia încercare sfârşi cu un eşec. În cele din urmă, la a patra încercare, locul înţepăturii se sudă cum trebuie; capătul curbat îşi menţinu conturul neted emisferic.

Ţinând fiola în lumină, o cercetă atent. Era aproape perfectă. El îşi putea da seama că sticla fusese înţepată, dar trebuia să te uiţi foarte atent. Se gândea că era, poate, cea mai bună pe care o făcuse vreodată. Avea o mare satisfacţie, că reuşise o treabă atât de grea. Când avusese prima oară ideea asta, cu câţiva ani în urmă, nu-şi închipuia că va izbuti. Muncea ore întregi la ceea ce putea face acum în câteva minute.

O dată ce realiză ceea ce-şi propusese, Trent duse înapoi în ascunzătoare fiola cu lichid galben, pistolul de calibrul 45 şi fiolele de Marcaină rămase. Puse la loc fundul fals al du-lăpiorului şi fixă din nou geamul.

Luă fiolă de Marcaină falsificată şi o scutură bine. Picătura de lichid galben se dizolvase de mult. Întoarse fiola cu fundul în sus, ca să vadă dacă nu transpiră pe undeva. Dar locul înţepăturii era aşa cum se aşteptase să fie: etanş.

Se gândi cu bucurie la efectul pe care fiola îl va avea în curând în sălile de operaţie de la spitalul St. Joseph. Se gândea mai ales la doctorii ăia nemaipomeniţi şi la prăpădul pe care-l va dezlănţui în locul acela. În visele sale cele mai îndrăzneţe, Trent nu-şi putea închipui că şi-ar fi putut alege o carieră mai frumoasă.

Trent nu-i putea suferi pe doctori. Se purtau întotdeauna ca nişte atotştiutori, când, de fapt, mulţi dintre ei erau nişte tembeli, mai ales cei din marină. În cele mai multe cazuri, Trent ştia de două ori mai mult decât doctorii şi, cu toate astea, trebuia să asculte de ordinele lor. În mod special, îl ura pe porcul ăla de doctor din marină care-l reclamase fiindcă ciordise nişte amfetamine. Ce ipocrit! Toată lumea ştia că, de multă vreme, doctorii şterpeleau medicamente şi instrumente şi câte altele. Pe urmă mai era şi perfidul ăla de doctor care se plânsese la şeful lui în legătură cu pretinsele lui apucături homosexuale. Asta fusese ultima picătura care umpluse paharul. În loc să apară la cine ştie ce curte marţiala tâmpita sau unde naiba s-ar fi gândit ei să-l trimită, Trent îşi dăduse demisia.

Măcar, în momentul când plecase de acolo, era instruit cum se cuvine. Obţinea foarte uşor angajamente ca infirmier. Cu marea criză de mână de lucru din această branşă, descoperi că putea lucra oriunde-şi dorea. Toate spitalele aveau nevoie de el, mai cu seamă că-i plăcea să lucreze la sala de operaţie şi

avea experienţă în domeniu în urma scurtei lui şederi în marină.

Singura neplăcere într-un spital civil, în afară de doctori, era restul personalului medical. Unii dintre ei erau la fel de afurisiţi că doctorii, mai cu seamă supraveghetorii. Tot timpul încercau să-l înveţe ceva ce el ştia deja. Totuşi, Trent nu-i găsea atât de enervanţi ca pe doctori. În definitiv, doctorii fuseseră aceia care conspiraseră, limitând activitatea medicală curentă a lui Trent în marină.

Băgă fiolă de Marcaină falsificată în buzunarul halatului alb de spital care era atârnat în dulapul de la intrare. Gândindu-se la doctori, îşi aminti de doctorul Doherty. Gândul la omul acela îl făcu să strângă din dinţi. Dar asta nu fu de ajuns. Trent nu se putu stăpâni. Trânti uşa dulapului cu atâta forţă încât parcă se zgudui întreaga clădire. Chiar în ziua aceea, Doherty, unul dintre anestezişti, avusese tupeul să-l critice de faţă cu mai mulţi infirmieri. Doherty îl pedepsise aspru pentru ceea ce el considerase a fi o tehnică de sterilizare neglijentă. Şi asta o spunea un cretin care nu ştia să-şi pună boneta sau masca de chirurg cum trebuie! De cele mai multe ori, Doherty nu-şi acoperea nici măcar nasul. Trent era furios la culme.

„Sper să ajungă la Doherty fiola asta", mirii Trent. Din păcate, n-avea cum să facă să ajungă tocmai în mâna lui Doherty. Şansele erau cam de unu la douăzeci, dacă nu aştepta până când doctorul era programat pentru o anestezie epidurală. „Ah, ce importanţă are?" zise Trent, dând din mână cu indiferenţă. O să fie distractiv, indiferent cine foloseşte fiolă.

Deşi situaţia de fugar în care se afla Jeffrey îi sporea şi mai mult nehotărârea şi confuzia, nu se mai simţea deloc tentat de sinucidere. Nu-şi dădea seama dacă se purta ca un om curajos sau ca un laş, dar n-avea de gând să se mai chinuie. Totuşi, după tot ce se întâmplase, era normal să fie preocupat de posibilitatea apariţiei unui nou val de depresie. Gândindu-se că era mai bine să înlăture tentaţia, scoase fiolă de morfină din servietă, îi sparse capacul şi goli conţinutul în toaletă.

După ce luase o hotărâre cel puţin într-o problemă, Jeffrey se simţi, parcă, mai sigur de sine. Ca să aibă impresia că este şi mai organizat, se apucă să aranjeze din nou conţinutul servietei sale. Aşeza bine banii la fund, acoperindu-i cu lenjeria. Apoi aranja din nou spaţiul în stil acordeon pentru dosare situat sub capac, ca să facă loc însemnărilor lui Chris Everson. Îndreptându-şi atenţia spre însemnări, le dispuse după mărime. Unele dintre ele fuseseră scrise pe hârtia de corespondenţă a lui Chris şi aveau imprimat în susul paginii: „Christopher Everson". Altele fuseseră scrise pe coli de hârtie galbenă.

Jeffrey începu să răsfoiască însemnările, aproape fără să vrea. Se mulţumea cu orice i-ar fi putut distrage atenţia de la situaţia lui grea din prezent. Mai ales cazul lui Henry Noble era fascinant, chiar la a doua lectură. Şi

de data asta, Jeffrey fu uimit de similitudinile dintre nefericita experienţă trăită de Chris cu acel om şi propria-i experienţă cu Patty Owen, mai ales în ceea ce priveşte simptomele iniţiale ale ambilor pacienţi. Principala diferenţă dintre cele două cazuri era că în cazul lui Patty simptomatologia fusese mai fulgerătoare, mai copleşitoare. De vreme ce Marcaină fusese implicată în ambele cazuri, faptul că simptomele fuseseră similare nu era surprinzător. Ceea ce părea extraordinar era că, în ambele situaţii, simptomele iniţiale nu erau cele previzibile când apăreau reacţii adverse la un anestezic local.

Fiind anestezist practician de câţiva ani, Jeffrey cunoştea genul de simptome ce puteau apărea când un pacient avea o reacţie adversă la un anestezic local. Se iveau întotdeauna probleme din cauza unei supradoze ce ajungea în circuitul sangvin, unde putea afecta sau inimă sau sistemul nervos. În privinţa sistemului nervos, problemele erau create, de obicei, de sistemul central sau autonom fie prin stimulare, fie prin depresie sau printr-o combinaţie a ambelor.

Toate acestea acopereau o zonă întinsă, dar dintre toate reacţiile pe care Jeffrey le studiase, despre care auzise sau la care fusese martor, nici una nu semănase cu cea a lui Patty Owen, cu salivaţia excesivă, cu lăcrimarea, cu transpiraţia subită, cu durerile abdominale şi cu pupilele micşorate, miotice. Unele dintre aceste efecte secundare ar putea apărea într-o reacţie alergică, dar nu din cauza unei supradoze, şi Jeffrey avea motive să creadă că Patty Owen nu fusese alergică la Marcaină.

Evident, dacă judecai după însemnările lui, Chris Everson fusese destul de tulburat. Chris notase că simptomele lui Henry Noble erau mai degrabă muscarinice, adică fuseseră dintre acelea previzibile, atunci când erau stimulate părţi ale sistemului nervos parasimpatic. Se numeau „muscarinice" pentru că erau efectul unui medicament numit muscarină, fabricat dintr-o specie de ciupercă. Dar stimularea parasimpatică nu era de prevăzut la un anestezic local ca Marcaină. Atunci, de unde simptomele muscarinice? Era o enigmă.

Jeffrey închise ochii. Totul era foarte complicat şi, din păcate, deşi cunoştea elementele de bază, o mare parte a amănuntelor fiziologice nu-i mai erau proaspete în minte. Dar îşi amintea îndeajuns ca să ştie un lucru: componenta simpatică a sistemului nervos autonom era cea afectată de anestezicele locale, şi nu cea parasimpatică aparent afectată în cazurile Noble şi Owen. Nu exista nici o explicaţie imediată pentru aceasta.

Profunda concentrare a lui Jeffrey fu întreruptă de o buşitură în perete, apoi de un geamăt exagerat de extaz prefăcut ce venea din încăperea alăturată. În faţa ochilor îi apăru imaginea nedorită a fetei cu multe coşuri pe faţă şi a bărbatului chel. Geamătul se ridică într-un fel de crescendo, apoi se stinse.

Jeffrey făcu câţiva paşi spre fereastră ca să-şi întindă oasele. Era din nou

scăldat în lumina roşie de neon. Un grup de vagabonzi se tot învârtea la dreapta verandei hotelului Essex, pare-se în dreptul magazinului de băuturi. Câteva prostituate tinere făceau trotuarul. Într-o parte se vedeau nişte tineri dubioşi care aruncau priviri de proprietari asupra activităţii din zonă. Dacă erau peşti sau traficanţi de droguri, Jeffrey n-ar fi putut să spună. Ce vecinătate! îşi zise el.

Plecă de la fereastră. Văzuse destul. Însemnările lui Chris erau împrăştiate pe pat. Gemetele de alături se potoliseră. Jeffrey încercă să treacă în revistă lista posibilităţilor în cazurile nefericite Noble şi Owen. Încă o dată se opri la ideea care îl frământase atât de mult pe Chris în ultimele zile: posiblitatea unui agent de contaminare în Marcaină. Presupunând că nici el, nici Chris nu făcuseră o greşeală medicală grosolană – în cazul Owen, de pildă, că nu folosise Marcaină 75% care fusese găsită la gunoi – şi considerând faptul că ambii pacienţi avuseseră simptome parasimpatice neaşteptate fără reacţii alergice sau anafilactice, atunci teoria lui Chris privind un agent de contaminare era perfect motivată.

Întorcându-se la fereastră, Jeffrey se gândi la implicaţiile prezenţei unui contaminant în Marcaină. Dacă putea dovedi o astfel de teorie, asta va contribui mult la absolvirea lui de vină în cazul Owen. Vina va cădea asupra firmei farmaceutice care o produsese. Jeffrey nu era sigur cum va acţiona maşinăria juridică după verificarea unei astfel de teorii. După experienţa lui recentă cu sistemul juridic, ştia că rotiţele se vor învârti încet, dar totuşi se vor învârti. Poate că bătrânul Randolph va reuşi să găsească o cale ca să facă rotiţele să se învârtească mai repede. Acest gând minunat îl făcu pe Jeffrey să zâmbească: poate că viaţa şi cariera lui puteau fi salvate. Dar cum să facă să dovedească că existase un agent contaminant în fiolă folosită cu nouă luni mai înainte?

Brusc, lui Jeffrey îi veni o idee. Se repezi iar la însemnările lui Chris că să citească rezumatul despre cazul Henry Noble. Pe Jeffrey îl interesa mai ales desfăşurarea iniţială a evenimentelor petrecute, atunci când Chris făcuse anestezia epidurală.

Chris luase 2 centimetri cubi de Marcaină dintr-o fiolă de 30 cc pentru doza de test, la care adăugase epinefrină. Imediat după acea doză de test, a început reacţia lui Henry Noble. La Patty Owen, Jeffrey folosise o fiolă nouă de Marcaină de 30 cc în sala de operaţie. Abia după ce această Marcaină i-a fost introdusă în corp a început reacţia ei de respingere. Pentru doza de test, Jeffrey folosise o fiolă de 2 cc de Marcaină de grad spinal, aşa cum obişnuia. Dacă s-ar fi aflat un agent contaminant în Marcaină, ar fi trebuit să se găsească în fiolă de 30 cc, în ambele situaţii. Asta însemna că Patty primise o doză cu mult mai mare decât Henry Noble -o doză terapeutică spre deosebire de doză de test de 2 cc. Asta explică de ce reacţia lui Patty Owen fusese cu mult mai violentă decât cea a lui Henry Noble şi de ce acesta din urmă reuşise să mai trăiască o

săptămână.

Pentru prima oară într-un interval de câteva luni, Jeffrey simţi o licărire de speranţă, că vechea lui viaţă putea încă să fie reluată, că putea din nou să-şi trăiască viaţa. În timpul procesului, în apărarea sa, nu luase nici o clipă în considerare posibilitatea unui agent contaminant. Acum, dintr-o dată, se ivea această posibilitate. Dar va fi nevoie de timp şi de un efort serios pentru cercetare şi, mai ales, pentru a aduce dovezi. Cu ce să înceapă?

Înainte de toate, avea nevoie de mai multă informaţie. Asta însemna că va trebui să studieze farmakinetica anestezicelor locale şi fiziologia sistemului nervos vegetativ. Dar asta va fi relativ uşor. N-avea nevoie decât de cărţi. Treaba cea mai grea va fi căutarea agentului contaminant. Va trebui să aibă acces la întregul raport patologic în cazul Patty Owen. Îl citise doar în parte în timpul procesului. În plus, mai era şi problema pe care o ridicase Kelly: cum se explica prezenţa fiolei de Marcaină de 75%, în coşul de gunoi al aparatului de anestezie? Cum de ajunsese acolo?

Investigarea acestor probleme ar fi fost dificilă chiar şi în cele mai prielnice împrejurări. Acum, când era condamnat şi evadat, era absolut imposibilă. Va trebui să pătrundă în spitalul Boston Memorial. Dar cum să facă asta?

Jeffrey intră în baie. Stând în faţa oglinzii, îşi examină trăsăturile în lumina fluorescentă crudă. Putea oare să-şi schimbe înfăţişarea îndeajuns ca să nu fie recunoscut? Avusese de-a face cu Boston Memorial de pe vremea angajamentelor clinice ca student la medicină. Sute de oameni îl cunoşteau din vedere.

Jeffrey îşi puse o mână pe frunte şi-şi dădu pe spate părul castaniu-deschis. Îşi perie părul într-o parte, făcând o cărare pe dreapta. Dat pe spate, îi făcea fruntea mai lată. Nu purtase niciodată ochelari. Poate c-ar fi bine să-şi cumpere acum o pereche de ochelari. Şi, aproape întreaga perioadă cât lucrase la Boston Memorial, purtase mustaţă. Ar putea să şi-o radă.

Preocupat de acest gând, Jeffrey se duse iar în cameră să-şi ia trusa de toaletă. Se întoarse la oglindă din baie. Se săpuni şi-şi rase rapid mustaţa. I se părea ciudat să-şi treacă limba pe buza de sus golaşă. Îşi udă părul şi-l perie pe spate. Asta îl încuraja: arăta deja alt om.

Acum Jeffrey îşi rase perciunii nu prea lungi. Putea trece drept un alt doctor? Avea cunoştinţele necesare; ce-i lipsea era un act de identitate. Paza de la Boston Memorial fusese serios întărită, semn al noilor vremuri. Dacă i se cerea să arate un act de identitate şi nu putea face asta, vor pune mâna pe el. Totuşi, avea nevoie să intre acolo, iar accesul la toate locurile din spital îl aveau doar doctorii.

Jeffrey continuă să studieze ideea. N-avea de gând să se lase cuprins de disperare. Mai exista o categorie de oameni care aveau un acces larg în spital: oamenii de serviciu. Nimeni nu-şi punea probleme în legătura cu oamenii de

serviciu. Din numeroasele nopţi pe care le petrecuse la spital, Jeffrey îşi amintea că văzuse oameni de serviciu peste tot. Nimeni nu se întreba ce-i cu ei. Mai ştia şi că exista o tură de noapte, de la ora douăzeci şi trei la şapte dimineaţa, care suferea întotdeauna de criză de personal. Tura de noapte va fi perfectă, îşi zise Jeffrey. Va risca mai puţin să dea nas în nas cu persoane care-l cunoşteau. În ultimii ani, lucrase mai mult ziua.

Întărit de gândul acestei noi cruciade, Jeffrey simţi nevoia să înceapă imediat. Asta însemna un drum la bibliotecă. Dacă pleca îndată, va prinde cam o oră înainte de închidere. Până să aibă timp să se răzgândească, strecura însemnările lui Chris în locul pregătit pentru ele în servietă, închise capacul şi-l încuie.

Deşi nu ştia dacă asta ajuta la ceva, Jeffrey încuie uşa în urma lui. În timp ce cobora scara, avu o clipă de ezitare. Izul acru de mucegai îi aminti de Devlin. Jeffrey îi simţise duhoarea, când Devlin îl înhăţase la aeroport.

Când îşi făcuse planul de acţiune, Jeffrey uitase să-l pună la socoteală pe Devlin. Doctorul auzise de vânătorii de recompense şi era clar că Devlin era unul dintre ei. Nu-şi făcea iluzii cu privire la ceea ce se va întâmpla, dacă Devlin va pune iar mâna pe el, mai ales după episodul de la aeroport. După o clipă de nehotărâre, Jeffrey se resemnă şi continuă să coboare scările. Dacă ţinea să facă cercetări era nevoie să rişte, dar trebuia totuşi să rămână, tot timpul, prudent. În plus, va trebui să gândească în perspectivă aşa încât, dacă avea ghinionul să se confrunte cu Devlin, să nu fie luat pe nepregătite. Jos, în hol, omul cu revista dispăruse, în timp ce recepţionerul continua să urmărească jocul echipei Red Sox. Jeffrey ieşi pe uşă fără să fie observat. Semn bun, se bucură el în sinea lui. Prima lui încercare de a trece neobservat fusese reuşită. Măcar nu-şi pierduse simţul umorului.

Bruma de bună dispoziţie pe care Jeffrey reuşise să şi-o impună se topi când dădu cu ochii de scena de stradă care se petrecea în faţa lui. Se simţi cuprins de un val de paranoia când îşi aminti de dubla realitate de a fi fugar şi de a transporta în jurul a 45 000 de dolari bani gheaţă. Exact vizavi de el, în umbra intrării unei clădiri părăsite, cei doi bărbaţi pe care-i văzuse de la fereastră fumau cocaină.

Ţinându-şi strâns servietă în mină, Jeffrey coborî treptele din faţă ale hotelului Essex. Se feri să nu calce pe bietul om care zăcea lungit pe trotuar cu sticla lui învelită într-o pungă cafenie. Jeffrey o luă spre dreapta. Avea de gând să meargă pe jos cele cinci-şase străzi până la Central Lafayette unde se afla şi un hotel bun. Acolo va găsi un taxi.

Tocmai trecea prin dreptul unui magazin de băuturi, când observă o maşină de poliţie venind în direcţia lui. Fără o clipă de şovăială, se năpusti în magazin. Clinchetul clopoţeilor de la uşă îl călca pe nervi. Părea o nebunie, dar n-ar fi putut să spună de ce se temea mai mult, de lumea de pe stradă sau de poliţie.

— Cu ce vă pot ajuta? Întrebă un bărbos din spatele tejghelei.

Maşina poliţiei încetini, apoi trecu mai departe. Jeffrey respiră adânc. Nu va fi o treabă uşoară.

— Cu ce vă pot ajuta? Repeta omul.

Jeffrey cumpără o sticlă de votcă de jumătate de litru. Dacă maşina poliţiei se întorcea, ţinea că vizita lui la magazin să pară întemeiată. Când ieşi din magazin, maşina poliţiei nu se vedea nicăieri. Cu un sentiment de uşurare, Jeffrey o luă la dreapta, cu gândul de a o rupe la fugă. Dar se opri brusc, aproape izbindu-se de unul dintre vagabonzii pe care-i văzuse mai devreme. Surprins, Jeffrey ridică mâna liberă ca să se apere.

— N-ai ceva mărunţiş, amice? Îl întrebă omul, clătinându-se pe picioare. Era limpede că era beat. Avea o tăietură proaspăta lingă tâmplă. Una dintre lentilele ochelarilor lui cu rame negre era crăpată.

Jeffrey se retrase din faţa omului. Era înalt cam cât el, dar avea părul închis la culoare, aproape negru. Faţa îi era acoperită de o barbă măruntă, semn că nu se bărbierise de o lună. Dar, atenţia lui Jeffrey fu atrasă mai mult de hainele omului. Era îmbrăcat într-un costum zdrenţuit completat de o cămaşă, albastră, încheiată până sus, care era murdară şi-i lipseau şi câţiva nasturi. Avea şi cravata reglementară în dungi, deschisă la gât şi stropită cu pete verzi. Jeffrey avu impresia că omul se îmbrăcase ca să se ducă la lucru şi nu se mai întorsese acasă.

— Ce-i cu tine? Îl întreba omul cu o voce şovăielnică, de beţiv. Nu vorbeşti englezeşte?

Jeffrey băgă mâna în buzunarul pantalonilor să scoată restul pe care îl primise când cumpărase votca. În timp ce strecura banii în palma omului, îi cercetă chipul. Ochii lui, deşi sticloşi, păreau blânzi. Jeffrey se întreba ce-l adusese pe om într-o situaţie atât de disperată. Încerca un sentiment de ciudată înrudire cu această fiinţă fără adăpost şi cu nenorocirea lui neştiuta. Se îngrozi la gândul că puţin îl despărţea de o soartă asemănătoare. Îi era mai uşor să se identifice cu el, fiindcă omul părea cam de aceeaşi vârstă cu el.

Aşa cum se aşteptase, Jeffrey reuşi să oprească un taxi la hotelul de lux din apropiere. De acolo, nu-i trebuia mai mult de cincisprezece minute ca să ajungă în sectorul medical al Universităţii Harvard. Era abia trecut de ora unsprezece când Jeffrey intră în Biblioteca Medicală Countway.

Jeffrey se simţi ca acasă printre cărţi şi boxele înguste de studiu. Se folosi de unul dintre computerele de acolo ca să comande diferite cărţi privind fiziologia sistemului nervos automat şi farmacologia anestezicelor locale. Cu aceste cărţi în mină, intră într-una dintre boxele ce dădeau spre curtea interioară şi închise uşa. După câteva minute, se pierdu în labirintul transmiterii impulsurilor nervoase.

Nu trecu mult şi înţelese de ce Chris subliniase cuvântul „nicotinic". Deşi majoritatea oamenilor se gândesc la nicotină ca la un ingredient activ prezent

în ţigări, ea este, de fapt, un drog, mai bine zis o otravă care produce stimularea şi, mai apoi, blocarea ganglionilor vegetativi. Multe dintre simptomele legate de nicotină se aseamănă cu cele produse de muscarină: salivaţia, transpiraţia, durerile abdominale şi lăcrimarea – exact simptomele care apăruseră în cazurile Patty Owen şi Henry Noble. Ea putea cauza chiar moartea în concentraţii suprinzător de mici.

Pentru Jeffrey toate acestea însemnau că, dacă se gândea la un agent contaminant, acesta trebuia să fie un compus care semăna, într-o anume măsură, cu anestezicele locale, precum nicotină. Dar nu putea fi nicotină, îşi zise Jeffrey. Raportul toxicologic al lui Henry Noble fusese negativ; ceva ca nicotină şi-ar fi semnalat prezenţa.

Dacă ar fi existat un agent contaminant trebuia, de asemenea, să fi fost într-o cantitate extrem de mică, nano-molară. În consecinţă, trebuia să fi fost ceva extrem de puternic. Dar ce anume putea să fie asta, Jeffrey n-avea idee. Dar, în cursul lecturii sale, dădu de ceva de care-şi amintea de pe vremea studiilor sale medicale, dar la care nu se mai gândise de atunci. Toxina botulinică, una dintre cele mai nocive substanţe cunoscute omului, se asemăna cu anestezicele locale prin capacitatea sa de „a îngheţa" membranele celulare neutre la sinapsă. Totuşi, Jeffrey ştia că aici nu era cazul de otrăvire botulinică. Simptomele acesteia erau total diferite: efectele muscarinice erau reprezentate de blocaj, nu de stimulare.

Niciodată timpul nu trecuse mai repede. Până să se trezească Jeffrey, biblioteca era pe punctul de a se închide. Cu părere de rău, strânse însemnările lui Chris şi pe cele pe care tocmai le făcuse el. Cu cărţile într-o mână şi servietă în cealaltă, coborî la primul etaj. Lăsă cărţile pe tejghea ca să fie puse la loc în rafturi şi porni spre uşă. Se opri însă brusc.

În faţa lui, lumea era oprită de un funcţionar care le deschidea pachetele, rucsacurile şi, bineînţeles, şi servietele. Era o metodă folosită ca să se piardă cât mai puţine cărţi, dar Jeffrey uitase de asta. Nici nu îndrăznea să se gândească care va fi reacţia controlorului bibliotecii la vederea teancurilor de bancnote de o sută de dolari. Exact asta îi lipsea unuia care voia să treacă neobservat.

Jeffrey porni îndoit de mijloc îndărăt, spre secţia de periodice, şi se aplecă în spatele unei vitrine care-i ajungea până la umeri. Îşi deschise servieta şi începu să îndese pachetele de bancnote în buzunare. Ca să facă mai mult loc, scoase sticluţa de votcă din buzunarul jachetei şi o băgă în servietă. Mai bine să creadă controlorul că era beţivan decât traficant de droguri sau hoţ.

Jeffrey reuşi să părăsească bibliotecă fără nici un incident. Simţea că bate puţin la ochi cu toate buzunarele umflate, dar, pentru moment, nu era nimic de făcut.

La acea oră a serii nu exista, practic, nici un taxi pe Huntington Avenue. După ce aşteptă zece minute fără nici un rezultat, apăru tramvaiul Green Line.

Jeffrey se sui în el, gândindu-se că era mai prudent să nu stea pe loc.

Se aşeză pe unul dintre locuri şi-şi aranjă servieta pe genunchi. Simţea toate pachetele de bani pe care le avea în buzunarele pantalonilor, mai ales pe cele pe care stătea. În timp ce tramvaiul mergea clătinându-se, Jeffrey îşi plimbă privirea în jur. Conform obiceiului căpătat în metroul din Boston, oamenii nu scoteau o vorbă. Toţi priveau înainte, lipsiţi de expresie, ca în transă. Ochii lui Jeffrey îi mtîlniră pe cei ai călătorilor care stăteau în faţa lui. Oamenii care îi întorceau privirea cu un aer ursuz îl făceau să se simtă transparent. Era uimit să constate că mulţi dintre ei i se păreau criminali.

Jeffrey închise ochii şi revăzu o parte din materialul pe care tocmai îl citise, privindu-l în lumina experienţei pe care o avusese cu Patty Owen şi a experienţei lui Chris cu Henry Noble. Fusese surprins de o anumită informaţie privitoare la anestezicele locale. Într-un paragraf intitulat „Reacţii adverse" citise că, uneori, apăreau pupilele miotice sau micşorate. Asta era ceva nou pentru Jeffrey. Cu excepţia cazurilor Patty Owen şi Henry Noble, nu observase asta în experienţa lui clinică şi nici nu citise despre acest lucru. Nu exista nici o explicaţie a mecanismului fiziologic şi nici Jeffrey nu era lămurit. Apoi, acelaşi articol menţiona că, de obicei, se observa midriaza sau lărgirea pupilelor. În acel moment, Jeffrey renunţă la problema mărimii pupilei. Toate astea nu prea aveau sens pentru el, îl încurcau şi mai mult.

Când tramvaiul plonja brusc în subteran, sunetul produs îl făcu pe Jeffrey să tresară. Nu-şi dăduse seama cât de nervos devenise. Trase de câteva ori aer în piept adânc şi regulat ca să se liniştească.

După un minut-două, atenţia lui Jeffrey reveni la cele două cazuri. Îşi dădu seama că mai era încă o asemănare între cazurile Owen şi Noble, căreia nu-i dăduse atenţie. Henry Noble fusese paralizat în săptămâna în care supravieţuise. Era ca şi cum i se făcuse o anestezie spinală totală ireversibilă. De vreme ce Patty murise, Jeffrey nu-şi dădea seama dacă ar fi paralizat în cazul în care ar fi trăit. Dar bebeluşul ei supravieţuise şi suferea de o marcată paralizie reziduală. Se considerase că paralizia bebeluşului fusese cauzată de lipsa de oxigenare a creierului, dar acum Jeffrey nu mai era atât de sigur. Repartizarea ciudată, asimetrică, îl neliniştise întotdeauna. Poate că aceasta paralizie era o nouă cheie ce se putea dovedi de folos în identificarea unui agent de contaminare.

Jeffrey se dădu jos la Park Street şi urcă scările. Ocolind cu grijă mai mulţi poliţişti, grăbi pasul spre Winter Street, lăsând în urmă aglomeraţia de pe Park Street. În timp ce mergea, începu să se gândească mai serios să se întoarcă la spitalul Boston Memorial, acum după tot ce aflase din noile lui lecturi.

Ideea de a deveni om de serviciu avea multe avantaje, în afară de unul singur: ca să caute o slujbă, trebuia să facă rost de o identitate nouă şi de un număr real de protecţie socială, în această era a computerelor, Jeffrey ştia că nu se putea aştepta să obţină una falsă.

Tocmai când îşi muncea mintea cu problema actului de identitate, intră pe strada unde se afla hotelul Essex. Puţin înainte de magazinul de băuturi, care era încă deschis, se opri. Imaginea omului în acel costum zdrenţuit îi reveni în minte. Ei doi erau cam de aceeaşi vârstă şi înălţime.

Trecând strada, Jeffrey se apropie de locul viran din apropierea magazinului de băuturi. Un felinar plasat strategic arunca destulă lumină asupra zonei. La mică distanţă de locul viran se vedea platformă de beton care ieşea dintr-o clădire de pe margine; arăta de parc-ar fi fost cândva o punte de încărcare. Lângă ea, Jeffrey putea distinge câteva siluete, unele în picioare, altele tolănite pe pământ.

Când se opri şi trase cu urechea, Jeffrey reuşi să audă ce se vorbea. Stăpânindu-şi temerile, porni spre grup. Păşind cu grijă pe o podea de cărămizi sparte, se apropie de platformă. O duhoare de oameni nespălaţi îi asalta nările. Conversaţia se opri. Câţiva ochi apoşi îl priviră bănuitori din semiîntuneric.

Jeffrey se simţi ca un nepoftit într-o lume străină. Cu nelinişte crescândă, se uită după omul în costum zdrenţuit, mutându-şi iute privirea de la o siluetă întunecată la alta. Ce va face dacă oamenii ăştia se năpusteau asupra lui?

Jeffrey îl zări pe omul pe care îl căuta. Era unul dintre bărbaţii care stăteau în semicerc. Grăbind pasul, Jeffrey se apropie de ei. Nimeni nu scoase o vorbă. Aşteptarea făcea atmosferă atât de încărcată de electricitate, încât o singură scânteie putea dezlănţui o explozie. Toate privirile îl urmăreau acum pe Jeffrey. Chiar şi unii dintre aceia care stătuseră lungiţi pe jos se ridicară acum, cu ochii la el.

— Alo, zise Jeffrey cu voce slabă când ajunse în faţa omului. Acesta nu mişcă. La fel şi ceilalţi.

— Îţi aminteşti de mine? Îl întrebă Jeffrey. Se simţea ca un caraghios, dar nu ştia ce altceva să spună. Ţi-am dat nişte mărunţiş acum vreo oră. Acolo, în faţa magazinului de băuturi. Jeffrey făcu un gest peste umăr. Omul nu replică. M-am gândit că poate ai mai avea nevoie de ceva bani, zise Jeffrey.

Băgă mâna în buzunar şi, împingând mai încolo pachetul de bancnote de o sută de dolari, scoase nişte mărunţiş şi câteva bancnote de valoare mai mică. I le oferi bărbatului. Omul întinse mâna şi luă banii.

— Mulţam, amice, bombăni el, încercând să distingă banii în întuneric.

— Mai am ceva, zise Jeffrey. De fapt, am o hârtie de cinci dolari şi sunt gata să fac pariu că eşti atât de beat că nu poţi să-ţi aduci aminte ce număr de protecţie socială ai.

— Ce vrei să zici? Bodogăni omul, opintindu-se să se ridice în picioare. Încă doi bărbaţi îi urmară exemplul. Bărbatul care îl interesa pe Jeffrey se bălăngănea de parcă era cât pe ce să se prăbuşească, dar se ţinu pe picioare. Părea mai beat decât înainte. 139-31560. Ăsta-i numărul meu de protecţie socială.

— Nu, zău? Îi răspunse Jeffrey, dând din mână cu un gest neîncrezător. L-

ai scos din burtă.

— Pe dracu! Izbucni omul, indignat.

Cu un gest ce matura aerul şi care aproape că-l doborî, băgă mâna să-şi caute portofelul. Se bălăngăni din nou căz-nindu-se să-şi scoată portofelul din buzunarul de la pantaloni. După ce-l scoase, bâjbâi în el şi extrase, nu carnetul de protecţie socială, ci permisul de conducere auto. Între timp, portofelul îi căzu din mină. Jeffrey se aplecă să-l ia de jos. Observă că nu avea nici un ban în el.

— Uite-l chiar aici! Aşa cum am spus!

Jeffrey îi dădu portofelul şi luă permisul auto. Nu reuşea să vadă numărul, dar nu asta era problema.

— Pe legea mea, cred că ai dreptate, zise el, după ce se făcu că-l cercetează.

Îi întinse hârtia de cinci dolari, pe care omul o înhaţă lacom. Dar unul dintre ceilalţi bărbaţi i-o smulse din mină.

— Dă-mi-o înapoi! Răcni omul.

Un alt bărbat se apropie din spatele lui Jeffrey care băgă mâna în buzunar şi mai scoase câteva monede.

— Am pentru toată lumea, zise el, aruncându-le pe jos.

Monedele scoaseră un clinchet pe cărămida spartă. Se iscă o învălmăşeală şi toată lumea, în afară de Jeffrey, se lăsa pe mâini şi genunchi în întuneric. Jeffrey profita de această diversiune ca să le întoarcă spatele şi s-o ia la fugă cât îl ţineau picioarele peste terenul viran presărat cu gunoaie, până în stradă.

Odată ajuns în camera lui de hotel, propti permisul de marginea chiuvetei şi-şi compară propria imagine cu cea din fotografia de pe permis. Nasul arăta cu totul altfel. În privinţa asta, nu se putea face nimic. Şi totuşi, dacă-şi închidea nuanţa părului şi-l peria spre spate cu nişte gel, aşa cum i se părea nimerit, şi dacă adăuga la asta nişte ochelari cu rame negre, poate că treaba mergea. Dar, în orice caz, avea un număr real de protecţie socială, împreună cu un nume şi o adresă adevărate: Frank Amendola din Sparrow Lane nr. 1617, Framingham, Massachusetts.

6

Miercuri
17 mai 1989
6. 15 a. m.

Trent Harding trebuia să înceapă lucrul abia la şapte, dar la şase şi un sfert îşi aranja deja hainele de stradă în vestiarul de lângă holul secţiei de chirurgie a Spitalului St. Jo-seph. Din locul unde se afla, avea o vedere directă

spre chiuvete şi se putea vedea în oglinzile de deasupra lavabourilor. Îşi încorda muşchii braţului şi ai gâtului până se umflară. Se aplecă uşor în faţă să le verifice contururile clare. Era încântat de ceea ce văzuse.

Trent se ducea la clubul lui de gimnastică cel puţin de patru ori pe săptămână ca să folosească echipamentul Nautilus, până la istovire.

Trupul lui era ca o sculptură. Oamenii îl observau şi îl admirau, Trent era sigur de asta. Totuşi, nu era mulţumit. Considera că putea să-şi mai dezvolte încă puţin bicepşii. În privinţa picioarelor, cvadricepşii ar fi putut fi mai încordaţi, îşi propunea să se concentreze asupra acestor două aspecte în săptămânile următoare.

Trent obişnuia să sosească devreme, dar, în acea dimineaţă, venise mai curând ca de obicei. Simţindu-se agitat, se trezise înainte de ţârâitul ceasului deşteptător şi nu reuşise să adoarmă la loc, aşa că se hotărâse să se ducă la serviciu mai devreme. În afară de. Asta, nu-i plăcea să se grăbească. Îl amuza peste măsură să plaseze una dintre fiolele lui de

Marcaină falsificată în stocul de medicamente. Simţea fiori de plăcere, de parc-ar fi plasat o bombă cu ceas. El era singurul care cunoştea pericolul iminent. Era singurul care ţinea situaţia sub control.

După ce-şi puse echipamentul sanitar pe el, Trent aruncă o privire în jurul lui. Câteva persoane care ieşeau din tură intraseră în vestiar. Cineva era la duş şi cântă o melodie a lui Stevie Wonder, altcineva era la toaletă şi o a treia persoană se afla în faţa propriului dulap, în afara câmpului său vizual.

Trent băgă mâna în buzunarul jachetei lui albe de spital şi scoase fiolă de Marcaină falsificată. Strângând-o în palmă, de frică să nu apară cineva pe neaşteptate, Trent şi-o strecură în chiloţi. La început i se păru rece şi incomodă şi se strâmbă când încerca să o potrivească mai bine. Apoi îşi închise dulapul şi porni spre hol.

În holul secţiei de chirurgie, se auzea susurul filtrului ce pregătea cafeaua proaspătă a cărei aromă plăcută umpluse încăperea. Surorile medicale, câţiva doctori şi infirmiere se adunaseră acolo. În curând vor ieşi din tură. Nu existau cazuri urgente în desfăşurare şi toate procedurile din programul zilei de care era responsabilă tura de noapte fuseseră îndeplinite. Camera răsuna de conversaţii animate.

Nimeni nu-l băga în seamă pe Trent şi nici el nu încerca să intre în vorbă cu nimeni. Cea mai mare parte a personalului nu-l cunoştea, fiindcă nu era un membru al turei de noapte. Trent traversă holul şi intră în sectorul în care se aflau, propriu-zis, sălile de operaţie. La ghişeul principal de programări nu era nimeni. Tablă neagră uriaşă purta deja pe ea, scris cu cretă, programul zilei. Trent se opri pentru câteva clipe, căutând să vadă pe tabla cea mare două lucruri: în care sală trebuia să lucreze în ziua aceea şi dacă existau cazuri rahidiene sau epidurale programate. Spre încântarea lui, erau destule. Un nou fior de emoţie îi străbătu şira spinării. De vreme ce existau mai multe

asemenea cazuri, erau şanse ca Marcaină lui să fie folosită chiar în ziua aceea.

Trent îşi continuă drumul de-a lungul coridorului principal al secţiei de chirurgie şi intră la centrul de aprovizionare care era plasat convenabil în mijlocul blocului operator. Complexul chirurgical de la spitalul St. Joe avea forma literei U, cu sălile de operaţie dispuse pe lături şi cu centrul de aprovizionare în interior.

Mişcându-se cu un aer decis, de parcă ar fi vrut să intre în centrul de aprovizionare ca să ia de acolo echipament pentru una dintre sălile de operaţie, Trent făcu ocolul întregii secţii. Ca de obicei, nu se afla nimeni acolo. Exista întotdeauna o pauză între şase şi cincisprezece şi şase patruzeci şi cinci, când în centrul de aprovizionare nu se afla nimeni. Satisfăcut, Trent se duse direct la locul unde se găseau soluţiile de perfuzie şi medicamentele care nu conţineau substanţe narcotice. Nu era nevoie să caute anestezicele locale. Ştia de mult unde se află.

Aruncând din nou o privire rapidă în jur, Trent întinse mâna spre o cutie începută, cu fiole de 30 cc de Marcaină 5%. Cu gesturi pricepute, săltă capacul. Mai rămăseseră trei fiole în cutia în care, la început, fuseseră cinci. Trent schimbă una dintre fiolele bune cu cea din chiloţii lui. Tresări din nou. Era surprinzător cât de rece putea fi sticla la temperatura camerei, închise capacul cutiei de Marcaină şi o împinse cu grijă la loc în poziţia ei de dinainte.

Trent mai aruncă încă o privire prin centrul de aprovizionare. Nu apăru nimeni. Se uită din nou la cutia de Marcaină. Un fior aproape senzual îl străbătu iar din cap până-n picioare. Uite c-o mai făcuse încă o dată şi nimeni n-o să ghicească vreodată secretul. Era al dracului de uşor şi dacă programul sălii de operaţie mergea cum trebuie şi mai avea şi un pic de noroc, fiola va fi folosită în curând, poate chiar în dimineaţa aceea.

O clipă doar, Trent se gândi să înlocuiască şi celelalte două fiole bune din cutie că să accelereze lucrurile. Acum că fiola fusese plasată, abia aştepta să se bucure de haosul pe care-l va pricinui. Dar, se hotărî să nu înlocuiască celelalte două fiole. Nu riscase niciodată în trecut şi nu era momentul să înceapă să rişte acum. Ce se întâmplă dacă urmărea cineva câte fiole de Marcaină fuseseră puse la dispoziţia spitalului?

Trent ieşi din centrul de aprovizionare şi se întoarse la dulapul lui să ascundă fiola pe care o avea acum în chiloţi. Pe urmă o să bea o ceaşcă bună de cafea. După-amiază, ceva mai târziu, dacă nu se întâmpla nimic, o să se întoarcă la centrul de aprovizionare să vadă dacă fiola falsificată fusese luată. Dacă avea să fie folosită în ziua aceea, o să afle şi el curând. Veştile privind complicaţiile majore se răspândeau din sălile de operaţie cu iuţeala fulgerului.

În închipuirea lui, Trent vedea fiola stând nevinovată în cutie. Era ca la ruletă rusească. Simţi un fior de excitaţie sexuală. Se repezi în vestiar, încercând să se calmeze. Numai de-ar da Domnul s-o folosească Doherty, se gândi Trent. Ar fi perfect!

Lui Trent i se încorda falca când îi zbura gândul la anestezist. Numele individului îi aprindea din nou furia, din cauza umilinţei simţite cu o zi în urmă. Când ajunse la dulapul lui, Trent îi dădu o buşitură răsunătoare cu palma deschisă. Câteva persoane se uitară în direcţia lui. Trent nu-i băgă în seamă. Culmea era că, înaintea întâmplării jignitoare, îi plăcuse de Doherty. Trent se purtase chiar drăguţ cu împuţitul ăla.

Enervat, Trent răsuci combinaţia încuietorii şi deschise uşa dulapului. Sprijinindu-se de ea, strecura fiolă de Marcaină scoasă din chiloţi în buzunarul jachetei lui albe care atârnă în dulap. Poate că va fi nevoie să facă unele aranjamente speciale pentru Doherty.

Scoţând un oftat de uşurare, Jeffrey închise uşa camerei lui de la Hotelul Essex. Era puţin trecut de unsprezece dimineaţa. Fusese în picioare de la nouă şi jumătate, când plecase de la hotel să facă nişte cumpărături. Tot timpul fusese îngrozit la gândul că va fi descoperit de vreo cunoştinţa, de Devlin sau de poliţie. Zărise mai mulţi ofiţeri de poliţie, dar evitase o confruntare directă. Dar, chiar şi aşa, fusese o aventură care-i măcinase nervii.

Jeffrey puse pachetele şi servieta pe pat şi deschise punga cea mai mică. Printre lucrurile dinăuntru se afla şi o vopsea de păr. Culoarea se numea Negru-Miez de Noapte. Jeffrey se dezbrăcă şi se duse direct la baie unde urmă indicaţiile de pe cutie. După ce îşi puse gel pe păr şi-şi perie părul spre spate, părea alt om. Îşi zise că arăta ca un vânzător de maşini de mâna a doua sau ca un personaj dintr-un film din anii '30. Comparând imaginea lui cu mica fotografie de pe permis, se gândi că putea fi luat drept Frank Amendola, dacă nu era privit prea atent. Şi încă nu terminase.

Întorcându-se în dormitor, Jeffrey deschise pachetul cel mai mare şi scoase din el un costum de poliester albastru-închis pe care-l cumpărase la Filene's Basement şi îl modificase la Pacifici of Boston. Mike, croitorul-şef, fusese încântat să-l ajusteze, în timp ce Jeffrey aştepta. Jeffrey nu dorise să fie transformat mult costumul, fiindcă n-ar fi vrut să-i cadă prea bine. De fapt, trebuise să se împotrivească unora dintre sugestiile lui Mike.

Întorcându-se la pachetele lui, Jeffrey scoase câteva cămăşi albe şi două cravate fără gust. Se îmbrăcă cu una dintre cămăşi şi-şi puse o cravată, apoi trase pe el costumul, în cele din urmă, scotoci prin pungi până dădu de o pereche de ochelari de protecţie cu ramă închisă la culoare. Îşi puse ochelarii şi se întoarse la oglindă din baie. Îşi compară din nou imaginea cu fotografia de pe permis. Zâmbi fără să vrea. Privit în general, arata groaznic. Privit din punctul de vedere al asemănării cu Frank Amendola, arăta relativ bine. Fu surprins când îşi dădu seama cât de puţin contau trăsăturile feţei în crearea unei impresii generale.

Unul dintre celelalte pachete conţinea o geantă de sibir cu baretă de umăr şi cu jumătate de duzină de compartimente. Jeffrey mută pachetele de

bani în ele. Simţea că servieta bătea la ochi şi se temea că poliţia ar putea să-l recunoască după asta. Îşi închipuia chiar că acest indiciu era menţionat în descrierea sa.

Deschizându-şi servieta, Jeffrey scoase o seringă şi o fiolă de succinilcolină. Toată dimineaţa se temuse să nu apară pe neaşteptate Devlin, cum făcuse la aeroport, aşa că-i venise o idee. Extrase cu grijă 40 miligrame de succinilcolină în seringă, apoi înşurubă sticluţa. Băgă seringa în buzunarul lateral al jachetei sale. Nu-şi dădea seama cum va folosi succinilcolină, dar, la nevoie, o va avea la îndemână. Era măcar un suport psihologic, dacă nu era bună de altceva.

Cu ochelarii la ochi şi geanta de sibir pe umăr, Jeffrey mai aruncă o ultimă privire prin cameră, întrebându-se dacă nu uitase ceva. Şovăia să plece, fiindcă ştia că, în clipa când va ieşi din cameră, va începe iar să se neliniştească că va fi recunoscut. Dar ţinea să pătrundă în Spitalul Boston Memorial şi singurul mod de a reuşi era să se ducă acolo şi să încerce să se angajeze ca om de serviciu.

Devlin ieşi din lift făcându-şi loc cu coatele în drum spre biroul lui Michael Mosconi, nedând timp celorlalte persoane să se ferească din calea sa. Simţea o plăcere perversă când provoca lumea, mai ales pe bărbaţii în costume de oameni de afaceri şi aproape că spera ca unul dintre ei să-l înfrunte.

Devlin era într-o dispoziţie mizerabilă. Nu închisese un ochi aproape toată noaptea, stând chinuit pe bancheta din faţă a maşinii lui, urmărind casa soţilor Rhodes. Fusese aproape sigur că Jeffrey se va strecura în casă în miez de noapte. Sau, cel puţin, se aşteptase s-o vadă pe Carol părăsind brusc casa. Dar nimic nu se întâmpla până după ora opt dimineaţa, când Carol ţâşni din garaj ca Green Homet în maşina ei Mâzdă RX7, lăsând o urmă de roţi de cauciuc în mijlocul drumului.

Cu multă greutate şi fără prea mari speranţe, Devlin o urmărise pe Carol în circulaţia dimineţii. Conducea ca un şofer Indy 500[I], strecurându-se prin şuvoiul de maşini. Îl duse aşa până în centru, dar ţinta nu fusese decât biroul ei de la etajul 22 al uneia dintre cele mai noi clădin de birouri. Devlin se hotărî să renunţe la ea pentru moment. Avea nevoie de mai multe informaţii privitoare la Jeffrey, ca să decidă ce să facă în continuare.

— Ei? Întrebă Michael plin de speranţă, când Devlin intră pe uşă.

Devlin nu răspunse imediat, ceea ce, ştia, îl va înnebuni pe Michael. Tipul era întotdeauna aşa de nevricos. Devlin se

Prăbuşi pe canapeaua de vinilin din faţa mesei de lucru a lui Michael, sprijinindu-şi cizmele de cow-boy pe măsuţa de cafea.

— Ei ce? Întrebă el iritat.

— Unde-i doctorul? Se aştepta ca Devlin să-i spună că îl predase deja pe Rhodes la închisoare.

[1] Cursa anuală de formula 1 de la Indianapolis, SUA.

— Habar n-am, răspunse Devlin.

— Ce vrei să spui? Încă mai spera că Devlin voia doar să-l necăjească.

— Cred că-i destul de clar, zise Devlin.

— O fi clar pentru tine, dar nu-i clar pentru mine, replică Michael.

— Nu ştiu unde e nenorocitul ăla, recunoscu Devlin în cele din urmă.

— Sfinte Dumnezeule! Ţipă Michael, ridicându-şi mâinile agasat. Mi-ai spus că o să pui mâna pe individ, că nu-i nici o problemă. Trebuie să dai de el. Se îngroaşă gluma!

— Acasă nu s-a arătat, zise Devlin.

— Fir-ar a dracu' de treabă! Strigă Michael, din ce în ce mai panicat. Scaunul lui turnant scârţii când el se aplecă înainte şi se ridică.

— O să-mi pierd slujba!

Devlin se încruntă. Michael era mai furios decât de obicei. Doctorul ăsta care se făcuse nevăzut îl înnebunea.

— Nu-ţi face griji, îi spuse el lui Michael. Dau eu de el. Ce altceva mai ştii despre el?

— Nimic! Răcni Michael. Ţi-am spus tot ce ştiam.

— Mi-ai spus pe dracu', îi răspunse Devlin. Zi ceva despre restul familiei. Chestii de-astea... Şi despre prieteni.

— Ţi-am spus, nu ştiu nimic despre tipul ăsta, recunoscu Michael. Tot ce-am făcut a fost să-i pun sechestru pe casă. Şi vrei să mai ştii ceva? Nenorocitul m-a păcălit şi în privinţa asta. Azi-dimineaţă, m-a sunat Owen Shatterly de la bancă şi mi-a spus că Jeffrey Rhodes şi-a mărit ipoteca exact înainte să-mi înregistrez eu dreptul de sechestru. Acum, nici măcar rudele colaterale nu pot să achite datoria. Devlin izbucni în râs.

— Ce-ai găsit de râs? Întreba Michael. Devlin clătină din cap.

— Mă distrează că jigodia asta prăpădita de doctor ne face atâtea necazuri.

— Nu văd nimic distractiv în asta, zise Michael. Owen mi-a mai spus ceva: doctorul a luat cei 45 000 de dolari cu care-şi mărise ipoteca în bani gheaţa.

— Doamne sfinte, atunci nu-i de mirare că servieta tipului m-a pocnit atât de tare! Zise Devlin, zâmbind. Niciodată nu mi-a dat cineva în cap cu gologani.

— Foarte nostim, se răsti Michael. Problema e că situaţia merge din rău în mai rău. Mulţumesc lui Dumnezeu că am un prieten că Albert Norstadt la sediul poliţiei. Copoii ăilalţi n-aveau de gând să mişte un deget până n-a intrat el pe fir.

— Poliţia crede că Rhodes se află încă în oraş? Întrebă Devlin.

— După câte ştiu eu, da, răspunse Michael. N-a făcut mare lucru, dar măcar a pus paza la aeroport, la staţiile de autobuz şi de tren, la agenţiile de

închiriat maşini şi la firmele de taxi.

— A făcut destul, zise Devlin. Bineînţeles că lui nu-i convenea să-l prindă poliţia pe Jeffrey. Dacă e în oraş, dau eu de el într-o zi sau două. Dacă a şters-o din oraş, o să fie nevoie de mai mult timp, dar o să-l găsesc. Linişteşte-te.

— Vreau să pui mâna pe el astăzi! Strigă Michael, ambalându-se din nou. Începu să se plimbe în spatele biroului. Dacă nu poţi să-l găseşti pe nenorocit, o să angajez pe altcineva mai priceput.

— Stai, potoleşte-te, zise Devlin, săltându-şi picioarele de pe măsuţa de cafea ca să se ridice. Eu fac tot ce se poate, nimeni nu poate face mai mult. Îl găsesc eu pe individ, nu te mai consuma.

— Îl vreau acum, nu peste un an, zise Michael.

— Relaxează-te. N-au trecut decât douăsprezece ore, îi răspunse Devlin.

— Ce dracu' mai tândăleşti pe-aici? Ţipă Michael. Cu patruzeci şi cinci de miare în buzunar, n-o să stea să ardă gazul pe aici la infinit. Vreau să te duci îndărăt la aeroport şi să vezi dacă nu poţi să-i iei urma de acolo. A trebuit să ajungă în oraş într-un fel. Poţi fi sigur că n-a mers pe jos. Mută-ţi fundu' acolo şi stai de vorbă cu oamenii de la MBTA. Poate şi-aduce careva aminte de un tip slăbănog cu mustaţă şi servietă.

— Cred că-i mai bine să mă ocup de nevastă-sa, replică Devlin.

— Nu mi s-a părut că erau chiar ca nişte porumbei, răspunse Michael. Vreau să încerci la aeroport. Dacă nu te duci, trimit pe altcineva.

— Bine, bine! Zise Devlin, ridicându-se în picioare. Dacă vrei să încerc la aeroport, o să încerc la aeroport.

— Foarte bine, răspunse Michael. Şi dă-mi de ştire.

Devlin ieşi din biroul lui Michael. Starea lui de spirit nu se îmbunătăţise. De obicei, el nu permitea unuia ca Michael să-l înveţe cum să-şi facă treaba, dar, în cazul de faţă, îşi zise că era mai bine să-i facă voia. Ultimul lucru care-i lipsea era să aibă rivali. Mai ales la treaba pe care o avea acum de făcut. Singura problemă era că, dacă acum trebuia să se ducă la aeroport, era musai să angajeze pe cineva s-o urmărească pe nevastă şi să supravegheze casa. În timp ce aştepta să vină liftul, Devlin se gândea pe cine să sune.

Jeffrey se opri pe treptele largi ale intrării de la Spitalul Boston Memorial ca să prindă curaj. În ciuda eforturilor sale de a se deghiza, acum când ajunsese în pragul spitalului, îl cuprinse frica. Se temea să nu fie remarcat de prima persoană care-l cunoştea.

Îşi închipuia chiar ce-ar fi spus: „Jeffrey Rhodes, tu eşti? Ce faci, te duci la un bal mascat? Am auzit că te caută poliţia, e adevărat? Îmi pare rău c-ai fost condamnat pentru crima de gradul doi. Asta dovedeşte că e din ce în ce mai greu să fii doctor în Massachusetts. "

Făcând un pas înapoi şi mutându-şi geanta de sibir pe celălalt umăr, Jeffrey se aplecă uşor într-o parte ca să se uite la literele gotice de deasupra intrării principale. Acolo era o placă pe care scria: SPITALUL BOSTON

MEMORIAL RIDICAT CA O CASĂ DE ADĂPOST A BOLNAVILOR, A INFIRMILOR ŞI A CELOR ÎN NEVOIE. El nu era bolnav sau infirm, dar era, cu siguranţă, în nevoie. Cu cât şovăia mai mult, cu atât îi era mai greu să intre înăuntru. Nehotărârea îl ţinea pe loc, când dădu cu ochii de Mark Wilson.

Mark era un coleg anestezist pe care Jeffrey îl cunoştea bine. Făcuseră practică împreună la Memorial. Jeffrey fusese cu un an mai mare. Mark era un negru solid a cărui mustaţă o făcuse pe cea a lui Jeffrey să pară pricăjita prin comparaţie; asta fusese întotdeauna un motiv de glume între ei. Mark părea să se bucure de ziua proaspătă de primăvara. Venea dinspre Beacon Street şi se îndrepta spre intrarea din faţa şi direct spre Jeffrey.

Era exact impulsul de care avea nevoie Jeffrey. Intră împins de panică prin uşile turnante în holul central. Îl înghiţi deodată o mare de oameni. Holul servea nu numai ca intrare, dar şi ca punct de confluenţă a trei coridoare principale ce duceau spre cele trei turnuri ale spitalului.

Termîndu-se să nu fie urmărit de Mark, Jeffrey o luă repede pe lângă biroul de informaţii din mijlocul holului boltit şi o porni de-a lungul coridorului central. Îşi închipui că Mark va porni spre stânga, spre lifturile ce duceau la secţia de chirurgie.

De teama de a nu fi descoperit, Jeffrey merse înainte, încercând să-şi ia un aer firesc. Când, în cele din urmă, întoarse capul să se uite în urma lui, Mark nu se mai vedea.

Deşi fusese legat de spital aproape douăzeci de ani, Jeffrey nu cunoştea pe toată lumea personal. Cu toate acestea, intră cu prudenţă în biroul de angajări şi luă cererea de angajare pe care i-o întinse un funcţionar prietenos. Dar faptul că personalul nu-i era familiar nu însemna că el nu le era lor familiar.

Completă cererea de angajare, folosind numele lui Frank Amendola, numărul lui de protecţie socială şi adresa lui din Framingham. În spaţiul unde trebuia să scrie ce muncă prefera, Jeffrey indică întreţinerea. În spaţiul privind tura preferată, dacă va fi angajat, scrise „noaptea". Pentru referinţe, Jeffrey înşiră mai multe spitale pe care le vizitase pentru întruniri ale anestezştilor. Spera că va dura până ce personalul va verifica referinţele, dacă astfel de verificări se făceau, într-adevăr. Jeffrey îşi închipuia că, având în vedere marea nevoie de mână de lucru în spital şi salariul scăzut care se oferea, era o piaţă bună pentru cei în căutare de serviciu. Nu-şi închipuia că cererea lui de a fi angajat ca om de serviciu va face obiectul unei verificări.

După ce-şi predă cererea completata, lui Jeffrey i se oferi posibilitatea să intre la interviu imediat sau să fie programat la o dată ulterioară. El spuse că va fi încântat să fie primit la interviu cât mai repede posibil.

După o scurtă aşteptare, fu invitat în biroul fără ferestre al lui Cari Bodanski. Bodanski era unul dintre funcţionarii care se ocupau de personalul de serviciu la Memorial. Unul dintre pereţii micului său birou era acoperit cu o tablă uriaşă cu sute de plăcuţe cu nume, atârnând de mici cârlige. Pe un alt

perete era un calendar. Nişte uşi duble acopereau al treilea perete. Totul era ordonat şi funcţional.

Cari Bodanski era un om între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani. Avea părul închis la culoare, o faţa chipeşă şi era îmbrăcat corect, deşi nu prea stilat, într-un costum oarecare de birou. Jeffrey îşi dădu seama că-l văzuse pe omul ăsta de multe ori la bufetul cu autoservire al spitalului, deşi ei doi nu stătuseră de vorbă niciodată. Când intră Jeffrey, Bodanski stătea aplecat peste masa lui de lucru.

— Te rog, ia loc, zise Bodanski amabil, fără să-şi ridice privirea.

Jeffrey văzu că tocmai îi studia cererea lui. Când, în sfârşit, Bodanski îşi îndrepta atenţia spre el, lui Jeffrey i se opri răsuflarea. Se temea să nu vadă un semn brusc de recunoaştere. Dar nu văzu. În schimb, Bodanski îl întrebă dacă nu dorea să bea ceva – cafea sau, poate, Coca.

Jeffrey, agitat, refuza. Studie faţa lui Bodanski. Acesta îi răspunse cu un zâmbet.

— Deci ai lucrat în spitale?

— O, da, răspunse Jeffrey. Destul de mult. Jeffrey zâmbi slab. Începuse să se relaxeze.

— Şi vrei să lucrezi în tura de noapte ca om de serviciu?

Bodanski ţinea să se asigure că nu se strecurase o greşeală. De fapt, lui nici nu-i venea să-şi creadă ochilor: un bărbat care cerea să lucreze în tura de noapte ca om de serviciu şi care nu arăta ca un criminal sau ca un emigrant ilegal şi, în plus, vorbea engleza.

— Aşa aş prefera, îi răspunse Jeffrey. Îşi dădu seama că era ceva cam neobişniut. Avu inspiraţia de moment să ofere o explicaţie. Am de gând să urmez nişte cursuri la Universitatea Suffolk în timpul zilei sau, poate, seara. Mă întreţin singur.

— Ce fel de cursuri? Întrebă Bodanski.

— De drept, răspunse Jeffrey. Fu prima materie care îi veni în minte.

— Eşti foarte ambiţios. Deci vei urma facultatea de drept câţiva ani?

— Aşa sper, răspunse Jeffrey cu entuziasm.

Văzu că ochii lui Bodanski se însufleţiră. În afara lipsei de amatori, serviciul de întreţinere avea şi altă problemă: o rată înaltă a fluctuaţiei, mai ales la tura de noapte. Dacă Bodanski credea că Jeffrey va lucra noaptea un număr de ani, va socoti că asta era ziua lui norocoasă.

— Când te-ar interesa să începi? Îl întrebă Bodanski.

— Cât de curând posibil, îi răspunse Jeffrey. Chiar în noaptea asta.

— În noaptea asta? Repetă Bodanski, neîncrezător. Era prea frumos ca să fie adevărat.

Jeffrey ridică din umeri.

— Sunt nou-venit în oraş şi am nevoie de lucru. Trebuie să mă hrănesc.

— Vii din Framingham? Vru să ştie Bodanski, după ce se uită la cerere.

— Exact! îi răspunse Jeffrey. Nu ţinea să se lanseze într-o discuţie despre un loc în care nn fusese niciodată, aşa că răspunse:

— Dacă Boston Memorial n-are nevoie de mine, pot să mă adresez la St. Joseph's sau la Boston City.

— Ah, nu. Nu-i nevoie să faci asta, răspunse Bodanski precipitat. Numai că treaba cere ceva timp. Sunt sigur că înţelegi. Îţi trebuie o uniformă şi un act de identitate. În plus, mai sunt şi nişte hârtii de completat înainte să poţi începe.

— Ei, bine, eu sunt aici, răspunse Jeffrey. De ce nu se poate să rezolvăm treabă imediat?

Bodanski făcu o pauză de o clipă, apoi spuse:

— Numai un moment.

Se ridică de la birou şi părăsi încăperea. Jeffrey rămase pe scaun. Spera că nu se arătase prea nerăbdător să înceapă lucrul. Îşi roti privirea prin biroul lui Bodanski ca să-i mai treacă timpul. Pe masă se vedea o fotografie într-o ramă de argint: o femeie stând în spatele a doi copii cu obrajii îmbujoraţi. Era singurul element personal din încăpere, dar era unul plăcut, gândi Jeffrey.

Bodanski se întoarse însoţit de un bărbat scund cu păr negru, lucios şi cu un zâmbet prietenos. Era îmbrăcat într-o uniformă de om de serviciu, de culoare verde-închis. Bodanski i-l prezentă drept Jose Martinez. Jeffrey se ridică şi strânse mâna omului. Nu era prima oară când îl vedea pe Martinez. Îi cercetă chipul, aşa cum făcuse şi cu Bodanski, dar nu observă nici un semn de recunoaştere.

— Jose este şeful serviciului de întreţinere, explică Bodanski, ţinându-şi o mână pe umărul lui Martinez. I-am transmis lui Jose dorinţa ta de a începe lucrul imediat. Jose e gata să grăbească procesul, aşa că te predau lui.

— Asta înseamnă că sunt angajat? Întreba Jeffrey.

— Sigur că da, răspunse Bodanski. Bun venit în echipa de la Memorial. După ce termină Jose cu tine, întoarce-te aici. O să ai nevoie de un Polaroid pentru carnetul de identitate. Şi trebuie să te înscriem sau la Blue Cross, sau la Blue Shield, sau la HMO. Ai putea să-mi spui ce preferi?

— N-am nici o preferinţă, îi răspunse Jeffrey.

Martinez îl conduse pe Jeffrey la secţia întreţinere care se afla la primul nivel al subsolului. Avea un accent spaniol plăcut şi un simţ al umorului molipsitor. De fapt, aproape tot ce vedea i se părea destul de amuzant ca să-i stârnească râsul, ca, de pildă, prima pereche de pantaloni pe care i-o arătă nou-venitului. Pantalonii îi ajungeau abia la genunchi lui Jeffrey.

— Cred că e nevoie de o amputare, zise el, printre hohote de râs. După mai multe încercări, găsiră o uniformă care i se potrivea. Apoi, lui Jeffrey i se repartiză un dulap. Pentru moment, Martinez îi spuse să-şi pună pe el bluza. Poţi să rămâi cu pantalonii tăi, adăugă el.

Martinez îi explică lui Jeffrey că va face cu el un tur al spitalului. Cămaşa

de la serviciul de întreţinere va ţine loc de carnet de identitate pentru moment.

— Nu vreau să-ţi mai pierzi vremea cu mine, se grăbi să-i spună Jeffrey. Ultimul lucru pe care ţinea să-l facă era să străbată spitalul în timpul zilei, când existau mai multe riscuri să fie recunoscut.

— Am timp, răspunse Martinez. Nici o problemă. În plus, asta face parte din obligaţiile noastre obişnuite.

Nedorind să facă o problemă din asta, Jeffrey îşi puse fără chef bluza verde-închis de om de serviciu şi-şi băgă hainele de stradă în dulap. Păstrându-şi geanta de sibir pe umăr, se pregăti să-l urmeze pe Martinez oriunde voia acesta să-l ducă. Însă şi-ar fi dorit să-şi poată vârî capul într-o pungă.

Martinez continuă să trăncănească în timp ce-l conduse pe Jeffrey prin spital. Mai întâi, îl recomandă tuturor oamenilor de serviciu prezenţi. Apoi intrară în spălătorie, unde toată lumea era prea ocupată ca să le dea vreo atenţie. Urmă bufetul cu autoservire, unde toţi păreau clar neprietenoşi. Din fericire, nu era nimeni la bufet pe care Jeffrey să-l cunoască bine.

Urcară scările la primul etaj şi Martinez îl conduse pe Jeffrey prin dispensare şi la camera de urgenţă. La camera de urgenţă, Jeffrey simţi nevoia să se răsucească pe călcâie şi să o pornească tiptil spre hol la vederea unor medici chirurgi rezidenţi pe care-i cunoscuse destul de bine când se rotiseră pe la anestezie. Din fericire pentru el, ei nu se uitaseră în direcţia lui. Erau preocupaţi de nişte cazuri traumatice rezultate dintr-un accident auto.

După cameră de urgenţa, Martinez îl conduse pe Jeffrey la lifturile principale din turnul de nord.

— Acum vreau să-ţi arăt laboratoarele, zise Martinez. Şi secţia de chirurgie.

Jeffrey înghiţi în sec.

— N-ar trebui să ne întoarcem la domnul Bodanski? Întrebă el.

— N-avem nici un motiv să ne grăbim, îi răspunse Martinez. Îi făcu semn să intre în liftul care tocmai îşi deschise uşile. În plus, e important pentru tine să vezi laboratorul de patologie şi chimie şi sălile de operaţie. O să lucrezi acolo la noapte. Tura de noapte e cea care face curăţenie acolo. Doar noaptea putem intra şi noi acolo.

Jeffrey păşi mai spre interiorul liftului. Martinez veni lângă el.

— O să lucrezi cu patru persoane, îi explică Martinez. Şeful de tură se numeşte David Arnold. E un om de treabă.

Jeffrey dădu din cap. Pe măsură ce se apropiau de etajul unde se aflau sălile de operaţie şi laboratoarele, fu cuprins de o senzaţie de junghi în stomac. Tresări când Martinez îl apucă de braţ şi-l îndemna să meargă înainte, zicând:

— Ăsta-i etajul nostru.

Jeffrey trase adânc aer în piept, pregătindu-se să iasă din lift şi să pătrundă în acea parte a spitalului unde-şi dusese, de fapt, viaţa timp de aproape 20 de ani.

Jeffrey simţi cum îi cade falca. O clipă, rămase împietrit. Drept în faţa lui se afla Mark Wilson care aştepta să se suie în lift. Ochii lui negri îl sfredeleau pe Jeffrey. Ochii lui Mark se îngustară, apoi spuse ceva. Jeffrey se aştepta să audă: „Jeffrey, tu eşti?"

— Ai de gând să cobori sau nu? Îl întrebă Mark pe Jeffrey.

— Coborâm, zise Martinez, împingându-l uşor pe Jeffrey.

Lui Jeffrey îi trebuiră câteva secunde să înţeleagă că Mark nu-l recunoscuse. Întoarse capul exact când uşile liftului se închideau şi-i prinse privirea lui Mark pentru a doua oară. Nu zări nici cea mai mică urmă de recunoaştere.

Jeffrey îşi împinse ochelarii mai sus pe nas. Îi alunecaseră când se împiedicase, ieşind din lift.

— Te simţi bine? Îl întrebă Martinez.

— Perfect! Răspunse Jeffrey. De fapt, chiar se simţea mult mai bine. Faptul că Mark nu-l recunoscuse fusese un semn încurajator.

Turul laboratoarelor de chimie şi de patologie fu mai puţin stresant decât mersul cu liftul. Bineînţeles că Jeffrey văzu multă lume cunoscută, dar nimeni nu-l recunoscu, aşa cum nu-l recunoscuse nici Mark Wilson.

Jeffrey fu cuprins din nou de o mare agitaţie, atunci când Martinez îl duse în holul secţiei de chirurgie. La acea oră a după-amiezei, cel puţin douăzeci de persoane cunoscute bine de Jeffrey se aflau în hol, stând de vorbă, bând cafea sau citind ziarul. Nu trebuia decât ca unul dintre ei să-şi dea seama cine era el şi totul se va duce de râpă. În timp ce Martinez bifa muncile de noapte, Jeffrey îşi examina pantofii. Căută să-şi ţină privirile cât mai ferite de ale celorlalţi, dar, după aproape cincisprezece minute de aşteptare încordată, îşi dădu seama că nimeni nu-i dădea nici o atenţie. După cât de puţin erau băgaţi în seamă, ai fi zis că el şi Martinez erau aproape invizibili.

În vestiar, Jeffrey trecu printr-o încercare la fel de dură ca întâlnirea cu Mark Wilson. Se trezi faţă în faţa cu un alt anestezist pe care îl cunoştea cât se poate de bine. Făcură un fel de dans al umbrelor când se strecurară unul pe lângă celălalt în dreptul chiuvetelor. Când nici acest doctor nu-l recunoscu, deşi fusese atât de aproape de el, Jeffrey rămase uimit şi încântat. Deghizarea lui era mai reuşită decât îşi închipuise.

— Te pricepi la hainele din echipamentul sanitar? Îl întreba Martinez când se opriră în faţa dulapurilor cu astfel de echipamente.

— Da, răspunse Jeffrey.

— Foarte bine! Zise Martinez. Nu cred că trebuie să ne ocupăm de asta acum. David Arnold o să te conducă în sălile de operaţie la noapte. Acum e prea multă agitaţie acolo.

— Înţeleg, îi răspunse Jeffrey.

Jeffrey, uşurat că terminase cu turul spitalului, se îmbrăcă cu hainele de stradă. Apoi Martinez îl conduse din nou la biroul lui Bodanski. După ce îşi

strânseră mâna, Martinez îi ură lui Jeffrey numai bine înainte de a se întoarce la treburile lui. Bodanski îi pregătise lui Jeffrey o declaraţie de garanţie şi un formular de asigurare medicală ca să le semneze. Jeffrey era încă nervos, aşa că dădu să iscălească cu numele adevărat, dar se opri la timp şi mâzgăli numele lui Frank Amendola în spaţiul destinat semnăturii.

Numai după ce ieşi prin uşile turnante de la intrarea din faţa a spitalului şi ajunse în strada simţi că i se risipeşte neliniştea. Se simţi chiar încurajat. Până acum, totul se desfăşurase conform planului.

Devlin urca scările de lângă staţia MBTA de la aeroport. Blacheurile de metal fixate pe cizmele lui de cow-boy păcăneau tare pe betonul murdar. Îi venea să strângă de gât pe cineva şi n-ar fi stat prea mult să aleagă. I-ar fi convenit oricine.

Devenise şi mai prost dispus după ce plecase din biroul lui Mosconi. După cum se aşteptase, aeroportul se dovedise până acum o totală pierdere de timp. Stătuse de vorbă cu taxatorii din parcare să vadă dacă vreunul dintre ei nu-l văzuse pe tipul care sosise în jurul orei nouă seara într-un Mercedes 240D, de culoarea untului. Bineînţeles că nimeni nu-l văzuse.

Apoi, Devlin se dusese în staţia MBTA şi făcuse rost de numele şi de numărul de telefon ale tipului care lucrase la chioşcul de jetoane cu o seară în urmă. Numai obţinerea numărului fusese ca o extragere de dinţi. Când reuşi, în cele din urmă, să dea de tip, totul se dovedi inutil, exact cum îşi închipuise. Individul nu şi-ar fi amintit nici dacă maică-sa ar fi venit să cumpere un jeton.

Ajungând în staţia de autobuz, Devlin aşteptă să apară autobuzul intraterminal. Când, într-un târziu, sosi, Devlin se urcă prin uşa din faţă. La început încercă să fie drăguţ.

— Scuză-mă, zise el. Şoferul era un negru slab cu ochelari rotunzi cu rame de metal. Poate reuşeşti să-mi dai o informaţie, continua Devlin.

Şoferul clipi din ochi, apoi privirile îi alunecară pe braţul tatuat al lui Devlin, înainte de a şi le ridică spre faţa lui.

— Nu pot să închid uşa, dacă nu stai jos, zise el. Şi nu pot să conduc autobuzul până nu se-nchide uşa.

Devlin îşi dădu ochii peste cap. Se uită în autobuz. Alţi câţiva pasageri se urcaseră prin uşa din spate şi erau ocupaţi cu aranjarea bagajelor în plasa de bagaje.

— Asta nu-ţi ia decât o secundă, zise Devlin, încercând să-şi ţină firea. Înţelegi, caut pe cineva care s-ar putea să se fi suit într-un autobuz ca ăsta ieri-seară pe la nouă şi jumătate. Un filfizon alb, slăbănog, cu mustaţă, cu o servietă în mina. Nici un alt bagaj. Mă întrebam dacă...

— Ţi-aş fi foarte recunoscător dac-ai sta jos, zise şoferul, întrerupându-l.

— Ascultă, amice, zise Devlin şi vocea îi coborî cu o octavă. Eu încerc să fiu drăguţ.

— Îţi pierzi vremea, îi răspunse şoferul. Eu am ieşit din tură la trei şi jumătate.

— Înţeleg, spuse Devlin, străduindu-se din răsputeri să nu-şi piardă calmul. Dar poţi să-mi spui numele şoferilor care au lucrat ieri-seară?

— De ce nu te duci la biroul de transport? Îi răspunse şoferul. Acum te rog să stai jos.

Devlin închise ochii. Prăpăditul ăsta se juca cu focul.

— Ori stai jos, ori coboară din autobuz, zise şoferul.

Asta fusese ultima picătură. Devlin se repezi, îl apucă pe şofer de pieptul cămăşii şi-l ridică din scaun. Îl trase spre el, până ce faţa omului ajunse la câţiva centimetri de a lui.

— Ştii ceva, amice? Îl întrebă Devlin. Nu-mi place cum te porţi. Eu nu vreau decât un răspuns simplu la o întrebare simplă.

— Hei! Răcni unul dintre pasageri.

Continuând să-l ţină pe şoferul îngrozit suspendat deasupra scaunului său, Devlin se întoarse spre fundul autobuzului. Un bărbat într-un costum de serviciu se apropie de el. Era roşu la faţă de indignare.

— Ce se întâmplă aici?

Devlin întinse mâna stânga şi-l apucă pe pasager de cap, de parc-ar fi cântărit în palmă o minge de baschet. Întâi, îl trase pe om cu un pas mai aproape, apoi îi dădu un brânci zdravăn, împingându-l cât colo. Omul se împiedică şi căzu pe spate în coridorul despărţitor. Ceilalţi pasageri rămăseseră cu gura căscata. Nimeni nu mai încercă să-i vină în ajutor şoferului.

Între timp, şoferul se chinuia să scoată o vorbă. Devlin îl puse jos în scaunul lui. Şoferul tuşi. Pe urmă, cu o voce răguşită, îi dădu lui Devlin două nume.

— Nu ştiu ce număr au, dar amândoi stau în Chelsea.

Devlin notă numele într-un carneţel pe care-l ţinea în buzunarul din stânga al cămăşii lui de doc. Apoi se auzi ţârâitul pagerului. Îşi smulse aparatul din curea, apăsă pe buton şi se uită la ecran. Apăru numărul lui Michael Mosconi.

— Mulţumesc, amice, îi spuse Devlin şoferului. Se întoarse şi coborî din autobuzul care porni, într-un nor de fum diesel, cu uşa încă deschisă.

Devlin se uită la el cum pleacă, întrebându-se dacă nu va fi oprit, în următoarele minute, de o maşină a poliţiei. În cazul ăsta, poate avea norocul să-i cunoască pe poliţişti. Nu mai lucra în poliţie de mai bine de cinci ani, dar avea încă o mulţime de prieteni. În afara nou-veniţilor, îi cunoştea aproape pe toţi.

Întorcându-se în staţie, Devlin se duse la un telefon public să-l sune pe Michael. Se întreba dacă Michael îl controla să vadă dacă venise la aeroport.

— Am veşti bune, amice, zise Michael îndată ce se făcu legătura. Nici măcar n-ar trebui să-ţi spun. Îţi fac treaba prea uşoară. Ştiu unde-i bârlogul lui

Jeffrey Rhodes.

— Unde? Întrebă Devlin.

— Nu mă lua aşa repede, zise Michael. Dacă-ţi spun şi faci o plimbare pân-acolo ca să-l înhaţi, nu mai meriţi patruzeci de miare. Pot să mă folosesc de altcineva. Pricepi?

— Cine ţi-a dat de informaţia asta? Îl întreba Devlin.

— Norstadt de la sediul poliţiei, răspunse Michael, triumfător, în timp ce făceau cercetări la companiile de taxiuri, unul dintre şoferi a venit şi a spus că luase în maşină un tip care se potrivea cu descrierea lui Jeffrey Rhodes. Şoferul a spus că Rhodes se purta ciudat. La început nu avea nici măcar o destinaţie. Zice că s-au învârtit în loc fără nici o ţintă.

— Cum de nu 1-a ridicat poliţia? Vru să ştie Devlin.

— O să-l ridice. La un moment dat, răspunse Michael. Dar acum are alte griji. Un grup rock este aşteptat în oraş. În plus, poliţia nu-l consideră pe Rhodes un pericol pentru nimeni.

— Deci, care-i tocmeală?

— Zece miare, răspunse Michael. Dacă vrei le iei, dacă nu, nu.

Lui Devlin îi trebui o clipă de gândire.

— Le iau, răspunse el..

— Hotelul Essex, zise Michael. Şi, Dev... zgâlţâie-l puţin. Individul mi-a făcut o mulţime de necazuri.

— Cu mare plăcere, răspunse Devlin şi nu minţea deloc. Jeffrey nu numai că-l pocnise cu servieta, acum reuşise să-l mai şi buzunărească de 30 000 de dolari. Dar, dacă stăm să ne gândim, poate că nu reuşise.

Întors în staţia de autobuz, Devlin izbuti să oprească un taxi. Îi spuse şoferului să-l ducă până la maşina lui din parcarea centrală, pentru cinci dolari.

În momentul când Devlin ieşi din aeroport, atitudinea lui devenise cu mult mai pozitivă. Era o ruşine să piardă treizeci de miare, dar dacă asta se va întâmpla, până la urmă, totuşi zece miare nu erau o nimica toată. În plus, o să se distreze puţin cu Jeffrey. Şi acum, când ştia unde se afla, treaba lui era o bagatelă. Floare la ureche.

Devlin se duse drept la Hotelul Essex. Parcă lângă un hidrant, exact vizavi. Essexul îi era cunoscut. Când lucra la poliţie, participase la o serie de descinderi la hotel pentru capturare de droguri.

Devlin urca scările. Înainte de a deschide uşa, băgă mâna sub jacheta lui de doc, sub braţul stâng, şi desfăcu breteaua care lega vârful pistolului său 38. Deşi era sigur că Jeffrey nu va fi înarmat, nu strică să fie precaut. Doctoraşul îl mai surprinsese şi altădată. Dar aşa ceva nu se va mai întâmpla.

O privire rapidă în interior îl convinse pe Devlin că Essexul nu se schimbase câtuşi de puţin de la ultima lui vizită, îşi amintea până şi mirosul. Era acelaşi iz de mucegai dintotdeauna, de parcă creşteau ciuperci la subsol. Devlin se apropie de recepţie. Când recepţionerul se ridică din faţa

televizorului, Devlin şi-l aminti şi pe el. Băieţii din poliţie îl porecliseră Gură-cască, fiindcă buza de jos îi atârna ca a unui buldog.

— Cu ce vă pot fi de folos? Întrebă recepţionerul, privindu-l pe Devlin cu vizibil dezgust.

Stătea la câţiva paşi de tejghea, de parcă s-ar fi temut că Devlin va întinde mâna să-l înhaţe.

— Îl caut pe unul dintre oaspeţii tăi, zise Devlin. Numele lui e Jeffrey Rhodes, dar s-ar putea ca altul să fie numele sub care s-a înregistrat.

— Nu dăm informaţii despre oaspeţii noştri, răspunse recepţionerul afectat.

Devlin se aplecă ameninţător spre el. Păstră o tăcere destul de lungă ca să-l facă să se simtă prost.

— Deci nu dai nici un fel de informaţii despre oaspeţii voştri? Repetă el, dând din cap de parcă i s-ar fi părut firesc.

— Exact! Răspunse recepţionerul, cam nesigur de sine.

— Ce dracu' crezi că-i ăsta, Ritz-Carlton? Îl întrebă Devlin în bătaie de joc. Aici n-aveţi de-a face decât cu o droaie de peşti, de târfe şi de drogaţi.

Recepţionerul făcu un pas îndărăt, privindu-l pe Devlin alarmat.

Cu viteza fulgerului, Devlin izbi tejgheaua cu palma cu un efect de tunet. Recepţionerul tresări. Se vedea că o sfeclise.

— Toţi m-au enervat astăzi, răcni Devlin. Apoi îşi coborî vocea. Nu fac decât să-ţi pun o simplă întrebare.

— Nu s-a înregistrat nimeni cu numele de Jeffrey Rhodes, se bâlbâi recepţionerul.

Devlin dădu din cap.

— Nici nu mă mir, zise el. Dar hai să ţi-l descriu. E cam de înălţimea dumitale, are în jur de 40 de ani, poartă mustaţă, e subţirel şi are părul şaten. Arată bine. Şi cred că avea o servietă în mina.

— S-ar putea să fie Richard Bard, spuse recepţionerul, amabil.

— Şi când s-a înregistrat domnul Bard în palatul ăsta? Întrebă Devlin.

— Ieri, seară, pe la zece. Sperând să-i mai potolească furia lui Devlin, recepţionerul întoarse o pagină a registrului şi arătă un nume cu o mână tremurândă: Uitaţi-vă, aici a semnat, chiar aici.

— Domnul Bard se află acum aici? Întrebă Devlin. Recepţionerul dădu din cap că nu.

— A plecat pe la prânz, spuse el. Dar arăta foarte schimbat. Avea părul negru şi-şi răsese mustaţa.

— Ia te uită, zise Devlin. Asta se potriveşte. La ce cameră zici că stă domnul Bard?

— La 5E.

— Nu cred că ţi-aş cere prea mult, dacă te-aş ruga să mă conduci acolo, ce zici?

Recepţionerul dădu din cap că nu. Încuie sertarul unde ţinea banii, apucă cheia de rezervă şi ieşi din spatele ghişeului. Devlin îl urmă spre casa scărilor.

Devlin arătă cu mâna spre lift.

— Lucrurile se mişcă greu pe la voi. Când am fost aici într-o descindere în probleme de droguri, liftul avea pe el acelaşi anunţ.

— Eşti sticlete? Întrebă recepţionerul.

— Cam aşa ceva, răspunse Devlin.

Urcară scara în tăcere. Când ajunseră la etajul cinci, Devlin avu impresia că recepţionerul va face un atac de cord. Respira greu şi era lac de sudoare. Devlin îl lăsă să-şi revină, apoi traversară holul spre 5E.

Ca să nu rişte nimic, Devlin bătu la uşă. Văzând că nu răspunde nimeni, se dădu la o parte ca să-l lase pe recepţioner să descuie. Devlin făcu un tur rapid. Camera era goală.

— Cred că am să-l aştept aici pe domnul Bard, zise Devlin, îndreptându-se spre fereastră şi uitându-se afară. Se întoarse iar spre recepţioner. Dar nu vreau să-i spui nimic când se întoarce. Nu vreau decât să-i fac o mică surpriză. Pricepi?

Recepţionerul dădu din cap cu putere.

— Domnul Rhodes, alias domnul Bard, este un fugar urmărit de justiţie, zise Devlin. Există un mandat de arestare. E un individ periculos, condamnat pentru omor. Dacă-i spui ceva care să-i trezească bănuielile, nu se poate şti cum o să reacţioneze. Înţelegi ce spun?

— Perfect, răspunse recepţionerul. Domnul Bard s-a purtat ciudat când a intrat aici prima oară. Mă gândeam chiar să chem poliţia.

— Sigur că te gândeai, îi răspunse Devlin în bătaie de joc.

— Nu suflu un cuvânt nimănui, zise recepţionerul, ieşind pe uşă.

— Contez pe dumneata, îi răspunse Devlin şi încuie uşa în urma lui.

În clipa când rămase singur, Devlin se repezi la servietă şi o azvârli pe pat. Cu mâini tremurânde deschise încuietorile şi ridică capacul. Răscoli hârtiile, dar nu găsi nimic. Apoi desfăcu despărţitura în formă de acordeon şi cercetă rapid fiecare compartiment.

— Dracu' să-l ia! Răcni el. Sperase că Jeffrey să fi fost destul de nesăbuit încât să-şi lase banii în servietă. Dar înăuntru nu erau decât un teanc de hârtii şi nişte lenjerie de corp. Devlin ridică una dintre foile care avea imprimat în partea de sus numele lui Christopher Everson. Era plină de termeni ştiinţifici. Devlin se întrebă cine putea fi Christopher Everson.

Lăsând hârtiile să-i cadă din mină, Devlin scotoci bine toată camera, cu gândul că Jeffrey ascunsese banii. Dar banii nu erau acolo. Bănui că Jeffrey luase banii cu el. Ăsta era motivul principal pentru care acceptase atât de repede propunerea lui Michael. Devlin socotise că va pune mâna pe cele patruzeci şi cinci de miare pe care se presupunea că le avea Jeffrey, başca cele zece mii pe care urma să i le dea Michael.

Lungindu-se pe pat, Devlin îşi scoase pistolul din toc. Bunul doctor era o nesfârşită sursă de surprize. Devlin îşi zise că era mai bine să fie gata pentru orice.

Jeffrey se simţea mult mai bine după ce se deghizase şi căpătase o nouă identitate şi după ce vizită lui la Boston Memorial se desfăşurase fără probleme. Dacă oamenii care-l ştiau îndeaproape nu-l recunoscuseră, nu avea de ce se teme când ieşea din casă, în orice caz nu în ceea ce priveşte dezvăluirea identităţii lui. Încurajat de acest nou sentiment de încredere, Jeffrey luă un taxi şi se îndreptă spre spitalul St. Joseph.

Era conştient de faptul că ducea cu sine atâta bănet, dar se simţea cu mult mai bine acum când îl căra de colo-colo în geanta de sibir, decât când purta cu el servieta.

Spitalul St. Joseph era cu mult mai vechi decât Spitalul Memorial. Era o clădire de cărămidă de la începutul secolului, care fusese restaurată de mai multe ori. Fiind situată într-o dumbravă de lângă Arnold Arboretum, în Jamaica

Plain, terenurile pe care fusese ridicată erau cu mult mai atrăgătoare decât cele ale Spitalului Memorial.

St. Joseph fusese construit cu scopul iniţial de a deveni un spital catolic caritabil, dar, de-a lungul anilor, se transformase într-un spital comunitar foarte activ. St. Joseph, aflându-se într-una dintre suburbiile Bostonului, nu avea caracterul urban al unui spital din centrul oraşului care ducea greul problemelor sociale ale ţării.

Jeffrey se opri şi ceru informaţii privind situarea secţiei de terapie intensivă de la nişte voluntare cu părul ca neaua, îmbrăcate în halate roz, care lucrau la centrul de informaţii al spitalului. O femeie în vârstă, zâmbitoare, îl îndreptă spre etajul doi.

Jeffrey găsi secţia de terapie intensivă fără probleme şi intră înăuntru.

Ca anestezist, se simţi ca acasă în acea secţie aparent haotică şi printre aparatura ultramodernă. Toate paturile erau ocupate. Aparatele şuierau şi piuiau. Chiorchini de sticluţe de perfuzie atârnau în vârful unor stative, ca nişte fructe de sticlă. Peste tot se vedeau tuburi şi fire.

În mijlocul acestei intense activităţi electronice se aflau surorile medicale. Erau, ca de obicei, atât de preocupate de îndatoririle lor, că nici nu observară prezenţa lui Jeffrey.

O zări pe Kelly lângă camera de gardă a asistentelor. În clipa când Jeffrey se apropie de masa unde se afla ea, Kelly tocmai ridicase receptorul telefonului. Privirile lor se întâlniră în fugă şi Kelly îi făcu semn să aştepte un moment. El observă că nota valorile unor analize de laborator.

După ce încheie convorbirea, o strigă pe una dintre celelalte infirmiere şi-i comunică, cu voce ridicată, rezultatele. Din celălalt capăt al încăperii, infirmiera făcu un gest în semn că a înţeles şi potrivi scurgerea lichidului de

perfuzie pentru compensare.

— Cu ce vă pot ajuta? Întrebă Kelly când îşi îndreptă atenţia spre Jeffrey. Era îmbrăcata cu o bluză albă şi cu pantaloni albi. Părul îi era strâns într-un coc franţuzesc.

— M-ai ajutat deja, îi răspunse Jeffrey, zâmbind.

— Nu înţeleg, zise Kelly, cu un aer uimit. Jeffrey râse.

— Sunt eu, Jeffrey.

— Jeffrey? Kelly îl privi cu atenţie.

— Jeffrey Rhodes, zise el. Nu pot să cred că nu mă recunoaşte nimeni. Doar nu mi-am făcut operaţie plastică.

Kelly ridică o mâna să-şi ascundă zâmbetul.

— Ce-i cu tine aici? Ce s-a întâmplat cu mustaţa ta? Dar cu părul?

— E o poveste cam lungă. Ai un minut pentru mine?

— Sigur că da. Kelly anunţa o altă infirmieră că-şi lua o pauză. Hai, îi zise ea lui Jeffrey, arătând o uşă din spatele camerei de gardă. Îl duse într-o încăpere din spate pe care infirmierele o foloseau pentru depozitare şi că pe un fel de spaţiu de odihnă.

— Vrei o cafea? Îl întrebă Kelly.

Jeffrey spuse că ar dori o ceaşca. Kelly turnă o cafea pentru el şi una pentru ea. Deci, ce-i cu deghizarea asta?

Jeffrey îşi puse jos geanta de sibir şi-şi scoase ochelarii, începuseră să-i irite rădăcina nasului. Luă ceaşca de cafea şi se aşeza. Kelly se sprijini de ghişeu, ţinându-şi cana de cafea în mâini.

Jeffrey îi povesti tot ce se întâmplase, începând cu momentul când plecase de la ea cu o seară în urmă: dezastrul de la aeroport, faptul că devenise un fugar, că-l pocnise pe Devlin cu servieta şi încăierarea cu cătuşele.

— Deci aveai de gând să părăseşti ţara? Îl întrebă Kelly.

— Asta era intenţia mea, recunoscu Jeffrey.

— Şi n-aveai de gând să mă suni să-mi spui şi mie?

— Te-aş fi sunat imediat ce puteam, îi răspunse Jeffrey. N-aveam mintea prea limpede.

— Unde locuieşti?

— La un hotel de duzină din centrul Bostonului, zise Jeffrey.

Kelly clătină din cap cu tristeţe.

— Ah, Jeffrey. Treaba asta sună destul de rău. Poate că ar trebuie, pur şi simplu, să te predai. Toate astea n-or să-ţi ajute la recurs.

— Dacă mă predau, mă arunca în închisoare şi, probabil, că o să-mi refuze eliberarea pe cauţiune. Chiar dacă mi-ar acorda o garanţie, nu cred c-aş putea să avansez banii acum. Dar recursul meu ar trebui să rămână o problemă separată. În orice caz, nu pot să intru în închisoare, fiindcă am prea multe de făcut.

— Ce vrei să spui cu asta? Îl întrebă Kelly.

— Am citit notiţele lui Chris, zise Jeffrey, stăpânindu-şi cu greu entuziasmul. Chiar am petrecut câtva timp făcând cercetări în bibliotecă. Cred că Chris era pe cale să descopere ceva când a bănuit că existase un contaminant în Marcaină pe care i-o administrase lui Henry Noble. Acum încep să am şi eu aceleaşi bănuieli în legătura cu Marcaină pe care i-am injectat-o lui Patty Owen. Ce vreau eu, acum, este să investighez ambele incidente mai serios.

— Asta-mi dă o senzaţie neplăcută de deja vu, spuse Kelly.

— Ce vrei să spui? Întrebă Jeffrey.

— Vorbeşti exact cum vorbea Chris când a început să bănuiască existenţa unui contaminant. După care nu mai ştiu altceva decât că s-a sinucis.

— Îmi pare rău, zise Jeffrey. Nu vrea să-ţi trezesc amintiri triste, dezgropând trecutul.

— Nu trecutul mă preocupă pe mine, îi răspunse Kelly. Tu mă preocupi. Ieri erai deprimat, azi eşti un pic cam agitat. Ce se va întâmpla mâine?

— O să fie bine, spuse Jeffrey. Zău! Sunt convins că sunt pe cale să descopăr ceva.

Kelly înclină capul într-o parte şi ridică dintr-o sprânceană, privindu-l pe Jeffrey întrebător.

— Vreau să fiu sigură că-ţi aminteşti ce mi-ai promis, zise Kelly.

— Îmi amintesc.

— Chiar te rog, îi spuse Kelly pe un ton sever. Apoi zâmbi. Acum că ne-am înţeles în privinţa asta, poţi să-mi spui de ce te-ai ambalat atât în legătură cu ideea de contaminant.

— Din diverse motive. Paralizia persistentă a lui Henry Noble, în primul rând. Fuseseră lezaţi, se pare, nervii cranieni. Asta nu se întâmpla la anestezia rahidiană, deci nu putea să fie vorba despre „anestezie rahidiană ireversibilă", aşa cum s-a spus. Iar, în cazul meu, copilul are o paralizie persistentă cu localizare asimetrică.

— Nu s-a considerat că paralizia lui Noble a survenit dintr-o lipsă de oxigenare cauzată de apoplexii şi stop cardiac?

— Ba da, răspunse Jeffrey. Dar la autopsie, Chris spunea că s-a constatat o degenerare axonală – adică o degenerare a celulelor nervoase la secţiuni microscopice.

— Toate astea mă depăşesc, recunoscu Kelly.

— Degenerarea axonală nu putea apărea la gradul de privare de oxigen pe care 1-a suferit Henry Noble – dacă se poate vorbi, într-adevăr, de privare de oxigen. Dacă ar fi fost privat de oxigen, îndeajuns de mult ca să se ajungă la degenerare axonală, n-ar mai fi putut să fie trezit la viaţă. Şi, cu siguranţă, că degenerarea axonală nu apare la anestezia locală. Anestezicele locale blochează funcţionarea. Dar, cu siguranţă, nu sunt otrăvuri celulare.

— Presupun că ai dreptate. Cum poţi să dovedeşti asta? Îl întrebă Kelly.

— Nu va fi uşor, recunoscu Jeffrey, mai ales fiindcă sunt un fugar. Totuşi, am de gând să încerc. Am vrut să te întreb dacă vrei să-mi dai o mina de ajutor. Dacă teoria mea este corectă şi pot s-o probez, asta va spăla de ruşine numele lui Chris, ca şi pe al meu.

— Sigur că o să te ajut, îi răspunse Kelly. Crezi că mai era nevoie să mă întrebi?

— Vreau să te gândeşti serios la asta înainte de a fi de acord, îi spuse Jeffrey. S-ar putea să existe o problemă din cauza situaţiei mele de fugar. Orice ajutor pe care mi l-ai da ar putea fi interpretat ca sprijin dat unui fugar. Dacă mă ajuţi, s-ar putea socoti o infracţiune în sine. Nu ştiu ce să zic.

— Îmi asum riscul, zise Kelly. Aş face orice ca să-l reabilitez pe Chris. Şi, în afară de asta, adăugă ea, roşind uşor, aş vrea să fac tot ce pot ca să te ajut pe tine.

— Primul pas ar fi să se dovedească faptul că cele două fiole de Marcaină au fost furnizate de acelaşi producător farmaceutic. Asta va fi destul de uşor. Va fi mai complicat să se descopere dacă veneau din acelaşi stoc, ceea ce cred că s-a întâmplat. Deşi cazul lui Chris şi al meu au avut loc la o distanţa de câteva luni, este totuşi posibil ca lotul de producţie să fi fost acelaşi. Ce mă îngrijorează pe mine este că mai pot exista şi alte fiole contaminate.

— Dumnezeule, ce gând cumplit! O nouă tragedie pe cale de a avea loc!

— Mai eşti prietenă cu cineva de la Valley Hospital care să-ţi poată spune ce firmă le furnizează Marcaină? Întâmplător, ştiu că Memorial primeşte Marcaină de la Arolen Pharmaceuticals din New Jersey.

— Slavă Domnului, da, răspunse Kelly. Aproape tot personalul cu care am lucrat când eram la Valley este încă acolo. Charlotte Henning e asistenta-şefă a secţiei de chirurgie. Vorbesc cu ea cel puţin o dată pe săptămâna. O să-i telefonez imediat ce ies din tură.

— Ar fi grozav! Zise Jeffrey. Cât despre mine, sunt cel mai proaspăt membru al echipei de întreţinere de la Boston Memorial.

— Ce zici?

Jeffrey îi explică cum se dusese la Boston Memorial sub noua lui înfăţişare ca să ceară o slujbă în tura de noapte a serviciului de întreţinere.

— Nu mă mir că nu te-a recunoscut nimeni, zise Kelly. Eu, una, sigur nu te-aş fi recunoscut.

— Dar ăştia-s oamenii cu care am lucrat ani în şir, spuse Jeffrey.

Uşa secţiei de terapie intensivă se crapă puţin şi una dintre infirmiere îşi băgă capul înăuntru.

— Kelly, avem nevoie de tine peste câteva minute. Se face o internare.

Kelly îi spuse că va veni imediat. Infirmiera dădu din cap, apoi se retrase discret.

— Deci te-au angajat la repezeală? Întrebă Kelly.

— Exact! Răspunse Jeffrey. Încep în noaptea asta.

— Ce-ai de gând să faci odată ajuns la spital? Întrebă Kelly.

— În primul rând, am să-ţi urmez sfatul, zise Jeffrey. Am de gând să mă lămuresc ce-a fost cu fiolă de Marcaină de 75% care a fost găsită lângă aparatul meu de anestezie. Vreau să văd ce alte proceduri chirurgicale s-au mai făcut în acea sală de operaţie în ziua respectivă. Un alt lucru pe care aş vrea să încerc să-l fac este să văd întregul raport patologic al lui Patty Owen. Sunt curios să aflu dacă i-au secţionat nervii periferici la autopsie. Sunt, de asemenea, curios să ştiu dacă au făcut vreun test toxicologic.

— Tot ce pot spune e c-ar fi bine să fii prudent, îl sfătui Kelly. Apoi aruncă zaţul cafelei şi-şi clăti cana la chiuvetă, îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc la lucru.

Jeffrey se duse la chiuvetă şi îşi spală ceaşca.

— Mulţumesc că ţi-ai făcut timp să vorbeşti cu mine, spuse el când se deschise uşa.

Sunetele aparatelor de stimulat respiraţia pătrunseră în cameră. Jeffrey luă de jos geanta de sibir, îşi puse ochelarii şi o urmă pe uşă.

— Mă suni astă-seară? Îl întrebă ea, înainte de despărţire. O să vorbesc cu Charlotte cât pot de curând.

— La ce oră te culci? O întrebă Jeffrey.

— Nu înainte de unsprezece, îi răspunse Kelly.

— Te sun înainte de a mă duce la lucru, zise Jeffrey.

Kelly îl privi cum pleacă. Ar fi vrut să aibă curajul să-l întrebe dacă nu voia să stea la ea.

În ceee ce-l privea pe Carl Bodanski, avusese o zi extraordinar de productivă. Multe mărunţişuri nesuferite care-l sâcâiseră fuseseră rezolvate. Cea mai mare realizare fusese faptul că găsise încă un muncitor pentru tura de noapte de la întreţinere. Chiar în acel moment, Bodanski avea de lucru la tabla cea mare unde atârna ultima plăcuţă purtând pe ea un nume: FRANK AMENDOLA.

Îndepărtându-se cu un pas de tablă, Bodanski o privi cu un ochi critic. Nu prea era bine. Numele lui Frank Amendola stătea cam strâmb. Îndreptă uşor cârligele mici de metal de care era agăţată plăcuţa cu numele, apoi făcu un pas înapoi. Mult mai bine!

Se auzi o bătaie slabă în uşă.

— Intră, strigă el.

Uşa se deschise. Era secretara lui, Martha Reton. Intră în cameră şi închise uşa în urma ei. Se întâmplase ceva. Martha se purta ciudat.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule Bodanski, zise ea.

— Nu face nimic, îi răspunse Bodanski. Care-i problema? Bodanski era genul de om care privea orice schimbare a activităţilor de rutină ca pe o ameninţare.

— A venit un bărbat care vrea să vă vadă, zise Martha.

— Cine? Întrebă Bodanski.

La el venea o mulţime de lume. Răspundea de personal. De ce făcea o problemă din asta?

— Numele lui este Horace Mannly, zise Martha. E de la FBI. Bodanski simţi cum îl trece un fior prin şira spinării.

„FBI!" gândi el, alarmat. Îi trecură prin minte diferitele infracţiuni mărunte pe care le săvârşise în ultimele luni. Biletul ăla de parcare pe care nu-l luase în seamă. Banii economisiţi cu faxul de acasă pe care îl indusese în taxa pe venit de anul trecut, deşi nu cumpărase faxul în scopuri de serviciu.

Bodanski se aşeză mai bine în scaunul lui din spatele biroului, de parcă aerai profesional pe care şi-l luase putea alunga orice bănuieli.

— Pofteşte-l pe domnul Mannly, spuse el, nervos.

Marta dispăru. 0 clipă mai târziu, un tip aproape obez intră în biroul lui Bodanski.

— Domnule Bodanski, zise omul de la FBI, înaintând spre masa lui de lucru. Agent Mannly, se prezentă el, în-tinzînd mina.

Bodanski o strânse. Era lipicioasă. Bodanski îşi mască o strâmbătură. Agentul avea o guşă mare care-i acoperea practic nodul cravatei. Ochii, nasul şi gura lui păreau deosebit de mici în mijlocul feţei lui mari şi palide ca o sferă.

— Luaţi loc, îl invită Bodanski. După ce se aşezară amândoi, gazda întrebă: Spuneţi-mi, cu ce vă pot ajuta?

— Se presupune că, în general, computerele ne ajută, dar, uneori, ne dau de lucru, spuse Mannly, scoţând un oftat, înţelegi ce spun?

— Sigur că da, zise Bodanski, deşi n-ar fi putut să spună dacă era de acord sau nu. Totuşi, n-avea de gând să contrazică un agent FBI.

— Un computer mare, de undeva, a scuipat brusc numele de Frank Amendola, zise Mannly. E adevărat că tipul ăsta lucrează pentru dumneata? Spune-mi... te superi dacă fumez?

— Da. Nu. Vreau să spun că tocmai am angajat un om cu numele de Frank Amendola. Nu, nu mă supăr dacă fumaţi.

Deşi se simţea uşurat că nu el era obiectul cercetării, era dezamăgit să audă că acela era Frank Amendola. Ar fi trebuit să-şi de aseama că angajarea lui în tura de noapte era ceva prea bun ca să fie adevărat.

Horace Mannly îşi aprinse ţigara.

— Oficiul nostru a primit de la birou informaţia că l-ai angajat pe acest Frank Amendola, îi explică Mannly.

— L-am angajat astăzi, spuse Bodanski. E căutat de poliţie?

— De căutat e căutat, dar nu pentru vreo infracţiune. Nevastă-sa îl vrea, nu FBI-ul. O problemă de familie. Uneori ne implicăm şi noi. Depinde. Pare-se că nevastă-sa a făcut tămbălău mare, i-a scris reprezentantului ei în Congres, a scris la FBI, s-a apucat de toate aiurelile. Aşa că numărul lui de protecţie

socială a fost anunţat că al unei persoane dispărute. Dacă voi porniţi nişte cercetări, numărul lui de protecţie socială face să sune un clopoţel şi la noi. Pac! Deci, cum se poartă tipul, normal sau nu?

— Părea un pic nervos, răspunse Bodanski, uşurat. Cel puţin tipul nu era periculos. Altfel, se purta normal. Părea deştept. Mi-a spus că avea de gând să urmeze nişte cursuri de drept. L-am considerat un candidat bun pentru angajare. E cazul să facem noi ceva?

— Nu ştiu, răspunse Mannly. Nu cred. Trebuia doar să vin aici şi să verific. Să văd dacă a apărut din nou. Uite ce zic eu. Nu face nimic până nu te anunţăm noi. Ce părere ai?

— Vom fi încântaţi să fim de ajutor pe cât ne stă în putinţă.

— Minunat! Zise Mannly. Când făcu efortul de a se ridica din scaun, faţa i se congestionă. Mulţumesc pentru timpul acordat. Te sun de îndată ce ştiu ceva.

Horace Mannly plecă, dar putoarea ţigării sale mai plutea încă în aer. Bodanski bătu toba cu degetele pe masă; spera că problemele de familie ale lui Frank nu-l vor lipsi de un salariat potenţial bun.

Nici zona sordidă din jurul Essexului, nici hotelul în sine nu reuşiră să-l indispună pe Jeffrey, în timp ce urca cele şase trepte până la uşa de la intrare. Poate că era un pic cam exaltat, dar avea sentimentul că balanţa începuse să se încline în favoarea lui. Pentru prima oară, de nu se ştie când, se simţea oarecum stăpân pe situaţie, şi nu viceversa.

În timp ce se întorcea cu taxiul de la St. Joe, unde se întâlnise cu Kelly, se gândea la teoria lui privind agentul contaminant. Mai mult decât orice altceva, problema paraliziei îl făcea să fie convins că era ceva în neregulă cu fiolele sigilate de Marcaină.

Jeffrey începu să străbată holul, apoi încetini brusc pasul. Recepţionerul nu se uita la televizor. Se retrăsese, în schimb, în magazia din spatele recepţiei. Înainte, uşa fusese întotdeauna închisă. Lui Jeffrey i se păru că recepţionerul dăduse nervos din cap în clipa când li se întâlniseră privirile. Omul părea că se teme de el.

Jeffrey o luă spre scări şi porni în sus spre camera lui. Nu reuşea să înţeleagă purtarea ciudată a recepţionerului. Omul îl surprinsese pe Jeffrey ca fiind puţin excentric, dar nu chiar atât de ciudat. Se întreba ce putea însemna asta. Spera că nu însemna nimic.

Când ajunse la etajul cinci, se aplecă peste balustradă şi se uită în jos. Recepţionerul stătea la parter şi se uita la el. Se ascunse imediat ce observă că Jeffrey îl privea.

Deci nu era o năzărire a imaginaţiei lui, îşi spuse Jeffrey, trecând prin uşa de la casa scărilor ca să intre în hol. Era clar că omul îl urmărea de la o distanţă bine calculată. Dar de ce?

Jeffrey o porni pe hol, încercând să-şi explice purtarea bizară a recepţionerului. Apoi îşi aminti de deghizarea lui. Bineînţeles! Asta era! Poate că recepţionerul nu-l recunoscuse şi îl luase drept un străin. Ce se întâmplă dacă se hotăra să anunţe poliţia?

Ajungând la uşa camerei lui, Jeffrey îşi căută cheia în buzunar. Apoi îşi aminti că o pusese în geanta de sibir. În timp ce balansa geanta în faţa lui ca să deschidă fermoarul compartimentului central, se gândea să se mute la alt hotel. Avea destule pe cap ca să-şi mai facă griji şi cu un recepţioner de hotel.

Jeffrey strecură cheia în broască şi descuie uşa. Băgă cheia la loc în geanta de sibir ca să ştie de unde s-o ia când va trebui să plece din cameră. Deja începuse iar să se gândească la teoria agentului contaminant când trecu pragul încăperii. În clipa aceea încremeni.

— Bine-ai venit acasă, doctore, zise Devlin. Stătea tolănit în pat cu revolverul atârnându-i neglijent la şold. N-ai idee cât de mult mi-am dorit să te văd din nou de când te-ai purtat atât de grosolan la ultima noastră întâlnire. Devlin se săltă într-un cot. Se uită cruciş la Jeffrey: Da' mult te-ai mai schimbat. Nu cred că te-aş fi recunoscut. Scoase nişte hohote puternice de râs din fundul gâtlejului care se prefăcură într-o tuse hârâita de fumător. Devlin scuipă peste marginea patului şi începu să se bată cu pumnul în piept. Îşi drese glasul şi zise răguşit: Nu sta aşa ca un par. Vino şi ia loc. Simte-te ca acasă.

Mânat de acelaşi reflex brusc care-l făcuse să-l pocnească pe Devlin cu servieta la aeroport, Jeffrey o zbughi afară din cameră. Trântind uşa în urma lui, îşi pierdu echilibrul şi căzu în genunchi. În clipa când atinse covorul jerpelit, din cameră se auzi o explozie. Primul lucru pe care-l simţi Jeffrey fu o ploaie de aşchii de lemn căzând peste el. Glonţul pistolului 38 al lui Devlin străbătuse uşa de panel subţire şi se înfipsese în peretele opus.

Jeffrey se săltă în picioare şi o rupse la fugă de-a lungul holului spre casa scării. Nu-i venea să creadă că se trăsese în el. Ştia că era căutat de poliţie, dar, sigur, nu intra în categoria „viu ori mort". Jeffrey îşi zise că Devlin era nebun.

Când Jeffrey se opri la casa scării, apucându-se de tocul uşii ca să-şi schimbe direcţia, auzi în spate uşa camerei lui deschizându-se cu un pocnet. Deschise uşa scării, împin-gînd-o cu umărul şi, în aceeaşi clipă, auzi o nouă rafală a armei lui Devlin. Glonţul şuieră din dreptul canatului uşii din spatele lui şi făcu ţăndări o fereastră de la celălalt capăt al holului. Îl auzi pe Devlin râzând. Individul se distra!

Jeffrey coborî în fugă scara întortocheată, ţinându-se de balustradă ca să-şi menţină echilibrul. Sărea din patru-n patru trepte. Geanta de umăr îi flutura în spate ca o flamură grea. Unde să se ducă? Ce să facă? Devlin era aproape în spatele lui.

Când Jeffrey coborî ultimele trepte înainte de a ajunge la etajul întâi, auzi uşa din capul scării deschizându-se cu un pocnet şi paşi grei răsunând în urma

lui. Cuprins de o panică din ce în ce mai mare, Jeffrey făcu un salt până pe palierul etajului întâi. Se azvârli peste uşă şi se apucă de clanţa verticală. Trase de uşă, dar nu reuşi s-o deschidă. O smuci din nou, şi mai disperat. Uşa nu se clinti. Era încuiată.

Uitându-se prin mica fereastră dublată cu sârmă, Jeffrey îl văzu pe recepţioner pitindu-se de cealaltă parte a uşii. Jeffrey auzea cum în spatele lui paşii lui Devlin răsunau din ce în ce mai aproape. În câteva clipe se va năpusti asupra lui.

Disperat, Jeffrey îi făcu semne recepţionerului că uşa scărilor era închisă. Omul ridică din umeri, fără un cuvânt, făcându-se că nu pricepea ce încerca să-i spună Jeffrey. Jeffrey zgâlţâi uşa, continuând să facă semne spre broască.

Brusc, sunetul paşilor lui Devlin încetă. Jeffrey întoarse încet capul. Devlin ajunsese în capul ultimului şir de trepte şi se uita în jos la prada lui prinsă în cursă. Armă îi era aţintită asupra lui. Jeffrey se întrebă dacă, nu cumva, de data asta i se înfundase, dacă viaţa sa avea să se sfârşească aici. Dar Devlin nu apăsă pe trăgaci.

— Să nu-mi spui că uşa e-ncuiată! Zise Devlin cu prefăcută compătimire. Îmi pare tare rău, doctore! Devlin coborî încet ultimele trepte, ţinând armă aţintită asupra feţei lui Jeffrey. Ce caraghios, zise el. Aş fi preferat să fie uşa deschisă. Ar fi fost mai palpitant. Devlin făcu un pas până în dreptul lui Jeffrey. Zâmbea cu vizibilă satisfacţie: Stânga împrejur! Porunci el.

Jeffrey se întoarse, ridicându-şi braţele în aer, deşi Devlin nu-i ceruse asta. Devlin îl îmbrânci în uşa încuiată şi se lăsă peste el cu toată greutatea. Smulse geanta de pânză de pe umărul lui Jeffrey şi o lăsa să cadă pe podea. Nemaidorind să rişte nimic de data asta, trase mâinile lui Jeffrey la spate şi-i puse cătuşele înainte de a se apuca de orice altceva. O dată ce cătuşele fură la locul lor, îşi pipăi prizonierul să vadă dacă nu avea arme. Apoi îşi răsuci încă o dată victima şi apucă geanta de sibir.

— Dacă asta-i ce cred eu că e, zise Devlin, eşti pe punctul de a face din mine un om fericit.

Devlin deschise fermoarul genţii şi-şi vârî mâna înăuntru să caute banii. Gura lui, care se strânsese într-o grimasă de hotărâre, se destinse brusc într-un zâmbet larg. Scoase triumfător un pachet legat de bancnote de o sută de dolari.

— Ia te uita aici, zise el.

Apoi băgă teancul de bani la loc în geanta de sibir. Nu voia să vadă recepţionerul banii şi să-i vină cine ştie ce idei.

Devlin îşi aruncă geantă pe umăr şi începu să bată cu pumnii în uşa scărilor. Recepţionerul se repezi s-o deschidă. Devlin îl apucă pe Jeffrey de guler şi-l împinse în hol.

— Nu ştii că acela care încuie uşa scărilor încalcă legea? Zise Devlin, adresându-se recepţionerului. Acesta bâlbâi că nu ştie. Necunoaşterea legii nu

e un mijloc de apărare, spuse Devlin. Repară broasca, că, dacă nu, trimit peste tine inspectorii de la imobiliare.

Recepţionerul dădu din cap. Se aşteptase să i se mulţumească în vreun fel pentru conlucrarea şi ajutorul dat. Dar

Devlin nici nu-l băgă în seamă; era ocupat să-l împingă pe Jeffrey prin hol şi să-l scoată pe uşă afară.

Devlin îi făcu vânt lui Jeffrey să treacă stradă până la maşina lui parcată lingă hidrant. Trecătorii se opreau să caşte gura. Devlin deschise uşa pasagerului şi-l înghionti pe Jeffrey înăuntru. Trânti uşa, o încuie şi ocoli maşina.

Cu o prezenţă de spirit la care nu s-ar fi aşteptat în astfel de împrejurări, Jeffrey se aplecă în faţă şi reuşi să-şi vâre mâna dreaptă în buzunarul jachetei. Degetele lui se strânseră în jurul seringii pe care o pusese acolo. Desfăcu capacul acului cu unghia. Trase încet seringa din buzunar, apoi se îndreptă iar în scaun.

Devlin deschise uşa maşinii, aruncă geanta de umăr pe locul din spate, se aşeză şi introduse cheia în contact. În clipa când răsuci cheia ca să pornească maşina, Jeffrey se repezi la el, proptindu-se cu picioarele de uşa din dreptul pasagerului ca să îşi menţină echilibrul. Devlin fu luat prin surprindere, înainte de a apuca să se ferească de Jeffrey, acesta înfipse acul în şoldul drept şi apăsă pe piston.

— La dracu'! Răcni Devlin.

Îl pocni pe Jeffrey peste tâmpla cu dosul mâinii. Forţa loviturii îl năuci pe doctor.

Devlin duse mâna la fesa dreaptă să se lămurească ce-l înţepase. O seringă de 5 centimetri cubi era înfiptă cu totul.

— Iisuse! Exclamă el, strângând din dinţi. Voi, doctorii trăsniţi, stârniţi mai multe belele decât ucigaşii în serie. Trase uşor acul cu o strâmbătură, după care îl aruncă pe locul din spate.

Jeffrey se dezmeticise destul de pe urma loviturii lui Devlin ca să încerce să descuie uşa, dar nu reuşea să-şi ridice mâinile încătuşate destul de sus ca să ajungă la clanţă. Tocmai încerca să tragă zăvorul cu dinţii, când Devlin îl apucă de guler din nou şi începu să-l zgâlţâie ca pe o păpuşă de cârpe.

— Ce dracu' mi-ai injectat? Răcni Devlin. Jeffrey începu să se sufoce. Răspunde-mi! Urlă Devlin, smucindu-l din nou. Doctorul nu reuşi decât să scoată un horcăit. Ochii începură să-i iasă din cap. Apoi Devlin îi dădu drumul şi ridica braţul în spatele lui să-l pocnească din nou. Răspunde-mi!

— N-o să-ţi facă rău, atât reuşi Jeffrey să bolborosească. N-o să-ţi facă nici un rău. Încercă să-şi ridice umărul să o-prească lovitura pe care o vedea apropiindu-se, dar lovitura se opri în aer.

În timp ce mâna lui Devlin se pregătea să izbească, ochii i se înceţoşară şi începu să se clatine. Expresia feţei lui se schimbă de la furie la confuzie. Se

apucă de volan ca să se sprijine, dar nu izbuti să-şi ţină echilibrul. Se prăbuşi într-o parte, către Jeffrey.

Devlin încercă să spună ceva, dar vorbele i se împleticeau în gură.

— Nu-ţi fac nici un rău, îi spuse Jeffrey. Nu-i decât o doză mică de succinilcolină. Îţi revii în câteva minute. Nu te speria.

Jeffrey îl împinse pe Devlin în poziţie dreaptă şi reuşi să-şi vâre mina în buzunarul lui drept. Dar nu găsi cheia cătuşelor. Jeffrey se aplecă în faţă şi-l lăsă pe Devlin să alunece într-o parte pe locul lui. Cu gesturi nesigure, Jeffrey îl scotoci în toate buzunarele. Nici urmă de cheie!

Era gata să renunţe, când dădu cu ochii de o cheiţă de pe brelocul cu chei din contact. Se căzni puţin, dar reuşi să smulgă cheile din contact, ridicându-se în picioare şi înclinându-se înainte, cu faţa spre locul pasagerului. După câteva încercări nereuşite, izbuti să introducă cheiţa în broască şi să-şi scoată cătuşele.

Întinzând mâna spre locul din spate, Jeffrey îşi apucă geanta de sibir. Înainte de a ieşi din maşină, îi arunca o privire lui Devlin. Omul părea paralizat complet. Respiraţia îi era lentă, dar continuă. Dacă Jeffrey i-ar fi administrat o doză mai mare, chiar şi diafragma lui Devlin ar fi fost afectată. S-ar fi sufocat în câteva clipe.

Neuitând că e anestezist, Jeffrey se chinui să-l aşeze pe Devlin în aşa fel încât să nu-i afecteze circulaţia sângelui în timp ce stătea acolo. Apoi ieşi din maşină.

Doctorul se îndreptă spre hotel. Recepţionerul nu se vedea pe nicăieri. Jeffrey se opri puţin. Se gândi la lucrurile din cameră. Hotărî că era prea riscant să încerce să le ia de acolo. Poate că recepţionerul suna la 911 chiar în clipa aceea. Dar, de fapt, ce avea de pierdut? Îi părea rău că renunţase la însemnările lui Chris Everson, mai cu seamă dacă Kelly ţinea să le păstreze. Dar Kelly îi spusese că avea de gând să arunce tot materialul lui Chris.

Jeffrey se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă. Porni spre centru. Dorea să se piardă în mulţime. Când se va simţi mai în siguranţă va avea prilejul să stea să se gândească. Şi cu cât se afla mai departe de Devlin, cu atât mai bine. Nici nu-i venea să creadă că reuşise să-i injecteze succinilcolină. Dacă Devlin fusese furios pe el din cauza întâmplării de la aeroport, va fi de două ori mai turbat acum. Singura speranţă a lui Jeffrey era că nu va mai da ochii cu omul ăsta până nu i se oferea şansa să-şi dovedească nevinovăţia.

Prima şansă pe care o avu Trent să se întoarcă la centrul de aprovizionare se ivi târziu, în tura de seară. Trent fusese ocupat cu un caz de anevrism ce durase deosebit de mult. În momentul schimbării turelor nu avusese cine să-l înlocuiască. Indiferent dacă voia sau nu, fu silit să mai lucreze puţin peste program. Asemenea situaţii mai interveneau din când în când. De obicei, nu-l deranja, dar de data asta întârzierea nu-i convenea.

Fusese agitat şi plin de nerăbdare din clipa când sosise la spital în dimineaţa aceea. De fiecare dată când infirmiera se întorcea în sala de operaţie, se aştepta s-o audă spunând că se întâmplase o complicaţie groaznică de anestezie. Dar nu se întâmplase nimic. Ziua continua să fie o zi de rutină plicticoasă.

La ora prânzului, la bufetul cu autoservire, îi fusese trezită o falsă speranţă când una dintre infirmiere spuse:

— Ia ascultaţi aici! Aţi auzit ce s-a întâmplat în camera opt? O dată ce captă atenţia generală, îi distra pe toţi povestindu-le cum unuia dintre medicii rezidenţi de la chirurgie i se deschiseseră, nu se ştie cum, pantalonii în timpul unei proceduri şi-i căzuseră până la genunchi. Toată lumea se prăpădi de râs auzind povestea asta. Toată lumea în afară de Trent.

Trent se opri în faţa centrului de aprovizionare. Se dusese deja la dulapul lui şi-şi ascunsese iar în chiloţi fiola bună de Marcaină. O mulţime de lume intra şi ieşea din diferite săli de operaţie, dar hărmălaia schimbului de tură se potolise.

Nu era mulţumit de situaţie. Era riscant pentru el să intre la centrul de aprovizionare în acel moment, fiindcă nu era de serviciu. Dacă-l vedea cineva şi-l întreba ce căuta acolo, nu prea avea cum să se apere. Dar n-avea încotro. Nu putea să lase fiola falsificată nesupravegheată. Îşi făcuse un obicei să se afle la faţa locului când se folosea una dintre fiolele lui, astfel încât, în confuzia iscată, să poată ori să îndepărteze fiola goală de la locul faptei ori, măcar, să arunce conţinutul care ar fi putut rămâne nefolosit. Nu putea să rişte ca să verfice cineva Marcaină ca să vadă dacă nu fusese ceva în neregulă cu ea.

Trent făcu vreo câţiva paşi grăbiţi în jurul centrului de aprovizionare, înainte de a se duce la dulapul unde se aflau antestezicele locale. Aruncând încă o privire furişă în jur ca să se asigure că nu-l urmărea nimeni, săltă capacul cutiei începute de Marcaină şi se uită înăuntru. Mai rămăseseră două fiole. Una fusese folosită la un moment dat, în ziua aceea.

Trent identifică uşor fiola falsificată şi o înlocui cu cea bună din chiloţii lui. Apoi, închise capacul şi împinse cutia la loc, în poziţia ei iniţială. Când întoarse capul şi fu pe punctul să pornească înapoi la vestiar, rămase ţintuit locului. Se îngrozi când îşi văzu calea blocată de o infirmieră înaltă, blondă care, că şi el, părea la fel de surprinsă să-l vadă acolo. Îşi ţinea mâinile în şolduri şi picioarele desfăcute, bine înfipte în podea.

Trent simţi că se face roşu la faţă, în timp ce încerca să găsească un motiv plauzibil pentru care se afla acolo. Spera că fiola falsificată din chiloţii lui nu era vizibilă.

— Pot să te ajut cu ceva? Întrebă infirmiera.

Judecând după tonul ei, Trent îşi zise că ultimul lucru din lume pe care l-ar fi făcut ea ar fi fost să ajute pe cineva.

— Nu, mulţumesc, răspunse el. Tocmai plecam. În sfârşit îi veni o idee:

Puneam la loc o soluţie de perfuzie pe care n-am folosit-o la cazul de anevrism din camera cinci.

Infirmiera dădu din cap, dar nu părea convinsă. Întinse gâtul să se uite peste umărul lui Trent.

Trent se uită la plăcuţa cu numele ei. Pe ea scria Gail Shaffer.

— Operaţia de anevrism a durat şapte ore, îi spuse Trent, în chip de conversaţie.

— Am auzit, îi răspunse Gail. N-ar fi trebuit să ieşi din tură?

— Da, în sfârşit! Zise Trent recăpătându-şi stăpânirea de sine. Dădu ochii peste cap. A fost o zi grea. Doamne, abia aştept să dau pe gât câteva beri! Sper să nu ai probleme în seara asta. Succes!

Trent îşi făcu loc pe lângă infirmieră şi porni pe coridor spre holul secţiei de chirurgie. După vreo douăzeci de paşi, aruncă o privire în urmă. Gail Shaffer rămăsese în pragul centrului de aprovizionare, urmărindu-l. „Fir-ar să fie!" îşi zise el. Era bănuitoare. Trent îi făcu cu mâna. Ea îi răspunse la fel.

Trent trecu prin uşa turnantă şi intră în hol. De unde naiba apăruse Gail Shaffer atât de repede? Era furios pe sine însuşi că nu fusese mai atent. Nimeni nu-l mai prinsese lângă dulapul cu medicamente.

Înainte de a intra în vestiarul salariaţilor, Trent se opri la tabla cu anunţuri din hol. Printre înştiinţări şi programări găsi numele lui Gail Shaffer menţionat pe lista echipei de base-ball a spitalului. Numărul de telefon al fiecărui jucător era înscris pe tabla de anunţuri. Trent notă numărul de telefon al lui Gail pe o bucăţică de hârtie. După primele trei cifre, ghici că aparţinea centralei din Back Bay.

„Ce pacoste", îşi zise Trent, intrând în vestiar, ca să-şi pună pe el hainele de stradă. Strecură la loc fiola în halatul lui alb de spital.

În timp ce se îndrepta spre lift şi apoi spre casă, Trent îşi dădu seama că trebuia să se gândească la ceva în legătură cu Gail Shaffer. În situaţia lui, nu-şi putea permite să ignore mărunţişurile.

7

Miercuri
17 mai 1989
4. 37 p. m.

Devlin nu putuse niciodată să sufere spitalele. Se temuse de ele de pe vremea când era băieţel şi locuia la Dorchester, Massachusetts. Mama lui profita de teama lui ca să-l ameninţe: „Dacă nu faci asta sau aia, te duc la spital şi doctorul o să-ţi facă o injecţie". Devlin avea oroare de injecţii. Ăsta era unul dintre motivele pentru care ţinea acum să pună mâna pe Jeffrey Rhodes, indiferent dacă Michael Mosconi îl plătea sau nu. Ei bine, nu-i era chiar

indiferent.

Devlin fu cuprins de un tremur. Când se gândea la Jeffrey, îşi amintea de momentele de groază prin care tocmai trecuse, în tot timpul acelei grele încercări, rămăsese conştient de cele întâmplate. Fusese ca şi cum gravitatea s-ar fi mărit subit de o mie de ori. Fusese complet paralizat, nici măcar nu putuse să vorbească. Putuse să respire, dar numai cu mare efort şi concentrare. Era îngrozit în fiecare clipă că se vă sufoca.

Cretinul de recepţioner de la hotelul Essex ieşise afară numai după ce Jeffrey plecase de mult. Bătuse de mai multe ori în geam, strigându-l pe Devlin să vadă dacă nu i se întâmplase ceva. I-au trebuit dobitocului zece minute ca să deschidă nenorocita aia de uşă. Apoi îl mai întrebase de vreo zece ori dacă se simţea bine, înainte de a avea atâta judecată încât să se întoarcă la hotel şi să cheme o ambulanţă. Trecuseră patruzeci de minute când Devlin sosi la spital. Spre marea lui uşurare, paralizia îi trecuse. Senzaţia de plumb în tot corpul pierise în timpul drumului cu ambulanţa. Dar, îngrozit că va reveni, îi lăsase să-l ducă cu căruciorul până la urgenţă ca să fie examinat, în ciuda groazei lui de spitale.

La urgenţă, Devlin nu fusese băgat în seamă de nimeni, în afară de un poliţist în uniformă care-i făcuse o scurtă vizită. Ofiţerul Hank Stanley, pe care Devlin îl cunoştea vag, intrase să stea puţin de vorbă cu el. Se pare că unul dintre şoferii de pe ambulanţă văzuse arma lui Devlin. Sigur că atunci când Stanley îl recunoscu, nu mai fu nici o problemă. Arma era înregistrată şi autorizată.

În cele din urmă, Devlin fu examinat de un doctor care arăta de parcă abia atinsese vârsta la care primeşti permis de conducere. Numele lui era Tardoff şi avea o piele ca un fund de bebeluş. Devlin se întreba dacă începuse oare să se radă. Îi spusese doctorului ce se întâmplase. Doctorul îl examinase, apoi dispăruse fără o vorbă, lăsându-l singur într-una dintre boxele camerei de urgenţă.

Devlin îşi săltă picioarele peste marginea mesei de consultaţie şi se dădu jos. Hainele lui fuseseră aruncate maldăr pe scaun.

— Mai duceţi-vă dracului! Mormăi el.

I se părea că aşteptase ore în şir. Scoţându-şi halatul de spital, se îmbrăcă repede şi-şi trase cizmele. Se duse la recepţie şi-şi ceru arma. Insistaseră s-o lase acolo.

— Doctorul Tardoff încă n-a terminat cu dumneata, zise infirmiera. Era o femeie uriaşă, cam de gabaritul lui Devlin, şi părea la fel de zdravănă.

— Mă tem să nu mor de bătrâneţe până se întoarce el, îi răspunse Devlin.

Exact în acel moment, doctorul Tardoff apăru dintr-una din camerele de consultaţie, trăgându-şi de pe mâini nişte mănuşi de cauciuc. Îl văzu pe Devlin şi se apropie.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, zise el. A trebuit să cos o rană.

Am vorbit cu un anestezist despre cazul dumitale şi mi-a spus că ai fost injectat cu un medicament paralizant.

Devlin îşi puse mâinile pe faţă şi se frecă la ochi în timp ce respiră adânc. Simţea că-şi pierde răbdarea.

— Nu trebuia să fac atâta drum până la spitalul ăsta ca să aflu ceva ce ştiam deja, zise el. De asta m-aţi făcut să aştept atât?

— Părerea noastră este că a fost succinilcolină, adăugă doctoral Tardoff, nedând atenţie spuselor lui Devlin.

— V-am spus deja asta, zise Devlin.

Îşi amintise ce-i spusese Jeffrey. Nu reţinuse foarte exact numele medicamentului atunci când i-l repetase doctorului Tardoff, dar o nimerise pe aproape.

— Este un medicament care se foloseşte, de obicei, în anestezie, continuă doctorul netulburat. E ceva asemănător cu ceea ce folosesc indienii de pe Amazon pe suliţele lor otrăvite deşi, fiziologic, implica o procedură oarecum diferită.

— Ei, asta-i o mică informaţie utilă, zise Devlin în bătaie de joc. Acum poate reuşiţi să-mi spuneţi ceva mai practic ca, de pildă, dacă trebuie să mă tem de reapariţia paraliziei într-un moment nepotrivit, să zicem atunci când sunt la volanul maşinii mele, la peste 140 de kilometri pe oră.

— În nici un caz, răspunse doctoral Tardoff. Corpul dumitale a metabolizat complet medicamentul. Ca să obţii acelaşi efect, ar trebui să ţi se injecteze o nouă doză.

— Cred că mi-aş da duhul. Devlin se întoarse către infirmieră: Cum rămâne cu arma mea?

Trebui să semneze nişte hârtii, apoi i se înapoie arma. O puseseră într-un plic de hârtie maro, iar încărcătorul în alta. Devlin oferi un adevărat spectacol încărcându-şi arma chiar la ghişeul camerei de urgenţe şi punând-o în toc în drum spre ieşire, îşi atinse fruntea cu arătătorul în semn de salut. Doamne, ce bine-i părea să iasă de aici!

Devlin luă un taxi şi se întoarse la hotelul Essex. Maşina lui era parcată tot acolo, lingă hidrant. Dar, înainte de a pleca, dădu buzna în hotel.

Recepţionerul se agită, îngrijorat de starea lui Devlin.

— Mă simt bine, dar nu datorită dumitale, îi zise Devlin. De ce ţi-a trebuit atât de mult ca să chemi ambulanţa? Pentru Dumnezeu, aş fi putut să mor!

— Mă gândeam că poate dormi, zise fără vlagă recepţionerul.

Devlin nu-l mai băgă în seamă. Ştia că dacă stătea mai bine să se gândească, i-ar fi venit, probabil, să-l strângă de gât pe dobitoc. Ca şi cum s-ar hotărî să tragă un pui de somn după ce a prins un evadat şi i-a pus cătuşele, lipindu-i pistolul de piept. Ce inepţie!

— Domnul Bard s-a întors aici după ce ţi s-a părut că aţipisem? Îl întrebă Devlin.

Recepţionerul negă, dând din cap.

— Dă-mi o cheie pentru 5E, îi ceru Devlin. Nu te-ai mai dus acolo sus, nu?

— Nu, domnule, răspunse funcţionarul, întinzându-i o cheie.

Devlin urcă încet scările spre camera lui Jeffrey. Acum n-avea de ce să se mai grăbească. Se uită la gaură făcută de glonţ şi se miră cum de nu-l nimerise pe doctor. Era în mijlocul uşii, cam la un metru şi jumătate de podea. Pesemne că se lovise de ceva şi ar fi trebuit să-l ţintuiască locului pe Jeffrey, măcar din cauza spaimei.

După ce deschise uşa, Devlin îşi dădu seamăn din experienţă că recepţionerul minţise. Intrase acolo şi scotocise după obiecte de preţ. Aruncând o privire în baie, bănui că funcţionarul şterpelise majoritatea obiectelor de toaletă ale doctorului. Devlin ridică câteva dintre însemnările de pe noptieră pe care se putea citi numele Christopher Everson. Se întrebă din nou cine putea fi Christopher Everson.

După evadarea lui rapidă, Jeffrey rătăcise prin zona din central Bostonului, ocolind toţi poliţiştii de care dădea cu ochii. Avea impresia că toată lumea îl urmărea. Intră în magazinul Filene şi se vântura de colo-colo prin subsol. Mulţimea îl făcea să se simtă mai în siguranţă. Stătu mult, prefăcându-se că se uită cu atenţie la farfurii, încercând să se calmeze şi să hotărască ce să mai facă în continuare.

Rămase în magazin mai mult de o oră, până când îşi dădu seama că paznicii de acolo se uitau la el de parc-ar fi avut motive să creadă că era un hoţ.

După ce pleca din Filene, Jeffrey o porni pe Winter Street spre zona din jurul staţiei MBTA de pe Park Street. Era ora de vârf. Jeffrey simţi că îi invidia pe navetiştii care se grăbeau spre casă. Şi-ar fi dorit şi el o casă unde să se ducă. Mai zăbovi în dreptul unui şir de telefoane şi urmări parada oamenilor care treceau pe lângă ele. Dar, când apărură doi poliţişti călare, venind din sens opus pe Tremont Street, se hotărî să pornească spre Boston Common. O clipă, Jeffrey se simţi ispitit să coboare în staţia MBTA cu navetiştii şi să se suie într-un tramvai Green Line de Bro-okline. Dar, până în ultimul minut, nu reuşi să se hotărască.

Ce-şi dorea Jeffrey era să se ducă glonţ la Kelly. Simţea cum îl atrage amintirea casei ei plăcute. Gândul la o ceaşcă de ceai în compania ei era atât de tentant! Ah, dacă lucrurile ar fi stat altfel! Dar Jeffrey era un infractor condamnat, un fugar. Acum era unul dintre cei fără de cămin, care bântuiau prin oraş neavând nici o ţintă. Singura deosebire era că el căra o tonă de bani în geanta lui de sibir.

Deşi dorea atât de mult să se ducă la Kelly, nu-i venea s-o bage în viitoarea asta de necazuri, mai ales acum când avea pe urmele lui un smintit înarmat, vânător de recompense. Jeffrey nu voia să pună liniştea lui Kelly în

primejdie. Nu putea atrage un diavol ca Devlin la uşa ei. Se cutremură când îşi aminti sunetul focului tras de Devlin.

Dar unde putea să se ducă? Nu va cerceta oare Devlin toate hotelurile din oraş? Şi Jeffrey îşi dădu seama că felul în care se deghizase nu i-ar mai fi ajutat la nimic, acum când Devlin îl văzuse. După câte bănuia Jeffrey, trebuia să se fi emis deja un nou mandat de arestare împotriva lui.

Jeffrey trecu pe lângă Common şi ajunse la colţul dintre străzile Beacon şi Charles. Porni pe Charles Street. La câteva case de Beacon Street, se afla o băcănie numită Deluca. Jeffrey intră şi cumpăra nişte fructe. Nu mâncase mai nimic în ziua aceea.

Potolindu-şi foamea, Jeffrey îşi continua hoinăreala pe Charles Street. Pe lângă el treceau şi asta-l făcu să se oprească din mers. Urmărea taxiurile cu privirea, în timp ce în mintea lui apăru o explicaţie privind apariţia lui Devlin. Cheia problemei trebuia să fi fost acel taximetrist care-l dusese pe el de la aeroport la Essex. Probabil că-l denunţase la poliţie. Privind în urmă, Jeffrey trebui să admită că se purtase destul de ciudat.

Dar, dacă taximetristul fusese acela care se dusese la poliţie, de ce nu venise poliţia, nu Devlin? Jeffrey se urni iar din loc. Dar nu putu să lase gândul să dispară. În cele din urmă, ajunse la concluzia că Devlin se dusese la companiile de taxiuri din proprie iniţiativă. Era interesant că Devlin nu era doar o prezenţă care te îngrozea. Era, în acelaşi timp, un om plin de resurse, drept care se cădea să fie cu mult mai atent. Începea să-şi dea seama că, dacă voia să devină un evadat norocos, trebuia să facă mai multe eforturi şi să-şi folosească mai mult experienţa.

Ajungând la Charles Circle, unde linia MBTA pătrundea din Beacon Hill şi străbătea podul Longfellow, Jeffrey se opri, neştiind încotro s-o apuce. Putea s-o ia la dreapta pe Cambridge Street şi să se întoarcă în centru. Dar asta nu-l atrăgea prea mult, fiindcă acum asocia centrul cu prezenţa lui Devlin. Îngustându-şi pleoapele ca să se uite spre soare, observă podul pentru pietoni care se întindea de la Storrow Drive la Charles Street Embankment, de-a lungul râului Charles. I se părea o destinaţie la fel de bună ca oricare alta.

Când se apropie de malul râului, Jeffrey îşi îndreptă paşii spre ceea ce fusese cândva o promenadă elegantă, aşa cum o arătau balustrada şi treptele de granit. Acum era năpădită de buruieni şi neîngrijită. Râul era frumos, dar apa lui murdară emana un iz de mlaştină. Se vedeau bărcuţe cu pânze, presărate pe suprafaţa lui strălucitoare.

În dreptul esplanadei din faţa scenei Hatch Shell, unde Boston Pops oferea concerte gratuite pe timp de vară, Jeffrey se aşeză pe o bancă din parc, sub un pâlc de stejari. Nu era singur. Multă lume făcea jogging, alţii jucau Frisbee, se plimbau sau mergeau pe patine cu rotile de-a lungul labirintului de alei şi al peticelor de gazon.

Deşi mai rămăseseră câteva ceasuri de lumină, soarele părea să-şi fi

istovit, brusc, puterea. Apăruse o negură de nori îndepărtaţi, semn că vremea avea să se schimbe. Se iscase vântul, aducând aer rece dinspre apă. Jeffrey începu să tremure şi-şi încolăci braţele în jurul corpului.

Trebuia să ajungă la Memorial la ora unsprezece ca să înceapă lucrul. N-avea unde să se ducă până atunci. Din nou, gândul lui se îndrepta spre Kelly. Îşi amintea cât de plăcut fusese la ea acasă. Trecuse atât de mult de când îşi deschisese sufletul în faţa cuiva; atât de mult de când îl ascultase cineva.

Jeffrey se gândi să se ducă iar în Brookline. Nu-l încurajase Kelly să păstreze legătura cu ea? Nu dorise ea să spele de ruşine numele lui Chris? În definitiv, avea şi ea un interes în asta. Atâta-i trebui lui Jeffrey ca să se convingă. Avea, într-adevăr, nevoie de ajutor şi Kelly părea dispusă să i-l ofere. Aşa declarase ea. Bineînţeles, asta se petrecuse înaintea evenimentelor din ultima vreme. Va fi total sincer cu ea şi-i va spune tot ce se întâmplase, chiar şi despre focurile de armă. O va lăsa din nou să hotărască singură. Nu se va supăra dacă ea nu dorea să se mai implice, acum când Devlin apăruse iar în peisaj. Dar măcar să încerce. Îşi zise că ea era o femeie în toată firea şi era liberă să decidă singură în privinţa riscului.

Jeffrey hotărî că mijlocul cel mai bun de a o vizita pe Kelly ar fi să ia tramvaiul de la staţia Charles Street. Iuţi pasul la gândul că se va afla alături de Kelly, pe canapeaua ei vărgată, cu picioarele pe măsuţa de cafea şi că va auzi din nou râsul ei cristalin.

Carol Rhodes tocmai ajunsese acasă de la serviciu. Fusese o zi istovitoare, dar productivă. Îşi orientase majoritatea clienţilor ei către alţi angajaţi ai băncii, în aşteptarea apropiatului ei transfer la sucursala din Los Angeles. După ce amânase atâtea luni transferul, îşi pierduse speranţa că asta se va mai întâmplă vreodată. Dar acum era încrezătoare că nu peste mult timp se va afla în însoritul sud al Californiei.

Deschise uşa frigiderului ca să vadă ce-şi putea pregăti pentru masă. Avea friptură rece de viţel rămasă de la masă gătită pentru Jeffrey. Numai de mulţumiri n-avusese parte pentru strădania ei! Şi mai avea şi o mulţime de ingrediente pentru salată.

Înainte de a se ocupa de masă, verifică robotul telefonului. Nu erau mesaje. Nu avusese nici un semn de la Jeffrey toată ziua. Se întreba unde naiba era şi ce-i mai trăsnea prin cap să facă. Abia în ziua aceea aflase că el păstrase banii pe care reuşise să-i ridice după mărirea ipotecii. *45 000 bani gheaţă!* Ce era oare în capul lui? Dacă ar fi ştiut că se va purta atât de iresponsabil, n-ar fi semnat niciodată noua ipotecă. Foarte bine, să-şi aştepte recursul la închisoare! Tot ce-şi dorea era că divorţul lor să se finalizeze. Ajunsese să se întrebe ce o atrăsese, în definitiv, la omul ăsta.

Carol îl întâlnise pe Jeffrey când venise la Boston să urmeze cursurile Şcolii Economice Harvard. Venise de pe Coasta de Vest unde fusese studentă la

Stanford. Poate că fusese atrasă de Jeffrey din cauza singurătăţii. Locuia la un cămin din Allston şi nu cunoştea pe absolut nimeni când se întâlniseră. Niciodată în viaţa ei nu se gândise să se stabilească la Boston! Era un oraş atât de provincial, în comparaţie cu Los Angeles. Avea impresia că oamenii erau la fel de reci ca şi clima.

Ei bine, peste o săptămână totul va fi dat uitării. Va comunica cu Jeffrey prin avocatul ei şi se va arunca în noua ei muncă.

Exact în clipa aceea, suna soneria. Carol se uită la ceas. Era aproape şapte. Se întreba cine putea fi. Din obişnuinţă, se uită pe vizor înainte de a deschide. Avu o tresărire când văzu cine era.

— Soţul meu nu este acasă, domnule O'Shea, strigă Carol prin uşă. N-am idee unde e şi nu-l aştept să vină.

— Aş vrea să vorbesc cu dumneata două minute, doamnă Rhodes.

— Despre ce? Îl întrebă Carol. Nu era dispusă să discute nimic cu omul ăsta abject.

— E cam greu să vorbim prin uşă, îi răspunse Devlin. Nu-ţi răpesc decât puţin din timpul dumitale.

Carol se gândi să cheme poliţia. Dar, dacă chema poliţia, ce va spune? Şi cum va explica absenţa lui Jeffrey? După părerea ei, O'Shea ăsta putea să aibă, de fapt, dreptate. În definitiv, Jeffrey nu se prezentase cu banii pe care i-i datora lui Mosconi. Spera că Jeffrey nu se va băga în belele şi mai mari.

— Nu vreau decât să-ţi pun câteva întrebări despre locul unde s-ar putea afla soţul dumitale, zise Devlin când Carol pară că nu vrea să mai răspundă. Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Dacă nu-l găsesc, Mosconi o să apeleze la nişte indivizi dubioşi. Soţul dumitale s-ar putea s-o păţească. Dacă eu sunt primul care dau de el, poate reuşim să rezolvăm toată povestea înainte de a se pierde garanţia.

Carol nu-şi dăduse seama că Jeffrey era în situaţia de a pierde banii de garanţie. Poate c-ar trebui să-şi schimbe părerea în legătură cu discuţia cu individul O'Shea.

În afară de încuietoarea obişnuită şi un zăvor, uşa din faţă avea un lanţ pe care Carol şi Jeffrey nu-l foloseau niciodată. Carol înfipse capătul lanţului în făgaş, apoi trase zăvorul şi deschise uşa. Cu lanţul de siguranţă fixat, uşa se deschise vreo şapte centimetri.

Carol tocmai se pregătea să-i repete lui Devlin că nu avea idee unde se afla Jeffrey, dar nu apucă să caşte gura. Până să se dezmeticească, uşa se dădu de perete cu un trosnet puternic de lemn rupt, lăsând o bucată smulsă din canat atîmînd de lanţ.

Prima reacţie a lui Carol fu să o ia la goană, dar Devlin o apucă de braţ şi o smuci în sus. Zâmbea la ea, râdea chiar.

— N-ai dreptul să intri în casa mea! Ţipă Carol la el. Spera că tonul ei să sune autoritar, deşi era speriată.

Încercă în van să-şi smulgă braţul din strânsoarea lui Devlin.

— Nu, zău? I-o întoarse Devlin, prefăcându-se mirat. Dar se pare că am intrat deja. Pe lângă asta, e şi casa doctorului şi sunt curios să aflu dacă afurisitul nu s-a strecurat din nou aici după ce m-a înţepat în fund cu nu ştiu ce otravă de suliţe. Trebuie să spun că m-am cam săturat de soţul dumitale.

„Nu eşti singurul", ar fi vrut să spună Carol, dar se abţinu, în loc de asta spuse:

— Nu-i aici!

— Aşa să fie? Zise Devlin. Hai să aruncăm amândoi o privire primprejur.

— Afară! Urlă Carol, încercând să opună rezistenţă. Dar asta nu servi la nimic. Devlin o ţinea strâns de încheietura mâinii, în timp ce o târa din cameră în cameră, tot scotocind cu privirea să vadă vreun semn al trecerii lui Jeffrey pe acolo.

Carol se tot zbătea să-şi elibereze braţul. Înainte ca Devlin să o tragă la etaj, o smuci brusc de braţ.

— N-ai de gând să te potoleşti? Ţipă el. Ştii că dacă tăinuieşti sau ajuţi un infractor condamnat care n-a achitat cauţiunea e şi asta tot o infracţiune? Dacă doctoru'-i aici, e mai bine pentru dumneata să-l găsesc eu, nu poliţia.

— Nu-i aici, îi răspunse Carol. Nu ştiu unde este şi, ca să fiu sinceră, nu-mi pasă!

— Ahaaa, zise Devlin, suprins de această ultimă remarcă. Strânsoarea lui slăbi.

— Avem de-a face cu o mică neînţelegere casnică?

Carol profită de mirarea sinceră a lui Devlin ca să-şi elibereze braţul. Fără să piardă o clipă, îl plesni peste faţă.

Un moment, Devlin rămase încremenit. Apoi scoase un hohot de râs, în timp ce o apuca din nou de braţ.

— Ţâfnoasa mică! Exclamă el. Eşti exact ca bărbat-tu. Bine-ar fi dac-aş putea să te cred. Acum fii drăguţă şi condu-mă sus.

Carol scoase un ţipăt de groază, în timp ce Devlin o trase rapid sus pe scări. Mergea atât de repede, încât ea abia reuşea să se ţină după el şi se împiedică de trepte, zgâriindu-şi fluierul piciorului.

Făcură un tur rapid al etajului. Aruncând o privire în dormitor unde era un mare balamuc, cu haine murdare aruncate peste tot, şi în debaraua pe a cărei podea se vedea o învălmăşeală haotică de pantofi, Devlin spuse:

— Nu prea eşti gospodină, ce zici?

Faptul că se aflau în dormitor o îngrozea pe Carol, care nu era sigură de adevăratele intenţii ale lui Devlin. Încercă să-şi păstreze sângele rece. Trebuia să inventeze ceva înainte ca porcul ăsta să se repeadă asupra ei.

Dar era clar că pe Devlin nu-l interesa Carol. O trase pe scara pliantă în pod, apoi cu două etaje mai jos în subsol. Se părea că Jeffrey nu era şi nici nu fusese acolo., Satisfăcut, o conduse pe Carol în bucătărie şi-şi îndreptă privirea

spre frigider.

— Deci nu m-ai minţit. Acum o să-ţi dau drumul, dar te rog să te porţi cum trebuie. Ai înţeles? Carol îi aruncă o privire furioasă: Doamnă Rhodes, ai înţeles?

Carol aprobă din cap. Devlin îi eliberă braţul.

— Ei, acum cred c-o să mai zăbovesc pe-aici, poate suna doctorul său vine să-şi ia lenjerie de schimb.

— Te rog să pleci, îi răspunse Carol furioasă. Pleacă sau chem poliţia.

— Nu poţi să chemi poliţia, îi răspunse Devlin simplu, de parcă ştia ceva ce nu ştia Carol.

— Şi de ce nu? Îl întrebă Carol, indignată.

— Fiindcă n-o să te las eu, îi răspunse Devlin. Râse cu râsul său răguşit şi începu să tuşească. Când se potoli, adăuga: Nu-mi place să-ţi spun asta, dar poliţia nu prea se sinchiseşte de Jeffrey Rhodes în momentul de faţă. În plus, eu sunt omul care lucrează pentru lege şi ordine. Jeffrey şi-a pierdut drepturile când s-a emis condamnarea.

— Jeffrey a fost condamnat, dar eu, nu, zise Carol.

— O simplă chichiţă tehnică, răspunse Devlin, fluturând din mină. Dar, hai să vorbim despre ceva mai important. Ce ai de mâncare?

Jeffrey luă tramvaiul spre Cleveland Circle, apoi merse pe jos pe bulevardul Chestnut Hill, înainte de a-şi croi drum prin străzile pitoreşti de cartier, către casa lui Kelly. În bucătarii se aprindeau lumini, câinii lătrau şi copiii se jucau pe afară. Era o zonă ca în ilustraţii, cu maşini de familie Ford Taurus staţionate în faţa unor uşi de garaj proaspăt vopsite. Soarele coborâse până la orizont. Era aproape întuneric.

În clipa în care Jeffrey se hotărâse să se ducă la Kelly, tot ce-şi dorise fusese să ajungă acolo. Dar acum, când se apropia de strada ei, se simţi iar cuprins de nehotărâre. Nu-i fusese niciodată greu să ia decizii. Se hotărâse să-şi facă o carieră medicală de când era în primele clase de liceu. Când venise vremea să cumpere o casă, intrase, pur şi simplu, pe uşa din faţă a casei din Marblehead şi spusese: „Pe asta o vreau!" Nu era obişnuit să fie sfâşiat de îndoieli. Când reuşi, în sfârşit, să străbată aleea până la uşa ei de la intrare şi să apese pe sonerie, aproape că-şi dorea ca ea să nu fie acasă să-i răspundă.

— Jeffrey! Exclamă Kelly, deschizând uşa. Asta-i ziua surprizelor. Intră! Jeffrey trecu pragul şi îşi dădu imediat seama cât de uşurat se simţea că o găsise acasă. Hai să-ţi iau jacheta, zise ea. Îl ajuta să se dezbrace şi-l întrebă ce se întâmplase cu ochelarii lui.

Jeffrey ridică o mâna să-şi pipăie faţa. Abia acum îşi dădea seama că-i pierduse. Probabil că-i săriseră de pe nas când se repezise să iasă din camera de hotel.

— Nu pot să spun că nu mă bucur că te văd, fiindcă mă bucur. Dar ce

cauţi aici?

Îl conduse spre camera de zi.

— Din păcate mă aştepta cineva când m-am întors în camera mea de la hotel, zise el, mergând în urma ei.

— Ah, Doamne! Povesteşte-mi tot!

Şi de data asta, Jeffrey îi povesti totul lui Kelly. Îi relată întregul episod cu Devlin la Hotelul Essex, fără să uite focurile de armă şi injectarea de succinilcolină.

În ciuda consternării ei, Kelly nu-şi putu stăpâni un hohot de râs.

— Numai un anestezist se putea gândi să-i injecteze succinilcolină unui vânător de recompense.

— Nu-i nimic de râs în asta, zise Jeffrey, abătut. Adevărata problemă este că lucrurile s-au complicat. Şi riscurile au devenit mai mari. Mai ales, dacă Devlin pune iar mâna pe mine. M-am frământat mult până m-am hotărât să vin aici. Cred că trebuie să cântăreşti mai bine oferta ta de ajutor.

— Prostii! îi răspunse Kelly. De fapt, după ce ai plecat astăzi de la spital, îmi venea să-mi dau pumni în cap că nu te-am invitat să stai aici.

Jeffrey se uită atent la ea. Sinceritatea ei era dezarmantă. Era clar îngrijorată.

— Individul ăsta, Devlin, a tras în mine, repetă Jeffrey. De două ori. Cu gloanţe adevărate, şi râdea de parcă s-ar fi distrat la o vânătoare de curcani. Aş vrea să fiu sigur că ai înţeles la ce riscuri te expui.

Kelly îl privi drept în ochi.

— Înţeleg perfect, răspunse ea. Şi mai înţeleg şi altceva: că eu am o cameră de oaspeţi, iar tu ai nevoie de un loc unde să stai. De fapt, m-aş simţi ofensată, dacă nu mi-ai lua oferta în serios. Ei, ne-am înţeles?

— Da, ne-am înţeles, răspunse Jeffrey, stăpânindu-şi un zâmbet.

— Foarte bine! Acum că am pus la punct treaba asta, hai să-ţi fac ceva de mâncare. Pot să jur că n-ai mâncat nimic toată ziua.

— Da' de unde, îi răspunse Jeffrey. Am mâncat un măr şi o banană.

— Ce-ai zice de nişte spaghete? Îl întrebă Kelly. Sunt gata într-o jumătate de oră.

— Asta ar fi grozav.

Kelly plecă în bucătărie. În câteva minute nişte ceapă tăiată împreună cu puţin usturoi erau deja puse la călit într-o tigaie veche.

— După ce-am scăpat de Devlin, nu m-am întors în camera mea de hotel, îi spuse Jeffrey. Se aplecase peste spătarul canapelei ca să poată urmări mişcările lui Kelly în bucătărie.

— Speram şi eu că nu, zise ea, scoţând nişte carne tocată de vacă din frigider.

— Am pomenit de asta, fiindcă mă tem că am pierdut însemnările lui Chris... cele pe care le-am împrumutat.

— Nici o problemă, răspunse Kelly. Ţi-am spus că aveam, oricum, de gând să scap de ele. M-ai scutit de efort.

— Totuşi, îmi pare rău.

Kelly începu să deschidă o conservă de roşii italieneşti descojite cu un instrument electric. Peste huruitul motorului, spuse:

— Apropo, am uitat să-ţi spun. Am vorbit cu Charlotte Henning de la Valley Hospital. Mi-au spus că ei se aprovizionează cu Marcaină de la Ridgeway Pharmaceuticals.

Lui Jeffrey îi căzu falca.

— De la Ridgeway?

— Exact, răspunse Kelly, în timp ce adăuga carnea tocată de vacă peste ceapă şi usturoi. Mi-a spus că Ridgeway a fost furnizorul lor de când Marcaină a intrat în uz.

Jeffrey se răsuci pe canapea şi-şi îndreptă privirile spre fereastră şi spre grădina întunecată de-afară. Era uimit. Ideea că Marcaină de la Memorial şi de la Valley venea de la acelaşi producător farmaceutic era de maximă importanţă pentru teoria lui privind contaminantul. Dacă Marcaină folosită la operaţiile lui Noble şi Owen ar fi venit de la furnizori diferiţi, nu se putea dovedi că provenise din acelaşi stoc comercial.

Nedându-şi seama de efectul informaţiei sale asupra lui Jeffrey, Kelly adăugă roşiile şi nişte pastă de tomate la amestecul de carne de vacă, ceapă şi usturoi. Presără puţin oregano, amestecă şi micşoră flacăra ca să fiarbă totul mocnit. Luă o oală mare, o umplu cu apă şi o puse la fiert pe maşina de gătit.

Jeffrey veni lângă ea în bucătărie.

Kelly simţi că nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat? Jeffrey oftă:

— Dacă spitalul Valley foloseşte produsele Ridgeway, atunci ideea unui contaminant e în aer. Marcaină se livrează în conteinere de sticlă sigilate, aşa că un contaminant ar trebui introdus în timpul producţiei.

Kelly îşi şterse mâinile cu un prosop.

— Nu s-ar fi putut adăuga contaminantul mai târziu?

— Mă îndoiesc.

— Dar după deschiderea fiolei? Sugeră Kelly.

— Nu, răspunse Jeffrey, hotărât. Eu îmi deschid fiolele singur şi extrag conţinutul imediat. Sunt sigur că şi Chris făcea acelaşi lucru.

— Ei, trebuie să existe o metodă, zise Kelly. Nu renunţa atât de repede. Aşa a făcut, probabil, şi Chris.

— Ca să introduci un contaminant într-una dintre fiole ar însemna să străpungi sticla, spuse Jeffrey, aproape enervat. Aşa ceva nu se poate face. Cu capsulele da, cu fiolele de sticlă, nu. Dar, chiar în clipa când spuse asta, Jeffrey începu să se îndoiască. Îşi aminti de laboratorul de chimie din colegiu când i se ceruse să facă pipete folosind o lampă Bunsen şi tuburi de sticlă. Îşi amintea

aspectul de caramea al sticlei topite şi cum aştepta până se făcea roşie ca focul înainte de a o modela într-un cilindru subţire. Ai nişte seringi pe-aici? Întrebă el.

— Am încă trusa medicală a lui Chris. Să ţi-o aduc?

Jeffrey dădu din cap că da, pe urmă se apropie de maşina de gătit şi aprinse unul dintre ochiurile din faţă, de lângă sosul de spaghete care fierbea încet. Sigur că flacăra va fi destul de puternică. După ce Kelly se întoarse cu trusa lui Chris, scoase din ea câteva seringi şi vreo două fiole de bicarbonat.

Încălzi acul seringii până când metalul se înfierbântă destul ca să se înroşească. Îl scoase din foc şi, cu mişcări rapide, încercă să pătrundă sticla cu el. Nu reuşi. Apoi, hotărî să încingă sticla şi să folosească un ac neîncălzit, dar nici aşa nu merse. În continuare, încercă să încălzească atât acul, cât şi sticla şi acul pătrunse uşor.

Jeffrey trase acul din fiolă şi privi cu atenţie sticla. Suprafaţa ei, care fusese înainte netedă devenise neregulată şi rămăsese o mică gaură acolo unde fusese înfipt acul. Când puse iar fiola deasupra flăcării, sticlă se înmuie din nou, dar, când încercă s-o învârtească, sticla înmuiată se deformă şi mai mult şi tot ce reuşi fu să se ardă şi să distrugă complet capătul fiolei.

— Ce părere ai? Întrebă Kelly, uitându-se peste umărul lui ca să vadă şi ea.

— Cred că ai dreptate, zise Jeffrey, din nou plin de speranţă. N-ar fi imposibil. Dar, nu-i deloc uşor. Deşi eu n-am făcut mare lucru cu fiola asta, dovedeşte ce se poate face cu ea. O flacără mai puternică s-ar putea să ajute sau una care poate fi direcţionată mai bine.

Kelly îi aduse lui Jeffrey o bucăţică de gheaţă şi o înveli într-un prosop ca să şi-o pună pe degetul ars.

— La ce fel de contaminant te gândeşti? Îl întreba ea.

— Nu ştiu exact, recunoscu Jeffrey, dar mă gândesc la un gen de toxină. Orice ar fi, ar trebui să-şi facă efectul într-o concentraţie foarte mică. Şi, în plus, judecând după ceea ce scria Chris, ar trebui să afecteze celulele nervoase, fără să afecteze rinichii sau ficatul. Asta exclude multe dintre otrăvurile obişnuite. Poate c-am să ştiu mai mult când pun mâna pe raportul autopsiei lui Patty Owen. M-ar interesa foarte mult să văd indicele toxicologic. L-am văzut în grabă în timpul cercetărilor pentru ambele procese şi-mi amintesc că era negativ, în afară de o urmă de Marcaină. Dar nu l-am examinat cu atenţie. În momentul acela nu părea important.

Apa clocotea cu furie în oală şi Kelly arunca pastele înăuntru. Se întoarse să se uite la Jeffrey.

— Dacă aşa a pătruns toxina în Marcaină, zise ea, arătând spre fiola şi seringa pe care Jeffrey le pusese pe masă, înseamnă că există cineva care falsifică Marcaină, dinadins, ca să otrăvească pacienţii.

— Să-i omoare, zise Jeffrey.

— Dumnezeule! Exclamă Kelly. Întreaga grozăvie începea să i se dezvăluie. De ce? Întrebă ea, scuturată de un fior. De ce ar face cineva aşa ceva?

Jeffrey ridica din umeri.

— Asta-i o întrebare la care nu ştiu să răspund. N-ar fi prima oară când cineva a falsificat un medicament sau i-a anulat, cu bună ştiinţă, efectul. Cine poate spune care e motivul? Adu-ţi aminte de ucigaşul care folosea Tylenol. Şi de acel doctor X din New Jersey, care a omorât pacienţi cu supradoze de succinilcolină.

— Şi acum, asta! Kelly era vizibil tulburată. Idea unui smintit care bântuia prin spitalele din Boston depăşea orice închipuire. Dacă tu crezi că aşa ceva se poate întâmpla, zise ea, n-ar trebui să ne adresăm poliţiei?

— Bine-ar fi dac-am putea, îi răspunse Jeffrey. Dar nu putem, din două motive. Înainte de toate, sunt un criminal condamnat şi un evadat. Dar, chiar dacă n-aş fi, trebuie să recunoaştem că n-avem nici cea mai mică dovadă. Dacă se duce cineva la poliţie cu o asemenea informaţie, mă îndoiesc profund că se va face ceva. Avem nevoie, cât de cât, de probe înainte de a ne adresa poliţiei.

— Dar trebuie să-l oprim pe omul ăsta!

— De acord, îi răspunse Jeffrey. Înainte de a mai muri nişte oameni şi de a mai fi condamnaţi nişte docotori.

Kelly rosti următoarele cuvinte atât de încet, încât Jeffrey abia le auzi.

— Înainte de a se mai sinucide cineva.

Ochii i se umplură de lacrimi. Ca să-şi stăpânească emoţiile, Kelly se întoarse la pastele care fierbeau. Pescui nişte spaghete şi le aruncă pe suprafaţa dulapului de farfurii. Rămase lipită acolo. Ştergându-şi lacrimile, zise:

— Hai la masă!

— Te sun eu imediat ce se termină procedura, spuse Karen Hodges, adresându-se mamei sale.

Vorbea la telefon de aproape o oră şi începuse să se cam enerveze. Avea impresia că mama ei trebuia s-o consoleze pe ea, nu invers.

— Eşti sigură că doctorul ăsta e bun? Întrebă doamna Hodges.

Karen îşi dădu ochii peste cap spre colega ei de cameră, Marcia Ginsburg, care îi zâmbi, plină de înţelegere. Marcia ştia foarte bine prin ce trecea Karen. Telefoanele mamei ei erau la fel de sâcâitoare. Tot timpul îi atrăgea atenţia fiicei ei în legătură cu bărbaţii, SIDA, drogurile şi kilogramele în plus.

— E foarte bun, mamă, spuse Karen fără să mai facă efortul să-şi ascundă exasperarea.

— Mai spune-mi o dată cum l-ai găsit, întrebă doamna Hodges.

— Mamă, ţi-am spus de un milion de ori!

— Bine, bine, spuse doamna Hodges. Ai grijă să mă suni imediat ce poţi,

auzi?

Ştia că fiica ei era plictisită, dar nu-şi putea înfrânge îngrijorarea. Îi sugerase soţului ei să ia un avion spre Boston ca să fie cu Karen când se va interna pentru laparoscopie, dar dl Hodges spusese că nu putea să plece de la serviciu. În afară de asta, spusese el, o laparoscopie nu era decât o procedură de diagnostic, nu „chiar o operaţie".

— Ba-i chiar o operaţie dacă-i vorba despre fetiţa mea, răspunsese doamna Hodges.

Dar, până la urmă, ea şi domnul Hodges au rămas la Chicago.

— Te sun imediat ce pot, spuse Karen.

— Spune-mi ce fel de anestezie o să-ţi facă? Întrebă doamna Hodges, sperând s-o oprească pe fiica ei să închidă telefonul.

— Epidurală, îi răspunse Karen.

— Dictează pe litere. Karen dictă pe litere. Asta nu se foloseşte la naşteri?

— Ba da, răspunse Karen. Dar şi pentru proceduri ca laparoscopia, când nu e sigur cât va dura. Doctorul nu ştie ce va descoperi. S-ar putea să dureze ceva timp şi nu vrea să fiu inconştientă. Haide, mamă, ai trecut prin asta şi cu Cheryl.

Cheryl era sora mai mare a lui Karen şi avusese şi ea probleme cu o endometrită.

— Nu faci un avort, nu-i aşa? O întrebă doamna Hodges.

— Mamă, acum trebuie să închid, îi răspunse Karen.

Ultima întrebare o dăduse peste cap. După toată discuţia asta, mama ei credea că o minţise. Era ridicol!

— Sună-mă! Reuşi să spună doamna Hodges înainte să audă cum Karen închidea telefonul.

Karen întoarse capul spre Marcia şi cele două femei se priviră o clipă, după care izbucniră în râs.

— Astea-s mamele! Zise Karen.

— O specie unică, răspunse Marcia.

— Parcă nu-i vine să creadă că am douăzeci şi trei de ani şi că am terminat colegiul, zise Karen. Peste trei ani, când termin facultatea de drept, mă întreb dacă mă va trata la fel.

— N-am nici o îndoială, zise Marcia.

Karen absolvise Colegiul Simmons cu un an în urmă şi lucra acum ca secretară pentru un avocat specializat în divorţuri, îndrăzneţ şi de succes, pe numele de Gerald McLellan. McLellan îi devenise mai mult mentor decât şef. Dându-şi seama de inteligenţa ei, o convinsese să se înscrie la facultatea de drept. Era programată să înceapă la Boston Coledge în toamnă.

Deşi Karen avea o sănătate de fier, suferea de endometritoză din pubertate. În ultimul an, problema se înrăutăţise, în cele din urmă, medicul ei o

programase pentru laparoscopie ca să se hotărască asupra tratamentului.

— Nu ai idee ce fericită sunt că vii tu cu mine, nu mamă, zise Karen. M-ar fi înnebunit!

— E plăcerea mea, răspunse Marcia.

Aranjase să-şi ia o zi liberă de la Banca Boston unde lucra, ca s-o însoţească pe Karen la intervenţia de a doua zi şi, apoi, s-o conducă acasă, dacă nu se dovedea că pacientă trebuie să petreacă noaptea la spital. Dar medicul lui Karen credea că nu se va întâmpla aşa.

— Sunt un pic îngrijorată că mă duc acolo mâine, recunoscu Karen. În afară de o vizită la urgenţă, după ce căzuse de pe bicicletă, când avea zece ani, nu fusese niciodată la spital.

— Va fi o bagatelă, o asigură Marcia. Şi eu mi-am făcut griji înaintea operaţiei mele de apendicită, dar a fost un fleac. Zău că da.

— Nu mi-am făcut niciodată anestezie, zise Karen. Ce mă fac dacă n-are nici un efect şi simt totul?

— Nu ţi s-a făcut niciodată o injecţie la dentist?

— Nu, răspunse Karen, scuturând din cap. N-am avut niciodată o carie.

Trent Harding scoase geamul de la dulapul de lângă frigider şi înlătură fundul fals. Băgă mâna înăuntru şi scoase pistolul de 45 mm pe care-l lăsă să i se odihnească în palmă. Ţinea mult la arma asta. Pe tavă se vedea o urmă vagă de ulei, de când îl folosise data trecută. Luă un şerveţel de hârtie şi-l lustrui cu gesturi tandre.

Băgă iar mâna în ascunzătoare şi scoase încărcătorul. Ţinând arma în mâna stânga, vâri gloanţele în încărcător. Pe urmă închise pistolul cu un păcănit. Treaba asta îl umplu de ceva asemănător cu plăcerea senzuală.

Cântărind din nou arma, o simţi altfel, acum când era încărcată. Ţinând-o în felul în care o ţinea Crockett în *Miami Vice,* ţinti prin uşa bucătăriei afişul cu motocicleta Harley-Davidson care atârna de peretele camerei de zi. O clipă se gândi ce-ar fi dacă şi-ar descărca pistolul în propriul apartament. Dar îşi spuse Că nu merita să rişte. Un pistol de 45 mm făcea un zgomot al dracului de mare. N-ar fi vrut că vecinii să cheme poliţia.

Puse arma pe masă şi se întoarse la ascunzătoarea lui secretă. Băgă mâna înăuntru şi scoase fiola mică plină de lichid galben. O scutură şi o privi în lumină. Nici dacă-l băteai n-ar fi putut spune cum scoteau lichidul ăsta din piele de broască. O cumpărase de la un traficant de droguri columbian la Miami. Licoarea era grozavă. Se dovedise tot atât de bună, pe cât promisese individul că va fi.

Cu o seringă de 5 centimetri cubi, Trent extrase un pic de fluid, după care îl dilua cu apă distilată. În împrejurările de faţă, n-avea idee cât trebuia să folosească. N-avea nici o experienţă pe care se putea baza pentru ce avea, acum, de gând să facă.

Trent puse fiola la loc în ascunzătoare, pe urmă fixă placajul şi geamul. Puse căpăcelul acului de la seringă cu toxina diluata şi o băgă în buzunar. Apoi, îşi vârî pistolul în curea, simţindu-i ţeava rece la spate.

Trent se îndreptă spre dulapul din faţă; îşi scoase jacheta Levi şi şi-o puse pe el. Apoi, se uită în oglinda de la baie să se asigure că arma nu se vedea. Jacheta era în aşa fel croită, încât nu se observa nici o umflătură.

Nu-i convenea să-şi piardă locul de parcare de pe Beacon Hill, ştiind că o să aibă multă bătaie de cap să-şi găsească altul la întoarcere, dar avea de ales? Parcurse distanţa până la spitalul St. Joe într-un sfert din timpul care i-ar fi trebuit ca să ajungă acolo cu mijloacele de transport în comun. Mai era ceva care-l enerva în legătură cu medicii. Ei ocupau parcarea spitalului în timpul zilei. Infirmierii nu erau acceptaţi decât dacă erau supraveghetori sau dacă lucrau în tura de seară sau de noapte.

Trent îşi parcă maşina în spaţiul public, dar alese un loc aproape de parcarea salariaţilor. Îşi încuie maşina şi intră în spital. Una dintre doamnele voluntare îl întrebă dacă-l putea ajuta cu ceva, dar el îi spuse că nu, n-avea nici o problemă. Cumpără un *Globe* de la magazinul spitalului şi se aşeză într-un colţ. Venise devreme, fiindcă nu voia să rişte nimic. Ţinea să fie acolo când Gail Shaffer pleca de la lucru.

Devlin râgâi. Berea avea, uneori, efectul ăsta asupra lui. Îi aruncă o privire lui Carol care se uită la el dezgustată. Stătea faţă în faţă cu el în camera de zi, răsfoind nişte reviste, dând paginile cu gesturi furioase. Era limpede că era iritată.

Devlin îşi îndreptă iar atenţia spre jocul echipei Red Sox, pe care-l găsea relaxant. Dacă ar fi câştigat, s-ar fi enervat de teamă să n-o dea în bară. Dar i-au făcut un serviciu, rămânând în urmă de şase etape. Era cât se poate de clar că o să piardă o nouă partidă.

Măcar mâncase bine. Cotletele de viţel şi salată bătuseră recordul. Tot aşa şi cele patru beri. N-auzise niciodată de Kronenbourg, înainte de a vizita familia Rhodes. Nu era rea, deşi el ar fi preferat totuşi nişte Bud.

Doctoral nu-şi făcuse apariţia şi nici nu sunase. Deşi Devlin se alesese cu o masă bună cât stătuse de pază, fusese nevoit s-o suporte pe Carol. După o seară alături de ea, înţelegea de ce doctorul nu avea chef să vină acasă.

Devlin se lăsă mai adânc în canapeaua confortabilă din faţa televizorului. Îşi scoase cizmele de cow-boy şi-şi proptise picioarele în ciorapi de unul dintre scaunele de bucătărie cu spătar drept. Oftă. Era cu mult mai bine decât să stea de pază la el în maşină, chiar dacă echipa Sox pierdea. Devlin clipi din ochi. Timp de o secundă simţise că se cufunda în somn.

Lui Carol nu-i venea să creadă că aşa îşi petrecea una dintre ultimele ei nopţi la Boston: stând în compania unui bătăuş nenorocit care ţinea să ştie pe unde bântuia Jeffrey. N-ar fi fost momentul acum să-i întoarcă spatele viitorului

ei fost soţ. Poate că i-ar plăcea să-l mai vadă o dată, doar aşa că să-i spună ce părere avea despre el.

Carol îl urmărise pe Devlin cu coada ochiului. O clipă i se păruse că adormise. Dar, pe urmă, se ridicase din nou să-şi mai ia o bere. Curând însă îşi reluă aceeaşi poziţie, aproape orizontală, cu ochii cât pe ce să i se închidă.

În fine, în timpul unei reclame, lui Devlin îi căzu capul în piept. Sticla de bere pe care o ţinea în mână se aplecă şi o parte din conţinut se vărsă pe covorul de pe podea. Respiraţia i se prefăcu în sforăit. Adormise buştean.

Carol rămase pe loc, cu revistă în mină, neîndrăznind să întoarcă pagina, de teamă să nu-l trezească pe Devlin. Deodată, se auziră urale din televizor, când unul dintre jucători înscrise un punct. Carol tresări, zicându-şi că zgomotul îl va trezi, cu siguranţă, pe Devlin, dar el nu făcu altceva decât să-şi înteţească sforăitul.

Carol se ridică încet de pe scaun. Puse revista pe televizor.

Respirând uşor, dar adânc, trecu pe lângă Devlin în vârful picioarelor, intră în bucătărie şi o porni în sus pe scări. În clipa când intră în dormitorul ei, închise uşa, o încuie şi ridică receptorul telefonului. Fără nici o şovăiala, formă numărul 911 şi-i spuse operatoarei că îi intrase un nepoftit în casa şi ceru să vină poliţia imediat. Cu voce calmă, îşi dădu adresa. Dacă Jeffrey îşi aranja problemele în felul lui, ştia şi ea cum să şi le aranjeze pe ale ei. Operatoarea o asigură că poliţia era pe drum.

Între timp, Carol intră în baie. Ca să fie mai sigură, încuie uşa. Coborî capacul toaletei şi se aşeză să aştepte. În mai puţin de zece minute, se auzi soneria de la intrare. Abia atunci ieşi Carol din baie, traversă dormitorul şi ascultă la uşă. Auzi uşa din faţă deschizându-se, apoi murmur de voci.

Ieşind din dormitor, Carol se duse în capul scărilor. Jos, se auzea o conversaţie, apoi, spre uimirea ei, râsete.

Porni în jos pe scări. În holul de la intrare, doi poliţişti în uniformă se amuzau de ceva, apoi îl băteau pe Devlin pe spate, de parc-ar fi fost prieteni la toartă.

— Scuzaţi-mă! Zise Carol cu voce ridicată de pe ultima treaptă a scării.

Cei trei bărbaţi îşi ridicară privirile spre ea.

— Carol, dragă, zise Devlin, pare-se că s-a făcut un fel de încurcătură. Cineva a chemat poliţia în legătură cu un intrus.

— Eu am chemat poliţia, spuse Carol. Arată cu degetul spre Devlin: El e intrusul.

— Eu? Exclamă Devlin cu mirare exagerată. Îşi îndreptă atenţia spre cei doi poliţişti.

— Asta-i bună de pus într-un roman! Eu eram în camera de zi şi mă luase somnul în faţa televizorului. Aşa face un intrus? De fapt, Carol, pe care o vedeţi aici, tocmai mi-a pregătit o masă grozavă. M-a invitat...

— Nici vorbă să-l invit, răcni Carol.

— Dacă vreţi să vă duceţi în bucătărie, băieţi, o să vedeţi farfuriile murdare rămase de la masa noastră romantică. Cred că am cam dezamăgit-o, fiindcă m-a furat somnul...

Cei doi poliţişti zâmbiră fără să vrea.

— M-a silit să-i fac de mâncare, bufni Carol. Devlin părea sincer jignit. Plină de indignare, Carol străbătu holul şi puse mâna pe lanţul cu bucata de canat de uşă agăţată de el: Ce ziceţi de asta? L-am invitat eu pe porcul ăsta aici?

— N-am idee cum s-a rupt uşa asta, zise Devlin. Eu n-am absolut nici o legătură cu ea. Îşi dădu ochii peste cap ca să-l observe poliţiştii. Dar, Harold, Willy, dacă domniţa vrea să plec, o să plec. De fapt, putea foarte bine să mă roage să plec. Nu-mi place să mă aflu acolo unde nu sunt dorit.

— Willy, ce-ar fi să-l iei pe domnul O'Shea cu tine afară o clipă? Zise cel mai în vârstă dintre poliţişti. Vreau să schimb o vorbă cu doamna Rhodes.

Devlin trebui să se întoarcă în camera de zi să-şi ia cizmele. După ce şi le trase în picioare, el şi Willy ieşiră afară şi se opriră lângă maşina poliţiei.

— Aşa-s femeile! Zise Devlin, aplecând capul spre casa familiei Rhodes. Nişte belele! N-ai o clipă de linişte din cauza lor!

— Aoleu, asta-i o adevărată bombă, zise Harold, ieşind din casă şi alăturându-se celorlalţi. Devlin, ce dracu' ai făcut de-ai întărîtat-o aşa?

Devlin ridică din umeri.

— Poate c-am jignit-o. De unde să ştiu eu că o să se ofenseze aşa c-am adormit? Eu nu vreau altceva decât să-l găsesc pe bărbat-su, dacă se poate înainte de a se pierde garanţia.

— Ei, am reuşit s-o potolesc, zise Harold. Dar, te rog, fii mai prudent şi nu mai sparge ceva.

— Prudent? Doamne, ăsta-i chiar numele meu! Exclamă Devlin, râzând.

Harold continuă discuţia, întrebându-l pe Devlin ce mai ştia despre un alt poliţist din Boston care fusese mătrăşit din serviciu o dată cu el în scandalul de luare de mită. Devlin îi spuse că, ultima oară când auzise de el, i se spusese că se mutase în Florida şi lucra ca detectiv particular în zona Miami.

În cele din urmă, îşi strânseră mâinile, se suiră în maşini şi porniră. Când ajunseră la West Shore Drive, poliţiştii o luară spre stânga, iar Devlin spre dreapta. Dar Devlin nu merse mult. Se întoarse şi, în curând, trecu iar pe lângă casa familiei Rhodes. Parcă într-un loc de unde putea ţine casa sub observaţie. De vreme ce Jeffrey nu apăruse şi nici nu sunase, trebuia, din păcate, să îl reangajeze pe tipul pe care-l pusese s-o urmărească pe Carol. Dar, după seara asta nu mai era atât de convins că înainte că doamna Rhodes îl va duce la Jeffrey. Aluzia lui Mosconi cum că nu erau chiar ca nişte porumbei, la care se adăugase purtarea lui Carol şi unele remarce făcute ici-colo, îl făcură pe Devlin să caute o nouă idee pentru a-l localiza pe Jeffrey. Reuşise să instaleze un microfon secret în telefonul lui Carol, în timp ce ea pregătea masa. Dacă Jeffrey

suna, până la urmă o să afle şi el.

În timp ce-şi rotea privirea prin camera de oaspeţi a lui Kelly, Jeffrey se hotărî să-şi lase geanta de sibir sub pat. Se gândea că va sta la fel de bine acolo ca în oricare alt loc. Decise să nu-i spună lui Kelly despre bani, ca să n-o îngrijoreze şi mai mult.

Ieşind din camera de oaspeţi, Jeffrey o găsi pe Kelly în dormitorul ei, proptită în pat cu un roman în mina. Uşa era crăpată, ca şi cum se aştepta ca el să-i spună la revedere la plecare. Purta o pijama de bumbac roz cu un paspoal verde-închis. Încolăcite în pat lângă ea erau două pisici, una siameză, cealaltă o mită tărcată maro-roşcat.

— Ah, ce imagine domestică! Zise Jeffrey. Se uită prin cameră. Era minunat de feminină, cu tapete franţuzeşti în stil rustic şi draperii asortate. Era uşor de observat că îşi bătuse cineva capul cu toate detaliile. Nu se vedeau pe nicăieri haine şi Jeffrey nu se putu abţine să nu compare această scenă cu haosul din camera lui Carol.

— Tocmai mă gândeam să vin la tine să mă asigur că eşti treaz, zise Kelly. Cred că mîine-dimineaţă n-o să ne întâlnim. Eu trebuie să plec de acasă la şase şi patruzeci şi cinci. O să pun cheia uşii de la intrare în lampa suspendată.

— Nu te-ai răzgândit în legătură cu prezenţa mea aici? Kelly se încruntă, prefăcându-se supărată.

— Credeam că am stabilit asta. Ţin neapărat să stai aici. Am impresia că suntem uniţi în ceea ce se întâmpla acum. Mai ales cu diavolul ăla pe urmele tale.

Jeffrey păşi în cameră şi se apropie de marginea patului. Pisica siameză îşi saltă capul şi scuipă.

— Hai, Samson, nu fi gelos, îl certă Kelly. Nu-i obişnuit să vadă un bărbat în casă, îi spuse ea lui Jeffrey.

— Ce mai e şi cu creaturile astea? Întrebă Jeffrey. Cum de nu le-am văzut până acum?

— El e Samson, zise Kelly, arătând spre siamez. Bântuie pe afară mai tot timpul, terorizând cartierul. Ea e Dalila. După cum se vede, e însărcinată. Doarme toată ziua în cămara.

— Sunt soţ şi soţie? Întreba Jeffrey.

Kelly râse în felul ei caracteristic. Jeffrey zâmbi. Nu credea că mica lui glumă era aşa de amuzantă, dar veselia lui Kelly era molipsitoare.

Jeffrey îşi drese vocea.

— Kelly, începu el, nu ştiu cum să-ţi spun, dar nu poţi să-ţi închipui cât de mult preţuiesc prietenia şi ospitalitatea ta. N-am cuvinte să-ţi mulţumesc. Kelly se uită la Dalila şi o mângâie drăgăstos. Lui Jeffrey i se păru că ea se înroşise, dar era greu să-ţi dai seama în lumina aceea. Am vrut doar să ştii asta, adaugă

Jeffrey. Apoi, schimbând vorba, zise: Deci mai vorbim mâine.

— Fii atent, îi porunci Kelly. Şi noroc! Dacă ai vreo problemă, sună-mă. Nu contează la ce oră.

— N-o să fie nici o problemă, îi răspunse Jeffrey, plin de încredere. Dar, o jumătate de oră mai târziu, când urca scările spitalului Boston Memorial, nu mai era chiar aşa de sigur. În ciuda încrederii pe care o căpătase făcând turul spitalului cu Martinez, Jeffrey începuse iar să se teamă că se va întâlni cu vreo cunoştinţă apropiată. Regretă că-şi pierduse ochelarii şi tot ce spera era că nu puteau fi atât de importanţi în deghizarea sa.

Începu să se simtă puţin mai încrezător când se îmbrăca în uniforma de om de serviciu. Apăruse chiar un plic agăţat de dulapul lui, în care se aflau plăcuţa cu numele lui şi o fotografie.

O bătaie pe umăr îl făcu să tresară şi mişcarea lui bruscă surprinse persoana care se apropiase de el.

— Stai liniştit, omule, eşti nervos sau ce-ai?

— Iartă-mă, răspunse Jeffrey.

Avea în faţa lui un om mic de stat, de vreun metru şi şaizeci, cu o faţa îngustă şi oacheşă.

— Recunosc că sunt un pic cam nervos. E prima mea noapte de serviciu.

— N-ai de ce să fii nervos, îi răspunse omul. Numele meu este David Arnold. Sunt supraveghetorul de tură. Vreo două nopţi de-acum încolo, o să lucrăm împreună. Deci, nu-ţi face griji. Te învăţ eu toate chichiţele.

— Bucuros de cunoştinţă, zise Jeffrey. Dar am destulă experienţă de spital aşa că, dacă vrei să-mi văd de treabă singur, sunt convins că o să mă descurc.

— Eu întotdeauna petrec primele zile cu nou-veniţii, spuse el. N-o lua ca pe o jignire. Asta-mi dă posibilitatea să-ţi arăt ce trebuie să faci, conform cerinţelor noastre de aici, de la Memorial.

Jeffrey socoti că era mai bine să nu-l contrazică. David îl duse într-un hol îngust, fără geamuri, mobilat modest cu o masă de plastic, o maşina de băuturi nealcoolice şi un fierbător de cafea electric. Îl prezentă celorlalţi membri ai turei de noapte. Doi vorbeau numai spaniolă. Altul vorbea în argou şi ţopăia şi se bălăngănea în acordurile muzicii rap pe care o asculta în căşti.

La unsprezece fără un minut, David îşi aduna muncitorii:

— Haideţi să pornim!

Asta-i aminti lui Jeffrey de patrulele care pornesc în misiune în filmele de război. Părăsiră holul şi fiecare luă un cărucior pentru curăţenie. Fiecare muncitor trebuia să-şi încarce propriul cărucior. Jeffrey luă exemplu de la ceilalţi, asigurându-se că are în cărucior toate ustensilele de curăţat şi soluţiile necesare.

Cărucioarele erau cam de două ori mai mari decât cele din magazine. La un capăt, era loc de ustensile cu coadă lungă, ca pămătufuri, cârpe de praf cu

suport şi maturi. La celălalt capăt, era o pungă mare de plastic pentru gunoi. Porţiunea centrală avea trei rafturi. În ele se aflau diferite lucruri, ca soluţii pentru curăţat sticlă, faianţă şi vinii, şerveţele de hârtie şi chiar suluri noi de hârtie igienică. Mai erau şi săpun, ceară şi loţiuni de lustruit şi chiar lubrifiant WD-40.

Jeffrey îl urmă pe David la lifturile turnului de vest. Locul ales era, deopotrivă, încurajator şi neliniştitor. În turnul de vest, se aflau sălile de operaţie şi laboratoarele. Deşi Jeffrey ţinea foarte mult să cerceteze acel spaţiu, continua să se teamă că va întâlni acolo pe cine ştie cine.

— Tu şi cu mine o să începem cu sălile de operaţie, îi explică David, stârnind şi mai mult temerile lui Jeffrey. Ţi-ai pus vreodată un echipament sanitar de protecţie?

— De câteva ori, răspunse Jeffrey într-o doară.

Începu să se îngrijoreze că, dacă-şi punea un echipament sanitar de protecţie, nu va mai fi atât de bine deghizat. Îi părea rău că nu mai avea ochelarii cu rame negre. Singurul lucru pe care se gândea că-l putea face ar fi fost să poarte tot timpul o mască chirurgicală. Probabil că David nu va fi de acord cu asta, fiindcă măştile se purtau, de obicei, numai în sălile de operaţie atunci când se lucra asupra unui pacient. Jeffrey se hotărî să spună că era răcit.

Dar nu s-au dus imediat în zona sălilor de operaţie. David îi spusese lui Jeffrey că trebuia să înceapă cu holul secţiei de chirurgiei şi cu vestiarele.

— Ce-ar fi să te ocupi tu de hol, în timp ce încep eu treaba în vestiare? Spuse David când ajunseră acolo. Jeffrey făcu un semn de aprobare. Vârî capul în încăpere, dar îl trase repede de acolo. Două infirmiere de la anestezie stăteau pe canapea şi beau cafea. Jeffrey le cunoştea pe amândouă.

— Ceva nu-i în regulă? Îl întrebă David.

— Nu, deloc, îi răspunse grăbit Jeffrey.

— O să te descurci foarte bine, îi spuse David. Nu-ţi face griji. Mai întâi, şterge praful. Ai grijă să cureţi colţurile până sus, la tavan. Pe urmă, ştergi mesele cu soluţie. După aia, foloseşte pămătuful. E-n regulă?

Jeffrey aprobă din cap.

David îşi împinse căruciorul în vestiar şi închise uşa în urma lui.

Jeffrey înghiţi în sec. Trebuia să înceapă. Luă cârpa de praf cu suport din cărucior şi se duse în hol. La început, încercă să-şi ascundă faţa de cele două femei. Dar ele nu-i dădeau nici cea mai mică atenţie. Uniforma lui de om de serviciu era ca o pelerină care-l făcea invizibil.

8

Miercuri
17 mai 1989
11. 23 p. m.

Cu geanta sport pe umăr, Gail Shaffer ieşi din lift cu Regina Puksar. Porniră împreună pe coridor spre intrarea principală. Se cunoşteau de aproape cinci ani. Discutau deseori despre problemele lor personale, deşi nu se prea vedeau în afara spitalului. Gail tocmai îi povestea Reginei despre cearta pe care o avusese cu prietenul ei pe care-l cunoscuse cu doi ani în urmă.

— Sunt de acord cu tine, spuse Regina. Dacă Robert m-ar anunţa, dintr-o dată, că vrea să-şi dea cu altcineva o întâlnire, aş spune foarte bine, dar asta ar pune capăt legăturii noastre. O relaţie nu poate fi cârpita. Ori se dezvoltă, ori moare. Cel puţin, aşa zic eu.

— Şi eu la fel, suspină Gail.

Nici una dintre ele nu observă când Trent îşi împături ziarul şi se ridică în picioare. Când trecură prin uşa turnantă, Trent se afla exact în spatele lor. Putea să le urmărească conversaţia.

Convins că fetele se îndreptau spre parcarea salariaţilor, Trent le lăsă să se îndepărteze puţin, dar nu le pierdu din ochi. Cele două fete se opriră lângă un Pontiac Fiero sport, roşu şi câteva minute îşi continuară discuţia. În cele din urmă, îşi luară la revedere. Apoi, Gail se sui în maşina. Regina mai făcu câţiva paşi până la maşina ei.

Trent se duse la maşina lui, Corvette, şi se strecura înăuntru. Nu era maşina cea mai potrivită ca să urmăreşti pe cineva, fiind foarte ţipătoare, dar el nu credea că asta contează în cazul de faţă. Gail nu avea motive să fie bănuitoare.

Maşina lui Gail era la fel de ţipătoare, ceea ce făcea urmărirea uşoară. Merse direct spre Back Bay, exact cum îşi închipuise Trent, judecând după numărul ei de telefon. Parcă în Boylston Street şi dispăru într-un magazin deschis nonstop.

Trent trase pe partea cealaltă, căci Boylston era o stradă cu sens unic, şi se opri într-o staţie de taxiuri. De acolo, putea urmări uşor atât magazinul, cât şi maşina lui Gail. Când fata ieşi doar cu un pachet în mina şi se sui iar în maşină, el o aşteptă să pornească. Apoi plecă şi el, chiar în urma ei.

Ea coti la stânga pe Berkeley şi, apoi, încetini. Trent îşi dădu seama că ea pândea un loc de parcat, lucru nu tocmai uşor la această oră a nopţii. El lăsă distanţa dintre ei să se mărească. În cele din urmă, fata găsi un loc pe Marlborough Street, dar îi trebui o veşnicie să se strecoare cu spatele în el.

— Târfa nepricepută! Bombăni Trent, urmărindu-i a treia încercare de a trage paralel în parcare. Trent oprise maşina într-o zonă cu parcarea interzisă. Dar nu-i păsa. Ei şi, ce dacă primea o amendă? Acum făcea o treabă; orice cheltuială inerentă va fi o cheltuială de serviciu justificată. Singurul lucru care nu-i convenea era să i se remorcheze maşina, dar ştia din experienţă că nu prea risca aşa ceva.

Gail fu, în sfârşit, mulţumită de cum îşi parcă maşina, dar nu şi Trent.

Maşina se află totuşi la vreo 30 de centimetri de marginea trotuarului. Gail ieşi din maşină, cu pachetul în mină, încuie uşile şi porni mai departe pe jos. Trent continuă s-o urmărească cu privirea, dar rămase ascuns pe cealaltă parte a străzii. O văzu pe Gail cum o ia la stânga pe Berkeley şi la dreapta pe Beacon. După ce trecu de câteva clădiri de pe Beacon, pătrunse într-unui dintre blocurile de piatră maronie.

După ce aştepta câteva minute, Trent intră în clădire şi parcurse cu privirea lista numelor, afişată lingă soneria fiecărui locatar. Găsi „G. Shaffer" înscrisă împreună cu „A. Winthrop".

— Fir-ar a dracu' de treabă! Bombăni Trent.

Sperase că Gail locuia singură. Nimic pe lume nu-i uşor, gândi el. Fierbând încă de furie, ieşi iar în stradă. Nu putea să dea buzna în apartamentul lui Gail, dacă avea o tovarăşă de cameră. Nu putea să aibă un martor. Era inadmisibil!

Trent se uită în sus pe Beacon Street, în direcţia Boston Garden. Observă că era aproape de barul devenit celebru după serialul de televiziune *Cheers.* Atunci se născu în mintea lui un plan. Poate că va reuşi s-o scoată pe Gail sau pe tovarăşa ei de cameră din apartament.

Părăsind clădirea, Trent parcurse scurtă distanţă până la Hampshire House. Acolo folosi un telefon public de la care formă numărul lui Gail luat de pe tabla cu anunţuri din holul secţiei de chirurgie. În timp ce sună telefonul, născoci mai multe minciuni. Totul depindea de cine răspundea.

— Alo, zise vocea de la celălalt capăt al liniei. Era Gail.

— Cu domnişoara Winthrop, vă rog, zise Trent.

— Îmi pare rău, nu-i acasă.

Trent se însenină. Poate că, până la urmă, treaba o să fie uşoara.

— Puteţi să-mi spuneţi, vă rog, când se întoarce?

— Cine-i la telefon?.

— Un prieten de familie, răspunse Trent. Sunt în oraş cu nişte afaceri şi mi s-a dat numărul ei ca s-o salut.

— Lucrează, de obicei, în tura de noapte la Spitalul St. Joseph, zise Gail. Vreţi numărul de acolo? Puteţi încerca s-o găsiţi acolo. Dacă nu, vine acasă mîine-dimineaţă pe la şapte şi jumătate, dacă preferaţi să reveniţi.

Trent se prefăcu că-şi notează numărul de la St. Joseph, îi mulţumi lui Gail şi închise telefonul. Nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

Părăsi Hampshire House, dădu fugă înapoi la locuinţa lui Gail. Acum, tot ce avea de făcut era să pătrundă în casă. Păşi în hol şi-şi puse o pereche de mănuşi negre de şofat. Apoi apăsă pe soneria ei.

După o clipă, vocea lui Gail se auzi prin interfonul acoperit cu plasă.

— Gail, tu eşti? Întrebă Trent, deşi era foarte sigur că ea era.

— Da, cine-i la telefon?

— Duncan Wagner, răspunse Trent.

Era primul nume care-i venise în minte. Familia Wagner locuise lângă familia Harding la bază militară din San Antonio. Duncan era cu câţiva ani mai mare decât Trent şi se jucaseră împreună până când tatăl lui Duncan socotise că Trent avea o influenţă proastă asupra fiului său.

— Te cunosc? Îl întrebă Gail.

— Din vedere, dacă nu după nume, răspunse Trent. Lucrez în tura de seară la pediatrie.

Trent îşi zise că pediatria suna mai paşnic.

— La etajul trei?

— Exact! Răspunse Trent. Sper că nu te deranjez, dar eu, împreuna cu câţiva colegi de la spital, am aterizat la Bull Finch Pub. S-a pomenit numele tău. Cineva a spus că locuieşti ceva mai sus pe aceeaşi stradă. Am dat cu banul ca să vedem cine vine să te cheme să mergi şi tu cu noi. Pare-se că eu am câştigat.

— Drăguţ din partea ta, zise Gail, dar abia am ajuns acasă după ieşirea din tură.

— La fel şi noi. Hai, vino şi tu. Sunt numai cunoştinţe.

— Cine mai e pe-acolo?

— Regina Puksar, printre alţii, zise Trent.

— Abia m-am despărţit de Regină. Zicea că se duce să se întâlnească cu prietenul ei.

— Ce pot să spun? Poate că s-a răzgândit. Poate că nu 1-a găsit pe prietenul ei. În orice caz, e şi ea cu noi. A insistat să se ducă cineva să te aducă. Zicea că nu ţi-ar strica un pic de distracţie. Urmă o pauză. Trent zâmbi. Ştia c-o agăţase.

— Nici nu mi-am scos uniforma de pe mine, zise Gail.

— Mai sunt şi alţii tot aşa. Trent avea răspuns la toate.

— Bine, dar trebuie să fac un duş.

— Nici o problemă, spuse Trent. Aştept.

— Pot să vin să ne întâlnim acolo.

— Nu, aştept. Dă-mi doar drumul să intru.

— O să dureze vreo zece minute, zise Gail.

— Nu-i nici o grabă.

— Foarte bine, spuse Gail. Dacă nu te deranjează să aştepţi, locuiesc la 3C.

Brusc, încuietoarea de la uşa interioară către foaier începu să bâzâie. Trent făcu un salt şi apăsă pe clanţă. Când păşi peste prag, zâmbi din nou. Nu va fi doar ceva uşor, va fi o distracţie! Îşi controlă arma. Era în siguranţă. Apoi îşi controlă seringa. Stătea bine, la locul ei, în buzunar.

Trent urcă repede până la etajul trei. Şmecheria era să intre în apartamentul lui Gail înainte să-l vadă cineva. Dacă dădea peste vreun alt locatar în hol, va pretinde că se ducea în altă parte. Dar nimeni nu se arătă pe

coridorul de la etajul trei. Şi, în plus, Gail îi lăsase uşa deschisă. Intră înăuntru şi încuie uşa. Ultimul lucru care-i lipsea acum era să-l deranjeze cineva. Trent auzi cum curgea apă în baie. Gail era deja sub duş.

— Simte-te ca acasă, strigă ea când auzi că uşa de la intrare se închide. Sunt gata într-o clipă.

Trent aruncă o privire în jur. Mai întâi, intră în bucătărie. Acolo nu era nimeni. Pe urmă, controla celălalt dormitor. Deschise lumina şi văzu că era gol. Gail era singură în casă. Aranjamentul era perfect,

Scoţându-şi iubitul lui pistol, Trent îşi strânse mâna în jurul mânerului, atingând uşor trăgaciul cu degetul. Era o sculă trăsnet! Apropiindu-se de uşa dormitorului lui Gail, Trent o împinse cu prudenţă. Uşa se deschise câţiva centimetri. Trent se uită înăuntru. Patul era nefăcut. Uniforma de infirmieră a lui Gail era aruncată neglijent peste el. Pe podea erau o pereche de chiloţi, o pereche de ciorapi albi şi o jartieră. Uşa spre baie era închisă, dar Trent auzea şi acum curgând apa.

Se apropie de jartieră şi o împinse mai încolo cu piciorul. Maică-sa purtase tot timpul jartiere. Îi spusese de o mie de ori că nu erau confortabili ciorapii-pantalon. Maică-sa insistase ca el să doarmă cu ea când tatăl lui era plecat în numeroasele lui misiuni militare şi Trent crescuse având sub ochi mult mai multe jartiere decât ar fi avut chef să vadă.

Se apropie încet de uşa de la baie şi apăsă pe clanţă. Clanţa cedă uşor. Crăpă uşa vreo trei centimetri. Îl izbi un val de aer cald, umed. Trent ţinti pistolul spre tavan, ca Don Johnson în *Miami Vice.* Ţinea pistolul cu amândouă mâinile. Împinse uşa de perete cu piciorul. Garniturile de la baie erau de modă veche. Cada de porţelan era un model de pe vremuri, pe picioare, cu labe în formă de gheare. Perdeaua de la duş, cu crini mari imprimaţi pe ea, era trasă. În spatele perdelei, Trent distingea silueta lui Gail, în timp ce fata îşi şampona părul. Trent făcu doi paşi spre cadă şi trase perdeaua cu o mişcare. Vergeaua de sus se desprinse şi căzu pe podea o dată cu perdeaua.

Gail îşi acoperi pieptul cu mâinile.

— Ce... Cine... bolborosi ea. Apoi strigă furioasă: Ieşi afară!

Pe trupul bine săpunit al lui Gail şiroia apa. Lui Trent îi trebui un moment ca să-şi revină. Era clar că Gail avea un corp mai frumos decât avusese mama sa.

— Ieşi de sub duş, spuse el, îndreptându-şi arma spre Gail cu sânge rece, aşa încât să fie sigur că ea o vede. Afară! Repetă el, văzând că ea nu se mişcă.

Dar Gail era împietrită de groază. Trent îi lipi pistolul de tâmpla ca s-o grăbească să iasă afară.

Gail începu să ţipe. Între pereţii camerei de baie, era un răcnet îngrozitor. Ca să-i închidă gura repede, Trent ridică pistolul sus şi izbi, tare cu patul armei capul fetei. O nimeri chiar la rădăcina părului.

În clipa când o lovise, îşi dăduse seama că dăduse prea tare. Gail se

prăbuşi în cadă ca o cârpă. O tăietură lungă i se întindea pe frunte şi mai jos, până la ureche. Rana părea adâncă şi sub ea Trent zări osul. Într-un minut doar, curse atâta sânge încât toată cadă se făcu roz.

Trent se aplecă şi închise duşul. Pe urmă, dădu năvală în camera de zi să vadă dacă nu se aud paşii cuiva venind în ajutor. Undeva, mergea un televizor. În afară de asta, nu se auzea nici un sunet. Îşi lipi urechea de uşă; în hol era linişte. Nimeni nu auzise ţipătul lui Gail; şi, dacă ar fi auzit, se pare că nu se grăbea s-o salveze. Trent se întoarse în baie.

Gail sfârşi într-o poziţie semiaşezată, cu picioarele strânse sub ea şi capul sprijinit de perete, într-un colţ. Avea ochii închişi. Din tăietură ieşea sânge, dar fluxul se micşorase, fără ca apa duşului să-i fi atins faţa.

Înfigându-şi iar pistolul în curea, Trent o apucă pe Gail de picioare şi o trase afară din cadă. Se opri însă. Simţea cum îl cuprinde furia. Văzând trupul gol al fetei întins în faţa ochilor lui, se aşteptase să simtă un oarecare impuls sexual, dar nu simţi nimic în afară, poate, de dezgust. Şi, parcă, un pic de panică.

Înfierbântat brusc, îşi trase iar afară pistolul din curea. Ţinându-l de butoiaş, ridică ţeava sus, deasupra capului. Îi venea să zdrobească chipul calm al lui Gail. Era cât pe ce s-o izbească tare cu arma, dar se stăpâni. Coborî pistolul încet. Deşi i-ar fi plăcut grozav s-o mutileze, ştia că asta ar fi fost o greşeală. Reuşita planului său era ca moartea fetei să pară naturală.

Vârându-şi pistolul la loc în curea, Trent scoase seringă, îndepărtând căpăcelul acului, se aplecă spre Gail. Profitând de tăietura şi evitând astfel să lase o înţepătură, injecta continuii seringii direct în rană.

Trent se îndreptă de spate. Puse căpăcelul acului la loc şi-şi strecură seringa goală din nou în buzunar. Apoi aşteptă cu ochii la Gail. Nu trecu un minut şi fasciculele musculare contorsionară chipul lui Gail, schimonosindu-i buzele liniştite, placide, într-o strâmbătură grotescă. Crisparea muşchilor se răspândi repede în restul corpului. După alte câteva minute, spasmele musculare se prefăcură în şocuri violente, urmate de atacuri puternice. Capul lui Gail alunecă şi se izbi de faianţa tare a peretelui, apoi de garnitura duşului, cu un sunet jalnic. Trent tresări.

Apoi făcu un pas înapoi, îngrozit de puterea doctoriei. Efectul ei era, într-adevăr, cumplit, mai ales când Gail deveni, brusc, inconştientă.

Deschizând uşa la hol, se uită în susul şi în josul scărilor. Din fericire, nu se vedea nimeni. Trecu pragul şi închise uşa. Porni pe scări în vârful picioarelor şi ajunse la parter. Ieşi din clădire, având grijă să meargă calm, de parcă ieşise, pur şi simplu, afară, să facă o plimbare. Voia să fie sigur că nu va atrage atenţia asupra lui în nici un fel.

Simţindu-se agitat şi abătut, o luă la dreapta pe Beacon Street şi porni înapoi spre Bull Finch Pub. Nu pricepea de ce era atât de întors pe dos. Se aşteptase că actul lui violent să-l excite, ca atunci când urmărea reluările

filmului *Miami Vice*.

În timp ce mergea, îşi spuse că Gail nu era chiar atât de atrăgătoare. De fapt, poate că era chiar urâtă de-a binelea. Asta trebuia să fie explicaţia că goliciunea ei nu-l stîmise. Era prea slabă şi parcă n-avea sini deloc. Singurul lucru de care Trent era sigur era că n-avea nimic de homosexual în el. Marina folosise asta doar ca pretext pentru că nu se avusese bine cu doctorii.

Tocmai ca să-şi dovedească cât de normal era, Trent îşi propuse să agaţe o fată de la bar, o brunetă dezinvoltă. Nici ea nu era prea drăguţa. Dar nu conta. În timp ce stăteau de vorbă, Trent îşi dădu seama că ea era impresionată de trupul lui. Fata îl întrebă chiar dacă făcea gimnastică. „Ce întrebare tâmpită, îşi zise el. Orice bărbat preocupat de înfăţişarea lui făcea gimnastică. Singurii bărbaţi care nu făceau exerciţii fizice erau poponarii ăia slăbănogi pe care îi întâlnea din când în când pe Cambridge Street când pleca de-acasă să caute gâlceavă. "

Nu-i trebui mult lui Jeffrey ca să facă lună camera de odihnă a personalului de la chirurgie, care nu mai arătase atât de bine de foarte multă vreme. Cei de la întreţinere aveau un dulap în hol, chiar lângă spaţiul de odihnă. Jeffrey găsi acolo un aspirator pe care îl folosi ca să cureţe nu numai spaţiul de odihnă, ci şi locul de şedinţe şi holul până la lifturi. Apoi, atacă mica bucătărie de dincolo de holul secţiei de chirurgie, întotdeauna i se păruse jegos locul ăsta. Îi făcea chiar plăcere că avea ocazia să-l scoată la lumină. Curăţă chiar şi frigiderul, apoi frecă maşina de gătit şi chiuveta.

David încă nu se întorsese. Ducându-se în vestiar, Jeffrey descoperi cauza. David avea un modus operandi care constă în cinci sau zece minute de muncă însoţite de o pauză de cinci sau zece minute, ca să fumeze o ţigară. Uneori făcea o întrerupere pentru o ţigară *şi* o cafea.

David nu părea încântat că Jeffrey făcuse atât de multă treabă într-un timp atât de scurt. Îi spuse s-o lase mai moale, altfel munca o să-l ducă la epuizare. Dar, lui Jeffrey i se părea mai greu să ardă gazul decât să muncească.

O dată ce David renunţă să mai facă pe supraveghetorul, îi dădu lui Jeffrey propriul lui set de chei. Îi spuse că se poate duce singur în sălile de operaţie.

— Eu rămân aici şi termin treaba în vestiar, zise el. Pe urmă vin să te ajut pe tine. Începe cu coridorul dintre sălile de operaţie. Ai grijă să te ocupi de tablă mare. Începe chiar cu asta. Pe asistenta-şefă o apucă damblaua când uităm s-o ştergem. Pe urmă, fă curăţenie în sălile de operaţie care au fost folosite în noaptea asta. Celelalte trebuia să fie curăţate în tura de seară.

Jeffrey ar fi preferat să se ducă direct la patologie să caute raportul patologic al lui Patty Owen, dar era încântat să intre în sala de operaţie. Îmbrăca un echipament de protecţie, aşa cum i se spusese. Când se uită în

oglindă să vadă cum arată, se sperie când constată că, exceptând noua culoare a părului şi dispariţia mustăţii, arăta cam ca înainte. Se repezi să-şi pună o mască chirurgicală, aşa cum intenţionase.

— N-ai nevoie de mască, spuse David când dădu cu ochii de el.

— Cred c-am răcit, îi explică Jeffrey. Cred c-ar fi bine s-o port.

David aprobă din cap.

— Te-ai gândit bine.

Împingând căruciorul în faţa lui, Jeffrey trecu prin uşile duble ale sălii de operaţie. Nu mai călcase pe acolo de când spitalul îl pusese pe liber, dar locul arăta exact la fel. I se părea că nimic nu se schimbase.

Urmând sfatul lui David, se ocupă întâi de tablă cea mare. În timp ce Jeffrey lucra, câţiva membri ai personalului intrară şi ieşiră. Pe câţiva îi cunoştea după nume, dar nici unul dintre ei nu-l privi cu interes. Jeffrey ajunse să creadă că munca lui de om de serviciu îi proteja adevărata identitate la fel de mult că înfăţişarea lui schimbată. Se hotărî să nu se depărteze prea mult de mătură şi de cărucior în timp ce lucra.

Dar, chiar şi aşa, când o operaţie urgentă de apendicită care se desfăşura când intrase el în sala de operaţie se termină în sfârşit, şi echipa părăsi încăperea, Jeffrey avu grijă să stea cu spatele la grup. Anestezistul şi chirurgul erau, amândoi, buni prieteni de-ai lui.

După ce uşile se închiseră în urma echipei care plecase, peste sala de operaţie se aşternu tăcerea. Jeffrey putea distinge sunetul slab al unui aparat de radio venind din direcţia centrului de aprovizionare. Tot trăgând cu pămătuful, ajunse la masa de lucru principală a sălii de operaţie.

Masa de lucru a sălii de operaţie era ca o tejghea lungă cu diverse spaţii pentru personal. Servea drept post de comandă pentru dirijarea personalului care trebuia să intre şi să iasă din sala de operaţie, pentru chemarea pacienţilor ce erau transportaţi din camerele lor, pentru aducerea pacienţilor din spaţiul de aşteptare şi pentru coordonarea fluxului angajaţilor. Sub porţiunea centrală se aflau câteva sertare mari cu dosare. Pe unul dintre ele scria „Programare".

Jeffrey aruncă o privire de-o parte şi de alta a coridorului ca să se asigure că nu era nimeni pe acolo. Pe urmă deschise sertarul. Programările la operaţie erau înscrise după dată, aşa că Jefrey reuşi repede să găsească programarea din acea zi fatală de 9 septembrie. Se uita peste cazurile din acea zi, căutând anestezii epidurale care să fi necesitat Marcaină în concentraţie de 75%, dar nu găsi nici una. Erau câteva cazuri spinale, dar pentru acestea ar fi fost nevoie de altă concentraţie de Marcaină, dacă, într-adevăr, se folosise Marcaină, şi nu varianta de 30 cc, de care era nevoie la anestezii epidurale sau locale.

Jeffrey băgă mâna iar în sertar şi scoase programul zilei de 8 septembrie. Deşi conteinerul de gunoi de lângă aparatul de anestezie era golit în fiecare zi, era oricând posibil să se fi uitat de el dintr-un motiv sau altul. Dar programul

zilei de 8 septembrie nu oferea nici o explicaţie în plus faţă de, cel al zilei de 9 septembrie. Jeffrey ajunse să se întrebe dacă nu cumva citise greşit eticheta de Marcaină pentru anestezia epidurală a lui Patty Owen. Cum altfel ar fi putut să explice existenţa fiolei goale de Marcaină de 75% care fusese găsită?

Când Jeffrey aproape terminase, uşile batante se deschiseră brusc. Jeffrey îşi înşfacă pămătuful şi începu să frece de zor. La început, nici nu îndrăzni să ridice ochii. Dar, după ce se dovedi că nu se apropia nimeni, îşi ridică fruntea la timp ca să vadă o echipă operatorie alergând pe lângă un pacient pe o brancardă către sala de operaţie pregătită pentru urgenţe. Mai multe doze de sânge erau suspendate deasupra tărgii. Jeffrey bănui că pacientul era victima unui accident auto.

Numai după ce se restabili calmul, se apucă iar de cercetarea programărilor. Le puse apoi pe toate la loc şi închise sertarul cu dosare. Cazul de urgenţă care tocmai apăruse îl puse pe gânduri. Urgenţele nu apăreau în programările pentru operaţie. Din acelaşi motiv, nu apărea nici cazul lui Patty Owen. Operaţia ei de cezariană fusese neaşteptata. Atunci, cum era să fie programată? Jeffrey deschise registrul de programări de anul trecut. Acest registru conţinea liste ale cazurilor rezolvate în sălile de operaţie, printre care şi urgenţele şi operaţiile care, deşi programate, fuseseră anulate sau amânate.

Anestezia epidurală nu era, de obicei, folosită în urgenţe, cu excepţia cezarienelor. Jeffrey ştia asta, dar se hotărî să verifice, oricum, în registrul de programări, ca să fie sigur. Existau şi excepţii. Mai întâi, se uita la însemnările de pe ziua de 8, urmărind cu degetul pe listă. Nu era uşor de citit, fiindcă

Erau scrise de mână de către persoane diferite. Nu găsi nimic care să-i trezească, cât de cât, bănuielile. Întoarse pagina la ziua de 9 şi începu să citească lista. Nu trebui să meargă prea departe. În sala de operaţie 15, aceeaşi în care fusese tratată Patty Owen, avusese loc o intervenţie de rupere de cornee la ora cinci dimineaţa. Lui Jeffrey i se mări pulsul. O urgenţă oftalmologică era ceva, într-adevăr, promiţător.

Jeffrey rupse o bucăţică dintr-o hârtie de pe masă şi notă repede numele pacientului. Apoi închise registrul şi-l puse iar la loc. Împingându-şi găleata pe roţile ei nesigure, Jeffrey porni de-a lungul holului către oficiul de anestezie. Deschise uşa şi aprinse lumina. Dădu fuga la sertarul cu dosare şi scoase raportul de anestezie al respectivului pacient.

— Ura! Exclamă Jeffrey, în şoaptă.

Raportul de anestezie arăta că pacientului i se făcuse anestezie retrobulbară cu Marcaină 75%! Puse raportul de anestezie la loc şi închise sertarul cu dosare. Kelly avusese dreptate! Nici nu-i venea să creadă! Brusc se simţi mai bine şi-i crescu încrederea în propria sa judecată. Ştia că descoperirea sa nu va cântări prea greu la tribunal, dar pentru el însemna enorm. Nu citise greşit eticheta de pe Marcaină!

Când sosi vremea pauzei de masă, David veni să-l caute pe Jeffrey.

Acesta terminase cu coridorul sălilor de operaţie şi curăţase cele două săli folosite pentru urgenţe. David îl găsi în centrul de aprovizionare.

— Prefer să-mi continuu treaba, zise Jeffrey. Nu mi-e foame. Mă duc să încep curăţenia în laboratoare.

— Eu zic s-o laşi mai moale, spuse David, mai puţin prietenos decât la început. Ne pui într-o situaţie proastă pe noi, ceilalţi.

Jeffrey zâmbi timid.

— Cred că sunt mai zelos, fiindcă-i prima mea zi. Nu-ţi fie teamă, o să mă potolesc.

— Sper, mormăi David. Apoi se răsuci pe călcâie şi plecă.

Jeffrey termină ce avea de făcut în centrul de aprovizionare, apoi îşi împinse căruciorul de-a lungul coridorului sălilor de operaţie şi dincolo de uşile batante.

După ce se schimbă la loc în uniforma lui de om de serviciu, împinse căruciorul în secţia de patologie. Voia să profite de faptul că David şi ceilalţi oameni de serviciu luau masa.

Încercă să deschidă uşa de la biroul administrativ al secţiei de patologie cu cheile primite de la David. A treia cheie se dovedi bună. Jeffrey era uimit de accesul pe care i-l dădeau uniforma şi cheile.

Locul era pustiu. Singurii oameni care intrau în acea secţie a spitalului erau tehnicienii de la laboratoarele de chimie, hematolgie şi microbiologic Jeffrey nu-şi pierdu vremea. Proptindu-şi pămătuful de dulapul masiv cu dosare, începu să caute dosarul cu raportul patologic al lui Patty Owen. Dădu repede de el.

Puse dosarul pe o masă şi-l deschise. Răsfoind paginile, găsi nişte copii ale raportului de autopsie al medicului legist. Trecu în secţia de toxicologie unde se găseau grafice ale rezultatelor cromatografiei şi ale spectroscopiei sângelui, ale fluidului cerebrospinal şi ale urinei. Singurul compus care fusese găsit era bupivacaina, numele generic al Marcainei. Nici un fel de alte substanţe chimice nu fuseseră găsite în corpul ei sau cel puţin aşa indicau analizele.

Jeffrey răsfoi şi restul dosarului, aruncându-şi ochii pe fiecare pagină. Fu surprins să găsească câteva fotografii de opt pe zece. Le scoase afară. Erau micrografii electronice făcute la Boston Memorial. Simţi cum i se trezeşte şi mai mult curiozitatea, pentru că nu se făceau micrografii electronice la fiecare autopsie. Îi părea rău că nu se pricepea mai bine să interpreteze secţiuni de microscopie electronică. Şi, cum nu se pricepea, se chinui mult până-şi dădu seama care era partea de sus. După ce studie atent micrografiile se lămuri, în cele din urmă, că ceea ce vedea erau imagini mărite ale celulelor ganglionilor nervoşi şi ale axonilor nervoşi.

Citind explicaţia de pe spatele fiecărei fotografii, Jeffrey află că micrografiile electronice arătau o distragere majoră a sistemului intracelular.

Fu intrigat. Aceste fotografii nu fuseseră arătate ca probe în timpul prezentării faptelor dinaintea urmăririi în justiţie. Spitalul fiind parte inculpată în acelaşi proces ca şi Jeffrey, secţia de patologie nu acţionase în interesul lui. El nu fusese nici măcar informat de existenţa acestor fotografii. Dacă el şi Randolph ar fi fost informaţi, puteau să fie citaţi, deşi pe Jeffrey nu prea îl interesa o posibilă degenerare axonală în momentul procesului.

Văzând degenerarea axonală evidentă în micrografiile electronice ale lui Patty Owen, Jeffrey îşi aminti de degenerarea axonală pe care o semnalase Chris Everson după autopsia pacientului său. Ceea ce era surprinzător în privinţa degenerării din ambele cazuri era faptul că nu anestezicele locale ar fi putut fi cauza. Trebuia să existe o altă explicaţie.

Jeffrey se duse cu dosarul la xerox şi copie părţile de care credea că va avea nevoie. Printre ele se aflau rapoartele de microscopie electronică, dar nu şi fotografiile respective. Copie şi partea de toxicologie, cu diagramele de cromatogramă în gaz şi spectrele de masă. Ca să poată descifra aceste diagrame cum trebuie, ştia că va fi nevoie să petreacă mai mult timp la bibliotecă.

Când termină de xeroxat, găsi un plic mare de hârtie maro şi puse copiile înăuntru. Pe urmă puse originalul în dosar şi-l aşeză la locul lui. Plicul îl strecură pe raftul de jos al căruciorului de curăţenie sub câteva suluri noi de hârtie igienică.

Apoi Jeffrey se apucă din nou de curăţenie. Era tulburat de descoperirile pe care le făcuse. Ideea unui contaminant stătea încă în picioare. De fapt, luând în considerare rezultatele micrografiilor electronice, era aproape o certitudine.

Pe măsură ce timpul se scurgeau, energia lui Jeffrey se topea. Când cerul începu să se lumineze, era absolut extenuat. De ore întregi, îşi consuma energia nervoasă. La şase şi cincisprezece, profită de un telefon dintr-un oficiu de servicii sociale care era gol ca să o sune pe Kelly. Dacă trebuia să plece de acasă la şase şi patruzeci şi cinci, era, cu siguranţa, trează.

Cum îi auzi vocea, Jeffrey începu să-i povestească agitat despre cazul de urgenţă oculară din dimineaţa nenorocirii lui Patty Owen şi că se folosise Marcaină 75%.

— Kelly, câtă dreptate ai avut! Nu pricep de ce nu s-a gândit nimeni să cerceteze o astfel de posibilitate. Nu s-a gândit nici Randolph, şi nici eu. Apoi îi povesti despre micrografiile electronice.

— Asta presupune existenţa unui contaminant? Întrebă Kelly.

— Da, aproape sigur. Următorul pas ar fi să încerc să aflu despre ce este vorba şi de ce nu a apărut în raportul de toxicologie.

— Toată povestea asta mă îngrozeşte, zise Kelly.

— Şi pe mine la fel, fu de acord Jeffrey. Pe urmă o întrebă dacă avea vreo cunoştinţă la secţia de patologie de la Valley Hospital.

— La patologie nu, îi răspunse Kelly. Dar cunosc câţiva anestezişti. Hart Ruddock era cel mai bun prieten al lui Chris. Sunt sigură că el cunoaşte pe cineva la patologie.

— Poţi să-i dai un telefon? O întrebă Jeffrey. Vezi dacă e dispus să facă nişte copii după tot ce are secţia patologie în legătură cu Henry Noble. M-ar interesa mai ales probleme privind histologia ţesutului nervos.

— Ce să spun dacă mă întreabă la ce-mi trebuie?

— Nu ştiu. Spune-i că te interesează fiindcă ai citit însemnările lui Chris, de unde ai aflat de degenerarea axonală. Asta o să-i trezească curiozitatea.

— Foarte bine, răspunse Kelly. Şi ai face bine să vii acasă să te odihneşti. Cred că dormi pe picioare.

— Sunt frânt de oboseală, recunoscu Jeffrey. Curăţenia e cu mult mai grea decât administrarea anesteziei.

Devreme, în dimineaţa aceea, Trent se îndrepta spre coridorul ce ducea la sălile de operaţie din spitalul St. Joseph cu fiola falsificată vârâta iar în chiloţi. Făcu aceleaşi gesturi pe care le făcuse în dimineaţa trecută, având grijă să nu fie nimeni pe lângă central de aprovizionare înainte de a intra să schimbe fiolele. Acum, nefiind decât două fiole de Marcaină 5% în cutia deschisă, existau multe şanse ca fiola lui să fie folosită în ziua aceea, mai ales că se anunţaseră două cazuri de anestezie epidurală pe tabla cea mare. Sigur că nu se putea garanta că se va folosi Marcaină, cu atât mai puţin cea de 5%. Cazurile programate erau o operaţie de hernie şi o laparoscopie. Dacă va fi una dintre ele, Trent spera că fiola lui va ajunge la laparoscopie. Ar fi cum nu se poate mai bine: javra aia de Doherty era programat ca anestezist.

Înapoindu-se cu un aer natural în vestiar, Trent ascunse fiola bună în dulapul lui. În timp ce încuia uşa, se gândea la Gail Shaffer. Povestea cu ea nu fusese atât de distractivă cum se aştepase, dar, într-un fel, Trent era mulţumit de acea experienţă. Faptul că Gail dăduse peste el îl făcea să fie tot timpul vigilent. Nu-şi putea permite să comită neglijenţe. Riscurile erau prea mari. Dacă o dădea în bară, avea de plătit scump. Cât despre autorităţi, asta îl preocupa cel mai puţin.

Ceasul aparatului de radio era pus să sune la şase şi patruzeci şi cinci, iar radioul era fixat pe postul WBZ. Volumul era dat mic, deci Karen se deşteptă treptat. În cele din urmă, îşi deschise ochii larg.

Karen se întoarse pe partea cealaltă, apoi se aşeză pe marginea patului. Se simţea încă ameţită de calmantele pe care i le dăduse doctorul Silvan ca s-o ajute să doarmă. Pilulele Dalmane avuseseră un efect mai mare decât îşi închipuise.

— Te-ai trezit? Îi strigă Marcia prin uşa închisă.

— Da, da, îi răspunse Karen. Se ridică în picioare cam nesigură. Se simţi o

clipă ameţită şi se apucă de stâlpul patului ca să-şi recapete echilibrai. Pe urmă, intră în baie.

În ciuda faptului că avea gâtul uscat şi o senzaţie neplăcută în gură, Karen avu grijă să nu bea nimic. Doctorul Silvan o avertizase să nu facă asta. Nu înghiţi nici măcar o gură de apă când se spălă pe dinţi.

Karen ar fi vrut ca ziua să se fi terminat, nu să înceapă. Atunci operaţia ei ar fi fost sfârşită. Ştia că asta era o prostie, dar era încă speriată. Pilulele Dalmane nu-i erau de nici un ajutor în privinţa asta. Se strădui să-şi concentreze atenţia numai asupra duşului şi a îmbrăcatului.

Când veni momentul plecării la spital, Marcia se sui la volan. Cea mai mare parte a drumului făcu tot posibilul să întreţină conversaţia. Dar Karen era prea preocupată ca să-i răspundă. Merseseră în tăcere o vreme până când opriră în parcarea spitalului.

— Eşti cam speriată, nu-i aşa? O întrebă Marcia în cele din urmă.

— Nu mă pot stăpâni, recunoscu Karen. Ştiu că-i o prostie.

— Nu-i deloc o prostie, îi răspunse Marcia. Dar îţi garantez că n-o să simţi nimic. Senzaţia neplăcută vine mai târziu. Dar chiar şi atunci, va fî mai uşor decât îţi închipui. Partea cea mai grea e frică.

— Sper că ai dreptate, zise Karen. Nu-i plăcea că se schimbase vremea. Ploua din nou. Cerul era la fel de mohorât ca inima ei.

Exista o intrare specială pentru chirurgie. Karen şi Marcia fură lăsate să aştepte un sfert de oră împreună cu alte câteva persoane. Era uşor să ghiceşti care erau pacienţii printre cei care se aflau acolo. În loc să citească revistele, aceştia doar le răsfoiau.

Karen frunzărise trei reviste în momentul când fu chemată la o masă şi salutată de o infirmieră. Aceasta se uită prin mai multe hârtii şi se asigură că totul era în ordine. Karen făcuse analize de sânge şi un EKG cu o zi înainte. Formularul de acceptare fusese deja semnat şi aprobat de un martor. Se pregătise deja pentru ea o brăţară de identitate. Infirmiera o ajută să şi-o pună pe mână.

Karen primi o cămaşă de spital şi un halat şi fu condusă la vestiar ca să se schimbe. Fu cuprinsă de un uşor val de panică după ce se sui într-un scaun cu rotile ca să fie transportată într-o sală de aşteptare. Marcia avu voie să-i ţină companie câteva clipe.

Marcia ţinea geanta cu hainele lui Karen. Încercă să glumească puţin, dar Karen era prea încordată ca să fie receptivă. Se apropie un infirmier care, după ce verifică fişa de la capătul scaunului şi identitatea lui Karen, spuse:

— E timpul să mergem.

— Te aştept, strigă Marcia, în timp ce scaunul cu rotile al lui Karen era împins mai încolo.

Karen îi făcu cu mâna, apoi îşi lăsă capul să cadă iar pe pernă. Îi venea să-i spună infirmierului să oprească ca să se poată da jos. Putea să ia hainele

de la Marcia şi să le îmbrace la vestiar, apoi să părăsească liniştită spitalul. Endometrita nu o supăra prea mult. Până acum, o suportase.

Dar nu făcu nimic din toate astea. Avea impresia că fusese deja angrenată într-o inevitabilă desfăşurare de evenimente care vor merge înainte, indiferent de voinţa ei. La un moment dat, în timp ce încerca să se hotărască asupra laparoscopiei, îşi pierduse libertatea de alegere. Devenise prizoniera sistemului. Uşile liftului se închiseră. Se simţi împinsă în sus şi ultimă şansă de scăpare dispăru.

Infirmierul o lăsă pe Karen într-o altă sală de aşteptare cu vreo zece cărucioare asemănătoare cu al ei. Majoritatea pacienţilor se odihneau liniştiţi cu ochii închişi. Câţiva se uitau în jur, exact ca ea, dar nu păreau atât de speriaţi.

— Karen Hodges? Strigă o voce.

Karen întoarse capul. Lângă ea apăruse un doctor în costum de chirurg. Se ivise atât de brusc, încât nici nu-şi putea da seama de unde venise.

— Sunt doctoml Bill Doherty, spuse el. Era cam de vârsta tatălui ei. Purta mustaţă şi avea nişte ochi căprui, blânzi. Eu voi fi anestezistul dumitale.

Karen dădu din cap. Doctorul Doherty cercetă din nou fişa ei medicală. Nu dură mult; nu erau multe de văzut. Îi puse obişnuitele întrebări despre alergii şi boli din trecut. Apoi, îi spuse că doctorul ei ceruse să i se facă anestezie epidurală.

— Ştii ceva despre anestezia epidurală? O întrebă doctorul Doherty.

Karen îi spuse că medicul ei îi explicase despre ce era vorba. Doctorul Doherty dădu din cap, dar o mai lămuri încă o dată, în amănunt, stăruind mai ales asupra avantajelor speciale în cazul ei:

— Acest gen de anestezie permite o mare relaxare musculară care-l va ajuta pe doctorul Silvan să te examineze, explică el. În plus, anestezia epidurală este mai sigură decât cea generală.

Karen aprobă din cap.

— Sunteţi sigur că va fi eficientă şi că n-o să simt nimic când sunt operată?

Doctorul Doherty o strânse de braţ ca s-o liniştească.

— Sunt absolut sigur de asta. Şi mai ştii ceva? Toţi se tem că anestezia nu va avea efect atunci când este administrată prima oară. Dar întotdeauna are. Aşa că nu-ţi face griji, ne-am înţeles?

— Pot să vă mai pun încă o întrebare? Insista Karen.

— Câte doreşti, îi răspunse doctorul Doherty.

— Aţi citit cartea *Coma?*

Doctorul Doherty izbuci în râs:

— Am citit-o. Şi am văzut şi filmul.

— Asemenea lucruri nu se întâmpla, nu-i aşa?

— Nu! Niciodată! O asigură el. Mai ai întrebări? Karen făcu semn din cap

că nu. Foarte bine! Zise doctorul Doherty. O să le spun surorilor medicale să-ţi facă o mică injecţie. Asta o să te calmeze. Pe urmă, când ştim că doctorul dumitale e la vestiar o să spun să fii adusă în sala de operaţie. Şi, Karen, fii sigură că n-o să simţi nimic. Crede-mă. Am făcut asta de un milion de ori.

— Vă cred, îi răspunse Karen. Reuşi chiar să zâmbească.

Doctorul Doherty părăsi sala de aşteptare şi intră prin uşile batante în sala de operaţie. Prescrise calmantul lui Karen, apoi intră în camera de anestezie ca să ia narcoticele care-i erau necesare în ziua aceea. Apoi, se îndreptă spre centrul de comandă.

Ajuns acolo, luă nişte soluţii de perfuzie şi, după ce clătină sticluţele, băgă mâna în cutia deschisă de Marcaină 5% şi luă o fiolă. Atent, ca întotdeauna, în legătura cu astfel de treburi, verifică eticheta. Era, într-adevăr, Marcaină 5%. Ceea ce doctorul Doherty nu observă fu micul defect de la capătul pe care îl va rupe atunci când va trebui să extragă medicamentul.

În timp ce mergea pe aleea ce ducea spre intrarea blocului, Annie Winthrop se simţea mai obosită decât de obicei. Avea umbrela deschisă ca să se apere de ploaia torenţială. Temperatura scăzuse cu mai multe grade; părea mai degrabă că se întorcea iarna, decât că vara era pe drum.

Fusese o noapte de pornina. Trei stopuri cardiace la terapie intensivă – un record pentru ultimele patru luni. Eforturile făcute pentru cei trei, ca şi îngrijirile acordate celorlalţi pacienţi îi secaseră pe toţi de energie... şi de răbdare. Tot ce-şi dorea acum era un duş bun, fierbinte după care să se suie în pat.

Sosind la uşa apartamentului, începu să bâjbâie cu cheile pe care chiar le scăpă pe jos. Epuizarea o făcea stângace. Ridică cheile şi o puse pe cea potrivită în broască. Când să răsucească cheia, îşi dădu seama că uşa era descuiată. Annie rămase ţintuita locului. Ea şi Gail ţineau întotdeauna uşa încuiata, chiar şi atunci când se aflau în apartament. Era o regulă pe care o stabiliseră împreună.

Cu un vag sentiment de teamă, Annie apăsa clanţa şi deschise uşa. În camera de zi, lumina era aprinsă. Annie se întrebă dacă Gail era acasă.

Intuiţia o făcu pe Annie să şovăie în prag. Ceva îi spunea că se afla în pericol. Dar nu se auzea nici un sunet. Apartamentul era cufundat într-o linişte de mormânt.

Annie împinse şi mai mult uşa. Totul părea în regulă. Păşi peste prag şi simţi, deodată, un miros înţepător. Ca infirmieră avu impresia că ştia despre ce era vorba.

— Gail! Strigă ea.

De obicei, Gail dormea când se întorcea ea acasă. Annie păşi spre dormitorul lui Gail şi se uită înăuntru prin uşa deschisă. Lumina era aprinsă şi acolo. Mirosul era şi mai puternic. O strigă din nou pe Gail, apoi intră. Uşa spre

baie era deschisă. Annie o porni într-acolo şi se uită înăuntru. Scoase un ţipăt.

Sarcina lui Trent pentru ziua aceea era să lucreze în camera 4, unde erau programate câteva biopsii mamare. Se gândea că va fi o zi uşoară, dacă nu cumva una dintre biopsii se va dovedi pozitivă, dar asta nu era de aşteptat. Îi convenea însărcinarea pe care o avea, fiindcă-i dădea libertatea să stea cu ochii pe fiolă de Marcaină, lucru pe care nu reuşise să-l facă cu o zi înainte.

Abia începuse să se facă prima biopsie, când asistenta de la anestezie îi ceru lui Trent să se ducă jos şi să-i mai aducă încă un litru de Ringer Lactat. El fu cât se poate de încântat s-o servească.

Când Trent intră în centrul de aprovizionare, acolo se aflau mai mulţi membri ai personalului. Ştia că trebuia să fie foarte atent când îşi controla fiolă. Dar, cei de acolo nu-i dădură nici o atenţie. Erau ocupaţi cu pregătirea truselor chirurgicale pentru a le înlocui pe cele ce urmau să fie folosite în ziua aceea. Trent se duse în locul unde se găseau soluţiile pentru perfuzie. Medicamentele nenarcotice se aflau la stânga.

Luă o sticluţă pentru perfuzie de pe raft. Prin intrarea fără uşă a acestei secţii a centrului de aprovizionare îi putea vedea pe ceilalţi numărând instrumentele pentru fiecare trusă.

Cu un ochi spre ceilalţi infirmieri, Trent vârî mâna în cutia deschisă de Marcaină. Fu străbătut de un fior. Rămăsese doar o fiolă şi capătul ei era neted. Fiola lui dispăruse.

Abia reuşind să-şi stăpânească agitaţia, Trent părăsi centrul de aprovizionare şi se întoarse în camera 4. Îi dădu asistentei sticluţa cerută. Pe urmă, o întrebă pe sora-şefă, dacă dorea ceva. Aceasta răspunse că nu. Operaţia se desfăşurase fără probleme. Biopsia fusese deja trimisă la analiză şi treaba era pe sfârşite. Trent îi spuse surorii-şefe că va lipsi o clipă.

Ieşind din camera 4, Trent dădu fuga la tabla cea mare. Ceea ce văzu îl umplu de bucurie: singură operaţie epidurală programată pentru ora şapte şi treizeci era laparoscopia şi anestezistul era Doherty! Operaţia de hernie urma să aibă loc la o oră mai târzie. Asta însemna că fiola fusese luată pentru laparoscopie.

Trent se uită unde se va face laparoscopia. Fusese programată la camera 12. Porni repede pe coridor şi intră în boxa de anestezie a camerei 12. Doherty se afla acolo, împreună cu pacienta lui. Pe masa de oţel inoxidabil se vedea fiola lui de Marcaină.

Lui Trent nu-i venea să creadă că avusese atâta noroc. Nu numai că Doherty era anestezistul, dar pacienta era o fată tânără şi sănătoasă. Mai bine nici că se putea!

Trent nu mai întârzie pe acolo, nedorind să fie văzut umblând fără rost în zona aceea. Se întoarse în sala de operaţie unde fusese repartizat, dar era atât de agitat încât nu putea sta locului. Se frământă de colo-colo şi chirurgul de la

biopsie fu nevoit să-i spună să stea jos sau să iasă din sală.

În mod normal, un astfel de ordin dat de un doctor l-ar fi înfuriat. Astăzi însă, nu. Era prea agitat, gândindu-se la ce urma să se întâmple şi la ce avea el de făcut. Ştia că trebuia să se întoarcă la sala 12, imediat după ce se dezlănţuia tot balamucul şi să-şi ia fiola deschisă. Treaba asta îl cam neliniştea, deşi în ocaziile precedente nebunia generală provocata abătuse, din fericire, atenţia tuturor. Totuşi, acesta era „punctul vulnerabil" al întregii operaţiuni. Nu-i convenea să fie văzut atingând fiolă.

Trent ridică ochii la ceas şi se uită cum secundarul se mişcă pe cadran. Peste câteva minute totul avea să se declanşeze. Un fior de plăcere îi străbătu şira spinării. Era mort după aceste clipe de suspans!

9

Joi
18 mai, 1989
7. 52 a. m.

În urletul sirenelor, ambulanţa care o transportă pe Gail Shaffer pătrunse în spaţiul de urgenţe al Spitalului St. Joseph şi se opri la intrare. Serviciul de Salvare sunase pe telefonul mobil ca să alerteze camera de urgenţe, descriind cazul care şosea şi cerând asistenţă cardiacă şi neurologică.

Când cei de la Salvare ajunseseră la apartamentul lui Gail, ca răspuns la apelul dat de colega cu care locuia, Annie Winthrop, au dedus repede ce se întâmplase. Gail Shaffer suferise un atac puternic când se afla la duş. Credeau că ea simţise apropierea atacului, pentru că prietena ei declarase ferm că apa era închisă. Din păcate, Gail nu reuşise să iasă din baie destul de repede, aşa că se lovise de mai multe ori de cadă şi de robinet. Avea multă răni pe cap şi pe faţă şi o tăietura foarte adâncă sus pe frunte, la rădăcina părului.

Primul lucru pe care-l făcu Salvarea fu s-o scoată pe Gail din cadă. Cu acest prilej se observă că faţă prezenta o lipsă totală a tonusului muscular, de parcă ar fi fost complet paralizată. Se detectase, de asemenea, o anormalitate marcată a bătăilor inimii. Ritmul cardiac era total neregulat. S-a încercat stabilizarea ei printr-o perfuzie şi prin administrarea de oxigen 100%.

În clipa când se deschiseră uşile ambulanţei, trupul rigid al lui Gail fu transportat la una dintre sălile pentru cazuri traumatice de la urgenţă. Mulţumită apelului de la Salvare, un medic neurolog şi un cardiolog o aşteptau la sosire.

Echipa se puse pe lucru cu nădejde. Era limpede că viaţa lui Gail atârna de un fir cât se poate de subţire. Exista o tulburare majoră în mecanismul de conducere a stimulilor.

Neurologul confirmă repede impresia celor de la Salvare: Gail suferea de

o paralizie aproape totală, care cuprinsese şi nervii cranieni. Ciudat la această paralizie era faptul că unele grupuri de muşchi aveau totuşi anumite reflexe, dar se părea că nu exista un model care să arate care anume mai funcţionau. Totul părea haotic.

Se ajunse curând la părerea generală că Gail suferise un atac major ca urmare a unei hemoragii intracraniene şi a unei tumori pe creier. Acesta era diagnosticul provizoriu, în ciuda faptului că lichidul cefalorahidian era limpede. Unul dintre interniştii spitalului – o doctoriţă – nu fu de acord. Ea credea că întregul accident era cauzat de o intoxicare acută cu medicamente. Insistă să se ia o probă de sânge pentru analiză, în vederea găsirii unor urme de droguri halucinogene, mai ales a celor noi, de tip sintetic.

Unul dintre medicii neurologi exprimă şi el rezerve privind diagnosticul provizoriu. El avea impresia că o leziune centrală nu putea explica problema paraliziei. Se alătură internistei în bănuiala că avusese loc o intoxicaţie acută de un fel sau altul. Dar nu voia să mai facă nici un fel de speculaţii până nu se vedeau rezultatele tuturor testelor.

Toată lumea fu de acord în privinţa traumei craniene. Evidenţa fizică era cât se poate de clară. I se făcu o radiografie sumară care surprinse pe toată lumea. Rana de la baza părului fracturase unul dintre sinusurile frontale. Dar, se socotea că nici măcar o asemenea traumă severă nu putea explica starea lui Gail.

Cu toată situaţia precară a bolnavei, se hotărî un examen neurologic de urgenţă. Medicul neurolog reuşise să înfrângă regulile birocratice şi să accelereze lucrurile. Gail, urmată de mai mulţi medici, fu dusă la radiologie şi introdusă în aparatul uriaş în formă de gogoaşă. Erau toţi cam îngrijoraţi că afecţiunile ei cardiace să nu fie stimulate de câmpul magnetic, dar urgenţa stabilirii unui diagnostic intracranial elimină orice alte riscuri. Toată lumea implicată în acest caz rămase cu ochii lipiţi de ecran din clipa în care apărură primele imagini.

Bill Doherty ridică seringa de sticlă de 5 cc în lumină, în boxa de anestezie, şi o bătu uşor cu degetul. Cele câteva bule care se lipiseră de margini se ridicară la suprafaţă. Seringa conţinea 2 cc de Marcaină de uz rahidian cu epinefrină.

Doctorul Doherty era în curs de a-i administra lui Karen anestezia epidurală continuă. Totul mergea bine, conform planului. Puncţia iniţială nu-i provocase nici cea mai mică durere. Acul Touhey se comportase excelent. Demonstrase, spre satisfacţia doctorului, că acul se afla în spaţiul epidural prin lipsa de rezistenţă la apăsarea pe pistonul micii seringi de sticlă. Doza de test pe care o administrase confirmase acelaşi lucru. Şi, în cele din urmă, micul cateter alunecase la locul lui cu o uşurinţă liniştitoare. Tot ce rămânea de confirmat era prezenţa cateterului în spaţiul epidural. Când va reuşi asta, putea

să administreze doza terapeutică.

— Cum te simţi? O întrebă doctorul Doherty pe Karen.

Faţă stătea culcată pe partea dreaptă, cu spatele spre el. O va întoarce cu faţa în sus după administrarea anesteziei.

— Cred că bine, răspunse Karen. Aţi terminat? Încă nu simt nimic.

— Nu trebuie să simţi nimic deocamdată, spuse doctorul Doherty.

Injecta doza de test, apoi pompă aer în manşeta de luat tensiunea. Tensiunea nu se schimbă, şi nici pulsul. Mai aşteptă puţin şi, între timp, făcu un mic bandaj ca să-l aplice în jurul cateterului. După câteva minute, îi luă din nou tensiunea. Nu se schimbase. Controlă reacţiile părţii inferioare a picioarelor. Nu existau efecte de anestezie, în sensul că, acum, cateterul era, cu siguranţă, în afara spaţiului ce asigură anestezia rahidiană. Era mulţumit. Asta însemna că, acum, cateterul era în spaţiul epidural. Totul era pregătit pentru injecţia principală.

— Îmi simt picioarele absolut normale, se plânse Karen. Continua să fie îngrijorată că anestezia nu va avea efect asupra ei.

— În acest moment, nu trebuie să ai o senzaţie diferită în picioare, o asigură doctorul Doherty. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus la început. Avusese grijă să-i spună lui Karen la ce să se aştepte. Dar nu se miră că ea uitase. Era răbdător cu ea, fiindcă ştia că era speriată.

— Cum vă descurcaţi?

Doctorul Doherty ridică privirea. Era doctorul Silvan, în costum de chirurg.

— Suntem gata în zece minute, răspunse doctorul Doherty. Se întoarse la masa de oţel inoxidabil, luă fiolă de Marcaină de 30 cc şi mai verifică o dată eticheta.

— Mai am puţin şi injectez soluţia epidurală, adăugă el.

— Exact la ţanc, îi răspunse doctorul Silvan. Mă dezinfectez şi începem. Cu cât ne grăbim să începem, cu atât terminăm mai repede. O mângâie pe Karen pe braţ, având grijă să nu deranjeze pânza sterilă cu care o acoperise doctorul Doherty.

— Fii relaxată, auzi? Îi spuse el lui Karen.

Doctorul Doherty rupse capătul fiolei. Extrase Marcaină cu o seringă. Din obişnuinţă, bătu cu degetul în seringa mare ca să îndepărteze orice bule de aer, deşi introducerea aerului în spaţiul epidural n-ar fi creat nici o problemă. Gestul lui exprima doar puterea obişnuinţei.

Aplecându-se uşor, doctorul Doherty conecta seringa de cateterul epidural. Începu o injecţie lentă. Calibrul mic al cateterului opunea rezistenţă, aşa că apăsă tare pe piston. Tocmai golise seringa când Karen făcu o mişcare bruscă.

— Nu te mişca încă, o mustră doctorul Doherty.

— Am o crampă teribilă, ţipă Karen.

— Unde? O întrebă doctorul Doherty. În picioare?

— Nu, în stomac, îi răspunse Karen. Gemu şi îşi întinse picioarele.

Doctorul Doherty o apăsă pe şold ca s-o potolească. O soră care stătuse aproape ca să ofere ajutor întinse mâna şi o apucă pe Karen de glezne.

În ciuda încrecărilor doctorului de a o imobiliza cu mâna lui liberă, Karen se rostogoli pe spate. Se săltă într-un cot şi se uită la doctorul Doherty. Ochii îi erau holbaţi de groază.

— Ajutaţi-mă, strigă ea disperată.

Doctorul Doherty rămase perplex. Nu înţelegea ce se întâmplase. Mai întâi se gândi că fata se panicase. Dădu drumul seringii. O apuca pe Karen de umeri cu amândouă mâinile şi încercă s-o forţeze să rămână pe loc. La celălalt capăt, infirmiera o strânse şi mai tare de glezne.

Doctorul Doherty se hotărî să-i administreze lui Karen o doză de diazepam, dar până să facă asta, faţa lui Karen fu distorsionată de valuri de spasme ale muşchilor faciali. În acelaşi timp, din gură începu să-i iasă salivă, iar din ochi se porniră să-i curgă lacrimi. Pielea i se acopri brusc de transpiraţie. Respiraţia îi deveni horcăită şi îngreunată de flegmă.

Doctorul Doherty luă o doză de atropină. În timp ce i-o administra, spatele lui Karen se arcui. Corpul ei deveni rigid, apoi fu scuturat de o serie de atacuri convulsive. Infirmiera se repezi la bolnavă ca s-o împiedice să se azvârle la podea. Auzind zgomote, doctorul Silvan veni de la chiuveta unde-şi spăla mâinile ca să încerce să fie de ajutor.

Doherty extrase nişte succinilcolină şi i-o injecta intravenos. Pe urmă, îi injecta diazepamul. Deschise emisia de oxigen şi aplică masca pe faţa lui Karen. Aparatul EKG începu să înregistreze$_{t}$ tulburări de ritm.

Se dădu alarma şi începură să sosească ajutoare. Succinilcolină opri atacul, doctorul Doherty intubă bolnavă. Verifică tensiunea şi constată că era în scădere. Pulsul era neregulat.

Doctorul Doherty mai injecta nişte atropină. Niciodată nu mai văzuse asemenea salivaţie şi lăcrimare. Îi aplică un oximetru de puls. Apoi, inima lui Karen încetă să mai bată.

La un semnal, mai mulţi membri ai personalului spitalului se adunară în camera 12 ca să-şi ofere serviciile.

Când numărul celor din încăpere se ridică la peste douăzeci, era prea multă lume strânsă la un loc, ca să se poată observa că, în boxă, o mână se întinse spre fiolă de Marcaină pe jumătate goală, golise conţinutul într-un canal de scurgere din apropiere şi făcuse nevăzută fiola goală.

Kelly puse jos receptorul telefonului în încăperea de la reanimare. Telefonul pe care-l primise o lăsă cât se poate de abătută. Tocmai fusese informată că urma să se facă internarea unei paciente de la Urgenţă. Dar nu asta o întristase. Ceea ce o îndurera pe ea era faptul că pacientă era Gail

Shaffer, una dintre surorile de la sălile de operaţie. O prietenă.

Kelly o cunoştea pe Gail de ceva vreme. Gail avusese o relaţie cu unul dintre medicii anestezişti de la Valley Hospital care îi fusese student lui Chris. Gail fusese chiar în casa soţilor Everson la masa pe care Kelly o dădea în fiecare an pentru rezidenţii anestezişti. Când Kelly se mutase la Spitalul St. Joe, Gail fusese foarte drăguţă şi o prezentase câtorva persoane de acolo.

Kelly încercă să nu se lase influenţată de sentimentele personale. Era vital să-şi păstreze calmul profesional. O strigă pe una dintre surorile care se ocupau de internare şi-i spuse să pregătească patul numărul trei pentru noua bolnavă.

O echipă o aduse pe Gail în secţia de terapie intensivă şi avu grijă să fie conectată la un monitor şi la un aparat de respiraţie. Propriile ei eforturi de a respira nu erau suficiente ca să-i păstreze tonusul normal. În timp ce ei lucrau, Kelly fu pusă la curent.

Încă nu i se stabilise un diagnostic, ceea ce făcea ca Gail să fie cu atât mai greu de tratat. Testele de rezonanţă magnetică nucleară fuseseră negative, în afara celui privind fracturarea sinusului frontal. Aceasta excludea o tumoare sau o hemoragie intracraniană. Gail nu-şi recăpătase cunoştinţa şi paralizia ei se intensificase, în loc să se amelioreze. Ameninţarea cea mai serioasă şi cea mai imediată a stării sănătăţii ei era situaţia instabilă a cordului. Chiar şi aceasta se înrăutăţise. La radiologie speriase pe toată lumea cu accesele ei de tahicardie ventriculară care te făceau să te temi că era în pragul unui atac. Era aproape un miracol că nu se întâmplase aşa.

În momentul în care Gail primise primele îngrijiri la terapie intensivă, sosiră şi rezultatele testului de cocaină. Erau negative. Urma să se testeze o gamă mai largă de droguri halucinogene, dar Kelly era absolut sigură că Gail nu consuma droguri.

Echipa care o adusese pe Gail la terapie intensivă era încă acolo când fata avu un atac. Un contraşoc aplicat în zona inimii elimină fibrilaţia, dar provoca asistolie, ceea ce însemna că nu mai exista nici un fel de activitate electrică sau bătăi ale inimii. I se făcu o tăietură şi i se introduse un pacemaker care readuse bătăile inimii, cât de cât, la normal, dar prognoza nu era bună.

— Am avut multe de înfruntat în munca mea, spuse Devlin furios. Pistoale, cuţite, o ţeava de plumb. Dar nu m-aş fi aşteptat să fiu înţepat în fund cu nu ştiu ce otravă pentru suliţe amazoniene. De un tip cu cătuşe la mâini, nici mai mult, nici mai puţin!

Michael Mosconi nu avu altceva de făcut decât să clatine din cap. Devlin era cel mai priceput vânător de recompense pe care-l pomenise vreodată. Prinsese traficanţi de droguri, ucigaşi plătiţi, şefi mafioţi şi hoţi de rând. Mosconi nu putea să priceapă cum de avusese atâta bătaie de cap cu prăpăditul ăsta de doctor. Poate că Devlin începuse să se prostească.

— Vreau să ştiu un lucru, zise Mosconi. L-ai băgat în maşina ta, cu cătuşe la mâini? Părea o nebunie!

— Ţi-am spus, mi-a făcut o injecţie cu ceva care m-a paralizat. Eram bine, sănătos şi în momentul următor nu puteam să-mi clintesc un muşchi. Am fost absolut neputincios. Tipul s-a priceput să se folosească în interesul său metode ale medicinei moderne.

— Mă mir de tine, bombăni Mosconi, furios. Îşi trecu, plin de nervi, degetele prin părul rărit. Poate c-ar fi bine să te gândeşti să-ţi schimbi meseria. Ce-ar fi să te faci paznic de chiulangii?

— Mă faci să râd, îi răspunse Devlin, deşi nu era câtuşi de puţin amuzat.

— Cum îţi închipui c-o să ştii să te descurci cu un criminal adevărat, dacă nu poţi să pui mâna pe un prăpădit de anestezist? Îl întrebă Michael. Ai dat-o în bară rău de tot! De fiecare dată când sună telefonul, îmi sare inima de frică să nu fie tribunalul care vrea să-mi spună că s-a anulat garanţia, înţelegi în ce ne-am băgat? Ei, acum, nu mai vreau să aud scuze – vreau să pui mâna pe individ!

— Nici o grijă, răspunse Devlin. Am angajat un om care s-o urmărească pe nevastă-sa. Dar am făcut o treabă şi mai bună, i-am băgat un microfon secret în telefon. Trebuie să sune el, odată şi odată!

— E nevoie să faci mai mult decât atât, îi zise Michael. Mă tem că poliţia n-o să mai aibă chef să-şi bată capul să-i bareze drumul afară din oraş. Devlin, nu-mi pot permite să-l pierd pe individul ăsta. Nu putem să-l lăsăm să ne scape.

— Nu cred că are de gând să se ducă nicăieri.

— Nu mai spune! Exclamă Michael. Ţi-ai descoperit darul ghicitului? Sau vrabia mălai visează?

Devlin îl studie pe Michael de pe canapeaua ţeapănă din birou. Sarcasmul lui Michael începuse să-l calce pe nervi. Dar nu spuse nimic. În schimb, se aplecă înainte ca să poată băga mâna în buzunarul de la spate. Scoase de acolo un teanc de hârtii. Îl puse pe masă, îl desfăcu şi netezi filele.

— Doctoraşul a lăsat astea în urma lui în camera de hotel, zise el, împingând hârtiile spre Michael. Nu cred că se duce nicăieri. De fapt, cred că are nişte planuri. E ceva care-l ţine aici. Ce zici de hârtiile astea?

Michael ridică o pagină cu însemnările lui Chris Everson.

— E un teanc de aiureli ştiinţifice. Nu pricep o iotă!

— Unele însemnări sunt scrise de mina doctoraşului, zise Devlin. Dar, cele mai multe nu sunt. Îmi închipui că au fost scrise de Chris Everson, cine-o mai fi şi ăsta. Pe unele dintre hârtii e scris numele lui. Numele ăsta îţi spune ceva?

— Nu, răspunse Michael.

— Ia dă-mi cartea aia de telefon, îi ceru Devlin.

Michael i-o întinse. Devlin căută pagina unde era lista celor cu numele

Everson. Erau mai mulţi, nu însă şi Chris. Numele cel mai apropiat era K. C. Everson din Brookline.

— Omul nu-i în cartea de telefon, zise Devlin. Ar fi fost prea uşor.

— Poate e şi el tot doctor, sugeră Michael. Poate că are un număr secret.

Devlin aprobă din cap. Era foarte posibil. Deschise cartea de telefon la Pagini Aurii şi se uită la rubrica Medici. Nu exista nici un Everson. Închise cartea.

— Chestia e că doctorul lucrează la combinaţia asta ştiinţifică acum când a dat bir cu fugiţii şi s-a aciuat într-un hotel împuţit. Asta n-are nici cap, nici coadă. Ticluieşte el ceva, dar nu ştiu ce. Cred că o să dau de Chris Everson ăsta şi-o să-l întreb, zise el.

— Da, răspunse Mosconi la capătul răbdării. Vezi să nu dureze patru ani până termini Facultatea de Medicină. Mie-mi trebuie rezultate. Dacă nu eşti în stare să produci nimic, spune-mi. Angajez pe altcineva.

Devlin se ridică în picioare. Puse cartea de telefon pe biroul lui Michael şi luă în mina însemnările lui Chris şi ale lui Jeffrey.

— Nu-ţi face griji, zise el. Pun eu mâna pe el. De data asta a devenit o chestie personală.

Plecând din biroul lui Michael, Devlin coborî în stradă. Acum începuse să plouă mai tare decât atunci când sosise el. Din fericire, parcase lângă un pasaj, aşa că nu trebuia decât să alerge câţiva paşi sub cerul liber ca să ajungă la maşină. Parcase într-o zonă de aprovizionare de pe strada Cambridge. Unul dintre avantajele de care se bucura de pe urma serviciului în poliţie era că putea parca oriunde. Poliţiştii de la circulaţie se făceau că nu văd. Era o amabilitate profesională.

Devlin se urcă în maşină, ocoli State House şi se îndreptă spre Beacon Street. Ruta era întortocheată şi complicată, aşa cum erau cele mai multe din Boston. O luă la stânga pe Exeter şi parcă lângă cel mai apropiat hidrant pe care-l găsi în apropierea Bibliotecii Publice din Boston. Se dădu jos din maşină şi o luă repede spre intrare.

În sala de lectură consultă cărţi de telefon ale municipiului Boston şi ale oraşelor înconjurătoare. Erau mulţi Eversoni, dar nici un Christopher Everson. Făcu o listă a Ever-sonilor pe care îi găsise.

Intră în cea mai apropiată cabină telefonică, formă mai întâi numărul din dreptul numelui K. C. Everson din Brookline. Deşi iniţialele păreau ale unei femei, se gândi că nu strică să facă o încercare. La început, se simţi încurajat: răspunse o voce adormită de bărbat.

— Christopher Everson la telefon? Întrebă Devlin.

Urmă o pauză.

— Nu, spuse vocea. Vreţi să vorbiţi cu Kelly? Ea e...

Devlin închise telefonul. Avusese dreptate: K. C. Everson era femeie.

Cercetând lista lui cu toţi ce se numeau Everson, se întreba care era cel

mai promiţător. Greu de spus. Nu mai exista nici unul cu iniţiala de mijloc C. Asta însemna că trebuie să înceapă să facă vizite la domiciliu. Va fi o treabă care îi va consuma timpul, dar nu-şi închipuia ce altceva putea face. Se putea ca unul dintre Eversoni să-l cunoască pe acest Christopher Everson. Devlin continua să bănuiască că asta era calea cea mai bună de urmat.

Cu toată oboseala lui, Jeffrey nu reuşi să adoarmă după ce fusese trezit de acest telefon. Dacă ar fi fost complet treaz când sunase, poate că n-ar fi răspuns. Nu discutase cu Kelly ce să facă dacă sună telefonul, dar poate c-ar fi fost mai bine să nu ridice receptorul. Stând întins în pat, rămăsese vag tulburat de vocea de pe fir. Cine ar fi putut să întrebe de Chris? Primul lui gând era că fusese o glumă proastă. Dar poate fusese cineva care încerca să vândă ceva. Era posibil să fi luat numele lui Chris de pe vreo listă. Poate era mai bine să nu-i pomenească lui Kelly de acest telefon. N-ar fi vrut să dezgroape trecutul tocmai acum când ea începuse să-l dea uitării.

Gândurile lui Jeffrey se îndreptară iar spre teoria contaminantului, încercând să uite de misterioasa voce de la telefon. Se întoarse pe cealaltă parte şi începu să treacă în revistă toate posibilităţile. Apoi se hotărî să se ridice din pat, să facă un duş şi să se bărbierească.

În timp ce-şi făcea cafeaua, începu să se întrebe dacă complicaţia lui anestezică şi cea a lui Chris erau nişte întâmplări izolate sau dacă mai fuseseră şi alte incidente asemănătoare în zona Boston. Ce se întâmplă dacă ucigaşul falsificase Marcaină şi cu alte prilejuri decât cele două pe care le ştia el? Dacă se întâmplase aşa, Jeffrey îşi zicea că relatări ale unor reacţii atât de bizare s-ar fi auzit pe căi neoficiale. Dar, uite, ce i se întâmplase lui şi lui Chris! Li se făcuse pe loc câte un proces de malpraxis. În acest moment, apărarea cazului devenise de o importanţă crucială, minimalizând alte probleme.

Amintindu-şi că, prin statut, Comisia de înregistrare Medicală din statul Massachusetts avea şi sarcina de a urmări „incidente majore" în serviciile de sănătate, Jeffrey dădu un telefon la comisie.

O scurtă aşteptare şi Jeffrey fu pus în legătură cu un membru al Comitetului de Evaluare a îngrijirii Medicale. Explică ce gen de incidente îl interesau. Fu rugat să aştepte câteva minute.

— Spuneaţi că vă interesează decesele cauzate de anestezia epidurală? Întrebă funcţionarul, după ce reveni pe fir.

— Exact, răspunse Jeffrey.

— Am găsit patru, zise funcţionarul. Toate în cursul ultimilor patru ani.

Jeffrey rămase uimit. Patru însemnau multe. Accidentele fatale din timpul anesteziei epidurale erau extrem de rare, mai ales după ce Marcaină de 75% fusese interzisă în obstetrică. Patru în ultimii patru ani ar fi trebuit să tragă un semnal de alarmă.

— Vă interesează unde s-au întâmplat? Întrebă funcţionarul.

— Da. Vă rog.

— Unul s-a întâmplat anul trecut la Boston Memorial. Jeffrey notă: „Memorial, 1988". Trebuie să fi fost cazul lui.

— Unul a fost la Valley Hospital în 1987.

Jeffrey îl notă şi pe asta. Cazul acela părea să fi fost al lui Chris.

— Apoi la Commonwealth Hospital, în 1986, şi la Suffolk General, în 1985. Astea au fost toate.

„Destul", îşi zise Jeffrey. Mai era un lucru care-l uimea la fel de mult: toate accidentele se întâmplaseră la Boston.

— A făcut comitetul ceva în legătura cu aceste cazuri? Întrebă el.

— Nu, n-a făcut nimic, fu răspunsul. Dacă s-ar fi întâmplat toate în aceeaşi instituţie, s-ar fi făcut o investigaţie. Dar, având în vedere că patru spitale diferite şi patru medici diferiţi fuseseră implicaţi, s-a considerat că nu era cazul să acţionăm noi. În plus, aici se menţionează că toate cele patru cazuri au dus la procese de malpraxis.

— Care sunt numele doctorilor implicaţi în cazurile de la Commonwealth şi Suffolk? Întrebă Jeffrey.

Ţinea să discute cazurile cu aceşti medici în toate detaliile ca să vadă cât de mult semănau experienţele lor cu a lui. Mai cu seamă, dorea să ştie dacă folosiseră Marcaină dintr-o fiolă de 30 cc ca anestezic local.

— Numele doctorilor? Regret, dar e o chestiune confidenţială, fu răspunsul.

Jeffrey făcu o mică pauză, apoi întrebă:

— Dar care erau pacienţii sau reclamanţii în aceste cazuri? Cum se numeau?

— Nu ştiu dacă e o problemă confidenţială sau nu, răspunse fucţionarul. Numai un moment.

Îl lăsă iar pe Jeffrey să aştepte. În timp ce aştepta, se miră din nou că în Boston se întâmplaseră patru decese în timpul anesteziei epidurale şi că el nu ştia nimic despre asta. Nu pricepea de ce o astfel de serie de complicaţii nu devenise subiect de speculaţii şi de îngrijorare. Apoi, îşi dădu seama că explicaţia consta în faptul nefericit că toate patru se sfârşiseră prin procese de malpraxis. Jeffrey ştia că unul dintre efectele perfide ale unor astfel de procese era păstrarea secretului pe care avocaţii o recomandau cu insistenţă. Îşi aminti de propriul lui avocat, Randolph, care, la începutul procesului, îi spusese să nu discute despre asta cu nimeni.

— Se pare că nimeni nu ştie dacă-i vorba aici despre confidenţialitate, spuse funcţionarul când apăru iar pe fir. Dar mie mi se pare o chestiune publică. Cei doi pacienţi au fost Clark DeVries şi Lucy Havalin.

Jeffrey notă numele, mulţumi şi închise telefonul, întorcându-se în camera de oaspeţi pe care i-o pregătise Kelly, trase geanta de sibir de sub pat şi scoase câteva bancnote de o sută de dolari. Va trebui să-şi găsească timp

să-şi mai cumpere nişte haine noi ca să le înlocuiască pe cele pe care fusese nevoit să le abandoneze la Essex Hotel. Se întrebă în treacăt ce făcuse Pan Am cu valijoara lui, deşi asta nu era o chestiune pe care era nimerit s-o cerceteze.

Apoi telefona să cheme un taxi. Se gândi că era mai precaut să circule astfel, dacă nu făcea nimic care să trezească bănuielile şoferului. Vremea nu se îmbunătăţise de când venise el de la spital în dimineaţa aceea, aşa că se apucă să caute o umbrelă în dulapul din holul de la intrare. Când sosi taxiul, Jeffrey aştepta pe treptele casei cu umbrela în mina.

Primul lui obiectiv fu să cumpere o nouă pereche de ochelari cu rame de culoare închisă. Spuse taximetristului să aştepte şi intră într-un magazin de produse optice, din drum. Ultima lui destinaţie era tribunalul. I se părea sinistru să intre în clădirea unde, doar cu câteva zile în urmă, juriul îl declarase vinovat de omor de gradul doi.

Când trecu prin detectorul de metale, simţi cum îi creşte neliniştea. Îi amintea prea bine de episodul de la aeroport. Se strădui cât putu să pară calm. Ştia că dacă părea nervos, nu va face decât să atragă atenţia asupra lui. Totuşi, în ciuda bunelor sale intenţii, în clipa când intră în biroul de informaţii de la primul etaj al vechii clădiri, tremura vizibil.

Aşteptă la ghişeu să-i vină rândul. Majoritatea celor care aşteptau păreau avocaţi în haine închise la culoare cu pantalonii ciudat de scurţi. Când una dintre femeile din spatele ghişeului se uita, în sfârşit, în direcţia lui şi spuse: „Următorul", Jeffrey se apropie şi întrebă ce trebuie să facă să obţină raportul unui anumit proces.

— Pronunţat sau nepronunţat?

— Pronunţat, răspunse Jeffrey.

Femeia făcu semn peste umărul lui Jeffrey.

— Trebuie să iei numărul de evidenţă de la fişierul Acuzat/Reclamant, zise ea cu un căscat. Îl găseşti în foile alea volante. Când ai numărul de evidenţă, adu-l aici. Una dintre noi o să scoată procesul din depozit.

Jeffrey dădu din cap şi mulţumi. Se duse spre rafturile pe care i le arătase ea. Procesele erau înscrise alfabetic pe ani. Începu cu anul 1986 şi-l căută pe Clark DeVries ca reclamant. Când găsi fişa procesului, îşi dădu seama că informaţia de care avea nevoie se afla chiar acolo; nu avea nevoie de întregul raport.

Fişa informativă menţiona inculpaţii, reclamantul şi avocaţii. Anestezistul din acest caz fusese doctoml Lawrence Mann. Jeffrey folosi un xerox ce se afla la îndemâna ca să facă o copie a fişei, în caz că va avea nevoie mai târziu de numărul de înregistrare a sentinţei.

Făcu acelaşi lucru cu fişa pe care o găsi în procesul lui Lucy Havalin. Procesul ei fusese intentat unei anesteziste pe numele Madaline Bowman. Jeffrey avusese unele relaţii profesionale cu doamna doctor Bowman, dar n-o mai văzuse de mulţi ani.

Scoţând copia din xerox, o controla ca să se asigure că era perfect lizibilă. Cu acest prilej, observă că numele avocatului era Matthew Davidson.

Jeffrey tresări. Aproape că-i căzu copia din mină. Matthew Davidson fusese avocatul care îl urmărise în judecată pe el, pentru malpraxis, în cazul Patty Owen.

Raţiunea îi spunea că era ridicol să îl urască pe acest om. În definitiv, Davidson nu-şi făcuse decât meseria şi familia lui Patty Owen avea dreptul la reprezentare legală. Jeffrey auzise toate argumentele prezentate. Dar asta nu-l ajută cu nimic.

Davidson îl nenorocise, punând pe tapet neînsemnata problemă a consumului de droguri pe care o avusese cândva. Gestul nedrept fusese făcut doar ca o manevră calculată pentru câştigarea procesului. Scopul nu fusese reprezentat de dreptate şi adevăr, deoarece nu existase malpraxis. Jeffrey era convins de acest lucru, acum, când se eliberase de îndoiala de sine şi era din ce în ce mai convins că fusese vorba despre un agent contaminant.

Dar, în momentul acesta, Jeffrey avea altele pe cap decât să se gândească la nedreptăţile trecute. Luă o nouă hotărâre: se gândi să se uite totuşi la rapoartele tribunalului. Uneori nu ştii ce cauţi până nu găseşti ce-ai căutat, îşi spuse Jeffrey. Întorcându-se la ghişeul la care fusese mai înainte, dădu numărul de înregistrare al sentinţei funcţionarei care-l îndrumase.

— Trebuie să completezi formularele astea la ghişeul de colo, îi spuse ea.

Asta-i tipic birocratic, gândi Jeffrey cam enervat, totuşi făcu ceea ce i se ceruse. După ce completă formularele, fu nevoit să aştepte la coadă pentru a treia oară. De data asta, se ocupă de el o altă funcţionară. După ce îi înmâna formularele, ea se uita la ele, apoi clătină din cap, spunând:

— O să dureze cam o oră, în cel mai bun caz.

În timp ce aştepta, Jeffrey căuta şirul de automate cu preparate culinare pe care le văzuse când intrase. Îşi cumpără o gustare rapidă: un sandviş cu ton şi un suc de portocale. Apoi se instală pe o bancă din rotondă şi începu să urmărească lumea care intra şi ieşea din tribunal. Erau atât de mulţi poliţişti în uniformă, încât începu să se obişnuiască cu ei. Era un fel de terapie de comportament care îl ajuta mult să-şi mai diminueze neliniştea.

Trecu o oră încheiata şi Jeffrey se întoarse în camera funcţionarei. Rapoartele care-l interesau pe el fuseseră aduse. Luă dosarele mari din hârtie maro şi se duse cu ele la un ghişeu lateral unde avea destul loc ca să răsfoiască documentele. Erau nenumărate materiale. Unele dintre ele foloseau un limbaj juridic specializat care nu-i era accesibil, dar pe el îl interesa să vadă ce se poate afla de acolo.

Erau o groază de pagini de mărturii în raport şi diverse completări şi informaţii.

Jeffrey răsfoi mărturiile. Ţinea să afle ce anestezic local fusese folosit în fiecare caz. Frunzări mai întâi hârtiile legate de procesul Suffolk General. Aşa

cum bănuise, Marcaină fusese anestezicul local folosit. Acum că ştia în ce loc din raport să caute, găsi repede ceea ce-l interesa în raportul procesului Spitalului Commonwealth. Şi de data asta, anestezicul fusese Marcaină. Dacă teoria lui Jeffrey privind o contaminare deliberată era exactă, asta însemna că ucigaşul, un doctor din Boston sau Domnul ori Doamna X, atacase deja de patru ori. Bine-ar fi fost dacă ar fi putut să aducă dovezi înainte ca ucigaşul să atace din nou.

Jeffrey era gata să pună la loc, în plicul maro, hârtiile privitoare la procesul Spitalului Commonwealth, când dădu cu ochii de decizia asupra amenzii. Clătină din cap cu tristeţe. Ca şi în cazul lui, se fixase o amendă de milioane de dolari. Ce jaf, se gândi el. Verifică decizia dată în celălalt proces. Sumă era chiar mai mare decât cea de la Commonwealth.

Jeffrey puse dosarele în coşul rezervat pentru returnări. Apoi, părăsi tribunalul. În sfârşit, ploaia se oprise, dar era încă înnorat şi frig şi se părea că putea să înceapă să toarne din nou în orice clipă.

Jeffrey luă un taxi de pe Cambridge Street şi-i spuse şoferului că dorea să se ducă la Biblioteca Medicală Countway. Se lăsă pe spate şi se relaxa. Se gândea cu plăcere că va petrece o după-amiază ploioasă la bibliotecă. Printre alte lucruri pe care intenţiona să le facă, era şi aceea de a strânge informaţii despre toxicologie. Voia să se pună la curent cu două mijloace principale de diagnosticare din domeniu: cromatografia în gaz şi spectrometria de masă.

10

Joi
18 mai 1989
4. 07 p. m.

Kelly descuie uşa de la intrare şi o împinse cu piciorul. Mâinile îi erau ocupate cu umbrelă, o pungă mică de alimente şi cu un plic mare.

— Jeffrey! Strigă ea, în timp ce punea plicul şi alimentele pe măsuţa din salon şi împinse mai încolo serviciul de ceai din argint. Îşi lăsă umbrela pe gresia din baia de serviciu, după care închise uşa din faţă. Jeffrey! Strigă ea din nou, întrebându-se dacă el era sau nu acolo. Când se întoarse în cameră, nu-şi putu stăpâni un mic ţipăt de surpriză. Jeffrey stătea sub arcada ce ducea spre sufragerie: M-ai speriat, zise ea, apăsându-se cu mâna pe piept.

— Nu m-ai auzit? O întrebă el. Ţi-am răspuns din camera de zi când m-ai strigat.

— Uf! Oftă Kelly, venindu-şi în fire. Îmi pare bine că eşti aici. Am ceva pentru tine. Luă plicul de pe măsuţă şi-l puse în mâna lui Jeffrey. Am o mulţime de lucruri să-ţi povestesc, adăugă ea. Luă punga cu alimente şi o duse în bucătărie.

— Ce-i asta? O întrebă el, venind după ea cu plicul în mina.

— O copie cu raportul patologic al lui Henry Noble de la Valley Hospital, îi răspunse Kelly peste umăr.

— Aşa repede? Jeffrey era impresionat. Cum Dumnezeu ai reuşit să faci rost de el atât de rapid?

— N-a fost greu deloc. Hart Ruddock mi 1-a trimis printr-un curier. Nici măcar nu m-a întrebat la ce-mi trebuia.

Jeffrey deschise plicul şi scoase dosarul din mers. Nu găsi nici un fel de micrografii electronice, dar nici nu se aştepta să găsească. Nu se făceau la autopsia de rutină. În orice caz, dosarul nu părea să conţină mare lucru. Jeffrey observă o notiţă care spunea că restul materialului se găsea la Central de Medicină Legală. Asta explica totul.

Kelly despacheta alimentele, în timp ce Jeffrey se retrase pe canapeaua din camera de zi cu dosarele. Găsi un rezumat al raportului de autopsie, înregistrat la Central de Medicină Legală. Parcurgându-l rapid, văzu că se alcătuise un spectru toxicologic, dar că rezultatele nu scoteau la iveală nimic suspect. Văzu, de asemenea, că secţiunea pusă sub microscop dovedise o prejudiciere histologică a celulelor nervoase ale ganglionilor dorsali ca şi ale muşchiului cardiac.

Kelly veni lângă Jeffrey pe canapea. Era sigur că avea să-i spună ceva serios.

— Azi, la St. Joe, s-a întâmplat o gravă complicaţie în urma unei anestezieri. Nimeni n-a vrut să spună prea multe, dar am înţeles că era vorba de un caz epidural. Pacienta era o tânără pe numele de Karen Hodges.

Jeffrey dădu trist din cap.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă el.

— Pacienta a murit, răspunse Kelly.

— S-a folosit Marcaină? Vru să ştie Jeffrey.

— Asta nu ştiu sigur, zise Kelly. Dar am să aflu, probabil, mâine. Persoana care mi-a spus credea că a fost vorba despre Marcaină.

— Victima numărul cinci.

— Ce vrei să spui?

Jeffrey îi povesti despre rezultatele cercetărilor lui din ziua aceea, începând cu telefonul dat la Comisia de înregistrare Medicală.

— Faptul că decesele au avut loc la spitale diferite măreşte şansele unei falsificări deliberate. Avem de-a face cu cineva care e destul de şiret ca să-şi dea seama că mai mult de un deces după administrarea anesteziei epidurale într-o singură instituţie ar trezi bănuieli şi poate ar declanşa o investigaţie oficială.

— Deci crezi, într-adevăr, că o anume persoană, se află în spatele întregii poveşti?

— Sunt din ce în ce mai convins, îi răspunse Jeffrey. Sunt aproape sigur

că la mijloc se află un agent contaminant. Am fost azi la bibliotecă şi, între altele, am verificat, ca să fiu absolut sigur, că anestezicele locale, în general, şi Marcaina, în special, nu provoacă distrugeri celulare, ca acelea descrise în autopsia lui Henry Noble sau cele dovedite de micrografiile electronice ale lui Patty Owen. Marcaina nu provoacă aşa ceva. Nu Marcaina singură.

— Atunci care ar fi putut să fie cauza?

— Încă nu sunt sigur, îi răspunse Jeffrey. Am citit la bibliotecă o mulţime de lucruri despre toxicologie şi despre otrăvuri. Sunt convins că nu putea fi vorba despre vreo otravă tradiţională pentru că ar fi apărut în spectrul toxicologic.

— Nu sunt toate la fel?

— Nu, răspunse Jeffrey. Otravă este un termen general. Se aplică la orice substanţă care aduce prejudicii celulelor sau întrerupe funcţia celulară. De obicei, când te referi la o otravă, te gândeşti la mercur, la nicotină sau la stricnină.

— Sau la arsenic, adăugă Kelly.

— Exact! Zise Jeffrey. Toate sunt chimicale sau substanţe anorganice. Pe de altă parte, o toxină, deşi e şi ea un fel de otravă, este produsul unei celule vii. Ca, de pildă, toxina care provoacă sindromul şocului toxic. Asta provine din bacterii.

— Toate toxinele provin din bacterii? Întrebă Kelly.

— Nu toate, îi răspunse Jeffrey. Există unele, foarte puternice, conţinute de vegetale, cum este ricinul, extras din seminţe de ricin. Dar lumea este obişnuită mai mult cu toxinele care apar sub formă de veninuri, cum ar fi cele produse de şerpi, scorpioni sau anumiţi păianjeni. Ceea ce s-a introdus în Marcaină trebuie să fi fost extrem de puternic. Trebuie să fi fost ceva ce poate fi fatal în doze foarte mici şi care, în acelaşi timp, să imite într-o mare măsură anestezicele locale. Altfel, prezenţa ei ar fi fost suspecta. Diferenţa, bineînţeles, este că distruge celulele nervoase, nu doar le blochează funcţionarea, ca anestezicele locale.

— Da, dar dacă a fost injectată o dată cu Marcaină, de ce nu apare la testul toxicologic?

— Din două motive. Mai întâi, este, probabil, introdusă în cantităţi atât de mici, încât există prea puţină în probă de ţesut, ca să fie detectată. În al doilea rând, este un compus organic ce se poate ascunde printre miile de compuşi organici care există, în mod normal, în orice proba de ţesut. Ceea ce se foloseşte pentru separarea tuturor compuşilor într-un laborator de toxicologie este un instrument numit cromatograf de separare în gaz. Dar, acest instrument nu separă totul clar. Există întotdeauna suprapuneri. În cele din urmă, obţii un grafic reprezentând o serie de vârfuri şi depresiuni. Vârfurile arată prezenţa unui număr de substanţe. Ceea ce dezvăluie, într-adevăr, ce anume există în probă este spectograful de masă. Dar o toxină poate fi

eclipsată într-unui dintre vârfurile cromatografului de separare. N-o vei descoperi decât dacă bănuieşti prezenţa ei şi ştii s-o cauţi.

— Vai de mine! Exclamă Kelly. Dacă se ascunde cineva în toată povestea asta, ştie bine ce face. Vreau să spun că trebuie să cunoască bazele toxicologiei, nu-i aşa?

Jeffrey aprobă din cap.

— M-am gândit la asta când veneam de la bibliotecă. Cred că ucigaşul trebuie să fie doctor, cineva care are cunoştinţe destul de extinse de fiziologie şi farmacologie. În plus, un doctor ar avea acces la diferite toxine şi la fiolele de Marcaină. Drept să-ţi spun, suspectul meu ideal pare a fi unul dintre colegii mei cei mai apropiaţi: un anestezist ca şi mine.

— Ai vreo idee ce l-ar putea face pe un doctor să comită o astfel de crimă? Întrebă Kelly.

— S-ar putea să nu se afle niciodată acest lucru, îi răspunse Jeffrey. De ce i-a ucis Doctorul X pe toţi oamenii aceia? De ce persoana aceea a introdus otrava în capsulele de Tylenol? Nu cred că cineva poate da un răspuns precis. Cu siguranţa, e vorba despre nişte nebuni. Dar asta implică mai multe întrebări decât răspunsuri. Poate că explicaţia se află în psihicul iraţional al unui individ deranjat la minte, supărat pe lume sau pe profesia medicală ori pe spitale şi, în judecata lui strâmba, crede că ăsta-i cel mai bun mod de a se răzbuna. Kelly se cutremură.

— Mă îngrozeşte gândul că există printre noi un asemenea doctor.

— Şi pe mine la fel, îi răspunse Jeffrey. Poate că e vorba despre o persoană care se comportă normal în majoritatea timpului, dar care are şi momente de nebunie. El sau ea ar putea fi ultima persoană pe care ai putea-o bănui. Şi, indiferent cine e, trebuie să se afle într-o funcţie de încredere, ca să poată avea acces la atâtea săli de operaţie din spitale.

— Există mulţi doctori care să se bucure de privilegii în mai multe spitale? Întrebă Kelly.

Jeffrey ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee, dar următorul pas ar fi să verificăm. Ai putea să faci rost de o copie după schema întregului personal medical de la St. Joe?

— Nu văd de ce nu, îi răspunse Kelly. Sunt foarte bună prietenă cu Polly Amsdorf, asistenta-şefă. Ai vrea şi o listă a celorlalţi angajaţi?

— De ce nu? Îi răspunse Jeffrey. Întrebarea ei îl făcu să se gândească la extraordinarul acces pe care-l avusese el la Boston Memorial, datorită prezenţei lui printre angajaţii de la întreţinere. Jeffrey se cutremură când se gândi cât de vulnerabil putea fi un spital.

— Eşti sigur că n-ar trebui să ne adresăm poliţiei? Vru să ştie Kelly.

Jeffrey clătina din cap.

— Cu poliţia nu-i bine să discutăm, deocamdată, zise el. Deşi toate astea

ni se par nouă foarte convingătoare acum, nu trebuie să uităm că n-avem nici urmă de probe cu care să ne susţinem teoria. Deocamdată, este vorba despre pure speculaţii personale. Imediat ce avem câteva probe, putem să apelăm la autorităţi. Nu ştiu dacă ne vom duce la poliţie sau în altă parte.

— Dar cu cât aşteptăm mai mult, cu atât vor fi mai multe şanse ca ucigaşul să atace din nou.

— Ştiu, îi răspunse Jeffrey. Dar dacă nu avem mai multe probe şi nici cea mai vagă idee despre cine poate fi ucigaşul, nu suntem în situaţia de a-i bară calea.

— Poate fi un bărbat sau o femeie, spuse Kelly, pe un ton sumbru.

Jeffrey aprobă din cap:

— Sigur că da.

— Deci ce putem face ca să accelerăm lucrurile?

— Ce şanse ai să faci rost de o listă a medicilor şi a celorlalţi angajaţi de la Valley Hospital? Ar fi bine dacă lista ar coincide cu perioada în care pacientul lui Chris a decedat.

Kelly scoase un fluierat.

— Ăsta-i un ordin greu de îndeplinit, zise ea. Aş putea să-l sun din nou pe Hart Ruddock sau aş putea să încerc la câteva dintre asistentele cu funcţii de conducere pe care le cunosc şi care mai sunt încă acolo. Oricum, am de gând să mă ocup de asta mâine.

— Iar eu o să încerc să fac acelaşi lucru la Memorial, zise Jeffrey. Se întreba unde anume în spital trebuia să se ducă ca să facă rost de o asemenea listă. Cu cât obţinem mai repede o astfel de informaţie, cu atât mai bine.

— Ce-ar fi s-o sun pe Polly chiar acum? Fu de părere Kelly, uitându-se la ceas. Ea stă de obicei până pe la cinci.

În timp ce Kelly se duse în bucătărie să dea telefon de acolo, Jeffrey se gândi cu groază la noul dezastru epidural din acea zi de la St. Joe. Confirmă teoria lui privind contaminantul. Era mai sigur că oricând că Doctorul X se afla în libertate în zona Boston.

Deşi socotea că un doctor era autorul cel mai probabil, Jeffrey recunoştea că orice persoană cu experienţă farmaceutică putuse să falsifice Marcaina, nu trebuia neapărat să fie medic. Problema era accesul la medicament şi asta îl făcu să se gândească la cineva specializat în farmacie.

Agăţând receptorul, Kelly se duse iar la Jeffrey în camera de zi. Nu se aşeză.

— Polly mi-a spus că-mi face rost de listă. Nici o problemă. De fapt, mi-a spus că dacă vreau să merg acum s-o iau, e foarte bine. Aşa c-am zis că merg.

— Minunat! Exclamă Jeffrey. Tot ce sper e că vom obţine acelaşi ajutor şi de la celelalte spitale. Spunând asta, se ridică în picioare. Unde te duci? Îl întrebă ea.

— Vin cu tine.

— Nu, nu se poate. Stai aici şi relaxează-te. Arăţi tras la faţă. Era vorba că te culci puţin astăzi, dar văd că ai preferat să te duci la bibliotecă. Rămâi aici. Mă întorc într-o clipă.

Jeffrey făcu ceea ce i se spusese. Kelly avea dreptate: era extenuat. Se întinse pe canapea şi închise ochii. O auzi pe Kelly cum porneşte motorul şi pleacă, apoi distinse zgomotul uşii electrice a garajului închizându-se. În casă se aşternu liniştea. Nu se mai auzea decât ticăitul pendulei din camera de zi. Afară, în curte, un măcăleandru ţipa ascuţit.

Jeffrey deschise ochii. Nu se putea lipi somnul de el; era prea agitat. Se duse în bucătărie să dea un telefon. Formă numărul de la Medicină Legală ca să întrebe de Karen Hodges. Fiind vorba despre o complicaţie de anestezie, moartea ei era acum de competenţa medicului legist.

Secretara biroului îi spuse că autopsia lui Karen Hodges era programată pentru dimineaţa următoare.

Apoi, Jeffrey sună la Informaţii că să obţină numerele spitalelor Commonwealth şi Suffolk General. Sună mai întâi la Commonwealth. Când operatoarea de acolo apăra pe fir, Jeffrey ceru serviciul anestezie. Îndată ce fu conectat, întrebă dacă doctorul Mann mai putea fi găsit la spital.

— Doctorul Lawrence Mann?

— Exact! Răspunse Jeffrey.

— Regret, dar nu mai lucrează aici de peste doi ani.

— Puteţi să-mi spuneţi unde lucrează?

— Nu ştiu prea sigur. Undeva, la Londra. Dar nu mai practică medicina. Cred că se ocupa cu vânzări de antichităţi.

O altă victimă a procesului de malpraxis, îşi zise Jeffrey. Mai auzise şi de alţi doctori care renunţaseră la medicină după ce fuseseră acţionaţi în justiţie, oricât de mică ar fi fost cauza. Cât studiu şi talent irosit!

În continuare, formă numărul secţiei de anestezie a Spitalului General Suffolk. Îi răspunse o voce veselă de femeie.

— Doamna doctor Madaline Bowman mai lucrează la acest spital?

— Cine întreabă? Îl chestionă femeia, cu o voce mult mai puţin veselă.

— Doctor Webber, răspunse Jeffrey, născocind un nume.

— Îmi pare rău, domnule doctor Webber, îi răspunse femeia. Eu sunt doctor Asher. Nu vreau să par nepoliticoasă, întrebarea dumneavoastră m-a luat prin surprindere. N-a prea mai întrebat nimeni de doamna doctor Bowman în ultima vreme. Regret că trebuie să vă spun, dar s-a sinucis acum câţiva ani.

Jeffrey agăţă încet receptorul. „Victimele ucigaşului nu erau numai cei care-şi sfârşeau viaţa pe masa de operaţie, se gândi Jeffrey, abătut. O operă de distrugere cu atâtea urmări!" Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai sigur că se afla cineva în spatele acestui lanţ de dezastre medicale, aparent disparate: cineva care avea acces la sălile de operaţie ale respectivelor spitale; cineva care se pricepea măcar la elementele de bază ale

toxicologiei. Cine era omul acesta? Jeffrey se hotărâse mai mult ca oricând să dea de capătul firului.

Părăsind bucătăria, Jeffrey se duse în biroul lui Chris. Luă manualul de toxicologie pe care-l fruzărise în prima lui vizită la Kelly şi se întoarse cu el în camera de zi. Lungindu-se pe canapea, îşi azvârli pantofii din picioare şi deschise volumul la index. Voia să verifice lista de la capitolul *Toxine*.

Devlin opri în dreptul unei case şi parcă maşina. Se aplecă înainte şi se uită la faţadă. Era o casă oarecare din cărămidă, ca multe altele, din zona Bostonului. Se uită din nou la lista pe care o avea. Casa apărea drept reşedinţa din Brighton a unui anume Jack Everson.

Devlin fusese deja la şapte adrese ale unor persoane numite Everson. Până acum n-avusese nici urmă de noroc şi începuse să se întrebe dacă treaba asta avea vreo şansă de succes. Chiar dacă reuşea să-l găsească pe numitul Christopher Everson, cine putea să-l asigure că omul ăsta îl va conduce la Rhodes? S-ar putea să alerge după potcoave de cai morţi.

Pe lângă asta, Devlin constata că Eversonii formau un clan, deloc serviabil. Ai fi zis că-i întrebase pe oamenii ăştia amănunte despre viaţa lor sexuală şi nu, pur şi simplu, dacă-l cunoşteau pe Christopher Everson. Devlin se întreba de ce oamenii obişnuiţi din Boston erau cu toţii nişte ţăcăniţi.

La una dintre adrese, fusese nevoit să-l înhaţe pe tipul ăla jegos cu burta umflată de bere şi să-l scuture zdravăn. Asta o scosese afară pe nevastă-sa care era mai pocită decât bărbat-su, lucru care i se păru lui Devlin o adevărată realizare. Ca un personaj din desenele animate, venise cu făcăleţul după ea şi-l ameninţase pe Devlin că-l va pocni cu el dacă nu-i dădea drumul omului ei. Devlin fusese nevoit să înşface făcăleţul şi să-l arunce în curtea învecinată, unde se vedea o namilă de ciobănesc german cu dinţii rânjiţi.

După asta se potoliră şi-i spuseră lui Devlin pe un ton îmbufnat că nu auziseră în viaţa lor de Christopher Everson. Devlin se întrebă de ce nu-i putuseră spune asta de la început.

Devlin ieşi din maşină şi-şi întinse oasele. N-avea nici un rost să amâne inevitabilul, îşi zise el, deşi asta ar fi avut chef să facă. Urcă scările şi sună, aruncând o privire împrejur în timp ce aştepta. Casele nu arătau cine ştie ce, dar curţile erau bine întreţinute.

Îşi întoarse iar ochii spre uşa care avea o dublură de aluminiu, pentru vremea rea, cu două panouri mari de sticlă. Spera să n-aibă parte de a doua casă fără nimeni care să-i răspundă. Asta ar însemna că trebuia să mai vină o dată aici, dacă nu afla ceva despre Christopher Everson în altă parte. Găsise deja o casă goală. Asta fusese în Watertown.

Apasă iar pe butonul soneriei. Era cât pe ce să plece, când dădu cu ochii de proprietar, care îl privea prin ferestruica de pe partea dreaptă a uşi. Era voba despre un alt tip „chipeş" cu burtă de băutor de bere. Purta o vestă pusă

direct pe piele şi care nu reuşea să-i acopere întreaga suprafaţa a abdomenului.

De sub fiecare subsuoară îi răsărea un smoc de păr. Faţa îi era acoperită de o barbă nerasă de cinci zile.

Devlin îi strigă că ar vrea să-i pună o întrebare. Omul crăpa uşa interioară cam vreo trei centimetri.

— Bună, zise Devlin prin dublura exterioară a uşii. Îmi pare rău că te deranjez...

— Dă-i drumu', băiete, răspunse omul.

— Nu prea eşti prietenos, replică Devlin. Vreau doar să te întreb...

— Ce-i cu tine, eşti surd? Zise omul. Am spus dă-i drumu', dacă nu vrei să dai de belea.

— Să dau de belea? Se miră Devlin.

Omul dădu să închidă uşa. Devlin îşi pierdu răbdarea. O lovitură rapidă stil karate făcu să tremure ferestruica de sus a uşii exterioare. Un brânci cu cizma dislocă panoul de jos şi deschise uşa interioară.

Într-o clipită, Devlin păşi dincolo de uşă şi îl înşfacă pe om de gât. Ochii tipului începură să-i iasă din cap.

— Am o întrebare, repetă Devlin. Iat-o: îl caut pe Christopher Everson. Îl cunoşti?

Slăbi strânsoarea din jurul gâtului. Omul tuşi şi scuipă.

— N-am timp să aştept, îl avertiză Devlin.

— Pe mine mă cheamă Jack, zise omul răguşit. Jack Everson.

— Asta ştiam, îi răspunse Devlin, calmându-se. Ce-ai de zis de Christopher Everson? Îl cunoşti? Ai auzit vreodată de el? S-ar putea să fie doctor.

— N-am auzit de el în viaţa mea, îi răspunse omul.

Scârbit de ghinionul lui, Devlin se duse înapoi la maşină. Îl bifă pe Jack Everson şi se uită să vadă care-i următorul nume de pe listă. Acest nume era K. C. Everson din Brookline. Se aplecă spre volan şi porni maşina. De la telefonul dat mai devreme ştia că K venea de la Kelly. Se întreba de la ce venea C.

Făcu un ocol în formă de U ca să se întoarcă în Washington Street. Strada asta dădea în Chestnut Hill Avenue şi pe urmă în Brookline. Socotea că putea să ajungă la acest K. C. Everson în cinci sau în cel mult zece minute, dacă circulaţia era intensă în Cleveland Circle.

— Doamna Arnsdorf te poate primi acum, spuse secretarul.

În loc de secretară, era un secretar, cu vreo doi-trei ani mai tânăr decât Trent sau, cel puţin, aşa i se părea lui. Şi n-arăta rău. Avea aerul unui halterofil. Trent nu-şi explica de ce directoarea de la secţia de infirmerie avea un secretar. Îşi zise că era ceva deliberat, un fel de demonstraţie de putere personală din partea acelei femei. Se gândi la Polly Arnsdorf cu silă.

Trent se ridică de pe scaun şi se întinse cu un gest leneş. N-avea de gând să se repeadă în biroul femeii chiar dacă-l făcuse să aştepte o jumătate de oră. Azvârli revista *Time,* veche de o săptămână, pe o măsuţă de-alături. Îi aruncă o privire secretarului şi-l văzu cum se uită atent la el.

— S-a întâmplat ceva? Îl întrebă Trent.

— Dacă ai ceva de vorbit cu doamna Arnsdorf te sfătuiesc să intri imediat, zise secretarul. Are un program încărcat.

„Lua-te-ar dracu'", zise Trent în sinea lui. Nu înţelegea de ce toţi cei din administraţie socoteau că timpul lor era mai preţios decât al altora. I-ar fi plăcut să-i spună vreo două vorbe tăioase secretarului, dar îşi ţinu gura. În schimb, se aplecă, îşi atinse vârful tălpilor cu mâinile şi-şi cabra muşchii picioarelor.

— Am cam înţepenit de-atâta stat jos, explică el. Se ridică şi-şi pocni degetele. În cele din urmă, intră în biroul doamnei Arnsdorf.

Când dădu cu ochii de ea, Trent abia îşi stăpâni un zâmbet. Toţi şefii de la infirmerie arătau la fel: ca nişte topoare de luptă. Nu se puteau hotărî ce voiau să fie: surori medicale sau administratori. Nu-i înghiţea deloc. Cum el nu stătea la nici un spital mai mult de opt luni, ajunsese să vadă mai mulţi, în ultimii câţiva ani, decât ar fi avut chef. Dar întâlnirea de azi era dintre cele care-i făceau întotdeauna plăcere. Era încântat să facă probleme superiorilor. De când cu criza acută de mână de lucru la infirmerie, ştia cum să procedeze.

— Domnule Harding, zise doamna Arnsdorf, cu ce te pot ajuta? Regret că te-am făcut să aştepţi, dar având în vedere problema pe care am avut-o în sala de operaţie astăzi, sunt convinsă că ai să înţelegi.

Trent zâmbi în sinea lui. Înţelegea foarte bine problema pe care o avuseseră în sala de operaţie. Ea nici nu-şi închipuia cât de bine înţelegea!

— Vreau să vă înştiinţez că nu voi mai lucra la Spitalul St. Joseph, zise Trent. Hotărârea mea intră în vigoare din acest moment.

Doamna Arnsdorf stătea ţeapănă pe scaun. Trent îşi dădu seama că reuşise să-i atragă atenţia. Era încântat!

— Îmi pare rău să aud aşa ceva, spuse doamna Arnsdorf. Ai vreo problemă pe care am putea-o discuta?

— Am impresia că nu sunt folosit la întregul meu potenţial, îi răspunse Trent. După cum ştiţi, eu mi-am făcut instrucţia la Marină şi acolo mi se dădea mult mai multă autonomie.

— Poate te putem muta la altă secţie, sugeră doamna Arnsdorf.

— Cred că asta nu rezolvă nimic, zise Trent. Ştiţi, mie-mi place să lucrez într-o sală de operaţie. Părerea mea este că m-aş simţi mai bine într-un mediu mai academic, ca spitalul Boston City. M-am hotărât să-mi caut un post acolo.

— Eşti sigur că nu vrei să te mai gândeşti? Îl întrebă doamna Arnsdorf.

— Mă tem că nu. Şi mai e o problemă. Nu m-am înţeles niciodată cu şefa de la sala de operaţie, doamna Raleigh. Să rămână între noi, dar nu ştie să

conducă o barcă în furtună, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Nu prea cred că înţeleg, îi răspunse doamna Arnsdorf.

Atunci Trent îi dădu o listă dinainte pregătită cu ceea ce considera el a fi probleme în organizarea şi funcţionarea sălilor de operaţie. Întotdeauna o dispreţuise pe doamna Raleigh şi spera că această discuţie cu directoarea de la infirmerie o să-i provoace câteva neplăceri serioase.

Trent ieşi din biroul doamnei Arnsdorf cu o senzaţie minunată. Se gândi să se oprească puţin să schimbe o vorbă cu secretarul ei, ca să afle unde se antrena tipul, dar mai era cineva în anticamera care dorea să fie primit la directoare.

Trent o recunoscu. Era şefa turei de zi de la secţia de Terapie Intensivă.

La mai puţin de o jumătate de ceas de la această întâlnire cu doamna Arnsdorf, Trent ieşea din spital cu toate obiectele lui de toaletă scoase din dulapul său şi îndesate într-o faţă de pernă. Rar i se întâmpla să se simtă atât de bine. Totul se desfăşurase mai bine decât ar fi putut spera el. În timp ce mergea spre Linia Oranj a autobuzelor MBTA, se gândea să se ducă direct în Boston City ca să-şi caute o slujbă. Uitându-se însă la ceas, îşi dădu seama că era prea târziu pentru ziua aceea. Mâine o să fie foarte bine. Pe urmă, se gândi unde să se ducă după Boston City. I-ar fi plăcut la San Francisco. Auzise că San Francisco era locul unde te poţi distra.

Când soneria târâi pentru prima oară, mintea lui Jeffrey încorpora imediat sunetul în visul pe care îl avea. Se afla iar la colegiu şi avea de dat examenul final la un curs pe care uitase că-l urmase şi la care nu asistase niciodată. Era un vis groaznic pentru Jeffrey; simţea cum se umpluse de transpiraţie la rădăcina părului. Fusese întotdeauna conştiincios în studiile lui şi se temuse întotdeauna de un insucces, în visul lui, soneria de la uşă se transformase în clopoţelul de la şcoala.

Jeffrey adormise buştean, cu manualul greu de toxicologie care-i stătea în echilibru pe piept. Când soneria se auzi a doua oară, clipi din, ochi şi cartea îi căzu pe podea cu o bufnitură. Rămase buimac o clipă, neştiind unde se află, apoi îşi ridică puţin capul şi-şi roti privirea în jur. Abia atunci se dezmetici de-a binelea.

Întâi aşteptă s-o audă pe Kelly că se duce la uşă. Dar îşi aduse imediat aminte că plecase la Spitalul St. Joe. Sări în picioare, dar mişcarea fu prea bruscă. Somnul de câteva minute după atâta epuizare îi dădu o clipă de ameţeala şi fu nevoit să se sprijine cu mâna de braţul canapelei ca să-şi recapete echilibrul. Îi trebui un minut întreg ca să se orienteze, înainte de a porni în ciorapi de-a lungul bucătăriei şi al sufrageriei spre holul de la intrare.

Apucând clanţa uşii, Jeffrey era cât pe ce să deschidă când observă vizorul. Se aplecă înainte şi se uită. Era încă ameţit şi nu putea gândi limpede. Când îşi dădu seama că se uita drept în nasul borcănat şi la ochii roşii, apoşi ai

lui Devlin, inima îi zvâcni, mai să-i sară din piept.

Jeffrey înghiţi în sec şi, cu multă precauţie, se mai uită o dată. Era Devlin în carne şi oase. Nimeni nu mai putea fi atât de pocit.

Soneria se auzi din nou. Jeffrey se dezlipi de vizor şi făcu un pas în spate. Spaima îl strânse de gât. Unde se putea duce? Ce putea face? Cum de reuşea Devlin întotdeauna să dea de el? Îl îngrozea gândul că putea fi prins sau împuşcat, mai ales acum când el şi Kelly mai descurcaseră lucrurile. Dacă nu reuşeau să descopere adevărul acum, cine putea spune când va fi prins şi blocat diavolul responsabil de atâta moarte şi durere?

Spre groaza lui Jeffrey, clanţa începu să se mişte. Era convins că uşa era bine încuiată, dar ştia din experienţă că, dacă Devlin ţinea să ajungă undeva, puteai fi sigur că va reuşi. Jeffrey privi cum clanţa se mişca şi mai tare. Mai făcu un pas în spate şi atinse serviciul de ceai de pe măsuţa din hol.

Bolul pentru frişca şi zaharniţa de argint căzură amândouă pe podea cu un zdrăngănit îngrozitor. Lui Jeffrey îi sări inima din piept. Se auzi iar soneria de câteva ori la rând. I se părea că totul se sfârşise. Se terminase cu el! Cu siguranţă că Devlin auzise zgomotul.

Apoi îl văzu pe Devlin apropiindu-şi faţa de unul dintre gemuleţele laterale care încadrau uşa de la intrare. În interior se afla o perdea de dantelă, aşa că Jeffrey o zbughi în sufragerie, trecând pe sub arcadă.

Anticipând parcă mişcarea lui Jeffrey, Devlin apăru imediat la fereastra sufrageriei. În clipa în care Devlin îşi făcu mâinile pâlnie şi se aplecă spre geam, Jeffrey se lăsă în genunchi şi se strecură în spatele mesei din sufragerie. Apoi, târându-se în patru labe, se retrase în bucătărie.

Inima lui Jeffrey bătea nebuneşte. Cum ajunse în bucătărie, se ridică în picioare. Trebuia să se ascundă undeva. Uşa crăpata a cămării îl invită înăuntru. Făcu un salt şi pătrunse în întunericul îmbibat de arome. În acel moment, se împiedică din greşeala de o mătură cu coada sprijinită de perete de cealaltă parte a uşii. Mătura căzu pe podeaua bucătăriei.

Bubuiturile în uşa de la intrare păreau că zguduie întreaga casă. Jeffrey era oarecum surprins că Devlin nu-şi foloseşte armă ca să pătrundă înăuntru. Jeffrey trase după el uşa de la cămară. Îşi făcea griji în privinţa măturii şi stătu puţin să se gândească dacă merită să rişte să deschidă uşa, să o tragă înăuntru, dar hotărî să se abţină. Ce se făcea dacă Devlin dădea ocol casei şi-l zărea printr-una dintre ferestrele din spate?

Jeffrey simţi cum i se strecoară ceva pe lângă picioare. Sări în sus şi se lovi cu capul de un raft pe care se aflau cutii de conserve. Câteva conserve căzură pe podea. Se auzi tare o miorlăitură. Era Dalila, borţoasa mita tărcată. Ce pacoste îl mai aştepta? Se întrebă Jeffrey.

După ce bubuiala în uşă încetă, asupra casei se coborî tăcerea. Scăldat în sudoare, Jeffrey îşi ciuli urechea să audă vreun zgomot care să-l facă să ghicească ce făcea Devlin.

Deodată, terasa din spatele casei dudui de paşi grei. Apoi începu să fie zgâlţâita o altă uşă, cu o furie care părea s-o smulgă din ţâţâni. Jeffrey bănui că Devlin era la uşa care dădea dinspre terasă în camera de zi. Era convins că, în clipa următoare, va auzi geamuri sparte, semn că Devlin pătrunsese înăuntru.

În loc de asta, se aşternu din nou tăcerea după ultima zguduire a terasei. Se scurseră două minute, apoi trei. Jeffrey nu-şi putea da seama cât timp trecu după aceea. Să tot fi fost vreo zece minute din clipa când îşi desprinsese mâna încleştată de groază de pe canatul interior al uşii de la cămară. I se părea că se scursese o eternitate.

Dalila părea dornică de atenţie. Se tot freca de piciorul lui. Jeffrey spera s-o ţină liniştită. Se aplecă s-o mângâie de câteva ori. Cum începu s-o alinte, pisica îşi arcui spinarea, în chip de mulţumire, şi se întinse. După o vreme, Jeffrey pierdu cu totul noţiunea timpului. Nu-şi auzi decât pulsul bătând în urechi. Nu vedea nimic în întunericul de cerneală. Pe ceafă i se prelingeau broboane de sudoare. Temperatura din cămara îngustă creştea continuu.

Brusc, se auzi un alt zgomot. Jeffrey ciuli urechea. Se temea să nu fie zgomotul uşii de la intrare care se deschide. Apoi auzi un sunet pe care îl recunoştea clar: uşa fu închisă cu o bufnitură care zgudui casa.

Degetele vlăguite ale lui Jeffrey se înfipseră iar în canatul uşii de lemn. Devlin reuşise să pătrundă înăuntru! Poate că izbutise să spargă broasca. Jeffrey n-avu nevoie să audă pocnetul uşii trântite ca să ştie că tipul era furios.

Jeffrey începu iar să se frământe din cauza măturii ăleia nenorocite care zăcea pe podeaua bucătăriei, ca o săgeată cu vârful îndreptat spre cămara. Îi părea rău că n-o ridicase imediat după ce căzuse. Singura speranţă care-i mai rămăsese era că Devlin se va duce sus, dându-i o şansa să fugă pe uşa din spate.

Paşi uşori şi iuţi dădură ocol parterului casei; în cele din urmă se auziră în bucătărie, unde se opriră brusc. Jeffrey îşi ţinu răsuflarea. Şi-l închipuia pe Devlin studiind mătura cu vârful spre cămară şi scărpinându-se în cap. Cu ultima rezervă de energie pe care o mai simţea în degete, Jeffrey îşi înfipse unghiile în lemnul uşii de la cămară. Poate că Devlin o s-o încerce şi o să creadă că era încuiată.

Braţele lui Jeffrey fură cuprinse de un spasm când simţi uşa cămării zgâlţâindu-se. Devlin ţinea mâna pe clanţa din afară şi o smucea. Jeffrey se încorda, dar uşa continua să se mişte. Uşoara smucitură fu urmată de o mişcare bruscă ce crăpă uşa vreo trei centimetri după care o închise cu o bufnitură.

Următoarea smucitură fu de nesuportat. Deschise larg uşa şi-l smulse pe Jeffrey din cămară. Se poticni în bucătărie, cu mâinile ridicate ca să-şi apere capul...

Făcând un pas în urmă, speriată, Kelly duse o mână la piept şi lăsă să-i scape un ţipat scurt şi ascuţit. Mătura, pe care o ridicase de pe podea, îi căzu

din mină, o dată cu plicul pe care tocmai îl adusese acasă de la Spitalul St. Joe. Dalila o zbughi din cămară şi se făcu nevăzută în sufragerie.

Rămaseră uitându-se unul la celălalt câteva clipe. Kelly fu prima care-şi veni în fire.

— Ce-i asta? Un joc cu care vrei să mă sperii de fiecare dată când vin acasă? Întrebă ea. Am intrat în vârful picioarelor, crezând că dormi.

Jeffrey nu reuşi să spună mai mult decât că-i pare rău. N-avusese de gând s-o sperie. O apucă de mână şi o trase spre peretele care despărţea sufrageria de bucătărie.

— Ce mai e şi asta? Îl întrebă Kelly, alarmată. Jeffrey îşi duse un deget la gură s-o facă să tacă.

— Îţi aminteşti de omul despre care ţi-am povestit, cel care a încercat să mă împuşte? Devlin? O întrebă el în şoaptă.

Kelly dădu din cap că da.

— A fost aici. La uşa din faţă. S-a dus chiar până în fund şi a încercat uşa de la terasă.

— Nu era nimeni acolo când am venit eu.

— Eşti sigură?

— Destul de sigură, îi răspunse Kelly. O să verific. Dădu să plece, dar Jeffrey o apucă de braţ. Abia atunci îşi dădu seama cât era de speriat.

— S-ar putea să fie înarmat.

— Vrei să chem poliţia?

— Nu, îi răspunse Jeffrey. Nu-şi dădea seama ce-ar fi vrut să-i spună să facă.

— De ce nu te întorci în cămară în timp ce fac eu un control? Îi propuse Kelly.

Jeffrey aproba din cap. Nu-i plăcea s-o ştie pe Kelly faţă în faţă cu Devlin fără nimeni lângă ea, dar, de vreme ce el era acela pe care-l căuta tipul, se gândi s-o lase să se ducă. Trebuiau să afle, într-un fel sau altul, dacă Devlin bântuia prin preajmă. Jeffrey se întoarse în cămară.

Kelly se duse la uşa de la intrare şi cercetă partea din faţă a casei. Îşi aruncă privirea în susul şi în josul străzii. Pe urmă, făcând ocolul casei, aruncă un ochi şi în spate. Descoperi nişte urme de paşi înnoroiaţi pe terasa din spate, dar asta era tot. Se întoarse în casă şi-i spuse lui Jeffrey să iasă din cămară. Cum ieşi el, Dalila o zbughi înăuntru.

Încă neconvins, Jeffrey, prudent, făcu şi el un tur al casei, întâi înăuntru, pe urmă afară. Kelly se ţinea după el. Era sincer uimit. De ce se retrăsese Devlin? Nu, că nu se bucura de un noroc atât de neaşteptat!

Când se întoarseră în casă, Jeffrey spuse:

— Cum naiba m-a găsit? N-am spus nimănui că sunt aici. Dar tu?

— Absolut nimănui.

Jeffrey se duse glonţ spre camera de oaspeţi şi trase geanta de sibir din

ascunzătoarea ei de sub pat. Kelly stătea în cadrul uşii.

— Ce faci? Îl întrebă ea.

— Trebuie să plec înainte să se întoarcă, răspunse el.

— Stai un pic. Hai să stăm puţin de vorbă, spuse Kelly. Poate ar fi bine să ne sfătuim înainte de a te hotărî să pleci. Credeam că suntem uniţi în treaba asta.

— Nu vreau să fiu aici când se întoarce, zise Jeffrey.

— Eşti sigur că Devlin ştie că eşti aici?

— Bineînţeles! Răspunse Jeffrey, aproape enervat. Ce-ţi închipui? Că umblă prin tot oraşul şi sună la toate uşile din Boston?

— Nu-i nevoie să fii ironic, zise Kelly cu răbdare.

— Scuză-mă, îi răspunse Jeffrey. Nu prea am tact când sunt speriat.

— Cred că se poate explica de ce a venit aici şi a sunat la uşă, zise Kelly. Ai lăsat însemnările lui Chris în camera ta de la hotel. Numele lui era scris peste tot. Poate că venise, pur şi simplu, pe urmele lor şi voia să-mi pună unele întrebări.

Ochii lui Jeffrey se îngustară, în timp ce cântarea această posibilitate.

— Chiar crezi asta? O întrebă el, devenind mai receptiv la idee.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare explicaţia cea mai firească. Altfel, de ce ar fi plecat? Dacă ar fi ştiut că eşti aici, şi-ar fi parcat maşina afară şi te-ar fi aşteptat până apăreai. Ar fi fost mai insistent. Jeffrey aprobă din cap. Argumentul lui Kelly părea valabil. Cred că s-ar putea să se întoarcă, continuă Kelly. Dar nu cred că ştie că eşti aici. Nu cred că trebuie să fim şi mai prudenţi şi că n-ar strica să ne gândim cum i-aş putea explica faptul că aveai însemnările lui Chris la tine, în caz că mă întreabă.

Jeffrey dădu iar din cap.

— Ai vreo sugestie? Îl întrebă ea.

Jeffrey ridică din umeri.

— Suntem amândoi anestezişti. Ai putea să-i spui că Chris şi cu mine făceam nişte cercetări împreună.

— Am putea găsi ceva şi mai bun, îi răspunse Kelly. Dar e o idee. În orice caz, nu pleci nicăieri, aşa că pune-ţi geanta la loc, sub pat. Se întoarse pe călcâie şi ieşi din camera de oaspeţi.

Jeffrey oftă uşurat. De fapt, nu dorise deloc să plece. Azvârli geanta înapoi sub pat şi plecă după Kelly.

Primul lucru pe care-l făcu Kelly fu să tragă draperiile din sufragerie, bucătărie şi camera de zi. Apoi se duse în bucătărie şi puse mătura la loc în cămară. Îi dădu lui Jeffrey plicul de la Spitalul St. Joe. În el se afla o copie a listei personalului de specialitate şi a celorlalţi salariaţi de la St. Joe.

Jeffrey luă plicul şi se aşeză pe canapea să-l deschidă. Scoase hârtia imprimată la computer şi o desfăcu. Erau foarte multe nume. Pe el îl interesa să citească numele personalului de specialitate ca să vadă dacă vreo persoană

cunoscută de el, la Memorial, se bucura de unele privilegii la Spitalul St. Joe.

— Să pregătesc ceva de mâncare? Îl întrebă Kelly.

— Cred că da, îi răspunse el, ridicând privirea. După cele petrecute cât stătuse ascuns în cămară, nu crezuse că o să fie în stare să mai mănânce ceva. Cu o jumătate de oră mai devreme, nici prin cap nu i-ar fi trecut că în momentul de faţă se va relaxa pe canapea, cu gândul la masă.

11

Joi
18 mai 1989
6. 30 p. m.

— Mă scuzaţi, începu Devlin.

O femeie de şaizeci şi ceva de ani, cu părul alb îşi deschisese deja uşa casei ei din Newton. Era îmbrăcata impecabil într-o fustă albă de in, cu pulover albastru şi purta un singur şirag de perle. Încercând să-şi aţintească privirea asupra lui Devlin, întinse mâna la ochelarii care-i atârnau de un lanţ de aur din jurul gâtului:

— Tinere, zise ea după ce-l cercetă atent. Pe cuvântul meu, arăţi ca un membru al îngerilor întunericului.

— Am mai fost asemănat cu ei şi de alţii, doamnă, dar, drept să vă spun, eu n-am încălecat o motocicletă în viaţa mea. Sunt al dracului de periculoase!

— Atunci de ce te îmbraci în felul ăsta ciudat? Îl întrebă ea, sincer uimită.

Devlin o privi pe femeie drept în ochi. Părea cu adevărat interesată. Îl primise cu totul altfel decât cei de la celelalte adrese locuite de Eversoni.

— Chiar vreţi să ştiţi? Zise el.

— Întotdeauna mă interesează ce urmăriţi voi, tinerii.

Auzind că e considerat tânăr, Devlin se înduioşa. Avea patruzeci şi opt de ani şi trecuse mult timp de când nu se mai socotea tânăr.

— Am constatat că felul ăsta de îmbrăcăminte mă ajuta în muncă, răspunse el.

— Spune-mi, te rog, ce muncă faci? Ce muncă îţi poate cere să arăţi aşa de… Femeia făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit:… Înfricoşător?

Devlin râse, apoi începu să tuşească. Ştia că trebuia să termine cu fumatul.

— Sunt vânător de recompense. Prind şi predau infractorii care încearcă să încalce legea.

— Ce interesant! Zise femeia. Ce nobil!

— N-aş putea spune cât e de nobil, doamnă. Eu o fac pentru bani.

— Toată lumea trebuie să fie plătită, zise femeia. Ce Dumnezeu te aduce la uşa mea?

Devlin îi explică despre Christopher Everson, subliniind că nu era un evadat, dar că ar putea să aibă unele informaţii despre un evadat.

— Nu avem pe nimeni în familie cu numele de Christopher, spuse ea, dar mi se pare că cineva a pomenit de un Christopher Everson acum câţiva ani. Cred că omul la care mă refer eu era doctor.

— Sună încurajator, zise Devlin. Şi mie mi-a trecut prin cap că Christopher Everson e doctor.

— Poate o să-l întreb pe bărbatu-meu când vine acasă. El ştie mai multe despre latura Everson a familiei noastre. În definitiv, din ea se trage şi el. Pot să te contactez în vreun fel?

Devlin îşi spuse numele şi-i dădu şi numărul de telefon de la biroul lui Michael Mosconi. Îi spuse că putea să lase un mesaj acolo. Apoi îi mulţumi pentru ajutor şi se înapoie la maşină.

Dădu din cap în timp ce încercuia numele lui Ralph Everson de pe lista lui. Se gândea că merita să le mai facă o vizită, dacă nu dădea de o pistă mai bună.

Devlin porni maşina şi ieşi în stradă. Următorul oraş de pe lista lui era Dedham. Acolo avea pe listă doi Eversoni. Avea de gând să o ia prin sudul oraşului ca să ajungă la Dedham, Canton şi Milton înainte de a se întoarce în perimetrul oraşului.

O luă pe Hammond Street spre Tremont, de unde va porni, eventual, pe vechea Route One. Asta îl va duce drept în centrul oraşului Dedham. În timp ce conducea maşina, îi venea să râdă gândindu-se la experienţele prin care trecuse. Merseseră de la o extremă la alta. Îi veni în minte episodul Kelly C. Everson. Fusese sigur că cineva era acasă, că doar auzise un zdrăngănit, ca de ceva care cade pe podea exact în spatele uşii. Doar dacă n-o fi fost un animal de casă. Bifase şi adresa aceea. O să se întoarcă acolo, dacă nu se ivea ceva mai bun în altă parte.

Era clar că găsirea doctorului nu va fi o treabă uşoară, aşa cum îşi închipuise. Pentru prima oară, începu să se întrebe în ce împrejurări fusese condamnat Jeffrey pentru crimă cu circumstanţe atenuante. În mod normal, nu-şi bătea capul să afle mare lucru despre genul de infracţiune comisă; îl interesa doar ca să ştie să-şi aleagă mijloacele de luptă. Iar vinovăţia sau nevinovăţia respectivului nu-l preocupa deloc.

Dar Jeffrey Rhodes începuse să devină un mister, dar şi o provocare. Mosconi nu-i povestise mare lucru despre Rhodes; îi spusese doar câte ceva ca să explice situaţia lui cu cauţiunea şi ca să-l informeze că, după părerea lui, Rhodes nu se purta ca un criminal. Şi toate încercările lui Devlin de a se informa prin reţeaua lui de relaţii subterane nu dăduseră nici un rezultat. Nimeni nu ştia nimic despre Jeffrey Rhodes. După câte se părea, nu făcuse nimic rău, o situaţie unică în experienţa lui Devlin de vânător de recompense. Atunci de ce i se pusese o cauţiune exorbitantă? De fapt, ce făcuse doctorul

Jeffrey Rhodes?

Devlin era uimit şi de purtarea lui Rhodes din momentul în care încercase s-o şteargă la Rio. Rhodes părea cu totul diferit de ceilalţi. Purtarea lui nu semăna cu aceea a unui evadat obişnuit care nu sta nici o clipă pe loc. De fapt, din momentul în care Devlin smulsese din mâna lui Jeffrey biletul spre America e Sud, doctorul nu mai păruse că încearcă să fugă. Clocea el ceva – Devlin era convins de asta. Avea impresia că hârtiile pe care le găsise la hotelul Essex dovedeau acest lucru. Devlin se întreba dacă avea rost să-l roage pe unul dintre medicii de la poliţie să arunce un ochi pe hârţoagele alea. Dacă pistă cu Everson nu ducea nicăieri, Devlin putea urmări lucrurile din alt unghi.

Deşi Kelly insistase să-şi facă treaba singură, Jeffrey o ajutase la strânsul mesei, după cina lor compusă din peşte-sabie şi anghinare. Kelly stătea în faţa chiuvetei curăţind farfuriile pe care el i le aducea din sufragerie.

— Sala de operaţii n-a fost singurul loc unde s-a întâmplat azi o tragedie, zise Kelly, încercând să-şi şteargă fruntea cu dosul braţului care se vedea deasupra mănuşii ei de cauciuc. Am avut o problemă şi la urgenţe.

Jeffrey luă un burete ca să şteargă masa.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă el pe un ton absent. Era preocupat de propriile lui gânduri. Era îngrijorat în legătură cu următoarea vizită inevitabilă a lui Devlin.

— A murit una dintre surorile medicale de la spital, îi răspunse Kelly. Era o prietenă minunată şi o adevărată profesionistă.

— Asta s-a întâmplat când era la serviciu?

— Nu, ea lucra în sălile de operaţii în tura de seară. A sosit dimineaţă cu ambulanţa pe la ora opt.

— A fost un accident auto?

Kelly scutură din cap şi continuă să cureţe farfuriile.

— Nu. S-ar părea că fusese atacată la ea acasă.

Jeffrey se opri din şters masa şi-şi îndreptă spinarea. Cuvântul „atac" îi trezea amintirea momentelor petrecute lângă Patty Owen. Parcă s-ar fi întâmplat ieri: îi vedea faţa în timp ce se uita la el să-i ceară ajutor exact înainte de atac.

— A fost groaznic, continuă Kelly. A avut atacul ăsta, dacă atac a fost, în timp ce era în baie. S-a lovit cumplit la cap. Destul de tare ca să-şi fractureze craniul.

— Ce îngrozitor! Răspunse Jeffrey. Şi din asta i s-a tras sfârşitul?

— Bine nu i-a fost, în orice caz, zise Kelly. Dar nu din asta a murit. Din momentul în care a sosit ambulanţa la ea, a avut un ritm cardiac neregulat. I-a fost afectat sistemul de circulaţie a sângelui spre inimă. A murit la spital de stop cardiac. Am ajutat-o să reziste un timp cu ajutorul unui pacemaker. Dar inima ei era prea slabă.

— Ia stai un pic, zise Jeffrey. Era uimit de cât semăna cazul descris de Kelly cu felul în care reacţionase Patty Owen la Marcaină în dezastruoasa ei operaţie de cezariană. Jeffrey ţinea să se asigure că a înţeles bine: Deci, una dintre surorile de la sala de operaţie a fost adusă la spital după un atac şi nişte probleme cardiace? Întrebă el.

— Exact! îi răspunse Kelly. Deschise uşa maşinii de spălat vase şi începu să încarce farfuriile mudare. A fost atât de trist! Parcă am fi pierdut un membru de familie!

— I s-a pus vreun diagnostic?

Kelly scutură din cap.

— Nu. Întâi s-au gândit la o tumoare pe creier, dar la teste n-a ieşit nimic. Poate că a avut o problemă cardiacă mai veche. Aşa mi-a spus unul dintre medicii rezidenţi de la interne.

— Cum o chema? Întrebă Jeffrey.

— Gail Shaffer.

— Ştii ceva despre viaţa ei personală? Se interesă Jeffrey.

— Puţin, răspunse Kelly. După cum ţi-am spus, îmi era prietenă.

— Povesteşte-mi.

— Era nemăritată, dar cred că avea un prieten stabil.

— Îl cunoşti?

— Nu. Ştiu doar că era student în medicină, zise Kelly. Ei, dar ce-i cu interogatoriul ăsta?

— Nu ştiu nici eu, îi răspunse Jeffrey, dar de cum ai început să-mi povesteşti despre Gail, nu m-am putut opri să nu mă gândesc la Patty. Situaţia a fost identică. Atac şi probleme de irigare a inimii.

— Nu cumva vrei să spui... Kelly nu reuşi să-şi termine fraza. Jeffrey clătină din cap.

— Ştiu. Ştiu. Am început să mă comport ca unul dintre nebunii ăia care cred că totul ascunde o conspiraţie. Dar e o situaţie atât de ciudată! Cred că am ajuns să fiu sensibil la orice lucru care pare cât de cât suspect.

Pe la ora unsprezece noaptea, Devlin consideră că era momentul să-şi încheie activitatea pe ziua aceea. Era prea târziu ca să mai pretinzi oamenilor să-şi deschidă uşa unui străin. Se întreba dacă bănuiala lui despre posibila prezenţă a lui Chris Everson în zona Boston era conformă cu realitatea. Vizitase toţi Eversonii din suburbiile sudice ale Bostonului fără rezultate apreciabile. Mai fusese o persoană care spusese că auzise despre un doctor Christopher Everson, dar nu ştia unde locuia sau lucra omul acela.

Fiindcă tot se afla în centrul Bostonului, Devlin hotărî să-i facă o scurtă vizită lui Michael Mosconi. Ştia că era târziu, dar nu-i păsa. Se duse până în North End şi parcă lângă altă maşină, ca toată lumea, pe Hanover Street. De acolo o luă pe jos de-a lungul străzilor înguste până la Unity Street, unde

Michael avea o casă modestă cu trei etaje.

— Sper că asta înseamnă că ai veşti bune pentru mine, zise Michael deschizându-i uşa lui Devlin.

Michael era îmbrăcat într-un halat de poliester cu aspect de satin, de culoarea castanei coapte. În picioare, avea papuci de piele uzaţi. Doamna Mosconi apăru şi ea în capul scării ca să vadă cine era acel vizitator întârziat. Purta un halat roşu cu panglici. Avea părul pus pe nişte moaţe despre care Devlin credea că dispăruseră prin anii '50. Faţa îi era unsă cu un fel de alifie despre care Devlin bănuia că avea scopul de a amâna inevitabilul proces de îmbătrânire. „Vai de tâlharul care ar fi nimerit, întâmplător, în casa asta! îşi zise Devlin. O singură privire aruncată doamnei Mosconi în întuneric l-ar fi băga în pământ de groază. "

Mosconi îl conduse pe Devlin în bucătărie şi-i oferi o bere pe care el o acceptă cu entuziasm. Mosconi se duse la frigider şi-i întinse o sticlă de Rolling Rock.

— Pahar nu-mi dai? Îl întrebă Devlin, zâmbind.

Mosconi se încruntă.

— Nu întinde prea mult coarda.

Devlin trase o duşcă zdravănă şi se şterse la gură cu dosul palmei.

— Ei, ai pus mâna pe el?

Devlin clătină din cap.

— Nu încă.

— Asta ce mai e? O vizită de curtoazie? Îl întrebă Mosconi cu obişnuita lui ironie.

— O vizită de afaceri, îi răspunse Devlin. De ce a fost trimis la zdup acest Jeffrey Rhodes?

— Iisuse, dă-mi răbdare! Exclamă Michael, aruncându-şi ochii în tavan şi prefăcându-se că înalţă o rugăciune. Apoi, uitându-se la Devlin, spuse: Ţi-am mai zis: crimă cu circumstanţe atenuante. A fost condamnat pentru crimă cu circumstanţe atenuante.

— Chiar a comis-o?

— De unde dracu' vrei să ştiu eu? Îi răspunse Michael, exasperat. A fost condamnat. Pentru mine, asta-i destul. Ce contează dacă el a comis-o sau nu?

— Ăsta nu-i un caz oarecare, răspunse Devlin. Am nevoie de mai multe informaţii.

Mosconi scoase un oftat de exasperare.

— Tipul e doctor. Condamnarea lui era pentru malpraxis şi droguri. Mai mult de-atât nu ştiu. Devlin, ce dracu'-i cu tine? Ce importanţă au toate astea? Eu îl vreau pe Rhodes, pricepi?

— Îmi trebuie mai multe informaţii, repetă Devlin. Vreau să afli amănunte despre infracţiunea asta. Cred că dacă aş şti mai multe despre condamnarea lui, m-aş lămuri mai bine ce cloceşte individul.

— Poate că ar trebui să chem ajutoare, îi răspunse Mosconi. Poate că o mică întrecere amicală între, să zicem, o jumătate de duzină de vânători de recompense ca tine ar da rezultate mai rapide.

Nu de întrecere avea nevoie Devlin. Se aflau prea mulţi bani la mijloc. După o scurtă pauză de gândire, spuse:

— Un lucru în favoarea noastră în momentul ăsta e faptul că doctorul se află în Boston. Dacă vrei s-o şteargă spre America de Sud, de pildă, unde urma să dispară când am pus eu mâna pe el, adu ajutoare.

— Tot ce vreau să ştiu eu e când îl bagi la închisoare.

— Dă-mi o săptămână, zise Devlin. O săptămână în total, încă cinci zile. Dar, trebuie să faci rost de informaţia care-mi trebuie. Doctorul ăsta pune ceva la cale. În clipa când îmi dau seama ce anume, îl prind.

Devlin plecă din casa lui Mosconi şi se întoarse la maşina lui. Abia îşi ţinea ochii deschişi în timp ce conducea maşina spre apartamentul lui din Charlestown. Dar mai avea ceva de făcut: să intre în legătură cu Bill Bartley, tipul pe care îl angajase ca s-o urmărească pe Carol Rhodes. Îl sună de la telefonul din maşină.

Legătura nu era prea bună. Devlin trebui să urle că să se poată face auzit deasupra huruitului.

— Doctorul a sunat? Răcni Devlin în receptor.

— Deloc, răspunse Bill. Vocea lui sună de parcă ar fi vorbit de pe Lună: Singurul lucru oarecum interesant a fost un telefon de la un fel de iubit. Un agent de bursă de la Los Angeles. Ştiai că tipa se mută în L. A.?

— Eşti sigur că nu era Rhodes? Urlă Devlin.

— N-aş crede, zise Bill. Chiar au glumit pe seama doctorului în termeni nu prea măgulitori.

Minunat, îşi zise Devlin după ce agaţă receptorul. Nu-i de mirare că lui Mosconi, i se păruse că Jeffrey şi Carol nu se purtau ca nişte porumbei. Păreau pe punctul de a se despărţi. Avea impresia că-şi arunca banii pe fereastră, ţinându-l pe Bill pe statul de plată, dar nu-i venea să rişte şi să n-o mai urmărească pe Carol. Nu încă.

În timp ce Devlin urca treptele din faţă ale blocului său de peste drum de Monument Square, îşi simţea picioarele grele ca plumbul, de parcă trecuse prin bătălia de la Bunker Hill. Nici nu-şi mai amintea de când nu se mai întinsese în pat. Ştia că va adormi înainte de a-i cădea capul pe pernă.

Deschise lumina şi se opri la uşă. Casa lui era o mizerie. Peste tot zăceau aruncate reviste şi sticle de bere goale. Mirosea a mucegai, a loc părăsit. Brusc, se simţi singur. Cu cinci ani mai înainte avusese şi el nevastă, doi copii, un câine. Apoi apăruse ispită.

— Hei, Dev, ce-i cu tine? Nu-mi spune că n-ai ce face cu cinci miare în plus. N-ai nimic altceva de făcut decât să-ţi ţii gura. Hai, toţi facem treaba asta. Aproape toată lumea din poliţie.

Devlin azvârli jacheta de doc pe canapea şi-şi aruncă cizmele din picioare. Intră în bucătărie şi-şi luă o cutie de bere Bud. Se întoarse în camera de zi şi se aşeză într-unui dintre fotoliile jerpelite. Amintirea trecutului îl indispunea întotdeauna.

Totul fusese o cursă, o tragere pe sfoară. Devlin şi alţi câţiva poliţişti fuseseră puşi sub acuzaţie şi daţi afară din poliţie. Devlin fusese prins cu banii. Tocmai plătise un avans la o vilişoară din Maine ca să poată ieşi copiii din oraş în timpul verii.

Devlin aprinse o ţigară şi trase adânc aer în piept. Apoi îl apucă tusea. Se aplecă de mijloc, aruncă ţigara pe podea şi-i dădu vânt cu piciorul într-un colţ al încăperii. Mai trase o duşcă de bere. Băutura rece îi calma gâtul iritat.

Lucrurile nu merseseră niciodată prea bine între el şi Sheila, dar, în trecut, reuşiseră întotdeauna să facă treaba să meargă. Cel puţin până la incidentul cu mita. Ea luase copiii şi se mutase iar în Indiana. Se dusese o luptă pentru custodia copiilor, dar Devlin nu avusese nici o şansă. Nici nu putea să aibă cu o condamnare şi cu reputaţia unei scurte şederi la Walpole.

Devlin se tot întreba cum stătea treaba cu Jeffrey Rhodes. Ca şi în cazul lui, viaţa doctorului părea că se destrămase. Oare ce fel de ispită i se ivise lui Jeffrey, ce fel de greşeală făcuse? Malpraxisul şi drogurile păreau o combinaţie ciudată, iar Jeffrey nu părea deloc un consumator de droguri ca oricare altul. Devlin zâmbi în sinea sa. Poate că Mosconi avea dreptate. Poate că el se ramolise.

Jeffrey îşi făcu datoria cu mult mai puţin entuziasm decât cu o noapte înainte, ceea ce îl încânta pe David. Acesta îşi reînnoi atitudinea prietenoasă pe care o avusese la început. Îi arătă câteva şmecherii care făceau curăţenia mai uşoară, superioare vârâtului gunoiului sub covor.

Când se gândea la vizita lui Devlin, lui Jeffrey i se părea mersul la muncă o pacoste. Era convins că Devlin îl aştepta afară, gata să-l înhaţe în clipa în care părăseşte zona liniştită în care locuia Kelly. Jeffrey era atât de speriat încât se gândea să dea un telefon să spună că e bolnav.

Kelly venise cu soluţia perfectă. Fusese atât de drăguţă încât să se ofere să-l ducă la lucru cu maşina. Lui Jeffrey îi plăcu mult mai mult ideea asta, decât să încerce să meargă cu mijloacele de transport în comun sau să ia un taxi. Totuşi, nu se putea decide să-i pună lui Kelly viaţa în primejdie. Dar îşi dădu seama că ea va fi mai în siguranţă dacă el se ascundea în maşina ei, înainte de a ieşi din garaj. În acest fel, dacă Devlin îi pândea, va crede că Jeffrey rămăsese în casă. Deci, se lungi în scaunul din spate al maşinii sub un pled aruncat de Kelly peste el ca să fie mai siguri. Numai după ce se aflară la o milă şi ceva de casă se ridică şi trecu în scaunul din faţă.

Pe la vreo trei dimineaţa, David anunţă că sosise vremea „prânzului". Jeffrey se scuză din nou că nu va veni la masă, gest care îi atrase o lungă

privire de dezaprobare. De îndată ce David şi ceilalţi plecară spre mica sufragerie a personalului de întreţinere, Jeffrey îşi luă căruciorul şi porni cu el spre etajul întâi.

Împingând căruciorul, se duse mai întâi la intrarea principală, apoi o coti la stânga şi intră pe coridorul central. Prin holuri se vedea mai multă lume, în majoritate cadre ale spitalului în drum spre bufetul cel mare pentru pauză de „prânz". Ca de obicei, nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenţie, în ciuda zgomotului făcut de căruciorul lui.

Jeffrey se opri în faţa birourilor serviciului personal. Nu era sigur că va reuşi să deschidă uşa cu cheile pe care le avea. Când se oferise să facă acolo curăţenie, David îi spuse că în toate spaţiile administraţiei spitalului se făcea curăţenie în tura de seară.

Cu speranţa că nici unul dintre cei care cunoşteau programul de curăţenie nu-i va ieşi în cale, Jeffrey încerca diferite chei de pe inelul pe care i-l dăduse David. Nu dură mult şi găsi una care se potrivea.

Ardeau toate luminile. Jeffrey îşi împinse căruciorul înăuntru şi închise uşa în urma lui. Trecând cu căruciorul din camera în cameră, se convinse că nu se afla nimeni acolo. În cele din urmă, intră în biroul lui Cari Bodanski.

Primul loc unde se uită Jeffrey fu masa de lucru a lui Bodanski. Cercetă fiecare sertar. Nu era sigur dacă lista pe care o căuta exista şi cu atât mai puţin unde se afla. Pe el îl interesa o listă a cadrelor de specialitate şi a personalului auxiliar, valabilă în septembrie 1988.

Apoi, se ocupă de computerul lui Bodanski; apăsă pe diverse taste vreun sfert de ceas. Dar nu avu noroc. Jeffrey era familiarizat cu computerul spitalului în privinţa fişelor pacienţilor, dar nu se pricepea la sistemele folosite de personalul auxiliar şi de administraţie. Bănuia că se foloseau coduri şi parole, dar necunoscându-le, avea puţine şanse să acceseze documentele care îl interesau. După un timp, renunţă.

Îşi îndreptă atenţia spre nişte clasoare implantate în pereţii biroului. Deschise un sertar ales la întâmplare şi-l trase afară. În clipa aceea, auzi cum se deschide uşa principală de la serviciul personal.

Jeffrey abia avu timp să traverseze camera în goană şi să se ascundă în spatele uşii biroului lui Bodanski. Auzi persoana care intrase străbătând anticamera şi care, apoi, se aşeză la masa secretarei lui Bodanski.

Uitându-se prin crăpătura dintre uşă şi canat, Jeffrey nu reuşi decât să distingă conturul trupului aplecat peste masa de lucru.

Jeffrey auzi, apoi, cum se ridică receptorul telefonului şi piuitul melodios al tonului dinaintea formarii numărului. După aceea apăru o voce: „Alo, mămico! Ce mai faci? Cum a fost vremea aia minunată din Hawaii?" Scaunul secretarei scârţii şi persoana se aplecă în spate, intrând în raza vizuală a lui Jeffrey. Era David Arnold.

Jeffrey trebui să aştepte zece minute până când David se puse la curent

cu ştirile de acasă. În cele din urmă, puse jos receptorul şi ieşi din birou. Puţin descumpănit de această întrerupere, Jeffrey se întoarse la sertarul cu dosare pe care-l deschisese. Conţinea dosarele individuale ale fiecărui angajat, clasate întâi după departament, apoi alfabetic.

Deschizând următorul sertar, se uită la plăcuţele din plastic folosite pentru ordonarea dosarelor. Era cât pe ce să închidă sertarul când îi atrase atenţia un dosar intitulat Frontul Unit.

Îl scoase afară şi-l deschise pe o masă ce se afla alături, înăuntru se aflau pliante separate pentru fiecare dintre ultimii şase ani. Jeffrey îl scoase pe cel din 1988. Ştia că spitalul întocmea Fondul Unit în octombrie. Nu era septembrie, dar era pe undeva, pe aproape. În pliant se aflau liste ale angajaţilor spitalului şi ale personalului de specialitate.

Luă lista, se duse la xerox şi-şi făcu o copie. După ce puse pliantul la loc exact de unde-l scosese, vâri copia pe raftul cu produse de curăţenie al căruciorului. O clipă mai târziu, se afla pe coridorul principal.

Jeffrey nu se întoarse imediat la etajul unde se aflau sălile de operaţie. În schimb, împinse căruciorul pe lângă camera de urgenţe, spre farmacie. Îi veni ideea să verifice cât de departe putea pătrunde în uniforma lui de om de serviciu.

Farmacia avea un ghişeu de unde erau distribuite medicamentele necesare diferitelor departamente. Aproape că semăna cu o farmacie obişnuită. Lângă ghişeu se afla o uşă încuiată. Jeffrey îşi opri căruciorul şi-şi încercă cheile. Una dintre ele se dovedi potrivită.

Ştia că riscă, totuşi îşi împinse căruciorul peste pragul uşii şi de-a lungul coridorului principal care se deschidea înainte. Pe stânga şi pe dreapta coridorului principal, se aflau interminabile pasaje cu rafturi de metal care se întindeau de la podea până-n tavan. La capetele rafturilor se vedeau plăcuţe cu numele medicamentelor aflate acolo.

Jeffrey îşi împinse încet căruciorul înainte, în timp ce citea plăcuţa din dreptul fiecărui raft. Căuta anestezicele locale.

Din spatele unor rafturi apăru, deodată, o farmacistă din tura de noapte care se îndreptă spre el. Avea braţele încărcate de sticluţe. Jeffrey se opri; se aştepta să fie nevoit să se explice, dar femeia nu făcu decât să-l salute din cap, după care îşi văzu de treabă, pornind spre ghişeul ce comunica cu coridorul spitalului.

Mirându-se din nou de accesul pe care i-l oferea situaţia lui de om de serviciu, Jeffrey continuă să caute anestezice locale. În cele din urmă, dădu de ele pe undeva, prin fundul încăperii. Se aflau pe un raft de jos. Erau multe cutii de Marcaină cu fiole de diferite mărimi, inclusiv cea de 30 cc. Jeffrey îşi dădu seama cât erau de accesibile. Oricare dintre farmacişti ar fi găsit uşor ocazia de a strecura o fiolă contrafăcută printre celelalte. Plus că un farmacist ar fi avut, bineînţeles, şi cunoştinţele necesare pentru a face asta.

Jeffrey oftă. După cât se părea, sfera suspecţilor se lărgea, nu se micşora. Cum putea el să spere să-l găsească pe criminal? În orice caz, nu trebuia să uite de farmacie. Un argument contra teoriei că vinovatul era farmacist era faptul că acesta nu putea să aibă mobilitatea unui medic. Putea avea acces deplin la medicamentele dintr-un spital, dar era greu de crezut că ar fi putut avea acelaşi acces într-o altă instituţie.

Jeffrey îşi răsuci căruciorul şi ieşi din farmacie. În timp ce mergea, se gândea nu numai că trebuia să nu uite de farmacie, dar că era nevoit să-i pună la socoteală şi pe cei de la serviciul întreţinere. Când se gândea la libertatea de care se bucura acum, în a doua zi de serviciu la spital, îşi dădu seama cât de uşor era pentru orice membru al serviciului întreţinere să pătrundă în farmacie, exact aşa cum făcuse el. Singura problemă în această privinţă era că oamenii de serviciu nu posedau cunoştinţele necesare de fiziologie sau farmacie. Se puteau bucura de acces, dar probabil că le lipsea informaţia.

Brusc, Jeffrey opri căruciorul pe loc. Se gândi chiar la el însuşi. Nimeni nu ştia că era anestezist cu o gamă largă de cunoştinţe. Ce putea împiedica o altă persoană cu instruire asemănătoare să obţină o slujbă în serviciul de întreţinere, aşa cum făcuse şi el? Sfera suspecţilor se lărgea iar.

Când, în sfârşit, se făcu ora şapte, Jeffrey începu din nou să se gândească la Devlin. Îşi făcea griji că s-ar fi putut întoarce şi ar fi putut-o teroriza pe Kelly. Dacă i se întâmpla fetei ceva, nu şi-ar fi iertat asta niciodată. La şase şi jumătate îi dădu un telefon ca să vadă ce făcea şi ca să afle dacă Devlin dăduse vreun semn.

— Nu l-am văzut şi nici n-am auzit nimic toată noaptea, îl asigură Kelly. Când m-am sculat, acum o jumătate de oră, m-am uitat afară ca să fiu sigură că nu bântuie pe aici. Nu se vedeau maşini străine şi nu era nimeni prin preajmă.

— Poate că ar trebui să mă duc la un hotel că să fiu absolut sigur.

— Prefer să stai aici, îi răspunse Kelly. Sunt convinsă că eşti în siguranţă. Ca să-ţi spun drept, mă simt mai apărată cu tine aici. Dacă te temi să intri pe uşa din faţă, las uşa din spate descuiată. Spune-i taximetristului să oprească pe stradă din spatele casei mele şi ia-o printre copaci.

Jeffrey era încântat că ea dorea să-l aibă lângă ea, la fel cum dorea şi el. Trebuia să admită că prefera, de departe, să stea cu ea, decât să stea la hotel. De fapt, se simţea cu mult mai bine la ea acasă decât în propria lui locuinţă.

— O să las draperiile trase. Nu răspunde la soneria de la uşă şi nici la telefon. Nimeni n-o să ştie că eşti aici.

— Foarte bine, răspunse Jeffrey. Rămân la tine.

— Dar am să-ţi cer ceva, zise Kelly.

— Ce? Spune-mi.

— Vezi să nu ţâşneşti din cămară şi să mă sperii când mă întorc acasă după-masă.

Jeffrey izbucni în râs.

— Promit, zise el cu un hohot. Se întreba cine pe cine speriase mai tare în acele momente.

La şapte dimineaţa, Jeffrey se întoarse cu căruciorul la serviciul întreţinere. În timp ce liftul cobora, închise ochii. Îl usturau de parcă erau plini de nisip. Era atât de obosit încât avea impresia că e bolnav.

Îşi lăsă căruciorul la locul lui şi intră în vestiar să-şi schimbe uniforma cu hainele de stradă. Îşi băgă listele copiate din dosarul Fondului Unit în buzunarul din spate.

În clipa când încuia uşa dulapului, Jeffrey se îndrepta brusc de spate. David apăruse în cameră şi se îndrepta spre el.

— Am primit un anunţ, zise el, privindu-l pe Jeffrey bănuitor. Eşti aşteptat în biroul domnului Bodanski imediat.

— Da? Întrebă Jeffrey, cu un fior de spaimă. Se descoperise, oare, adevărata lui identitate?

David se uită atent la Jeffrey, aplecându-şi capul într-o parte.

— E ceva suspet cu tine, Frank, zise el. Nu cumva eşti spion al adminsitraţiei care încearcă să vadă cum ne facem treaba?

Jeffrey scoase un hohot scurt, nervos.

— N-aş prea crede, răspunse el. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că David l-ar putea bănui de aşa ceva.

— Atunci, cum se face că directorul personalului vrea să-ţi vorbească la şapte dimineaţa? Omul ăsta vine, de obicei, la slujbă abia după opt.

— N-am nici cea mai vagă idee, zise Jeffrey.

Trecu pe lângă David şi se duse la uşă. David veni după el. Urcară scările împreună.

— Cum de nu-ţi mănânci şi tu prânzul cu toată lumea? Îl întreba David.

— Nu mi-e foame, îi răspunse Jeffrey.

Dar bănuielile lui David nu-l interesau câtuşi de puţin. Pe el îl frământa motivul pentru care îl chemase Bodanski. La început, Jeffrey fu sigur că fusese descoperită adevărata lui identitate. Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, n-avea rost să-l cheme Bodanski la el. Nu era mai normal să fi fost anunţată poliţia?

Jeffrey se duse la primul etaj şi deschise uşa care dădea în coridorul principal al spitalului. S-ar fi răsucit pe călcâie şi ar fi pornit-o spre intrarea principală, dacă David n-ar fi mers în urma lui, preocupat încă de ideea că el era spion al administraţiei. Jeffrey o luă spre serviciul personal.

Apoi, un alt gând îi apăru în minte. Poate că-l văzuse cineva intrând în biroul personal în dimineaţa aceea, poate că atunci când folosea xeroxul. Sau, poate, cineva pomenise că-l văzuse la farmacie. Dar, dacă era vorba despre una sau cealaltă din aceste situaţii, n-ar fi fost anunţat David, şeful de tură? Sau Jose Martinez, şeful întreţinerii? N-ar fi primit o mustrare sau n-ar fi fost dat afară de unul dintre ei?

Jeffrey se simţea descumpănit. Trase adânc aer în piept şi deschise uşa serviciului personal. Încăperea părea la fel de pustie cum fusese la ora trei şi jumătate din aceeaşi dimineaţă. Toate mesele de lucru erau goale. Nu se bătea la nici o maşină de scris. Ecranele computerelor erau întunecate. Singurul zgomot venea din locul unde se afla xeroxul; acolo sâsâia încet o maşină de făcut cafea.

Porni spre uşa biroului lui Bodanski şi dădu cu ochii de acesta stând la masa lui de lucru. Bodanski avea o filă imprimată la computer în faţa lui şi un creion în mina. Jeffrey bătu de două ori la uşa deschisă. Bodanski ridică privirea.

— A, domnul Amendola, zise el, sărind în picioare, de parcă ar fi primit un oaspete important. Îţi mulţumesc că ai venit. Te rog, ia loc.

Jeffrey se aşeză, continuând să se mire de ce fusese chemat. Bodanski îl întrebă dacă n-ar vrea nişte cafea. După ce Jeffrey refuză, se aşeză şi el.

— În primul rând, aş vrea să spun că, după toate informaţiile, ai şi devenit un angajat valoros al Spitalului Boston Memorial.

— Mă bucur că aud asta, îi răspunse Jeffrey.

— Noi am fi încântaţi să rămâi în serviciul ăsta cât timp vei dori, continuă Bodanski. De fapt, sperăm că-ţi vei continua munca.

Îşi drese glasul şi începu să se joace cu creionul lui roşu. Jeffrey avea clar impresia că Bodanski era şi mai nervos decât el însuşi.

— Îmi închipui că te întrebi de ce te-am chemat aici în dimineaţa asta. Eu am sosit un pic mai devreme, fiindcă am ţinut să te prind înainte de a pleca acasă. Sunt convins că eşti obosit şi ai vrea să te culci.

„Dă-i drumul!" gândi Jeffrey.

— Eşti sigur că nu vrei puţină cafea? Îl întrebă iar Bodanski.

— Ca să vă spun drept, aş vrea să mă duc acasă să mă culc. Poate vreţi să-mi spuneţi de ce m-aţi chemat.

— Da, sigur că da, îi răspunse Bodanski. Apoi se ridică şi începu să se plimbe în micul spaţiu din spatele biroului: Eu nu mă pricep la treburi de-astea, adăugă el. Poate că ar fi fost bine să cer ajutorul serviciului de psihiatrie sau măcar al serviciului social. Zău că nu-mi place să-mi bag nasul în viaţa oamenilor.

În mintea lui Jeffrey se înălţă un steag roşu. Urma să se întâmple ceva rău. Simţea asta.

— Ce vreţi, de fapt, să spuneţi? Îl întrebă Jeffrey.

— Ei, bine, o să încep aşa: ştiu că ai trăit ascuns, zise Bodanski. Jeffrey simţi cum i se usucă gâtlejul. „Ştie, îşi zise el, ştie!" îmi dau seama că ai avut mari probleme. M-am gândit că te-aş putea ajuta cât de cât, aşa că i-am telefonat nevestei tale.

Jeffrey se apucă de braţele scaunului şi se smuci înainte.

— I-aţi telefonat nevestei mele? Întrebă el, neîncrezător.

— Ei, nu te ambala, îl sfătui Bodanski, întinzându-şi mâinile înainte, cu palmele în jos. Îşi închipuise că asta îl va tulbura pe angajat.

Nu te agita, îşi zise Jeffrey panicat. Ce-i trebuise lui Bodaski s-o sune pe Carol îl depăşea.

— De fapt, nevastă-ta e aici, zise Bodanski. Arătă cu degetul spre uşile duble: Abia aşteaptă să te vadă. Ştiu că are lucruri importante de discutat cu tine, dar m-am gândit că e mai bine să te avertizez că este aici, decât s-o las să te ia prin surprindere.

Jeffrey simţi cum îl apucă o furie subită. Îl scotea din sărite băgăciosul ăsta de director al personalului ca şi Carol.

Tocmai acum, când lucrurile începuseră să se mişte, a trebuit să se întâmple aşa ceva!

— Aţi chemat poliţia? Îl întrebă Jeffrey. Voia să fie pregătit pentru tot ce putea fi mai rău.

— Nu, bineînţeles că nu, îi răspunse Bodanski, îndreptându-se spre uşile duble.

Jeffrey veni după el. În mintea lui se năştea o întrebare: Va fi oare în stare să ţină piept acestei catastrofe? Bodanski deschise una dintre uşi, apoi să dădu la o parte să-l lase pe Jeffrey să intre. Pe chipul lui se aşternuse unul dintre acele zâmbete binevoitoare care-l înfuria şi mai mult pe Jeffrey. Trecând pragul, se trezi într-o sală de conferinţe cu o masă lungă înconjurată de scaune de o formă severă.

Privind cu coada ochiului, Jeffrey văzu o formă omenească repezindu-se spre el. În prima clipă îşi zise că i se întinsese o cursă. Nu Carol se afla acolo, ci Devlin! Totuşi, forma care se repezise spre el era aceea a unei femei. Ea se prăbuşi peste el, strângându-l în braţe. Îşi îngropa capul la pieptul lui. Era scuturată de suspine.

Jeffrey se uită spre Bodanski, în căutare de ajutor. Sigur că nu era Carol. Femeia asta era aproape de trei ori mai solidă. Părul ei zburlit semăna cu nişte paie decolorate.

Suspinele femeii începură să se potolească. Îi dădu drumul lui Jeffrey şi îşi duse batista la nas. Suflă tare, apoi îşi ridică privirea.

Jeffrey rămase cu ochii pironiţi la faţa ei lată. Ochii ei, luminaţi la început de un soi de bucurie, începură să scapere de furie. Lacrimile se opriră la fel de brusc cum se porniseră.

— Tu nu eşti bărbatul meu, zise femeia, indignată, îl împinse pe Jeffrey cât colo.

— Nu? Întrebă el, încercând să se dumirească.

— Nu! Răcni femeia, copleşita din nou de emoţie.

Se repezi la el cu pumnii ridicaţi. Lacrimi de nemulţumire îi izbucniră din ochi şi începură să-i şiroiască pe obraji.

Jeffrey se retrase în spatele mesei de conferinţe în timp ce directorul,

şocat, încerca să-i vină în ajutor.

Acum femeia începu să-l împroaşte pe Bodanski cu venin, zbierând că-şi bătuse joc de ea. Dar, după un minut, o copleşiră lacrimile şi i se aruncă în braţe. Asta era mai mult decât putea să suporte directorul, dar, cu un efort herculean, reuşi să manevreze acel munte de femeie şi s-o aşeze pe unul dintre scaunele ţepene, unde ea se prăbuşi ca un morman scuturat de suspine.

Bodanski, năucit, îşi scoase batista decorativă din buzunarul hainei şi-şi şterse gura peste care îl plesnise femeia. O picătura de sânge apăru pe bucăţica de mătase.

— N-ar fi trebuit să-mi fac speranţe, se vaită femeia. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Frank n-ar fi acceptat niciodată să fie om de serviciu într-un spital.

În sfârşit, Jeffrey înţelese cum stăteau lucrurile. Asta era doamna Amendola, nevasta omului în haine zdrenţuite. Acum, că îşi dădu seama, lui Jeffrey nu-i venea să creadă că îi trebuise atâta timp ca să priceapă. Şi mai înţelese ceva: lui Bodanski nu-i va trebui mult să se lămurească asupra celor întâmplate. Când se va lămuri, s-ar putea să se hotărască să cheme poliţia. Jeffrey va fi nevoit să dea o groază de explicaţii ca să iasă din încurcătura asta.

În timp ce directorul se străduia s-o consoleze pe doamna Amendona, Jeffrey se strecură prin uşile duble. Bodanski strigă după el să mai aştepte, dar Jeffrey nu-l băgă în seamă. Ieşind din secţia personal, fugi spre intrarea principală, convins că Bodanski se va simţi obligat să rămână alături de doamna Amendola.

Odată ieşit din spital, Jeffrey îşi încetini pasul. Nu i-ar fi convenit să dea oamenilor de la pază motive să se ia după el.

Înaintând cu pas iute, Jeffrey se îndreptă spre staţia de taxiuri şi se sui în primul taxi liber. Abia după ce maşina începu s-o cotească la dreapta pe Beacon Street, îndrăzni să se uite în urmă. În faţa spitalului era linişte. Forfota de dimineaţă a bolnavilor către clinici nu începuse încă şi Carl Bodanski nu-şi făcuse apariţia.

După ce traversa Kenmore Square, taximetristul îl privi pe Jeffrey în oglinda retrovizoare şi spuse:

— Trebuie să-mi explici mai clar. Brookline e o zonă întinsă.

Jeffrey îi dădu şoferului numele străzii din spatele locuinţei lui Kelly. Îi spuse că nu ştia numărul casei, dar că o va recunoaşte când ajung acolo.

Îngrijorat că Devlin putea bântui pe lângă casa lui Kelly, Jeffrey nu-şi putea reveni din agitaţia confruntării cu doamna Amendola. Îşi simţea stomacul ca pe un ghem strâns, dureros, şi se întreba cât va mai suporta corpul lui tensiunea în care trăise în ultimele patru sau cinci zile. Anestezia avea momentele ei de groază, care însă nu durau mult. Jeffrey nu era obişnuit cu o asemenea stare de anxietate prelungită. Şi, pe lângă toate astea, era frânt de oboseală.

Explicându-i şoferului că nu era din oraş şi că fusese prin părţile astea doar o dată, Jeffrey îl făcu pe acesta să ocolească zona din jurul casei lui Kelly. Pe furiş, se lăsă să alunece mai în jos în scaun ca să nu poată fi văzut uşor. În acelaşi timp, se uită să vadă dacă nu-l zăreşte pe Devlin. Dar nici urmă de Devlin. Singurii oameni pe care-i văzu Jeffrey erau slujbaşii care plecau la lucru. Nu se vedeau maşini parcate lângă casa lui Kelly. Locuinţa ei arăta îmbietor de liniştită.

Curând, Jeffrey îi spuse taximetristului să oprească la casa din spatele locuinţei lui Kelly. După ce taxiul porni şi dădu primul colţ, Jeffrey ocoli casa şi intră în mica pădurice care o despărţea de proprietatea lui Kelly. La adăpostul copacilor, petrecu câteva minute supraveghind casa înainte de a traversa curtea din spate şi de a se strecura pe uşa pe care Kelly i-o lăsase deschisă.

Jeffrey stătu un timp să asculte şi apoi porni să cerceteze întreaga casă. Numai după aceea închise uşa din spate şi răsuci cheia în broască.

Cu speranţa că-şi va potoli burta care-i ghiorăia, scoase laptele şi cerealele. Le duse la masa din sufragerie. Luă cu el şi foaia tipărită cu care venise Kelly de la St. Joe. Scoţând din buzunar lista pe care o luase el de la Boston Memorial în noaptea aceea, le puse una lângă alta.

În timp ce mânca, Jeffrey compară cele două liste de medici angajaţi. Era nerăbdător să afle care medici aveau acces în ambele spitale. Fu dezamăgit când văzu cât de mulţi erau. Pe o foaie separată de hârtie îşi alcătui propria sa listă de doctori ale căror nume apăreau de două ori. Se necăji văzând că lista se întindea până la peste treizeci de doctori. Treizeci şi patru de persoane erau prea multe ca să fie cercetate cât de cât temeinic, mai cu seamă în împrejurările de faţă. Trebuia să facă ceva să mai reducă numărul. Asta însemna că-i mai trebuiau şi alte liste de spital. Jeffrey se duse la telefon, sună la St. Joe şi ceru să i se dea legătura cu Kelly.

— Îmi pare bine că m-ai sunat, spuse ea veselă. Ai avut probleme cu intratul în casă?

— Nici o problemă, îi răspunse Jeffrey. Te-am sunat ca să-ţi amintesc să dai astăzi telefonul ăla la Valley Hospital.

— L-am şi dat, zise Kelly. Nu mă puteam decide pe cine să sun, aşa că am sunat la mai multă lume, printre care şi la Hart. E aşa un drăguţ!

Jeffrey îi povesti că erau treizeci şi patru de doctori cu acces atât în spitalul ei, cât şi în Memorial. Ea pricepu imediat care era problema.

— Sper să am veşti de la Valley azi după-amiază, adăugă ea. Asta ar mai reduce un pic lista. Trebuie să fie mai puţine persoane cu acces la St. Joe, la Memorial şi la Valley.

Era cât pe ce să pună receptorul jos, când Jeffrey îşi aminti s-o roage pe Kelly să-i repete numele prietenei ei care murise cu o zi înainte.

— Gail Shaffer, îi spuse ea. De ce mă întrebi?

— În cursul zilei de azi am de gând să mă duc la Centrul de Medicină

Legală să iau nişte date despre Karen Hodges. Dacă tot sunt acolo o să încerc să aflu câte ceva şi despre Gail Schaffer.

— Iar mă sperii.

— Mă sperii şi pe mine însumi.

După ce puse receptorul jos, Jeffrey se duse să-şi termine cerealele. Când isprăvi, puse vasele în chiuvetă. Apoi se întoarse la masă să mai arunce un ochi la listele de la spital. Ca să facă o treabă mai temeinică, se gândi să compare şi listele personalului auxiliar. Asta era mai greu decât să compare listele medicilor; măcar acestea fuseseră întocmite în ordine alfabetică. Listele personalului auxiliar fuseseră făcute altfel. Cea de la St. Joe înşira numele pe secţii, cea de la Memorial conform salariilor, pesemne că fusese făcută pentru solicitarea cotizaţiilor.

Ca să le poată compara cum trebuie, Jeffrey trebuia să le pună pe amândouă în ordinea alfabetului. Când ajunse la litera E, pleoapele începură să i se închidă. Prima lui descoperire îi trezi interesul. Observase că o anume Maureen Gallop lucrase la ambele spitale.

Jeffrey o căută pe Maureen Gallop în lista de la St. Joe. Constată că în prezent lucra la secţia de întreţinere de la St. Joe.

Jeffrey se frecă la ochi, gândindu-se din nou cât îi fusese lui de uşor să bântuie prin farmacia spitalului. Adăugă numele de Maureen Gallop la lista medicilor cu acces la ambele spitale.

Înviorat de această descoperire neaşteptată, se apucă iar să treacă numele după alfabet. Chiar la lista următoare, mai găsi un nume pe ambele liste: Trent Harding. Luând iar în mina lista de la St. Joe, Jeffrey căută numele Trent Harding. Îl găsi la secţia infirmerie. Adăugă numele lui sub cel al lui Maureen Gallop.

Jeffrey rămase surprins. Nu se aşteptase ca numele angajaţilor să se suprapună. Se gândi că era o simplă coincidenţă. Simţindu-se mai treaz acum, merse până la capăt cu dubla verificare care-i consumase atât de mult timp, dar nu mai dădu peste un alt nume pe ambele liste. Maureen Gallop şi Trent Harding erau singurele nume care apăreau pe ambele liste de personal.

Când termină cu compararea listelor, Jeffrey era atât de frânt de oboseală încât nu reuşi decât să se ridice de la masă şi să se întindă pe canapea, unde căzu într-un somn adânc, fără vise. Nici măcar nu se clinti când Dalila ieşi din cămară, sări pe canapea şi se făcu colac lângă el.

Era ceva la Boston City Hospital care-i plăcu lui Trent din clipa când intră pe uşă. Îşi închipuia că era vorba de atmosfera virilă a unui spital din centrul oraşului. Nu mai vedeai pe nimeni învârtindu-se în jurul cozii ca în spitalele pretenţioase de la suburbie. Trent spera să nu se încurce cu probleme nazale mărunte, ascunse sub masca operaţiilor de sept, din motive de asigurare medicală. În schimb, va avea parte de nişte răni frumoase lăsate de glonţ sau

de cuţit. Se va afla în tranşee şi va avea de-a face cu urmările terorii urbane în stilul lui Don Johnson în *Miami Vice.*

În biroul de angajări se formase o coadă, dar la ea aşteptau doar cei care căutau slujbe în sectorul alimentar şi în întreţinere. Trent fu trimis direct la biroul infirmerie. Ştia el de ce. Ca toate spitalele, şi Boston City Hospital căuta cu disperare surori medicale. El, ca infirmier, era foarte solicitat. Era întotdeauna nevoie de un infirmier în acele secţii ale spitalului, precum camera de urgenţe, unde trebuia să-ţi foloseşti muşchii. Dar lui Trent nu-i convenea camera de urgenţe. El voia sala de operaţie.

După ce completă formularul, Trent fu invitat la un interviu. Se întreba de ce-şi mai băteau capul cu astfel de bazaconii. Rezultatul era o concluzie ştiută dinainte. Dar măcar se distra. Îi plăcea să se simtă dorit şi necesar. Când era copil, taică-său îi spunea tot timpul că era un fătălău bun de nimic, mai ales după ce Trent hotărâse că nu voia să joace în echipa de fotbal a tineretului, la a cărei întemeiere, la bază militară de la San Antonio, contribuise şi tatăl lui.

Trent urmări expresia de pe faţa femeii care îi citea cererea de angajare. Pe plăcuţa cu nume din faţa mesei ei de lucru scria: Doamna asistenta-şefă Diane Mecklenburg, Secţia Infirmerie.

„Asistenta-şefă, pe dracu', îşi spuse Trent. Cu siguranţă că nu-şi putea deosebi fundul de o gaură în perete. " Din ceea ce ştia el, asta erau şefii. Probabil că-şi luase diploma de infirmieră pe vremea când se mai folosea încă whiskiul ca anestezic. De atunci, poate că mai făcuse o serie de cursuri ca „îngrijirea medicală într-o societate complexă". Trent ar fi pariat pe o sută de dolari că femeia nu ştia care-i diferenţa dintre o pereche de foarfece Mayo şi o clemă Metzenbaum. În sala de operaţie era, cu siguranţă, la fel de îndemânatica precum un urangutan.

Trent începuse deja să aştepte cu plăcere ziua când va intra în biroul ăsta şi-şi va prezenta demisia, dându-i dureri de cap doamnei Macklenburg.

— Domnule Harding, spuse doamna Macklenburg, mutându-şi atenţia de la solicitarea de serviciu la solicitant. Faţa ei ovală era parţial acoperită de nişte ochelari rotunzi: Arăţi în cererea dumitale că ai mai lucrat în alte patru spitale din Boston. E cam ciudat.

Trent simţea nevoia să scoată un geamăt din rărunchi. Această doamnă Mecklenburg părea hotărâtă să joace jocul ăsta de-a interviul până la capăt. Deşi avea impresia că putea să spună aproape orice şi totuşi să fie angajat, se hotărî să aleagă calea prudentă şi să se poarte amabil. Era oricând pregătit pentru astfel de întrebări.

— Fiecare spital mi-a oferit diferite posibiltăţi în privinţa instruirii şi a răspunderilor, răspunse Trent. Scopul meu a fost să obţin cât măi multă experienţă. Am stat aproape un an la fiecare instituţie. În cele din urmă am ajuns la concluzia că stimulentele unei atmosfere academice de genul celei oferite de Boston City Hospital, reprezintă exact ceea ce caut.

— Înţeleg, îi răspunse doamna Mecklenburg. Trent nu terminase încă, drept care adăugă:

— Sunt convins că pot să-mi aduc contribuţia aici. Nu mă tem de muncă şi de greutăţi. Dar am de făcut o specificare: vreau să lucrez la sala de operaţie.

— Nu cred că asta-i o problemă, răspunse doamna Mecklenburg. Întrebarea este: când poţi să începi?

Trent zâmbi. Era al naibii de uşor!

Ziua aceea nu i se păru lui Devlin mai bună decât cea precedentă. Se afla la North Shore şi vizitase două case locuite de Eversoni în Peabody, una dintre ele la Salem, iar acum era în drum spre şoseaua principală ca să-şi încerce norocul la o casă din Marblehead Neck. Portul se întindea în stânga lui, iar oceanul la dreapta. Măcar vremea şi peisajul erau frumoase.

Din fericire, oamenii fuseseră acasă la fiecare dintre adresele vizitate. Acest nou tur al familiilor Everson fusese mai util, deşi reacţiile fuseseră prudente. Dar, nimeni nu auzise despre un anume Christopher Everson. Devlin începu iar să se îndoiască de intuiţia lui care-i spunea că Christopher Everson era din zona Bostonului.

Când ajunse la Harbor Avenue, Devlin coti la stânga. Aruncă o privire admirativă lanţului de clădiri impresionante. Se întreba cum ar fi să aibă atâţia bani ca să poată trăi aici. Făcuse bani buni în ultimii ani, dar îi tocase în Las Vegas şi Atlantic City.

Primul lucru pe care îl făcuse Devlin în dimineaţa aceea fusese să se ducă la sediul de poliţie din Berkeley Street şi să-i facă o vizită lui Sawbones Bromlley. Doctorul Bromlley lucra la Departamentul de Poliţie din Boston de un secol sau aşa-i mergea vorba. El dădea personalului purgative şi trata răceli simple, zgârieturi şi julituri uşoare. Nu prea inspiră încredere.

Devlin îi arăta însemnările pe care le luase din camera de hotel a lui Rhodes şi-l întrebă despre ce era vorba în ele. Se porni un şuvoi, de parcă răsucise un robinet de apă. Sawbones se lansase într-un discurs de douăzeci de minute despre sistemul nervos şi despre faptul că era împărţit în două. O parte te ajuta să faci lucruri pe care doreai să le faci, adică să bei sau să simţi ceva; şi o alta să faci lucruri la care nici nu te gândeai, ca respiratul sau mistuitul unui cotlet.

Până în acel moment, Devlin se simţise bine. Dar, după aceea, Bromlley îi spusese că acea parte a sistemului nervos care făcea lucruri la care nici nu te gândeai se împărţea şi ea în două. Una se numea simpatic, iar cealaltă, parasimpatic. Aceste două părţi se luptau între ele în sensul că una mărea pupila ochiului, în timp ce cealaltă o micşora; una îţi provoca diareea, în timp ce cealaltă te încuia la burtă.

Devlin se descurcase chiar şi până la acel punct, dar Bromlley îi dădu

înainte; îi povesti cum acţionau nervii şi cum îi blocau anestezicele.

Din acel moment, Devlin se chinuise ca să-l înţeleagă, dar îşi închipuise că nu prea conta, din moment ce pe el nu-l interesau decât însemnările. Lui Bromlley îi plăcea să aibă un public captivat, aşa că Devlin îl lăsase să vorbească mai departe. Când păru că Sawbones ajunsese la punctul final, Devlin îi aminti întrebarea lui de la început.

— Grozav, doctore, grozav! Dar întoarce-te o clipă la însemnări. E ceva în ele care îţi trezeşte mirare sau bănuieli?

Sawbones rămăsese descumpănit o clipă. Cercetă încă o dată însemnările, privindu-le prin ochelarii lui groşi bifocali, în cele din urmă, spusese simplu, nu; totul părea destul de clar şi cel care notase informaţiile despre sistemul nervos făcuse o treabă corectă. Devlin îi mulţumise şi plecase. Vizita fusese utilă numai în măsura în care Devlin se convinsese şi mai mult că acest Christopher Everson, ca şi Rhodes, era doctor.

Pe Marblehead Neck, Devlin opri maşina în faţa unei case joase, în stilul unei ferme. Verifică numărul de pe lista lui. Era casa pe care o căuta. Se dădu jos din maşină şi-şi întinse oasele. Casa nu era pe malul oceanului, dar apa se vedea sclipind printre copacii înşiraţi de-a lungul potecii ce ducea spre port.

Devlin se îndreptă spre uşă şi apăsă pe sonerie. Îi deschise o blondă atrăgătoare, cam de vârsta lui. Cum dădu cu ochii de Devlin, încercă s-o închidă din nou, dar Devlin vâri uşor vârful cizmei lui de cow-boy în crăpătură. Uşa rămase înţepenită. Femeia se uită în jos.

— Mi se pare că cizma dumitale mi-a blocat uşa, spuse ea cu mult calm. Îl privi drept în ochi: Dă-mi voie să ghicesc: vinzi fursecuri Girl Scout.

Devlin râse şi clătină din cap cu îndoială. Niciodată nu reuşea să anticipeze reacţiile oamenilor. Dar ceea ce aprecia mai mult decât orice era simţul umorului. Femeia asta avea haz şi-i plăcea.

— Mă scuzaţi că mă port nepoliticos, zise el. Nu vreau decât să vă pun o simplă întrebare. Una singură. Mă temeam că vreţi să închideţi uşa.

— Sunt deţinătoarea unei centuri negre la karate, spuse femeia.

— Nu-i nevoie să fiţi rea, îi răspunse Devlin. Caut pe un anume Christopher Everson. Această casă e înregistrată ca aparţinând unui Everson, şi m-am gândit că s-ar putea – cine ştie? – Ca să fi auzit cineva de aici de persoana asta.

— De ce vreţi să ştiţi? Îl întrebă femeia.

După ce Devlin îi explică, femeia slăbi strânsoarea uşii.

— Am impresia că am citit despre un Christopher Everson în ziare, spuse ea, încreţindu-şi fruntea. În orice caz, sunt sigură că-l chema Christopher.

— Într-un ziar din Boston? O întrebă Devlin.

Femeia dădu din cap.

— În *Globe.* Asta a fost cu câtva timp în urmă. Un an sau mai mult. Mi-a atras atenţia din cauza numelui, bineînţeles. Nu sunt mulţi Eversoni prin

părţilea astea. Soţul meu şi familia lui sunt din Minnesota.

Devlin nu prea era de acord cu numărul redus al Eversonilor din zonă, dar nu stătu s-o contrazică.

— Vă amintiţi ce se spunea în articol? Vru să ştie Devlin.

— Da. Era pe pagina cu anunţuri mortuare. I se anunţa decesul.

Devlin se întoarse la maşină, înfuriat pe el însuşi. Nici o clipă nu-i trecuse prin minte că Everson era mort. Porni maşina, făcu o întoarcere în formă de U şi o luă înapoi spre Boston. Ştia exact unde voia să meargă acum. Drumul dură o jumătate de oră. Parcând lângă un hidrant de pe West Street, merse pe jos până la Tremont şi intră la Departamentul de Stat al Sănătăţii Publice.

Registratura Evidenţei Populaţiei se afla la primul etaj. Devlin completă un formular ca să obţină certificatul de deces al lui Christopher Everson. În dreptul anului, notă 1988. Ştia că anul putea fi schimbat, la nevoie. Plăti cinci dolari la ghişeu şi se aşeză să aştepte. Nu dură mult. Anul nu era 1988; se dovedi a fi 1987. În orice caz, după douăzeci de minute, Devlin se întorcea spre maşina lui cu certificatul de deces al lui Christopher Everson în mina.

În loc să pornească maşina, Devlin mai stătu puţin să citească documentul. Prima informaţie care-i atrase atenţia fu faptul că Everson fusese căsătorit. Soţia supravieţuitoare se numea Kelly Everson.

Devlin îşi aminti vizita lui la ea acasă. Acolo auzise el acel zgomot ciudat, ca de cutii goale căzând pe podeaua cu dale, dar nu venise nimeni la uşă. Luă lista cu adresele Eversonilor pe care încercuise numele K. C. Everson, în vederea unei noi vizite. Verifică adresa cu cea de pe certificatul de deces. Era aceeaşi.

Devlin luă iar certificatul de deces. Christopher Everson fusese medic. Uitându-se să vadă care fusese cauza morţii, văzu că acolo scria: sinucidere. Cauza tehnică a decesului fusese înregistrată ca stop respirator, dar dedesubt se afla o notă în care se spunea că acesta fusese o urmare a auto-administrării de succinilcolină.

Cuprins de o furie subită, Devlin mototoli certificatul de deces şi-l aruncă pe scaunul din spate. Succinilcolină fusese porcăria pe care i-o injectase Jeffrey Rhodes. Era de mirare că Rhodes nu-l omorâse.

Devlin porni maşina, merse înainte şi intră în şuvoiul de vehicule de pe Tremont Street. Începuse iar să aştepte cu deosebită încântare să pună mâna pe Jeffrey Rhodes.

Circulaţia de la miezul zilei încetinea mersul lui Devlin. Îi trebui mai mult să ajungă din centrul Bostonului la Brookline decât îi trebuise ca să parcurgă tot dramul de la Marblehead în oraş. Se făcuse aproape ora unu a amiezii când intră pe strada lui Kelly Everson şi trecu pe lângă casa ei. Nu se observa nici o activitate, dar apăruse o schimbare importantă. Ferestrele de la etajul întâi erau acoperite de draperii. Cu o zi înainte, draperiile fuseseră trase la perete, îşi amintea cum făcuse mina căuş în dreptul geamului ca să arunce o privire în

sufragerie. Devlin zâmbi. După părerea lui, nu era nevoie să fii genial ca să înţelegi că aici se petrecea ceva.

După ce mai făcu o întoarcere în mijlocul străzii alăturate, Devlin trecu pe lângă casă a doua oară, încercând să se hotărască ce să facă. Mai întoarse maşina o dată, apoi trase la marginea străzii şi parcă. Se afla la două clădiri de casa familiei Everson, de partea cealaltă a străzii. Pentru moment, nu se putea decide ce era mai bine să facă. Ştia din experienţa că, în anumite cazuri, cel mai bun lucru era să nu facă nimic.

12

Vineri
19 mai 1989
11. 25 a. m.

— Păstrează restul, îi spuse Jeffrey taximetristului în timp ce cobora din maşină în faţa morgii oraşului. Şoferul îi răspunse ceva ce nu reuşi să audă. Se aplecă mai mult spre el: îmi pare rău, dar n-am auzit ce-ai spus, zise Jeffrey.

— Am spus: ce naiba bacşiş mai e şi ăsta – cincizeci de cenţi? Ca să fie mai clar, taximetristul azvîrîi restul pe fereastră, după care porni cu un scârţâit de roţi.

Jeffrey se uită la cele două monede de pe trotuar. Clătină din cap. Taximetriştii din Boston constituiau o specie aparte. Se aplecă şi adună monedele de pe jos. Apoi, îşi ridică ochii şi privi faţada morgii oraşului Boston.

Era o clădire veche, înnegrită de timp, care se afla acolo de pe vremea când cărbunele era mijlocul cel mai răspândit de încălzire a oraşului. Edificiul era înfrumuseţat cu motive egiptene stilizate, dar efectul era departe de a fi regal. Construcţia arăta, mai degrabă, împrumutată de pe platoul unui film de groază, turnat la Hollywood, decât ca un sediu de cercetare medicală.

Jeffrey intră pe uşa din faţă şi urcă un şir de trepte, ghidându-se după săgeţile care-l trimiteau spre biroul medicului legist.

— Pot să vă ajut cu ceva? Îl întreba o femeie cu aer de matroană în clipa când Jeffrey se apropie de ghişeul ei. În spatele ei, se vedeau cinci pupitre demodate de metal, dispuse la întâmplare. Fiecare dintre ele era încărcat cu un maldăr de scrisori, formulare, plicuri şi manuale. Jeffrey se simţi de parcă s-ar fi întors cu douăzeci de ani în trecut. Telefoanele, toate de un negru mohorât, aveau discuri circulare.

— Sunt medic la Spitalul St. Joseph, zise el. Mă interesează un caz care cred că a fost programat pentm autopsie azi. Numele este Karen Hodges.

În loc să-i răspundă lui Jeffrey, femeia luă un tabel şi începu să urmărească numele cu degetul. Când ajunse la jumătatea listei, spuse:

— Este unul dintre cazurile doctorului Warren Seibert. Nu ştiu sigur unde

e acum. Probabil în sala de autopsie.

— Unde-i asta? O întrebă Jeffrey.

Deşi practicase medicina la Boston aproape douăzeci de ani, Jeffrey nu fusese niciodată la morga oraşului.

— Puteţi lua liftul, dar nu vă sfătuiesc. Faceţi colţul şi luaţi-o pe scări. Când ajungeţi sus, mergeţi la dreapta, pe urmă la stânga. Nu se poate să nu nimeriţi.

Jeffrey făcu ceea ce i se spusese. Auzise de multe ori expresia: „Nu se poate să nu nimeriţi". De data asta se potrivea. Înainte de a se apropia de sala de autopsie, îi simţi mirosul.

Uşa era crăpată. Jeffrey se uită şovăitor din prag, neîndrăznind să meargă mai departe. Era o încăpere lungă cam de vreo doisprezece metri şi lată de vreo şase metri. Un şir de ferestre cu geamul mat acoperea unul dintre pereţi. Un aer fetid se răspândea în juml unui ventilator rotativ, de modă veche, instalat pe un dulap de metal cu sertare.

În încăpere se vedeau trei mese de autopsie din oţel inxodabil şi toate trei erau ocupate de cadavre dezbrăcate. Două erau cadavre de bărbaţi. Al treilea era o femeie. Femeia era o blondă tânăra cu pielea ca fildeşul, dar cu o nuanţă uşor gălbuie.

La fiecare masă lucra o echipă de două persoane. Se auzea un zgomot de cuţit care tăia şi spinteca în bucăţi, de ferăstrău care zumzăia şi de conversaţii în şoapta. Lui Jeffrey i se păru că toţi erau bărbaţi, dar nu era sigur. Erau toţi îmbrăcaţi în echipament medical de protecţie pe deasupra căruia purtau şorţuri de muşama. La ochi aveau ochelari protectori de plexiglas. Feţele le erau acoperite de măşti chirurgicale. Pe mâini îşi trăseseră mănuşi grele din cauciuc. Într-un colţ, se afla o chiuvetă mare de steatit în care apa curgea tot timpul. Pe marginea chiuvetei, stătea agăţat un aparat de radio care transmitea muzică soft rock distonantă. Jeffrey se întreba ce-ar fi zis Billy Ocean dacă ar fi asistat la această scenă.

Jeffrey rămase la uşă aproape un sfert de oră până să fie observat de unul dintre bărbaţii din încăpere. Acesta trecu pe lângă el în drum spre chiuvetă, ţinând în mână ceva ce părea a fi un ficat de om, ca să-l spele sub jetul de apă. Văzându-l pe Jeffrey, se opri locului.

— Cu ce vă pot ajuta? Îl întrebă el, bănuitor.

— Îl caut pe doctorul Seibert, spuse Jeffrey, luptându-se cu o vagă senzaţie de greaţă.

Patologia nu-i plăcuse niciodată. Autopsiile fuseseră întotdeauna o tortură pe vremea când era student în medicină.

— Hei, Seibert, te caută cineva, strigă omul peste umăr.

Unul dintre bărbaţii aplecaţi peste cadavrul femeii ridică privirea, apoi o îndreptă spre Jeffrey. Ţinea un scalpel într-o mână. Cealaltă mână îi era adânc înfiptă în toracele femeii.

— Ce doriţi? Întrebă el. Tonul lui era cu mult mai prietenos decât al celuilalt bărbat.

Jeffrey înghiţi în sec. Era puţin ameţit.

— Sunt medic la St. Joseph, zise el. La secţia anestezie. Mă interesează să aflu ce aţi găsit la o pacientă pe nume Karen Hodges.

Doctorul Seibert părăsi masa, după ce-i făcu un semn asistentului său, şi se apropie de Jeffrey. Era cu vreo trei, patru centimetri mai înalt decât Jeffrey, având probabil o înălţime de peste un metru optzeci.

— Te-ai ocupat de cazul ăsta? Întrebă el.

Continua să ţină scalpelul în mina. Cealaltă mână era plină de sânge. Jeffrey nu putea suporta să se uite mai jos de umerii bărbatului. Şorţul îi era stropit peste tot. Jeffrey îşi concentră privirea asupra ochilor lui Seibert. Erau de un albastru luminos şi captivanţi.

— Nu, recunoscu Jeffrey. Dar am auzit că problema a intervenit în timpul anesteziei epidurale. Mă interesează cazul, fiindcă au existat cel puţin patru cazuri asemănătoare în ultimii patru ani, despre care am auzit eu. Medicamentul folosit pentru anestezierea lui Karen Hodges a fost Marcaină?

— Nu ştiu încă, răspunse Seibert, dar fişa ei se află la mine în birou. Traversaţi holul şi o luaţi la stânga, dincolo de bibliotecă. Sunteţi invitatul meu. Eu sunt gata cu treaba asta în cincisprezece-douăzeci de minute.

— Cazul la care lucraţi acum e cumva Gail Shaffer? Îl întrebă Jeffrey.

— Exact! Răspunse Seibert. E prima oară în cariera mea când am avut două femei tinere şi atrăgătoare una după alta. A fost ziua mea norocoasă.

Jeffrey se făcu că nu aude. Nu-i plăcuse niciodată umorul de morgă.

— Aveţi vreun indiciu care, din punct de vedere patologic, să explice cauza decesului?

— Haideţi cu mine, zise Seibert, făcând un gest cu mână plină de sânge.

Porni îndărăt spre masă. Jeffrey îl urmă cu un pas şovăitor. Nu ţinea să se apropie prea mult.

— Ia uitaţi-vă la asta, zise Seibert după ce-l prezenţa asistentului său, Harold. Făcu un semn cu mânerul scalpelului la rana de la baza frunţii lui Gail. A fost o lovitură cumplită. I-a fracturat ţeasta în dreptul sinusului frontal.

Jeffrey încuviinţă din cap. Începu să respire pe gură. Nu putea suporta mirosul. Harold era ocupat cu îndepărtarea organelor interne.

— E posibil s-o fi ucis lovitura? Întrebă Jeffrey.

— Posibil, îi răspunse Seibert, dar testele au fost negative. O să vedem când îi scoatem creierul. Se pare că a avut şi nişte probleme cardiace, deşi nu suferise de inimă mai înainte. Deci, trebuie să-i examinăm inima cât mai atent.

— Veţi căuta urme de droguri?

— Bineînţeles! îi răspunse Seibert. Vom face un test toxicologic complet de sânge, bilă, urină şi chiar şi din ce am aspirat din stomacul ei.

— Stai să te ajut, zise Seibert asistenului său, când văzu că Harold

reuşise să elibereze organele abdominale. Seibert apucă un fel de tigaie lungă şi plată şi i-o ţinu în faţă, în timp ce Harold ridica masa de organe lipicioase şi o mută în conteiner.

Jeffrey întoarse capul pentru o clipă. Când se uită iar, cadavrul fusese golit de măruntaie. Harold pornise spre chiuvetă cu organele. Seibert băgase mina în cavitatea abdominală şi o mişca de colo-colo, distrat.

— Trebuie să fii tot timpul pregătit pentru ceva neaşteptat. Nu ştii niciodată peste ce dai.

— Ce-aţi zice dacă v-aş sugera că ambele femei au fost otrăvite? Zise Jeffrey pe neaşteptate. Aţi face ceva deosebit? Le-aţi supune altor teste?

Seibert se opri brusc. În acel moment, pătrunsese adânc în bazinul lui Gail cu mâna dreaptă înmănuşată. Ridică încet capul să-l privească din nou pe Jeffrey, ca şi cum ar fi încercat să-l cântărească din nou.

— Ştii ceva ce-ar trebui să ştiu şi eu? Îl întreba el pe un ton mai serios.

— Să zicem că ridic o simplă ipoteză, zise Jeffrey evaziv. Ambele femei au avut atacuri cerebrale şi probleme cardiace, deşi fuseseră înainte sănătoase sau aşa se pare.

Retrăgându-şi mina, Seibert se ridică şi-l privi pe Jeffrey peste trupul golit de organe al lui Gail Shaffer. Stătu o clipă pe gânduri, apoi coborî privirea asupra cadavrului femeii.

— Nu, n-aş face nimic deosebit, răspunse el. De fapt, nu există deosebire între autootrăvirea, numită eufemistic drog consumat ca distracţie şi otrăvirea de către altul – cel puţin, nu din punct de vedere patologic. Otrava se află sau nu se află în corpul persoanei decedate. Cred că, dacă aş şti că s-a folosit o anumită otravă, asta mi-ar influenţa felul în care aş examina anumite ţesuturi. Există anumite pete lăsate de anumite otrăvuri.

— Dar dacă a fost vorba de o toxină? Întrebă Jeffrey.

Seibert scoase un fluierat.

— Ei, de data asta ai atacat o problemă serioasă. Te referi la ceva în genul fîtotoxinei sau tetrodotoxinei. Ai auzit de tetrodotoxină, nu-i aşa? Se găseşte într-un peşte din familia Tetraodontidae. N-ai să crezi, dar unele baruri care vând sushi au fost autorizate să servească peştele ăsta. Doamne, eu n-aş pune gura pe el pentru nimic în lume!

Jeffrey îşi dădu seama că atinsese unul dintre subiectele preferate ale lui Seibert. Entuziasmul acestuia faţă de toxine era evident.

— Toxinele sunt fenomenale, continuă Seibert. Doamne, dac-aş avea de gând să fac cuiva de petrecanie, sunt convins că aş folosi o toxină. De multe ori, nimeni nu se gândeşte să le caute urmele. Cauza morţii pare naturală. Ei, îţi aminteşti de diplomatul ăla turc care a fost trimis pe lumea cealaltă la Paris? Acolo a fost sigur vorba despre o toxină. Era ascunsă la capătul unei umbrele şi cineva s-a apropiat de individ şi i 1-a înfipt uşor în fesă. Grozav! În clipa următoare, individul se zvârcolea pe pavaj. În câteva minute, şi-a dat duhul. Şi

crezi că şi-a dat cineva seama ce era? Nu, nicidecum! Toxinele sunt date dracului! Mor să le identific, zise Seibert, rizând singur de glumă lui.

— Dar le puteţi detecta? Îl întrebă Jeffrey. Seibert clătina din cap cu îndoială.

— De asta le-aş folosi, dacă aş vrea să fac de petrecanie cuiva. Sunt al naibii de greu de descoperit. Cât priveşte detectarea lor, aş spune că asta se poate şi nu se poate. Marea problemă e că o doză infimă din unele dintre aceste toxine are efecte extraordinare. Au nevoie doar de câteva molecule ca să-şi facă treaba lor împuţită. Mă refer la nano-nanomoli. Asta înseamnă că vechiul nostru ajutor din totdeauna, cromatograful în gaz combinat cu spectropometrul de masă, nu reuşeşte întotdeauna să distingă toxina dintre toţi ceilalţi compuşi organici care formează întregul eşantion. Dar, dacă ştii ce cauţi, să zicem tetrodotoxină, pentru că decedatul a căzut lat la un festin cu sushi, atunci există unii anticorpi asociaţi fie cu floresceinul, fie cu un marker radioactiv care pot să depisteze substanţa. Dar, crede-mă, nu-i uşor.

— Deci, uneori nu poţi găsi toxină, dacă nu ştii clar care este aceasta, zise Jeffrey, subit descurajat.

— De asta pot exista crime perfecte.

Harold se întoarse de la chiuvetă cu tava plină de organe. Jeffrey folosi acest prilej ca să admire tavanul laboratorului.

— Harold, vrei să extragi creierul? Îl întrebă Seibert pe asistentul lui.

Bărbatul aprobă din cap, puse tava jos la capătul mesei, apoi se întoarse la cadavru.

— Îmi pare rău că vă deranjez, zise Jeffrey.

— Nici o problemă, răspunse Seibert. Genul ăsta de deranj nu mă supără. Porcăria asta de autopsie devine cam plicticoasă după o vreme. Distracţia în treaba asta e analiza. Niciodată nu mi-a plăcut să eviscerez peştele când m-am dus la pescuit şi nu-i prea mare diferenţă între asta şi executarea unei autopsii. În afară de asta, mi-ai trezit curiozitatea. Dar de ce atâtea întrebări despre toxine? Un om ocupat ca dumneata nu vine până aici ca să dezlege şarade.

— V-am spus că au existat cel puţin alte patru decese în timpul anesteziei epidurale. Asta-i foarte neobişnuit. Şi, la cel puţin două dintre ele, simptomele iniţiale au fost doar puţin diferite de obişnuita reacţie la anestezicele locale.

— Cum aşa? Întrebă Seibert.

Unul dintre ceilalţi patologi înălţa capul şi strigă peste umăr:

— Hei, Seibert, o să faci din cazul ăsta opera vieţii tale, numai pentru că are un trup frumos?

— Du-te naibii, Nelson, îi răspunse Seibert, ridicând vocea. Apoi, adresându-i-se lui Jeffrey, spuse: E gelos fiindcă mi-au revenit amândouă mie. Dar treaba se echilibrează. Data viitoare o să am, probabil, parte de o alcoolică de şaizeci de ani care a plutit trei săptămâni în portul Boston. Merita să vezi

aşa ceva. Uuh! Cu damful pe care-l răspândeşte ai putea să-ţi conduci maşina o săptămână.

Jeffrey încercă să zâmbească, dar îi veni cam greu. Imaginile pe care le trezeau oamenii ăştia erau aproape la fel de groaznice ca şi cele de la actualităţi.

Ca răspuns la înţepăturile celorlalţi patologi, Seibert luă un fir gros de sutură trecut printr-un ac mare, ascuţit, şi începu să coasă rana de la autopsie în formă de Y.

— Ei, unde rămăsesem? Întrebă el. A, da. În ce fel se deosebeau simptomele?

— Imediat după administrarea Marcainei, pacienţi au avut o reacţie parasimpatică bruscă şi ciudată, acuzând dureri abdominale şi prezentând salivaţie, transpiraţie şi chiar pupile miotice. Asta a durat doar câteva secunde, după care a intervenit un atac major.

Harold tăiase capul lui Gail de jur-împrejur cu un scalpel. Apoi, cu un zgomot îngrozitor de sfâşiere, trase scalpul în jos peste faţa femeii. Ţeasta era acum expusă. Jeffrey încercă să se întoarcă într-o parte, ca să nu vadă nimic.

— Asemenea simptome nu apar ca reacţie toxică la anestezicele locale? Întrebă Seibert.

Ridică acul în sus deasupra capului, ca un cârpaci, după fiecare împunsătura, ca să desfăşoare firul.

— Da şi nu, răspunse Jeffrey. Atacurile, sigur. De asemenea, pupilele miotice au fost descrise în literatura de specialitate, deşi să fiu al naibii, dacă le pot explica fiziologic, iar de văzut n-am văzut aşa ceva niciodată. Cât despre salivaţia, transpiraţia şi lăcrimarea trecătoare, nici măcar n-am citit despre ele.

— Cred că înţeleg, zise Seibert. Brusc, se auzi un hârşâit şi trupul lui Gail începu să vibreze. Harold tăia calota craniană cu un ferăstrău electric. În curând, va scoate creierul. Seibert ridică glasul ca să se facă auzit: După cum îmi amintesc eu, anestezicele locale blochează transmisia la sinapse. Orice stimulare iniţială poate fi obţinută, fiindcă fibrele inhibitorii pot fi blocate la început. Îmi amintesc bine?

— Mă impresionaţi, zise Jeffrey. Continuaţi.

— Şi blocajul survine din împiedicarea ionilor de sodiu de a străbate membranele, aşa e?

— Cred că aţi luat zece plus la neurofiziologie în facultatea de medicină.

— Ei, genul ăsta de probleme mă interesează, spuse Seibert. Am revăzut informaţiile astea pentru un caz de miastenia gravis. Se vorbeşte despre asta şi într-o lucrare despre tetraodotoxină pe care tocmai am citit-o. Ştii că toxina asta imită anestezicele locale? De fapt, unii au emis ipoteza că asta ar putea fi un anestezic local natural.

Jeffrey îşi amintea vag că şi el citise ceva asemănător, acum că Seibert pomenise de asta.

Hârâitul ferăstrăului electric se opri brusc. Jeffrey nu ţinea să vadă ce mai urma, aşa că se întoarse cu spatele.

— În orice caz, continuă Seibert, îmi amintesc că, la anestezia epidurală, modificările la care te aştepţi ar putea fi în sistemul simpatic, nu în cel parasimpatic, din cauza riscului de a injecta soluţia incorect acolo unde se aplică anestezia rahidiană. Aşa-i?

— E cum nu se poate mai exact, răspunse Jeffrey.

— Dar nu-i aşa că problema principală este că poţi injecta din greşeală agentul anestezic direct în circuitul sangvin?

— Întocmai, răspunse Jeffrey. Şi aici intervin atacurile şi toxicitatea cardiacă. Dar nimic nu explică o stimulare parasimpatică bruscă şi intensă. Ajungi să crezi că, aici, mai e vorba şi despre alt drog. Ceva care produce nu numai atacuri şi toxicitate cardiacă, dar şi, pentru un interval scurt, stimulare parasimpatică.

— Extraordinar! Exclamă Seibert. Ăsta-i genul de caz care mă interesează. Ăsta-i genul de descoperire pe care-o poate face un patolog.

— Presupun că da, răspunse Jeffrey. Ca să spun drept, eu mă gândeam la un anestezist.

— N-o să se ia la întrecere, spuse Seibert, în timp ce agita în aer o pereche de cleşti cu dinţi. Un patolog este mult mai calificat pentru găsirea celei mai bune soluţii de ucis oamenii.

Jeffrey deschise gura să-l contrazică, apoi se opri, gândindu-se că era ridicol să stabileşti care specialitate producea cel mai sofisticat ucigaş.

— Mai există ceva în legătură cu cele două cazuri la care mă refer eu. La autopsie, ambele au prezentat distrugerea celulelor nervoase şi a axonilor nervoşi. La unul dintre cazuri s-au făcut şi nişte micrografii electronice, care au arătat o degradare marcată ultrastructurală a nervilor şi a muşchilor.

— Vorbiţi serios? Îl întrebă Seibert, în timp ce continua să coasă. Jeffrey îşi dădea seama că patologul era fascinat: Deci n-avem altceva de făcut decât să găsim o toxină care produce atacuri şi toxicitate cardiacă, distrugând celulele nervoase şi musculare, ducând şi la o marcată stimulare parasimpatică! Cel puţin, iniţial. Ştii ceva? Ai dreptate! Asta-i ca o întrebare la un test de neurofiziologie de anul întâi. Trebuie să stau să mă gândesc la ea o vreme.

— Ştiţi cumva dacă pacienta Karen Hodges a avut acelaşi gen de simptome iniţiale? Îl întrebă Jeffrey.

Seibert ridică din umeri.

— Nu ştiu încă. Obişnuitul meu modus operandi este să studiez fişa în detaliu după ce am făcut autopsia. Îmi place să mă păstrez receptiv. În felul ăsta, sunt mai puţin înclinat să omit ceva.

— Vă deranjează dacă mă duc să mă uit la fişă? Îl întrebă Jeffrey.

— Nu, nici vorbă că nu! După cum am spus, sunteţi invitatul meu. Nici eu

nu mai rămân mult aici.

Încântat să scape de mirosul sufocant din sălii de autopsie, Jeffrey porni spre micul birou al lui Seibert. Încăperea era cea mai primitoare pe care o văzuse la morgă, având multe elemente personale. Pe masa de lucru, acoperită cu piele de culoare asortată, se vedeau un coş de hârtii, un set de stilou şi creion şi o fotografie înrămată. Fotografia îl arăta pe Seibert, alături de o femeie atrăgătoare cu o coafură nostimă şi doi copii zâmbitori. Familia, îmbrăcată în echipament de schi, fusese prinsă în obiectiv pe fundalul unui munte alb, înzăpezit.

Cele două fişe se aflau în mijlocul mesei de lucru. Cea de deasupra era a lui Gail Shaffer. Jeffrey o puse deoparte. Cea de dedesubt era a lui Karen Hodges. O luă în mina şi se aşeză într-un scaun acoperit cu vinilin. Ceea ce-l interesa cel mai mult era raportul de anestezie.

Numele anestezistului era William Doherty. Jeffrey şi-l amintea vag de la unele întruniri medicale. Aruncându-şi ochii pe pagină, văzu că anestezia fusese, într-adevăr, făcută cu Marcaină 5%. Judecând după doză, îşi dădu seama că Doherty folosise o fiolă de 30 cc. Apoi Jeffrey răsfoi un rezumat concis al desfăşurării operaţiei. Asta-i trezi imediat amintirea dezastrului legat de Patty Owen. Se cutremură când văzu că pacientă Karen Hodges suferise la început aceleaşi simptome parasimpatice derutante, înainte de instalarea atacului.

Jeffrey fu copleşit de simpatie faţă de Doherty. Ştia prea bine prin ce trecea omul acela. Împins de un impuls, ridică receptorul telefonului lui Seibert şi făcu un număr de la spitalul St. Joseph. Ceru secţia de anestezie, apoi aşteptă să vină doctorul Doherty.

Când Doherty răspunse la apel, Jeffrey îi spuse cât de rău îi părea de experienţa prin care acesta trecuse în ajun, adăugind că îşi dădea seama ce chinuri îndura; avusese şi el parte de ceva asemănător.

— Cine-i la telefon? Îl întrebă doctorul Doherty, înainte de a-i da prilejul să mai spună ceva.

— Jeffrey Rhodes, răspunse Jeffrey, folosindu-şi numele adevărat pentru prima oară.

— Doctorul Jeffrey Rhodes de la Memorial? Îl întrebă Doherty.

— Da, răspunse Jeffrey. Aş vrea să vă pun o întrebare despre acest caz. Când aţi administrat doza de test...

— Regret, îl întrerupse doctorul Doherty, dar avocatul meu mi-a cerut explicit să nu discut cu nimeni despre acest caz.

— Înţeleg, răspunse Jeffrey. S-a intentat deja acţiune legată de malpraxis?

— Nu, nu încă, răspunse doctorul Doherty. Dar, din păcate, ne aşteptăm cu toţii la asta. Credeţi-mă, nu pot discuta mai mult. Dar apreciez că m-aţi sunat. Mulţumesc.

Jeffrey închise telefonul, nemulţumit că nu putea profita de o nouă experienţă – aceea a doctorului Doherty. Dar nu înţelegea motivele doctorului de a fi atât de reticent. Primise şi el aceeaşi interdicţie din partea avocatului său în cazul Patty Owen.

— Am deja câteva idei, zise Seibert, năvălind în biroul său, îmbrăcat într-un nou echipament medical.

Fără halatul chirurgical, fără mască şi bonetă, Jeffrey îl văzu, pentru prima oară, aşa cum era. Seibert avea o constituţie atletică. Părul lui era de un blond-închis care se potrivea cu ochii lui albaştri. Avea o faţă frumoasă, colţuroasă. Jeffrey îi dădea treizeci şi ceva de ani.

Seibert se apropie de masa lui de lucru şi se aşeză. Se lăsă pe spate în scaun şi-şi ridică picioarele, sprijinindu-le de colţul mesei.

— Ce-am discutat noi este un fel de blocaj histotoxic depolarizant. Asta ar da o zvâcnire iniţială, de parcă ai fi injectat un bol de acetilcolină în toate sinapsele ganglionare şi plăcile terminaţiilor motoare. Atenţie: simptomele parasimpatice apar după dezlănţuirea dezastrului produs de distrugerea celulelor nervoase şi musculare. Şi mai este o problemă: se produc şi convulsii musculare.

— Dar au fost şi fasciculaţii musculare! Zise Jeffrey cu şi mai mult interes. Se părea că Seibert descoperise, într-adevăr, ceva.

— Asta nu mă miră, zise el. Apoi îşi ridică picioarele de pe masă şi se aplecă înainte, cu privirea aţintită asupra lui Jeffrey. Ce-ai de spus despre ultimul pacient? Au existat şi la Karen Hodges simptomele despre care vorbim?

— Da, exact aceleaşi, răspunse Jeffrey.

— Şi eşti sigur că nu puteau fi produse de anestezicele locale?

Jeffrey clatină din cap.

— Ei, bine, ar fi interesant să vedem rezultatele toxicologice.

— Mi-am aruncat ochii pe două dintre celelalte patru decese survenite după anestezia epidurală. Toxicologia a fost negativă la ambele.

— Care au fost numele celor patru pacienţi? Întrebă Seibert, luând în mână un pix şi hârtie de notat.

— Patty Owen, Henry Noble, Clark DeVries şi Lucy Havalin, răspunse Jeffrey. Am revăzut autopsiile lui Owen şi Noble.

— Nu ştiu nimic despre nici unul dintre cazurile astea. Trebuie să mă uit să văd ce avem în dosare.

— Există vreo şansă ca să se fi păstrat vreun fluid corporal al vreunuia dintre ei? Întrebă Jeffrey.

— Păstrăm la congelator mostrele anumitor cazuri timp de aproximativ un an. Care a fost cazul cel mai recent?

— Patty Owen, răspunse Jeffrey. Dacă aveţi ser, puteţi să faceţi nişte teste pentru depistarea toxinelor?

— Vorbeşti de parc-ar fi un fleac, zise Seibert. După cum ţi-am spus, e

destul de greu să descoperi o toxină, dacă nu ai norocul să dispui de o anume antitoxină sub formă omologată. Nu se poate să încerci o mulţime de antitoxine la întâmplare şi, pe urmă, să speri să iasă bine.

— Există vreun fel de a reduce sfera posibilităţilor?

— Posibil, îi răspunse Seibert. Poate că ar merita să ataci problema din alt unghi. Dacă a existat o toxină, cum de au contactat-o aceşti pacienţi?

— Asta-i cu totul altă problemă, recunoscu Jeffrey. Nu-i venea să pomenească încă de teoria lui cu Doctorul X.

— Hai să lăsăm la o parte chestiunea asta pentru moment. Când ai intrat aici, adineauri, am crezut că ai ceva precis în minte.

— Chiar aveam, răspunse Seibert. Mă gândeam la întreagă clasă de toxine care îi înnebunesc pe unii toxicologi. Provin din glandele pielii unor broaşte din Columbia, America de Sud.

— Răspund caracteristicilor toxinei misterioase despre care am discutat?

— Trebuie să mă mai informez că să fiu sigur, recunoscu Seibert. Dar, după câte îmi amintesc, cred că da. Au fost descoperite cam în acelaşi fel cum a fost şi curara. Indienii obişnuiau să macine aceste broaşte şi să folosească extrasul pentru săgeţile lor otrăvite. Ei, s-ar putea ca despre asta să fie vorba aici: unul dintre indienii ăia columbieni pornit la război, zise Seibert, râzând.

— Mi-ai putea da unele referinţe? Întreba Jeffrey. Aş vrea să mă informez şi eu.

— Sigur că da, îi răspunse Seibert. Se îndreptă spre clasorul lui, apoi se opri din drum şi se întoarse spre oaspetele său. Discuţia asta m-a făcut să mă gândesc la o licoare perfectă pentru crimă. Eu, dac-ar fi să aleg ceva de pus într-un anestezic local, aş folosi acea otravă din sushi, tetrodotoxină. Având, aparent, acelaşi efect ca anestezicele locale, nimeni n-ar bănui niciodată nimic. Pe dumneata te-au îngrijorat simptomele parasimpatice trecătoare. Cu tetrodotoxină, aşa ceva ar fi imposibil.

— Dar uiţi ceva, zise Jeffrey. Cred că tetrodotoxină este reversibilă. Paralizează capacitatea respiraţiei, dar, în timpul anesteziei, asta nu contează. Respiri tu pentru pacient.

Seibert pocni din degete, nemulţumit.

— Ai dreptate. Am uitat de asta. Distruge celulele şi le blochează funcţionarea. Seibert mai făcu câţiva paşi spre clasor şi trase afară sertarul de sus. Unde naiba am păstrat treaba aia? Bombăni el. Scotoci printre dosare câteva minute, evident enervat. Ah, uite-o! Exclamă el, scoţând triumfător un pliant din sertar. Am clasat-o la „broaşte". Ce idiot!

Pliantul conţinea câteva articole reproduse dintr-un număr de reviste, printre care publicaţii obişnuite ca *Science.* Altele erau mai ezoterice, precum *Progrese în citofarmacologie.* Timp de câteva minute, cei doi bărbaţi păstrară tăcerea, în timp ce răsfoiau articolele.

— Cum de-ai făcut rost de toate astea? Îl întrebă Jeffrey.

— În profesia mea, tot ce cauzează moartea este interesant, mai cu seamă ceva care o face atât de eficient ca aceste toxine. Şi cum poţi rezista numelor? Iată unul: histrionicotoxină. Seibert puse un articol în faţa lui Jeffrey. Acesta îl luă şi începu să-l citească. Uite ceva grozav, zise Seibert, alegând un articol şi bătându-l cu mâna liberă. Asta-i una dintre cele mai toxice substanţe cunoscute omului: batracotoxina.

— Ia să văd şi eu, zise Jeffrey.

Îşi amintea numele dintre multe altele întâlnite în capitolul privind toxinele din cartea de toxicologie a lui Chris. Jeffrey luă articolul şi citi rezumatul. Părea promiţător. După părerea lui Seibert, acţiona ca agent depolarizant asupra joncţiunilor nervoase. Se spunea că produce şi degradări ultrastructurale extinse ale celulelor nervoase şi musculare.

Ridicând privirea de pe pagină, Jeffrey îi întinse articolul lui Seibert.

— Ce-ar fi să cauţi toxina asta în serul unora dintre aceste cazuri?

— Ar fi, cu siguranţă, o treabă complicată, zise el. Este extraordinar de puternică. E un alcaloid steroidal, ceea ce înseamnă că se poate ascunde uşor în lipidele şi steroizii celulei. Poate că un extras de ţesut musculos ar fi preferabil unei mostre de ser, de vreme ce toxina este activă în plăcile de la capetele nervilor motori. Poate că singurul mod de a depista ceva în genul batracotoxinei este de a o găsi concentrată într-o mostră.

— Cum ai face să reuşeşti asta?

— Ca steroid, ar fi metabolizat prin gluconarea în ficat şi ar fi eliminat de bilă, explică Seibert. Deci, o probă de bilă ar fi bună, numai că există o mică problemă.

— Care-ar fi asta? Întrebă Jeffrey.

— Substanţa asta ucide atât de repede, încât ficatul nu mai are nici o şansă s-o proceseze.

— Unul dintre pacienţi nu a murit atât de repede cum au murit ceilalţi, zise Jeffrey, cu gândul la Henry Noble. Se pare că i s-a administrat o doză mai mică şi a mai trăit o săptămână. Crezi că asta ne-ar fi de ajutor?

— Dacă ar fi să fac o presupunere, aş spune că da, zise Seibert. Bila lui a avut, cu siguranţă, o concentraţie mai mare decât orice altă parte a corpului său.

— El a murit acum aproape doi ani. Presupun că nu mai există nici o şansă ca fluidul lui corporal să mai fie accesibil.

Seibert clatină din cap.

— Nici una. Avem un spaţiu limitat în congelatorul nostru.

— Ne-ar servi la ceva s-o obţinem prin exhumarea cadavrului? Întrebă Jeffrey.

— Probabil că da, răspunse Seibert. Asta depinde de gradul de descompunere. Dacă corpul era în stare bună, dacă a fost înmormântat într-un loc umbrit şi a fost bine îmbălsămat, s-ar putea să reuşim. Dar exhumarea unui

cadavru nu e cel mai simplu lucru. Trebuie să obţii o autorizaţie, şi asta nu-i întotdeauna lucru uşor. Trebuie să faci rost de un ordin al tribunalului sau de încuviinţarea rudei celei mai apropiate. După cum îţi poţi închipui, nici tribunalul şi nici rudele nu sunt atât de binevoitoare.

Jeffrey îşi privi ceasul. Era deja trecut de ora două. Ridică articolul pe care îl avea în mina.

— S-ar putea să-l împrumut? Întrebă el.

— Da, dacă mi-l dai înapoi, îi răspunse Seibert. Ţi-aş putea da şi un telefon să-ţi spun rezultatele toxicologice obţinute de la Karen Hodges şi de la mostra de ser a lui Patty Owen. Numai că nu-ţi ştiu numele.

— Scuză-mă, îi răspunse Jeffrey. Mă numesc Peter Webber. Dar e întotdeauna greu să mă găseşti la spital. Ar fi mai simplu să te sun eu. Când crezi că e mai bine să încerc?

— Poate chiar mâine. Când suntem aşa de aglomeraţi, lucram şi la sfârşit de săptămână. Să văd dacă pot accelera lucrurile, dacă eşti atât de intersat.

După ce părăsi morga, Jeffrey trebui să se ducă până la Spitalul Boston City ca să ia un taxi. Se urca în el şi-i spuse şoferului să-l ducă la Spitalul St. Joseph. Ideea lui era să-şi cronometreze astfel timpul, încât să poată să se întoarcă acasă împreună cu Kelly. Ca soră-şefă, ea beneficia de un loc în parcarea spitalului.

În taxi, Jeffrey reuşi să-şi arunce ochii peste articolul despre batracotoxină. Era greu de citit, fiindcă era foarte tehnic. Totuşi, izbuti să afle că, într-adevăr, toxina provoca o deteriorare ireversibilă a celulelor nervoase şi musculare şi, deşi nu se specifică, de exemplu, că producea salivaţie, lăcrimare şi pupile miotice, era deosebit de sugestiv. Se preciza că toxina stimula sistemul parasimpatic şi producea convulsii musculare.

La St. Joe, Jeffrey o găsi pe Kelly la locul ei obişnuit, camera de gardă a surorilor de la terapie intensivă. Era teribil de ocupată. La secţia de terapie intensivă se făcuse de curând o nouă internare şi se şi schimba tura.

— Nu-ţi pot acorda decât o secundă zise ea. Uite: am uitat să-ţi dau asta. Îi întinse lui Jeffrey un plic cu antetul Spitalului St. Joseph.

— Ce-i asta? Întrebă Jeffrey, în timp ce Kelly se întorcea la munca ei.

— Listele de la Spitalul Valley. Hart mi-a fost din nou de ajutor. Mi le-a trimis prin fax în după-amiaza asta. Totuşi, de data asta, a fost un pic mai curios.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus adevărul, răspunse Kelly. Că era ceva legat de cazul lui Chris care încă mă mai preocupă. Dar, Jeffrey, acum nu pot să mai vorbesc. Du-te în camera din spate. Termin serviciul în cîteya minute.

Jeffrey se duse în camera îngustă şi se aşeză. În mare contrast cu agitaţia de la terapie intensivă, aici singurul zgomot era acela al compresorului unui frigider mic şi al omniprezentei maşini de făcut cafea. Jeffrey deschise plicul şi

scoase faxul.

Erau două foi separate. Una reprezenta o listă de doctori cărora li se eliberaseră plăcuţe de parcare în anul 1987 şi era organizată pe departamente. Cealaltă era un stat de plată pentru acelaşi an, cu numele tuturor angajaţilor spitalului.

Jeffrey scoase repede propria sa listă cu cei treizeci şi patru de doctori cu acces atât la Memorial cât şi la St. Joseph. Verificând lista numelor, reuşi s-o reducă la şase. Unul dintre cele şase nume era Nancy Bennett, de la secţia de anestezie a spitalului Valley. Pentru moment, ea deveni suspectul principal pentru Jeffrey. Acum, va trebui să obţină liste similare de la Spitalul Commonwealth şi de la Suffolk General. De îndată ce le va avea pe acestea, era convins că lista lui va fi şi mai mică. De fapt, spera că va ajunge la un singur individ.

Uşa de la terapie intensivă se deschise şi Kelly intră. Arăta la fel de obosită ca şi Jeffrey. Se apropie şi se aşeză pe un scaun lângă el.

— Ce zi! Oftă ea. Cinci internări numai în tura noastră!

— Am veşti bune, zise Jeffrey, plin de însufleţire. După ce am cercetat lista angajaţilor de la Valley, am ajuns doar la şase doctori. Acum ar trebui să vedem cum facem rost de liste de la celelalte două spitale.

— Nu cred că pot fi de ajutor în privinţa asta, zise Kelly. Nu cunosc pe nimeni, nici la Commonwealth, nici la Suffolk.

— Ce-ai zice să te duci acolo şi să faci o vizită la biroul infirmeriei?

— Stai o clipă! Exclamă Kelly. Amy a lucrat la Suffolk la terapie intensivă.

— Cine-i Amy? Întrebă Jeffrey.

— Una dintre surorile medicale de aici, răspunse Kelly. Stai să văd dacă mai e aici.

Kelly sări de pe scaun şi dispăru iar la terapie intensivă.

Jeffrey îşi coborî din nou privirea pe lista celor şase doctori, apoi pe lista celor treizeci şi patru. Era, într-adevăr, un progres încurajator. Şase era un număr de oameni mult mai rezonabil de cercetat. Apoi dădu cu ochii de cele două nume la dreapta listei de personal auxiliar. Uitase de ceilalţi angajaţi. Parcurgîrid lista salariaţilor de la Spitalul Valley, căută numele lui Maureen Gallop. După cum se aştepta, nu-l găsi. Apoi îl căută pe cel al lui Trent Harding. Spre marea lui uimire, numele tipului se afla pe lista salariaţilor Spitalului Valley. Lucrase, într-adevăr, ca infirmier în 1987!

Inima lui Jeffrey începu să bată mai tare. Numele striga la el de pe pagină. Trent Harding lucrase la Spitalul Valley, la Memorial *şi* la St. Joseph!

Linişteşte-te, îşi spuse Jeffrey, simţind cum devine din ce în ce mai agitat. Probabil că era o simplă coincidenţă. Dar era o coincidenţă al naibii de ciudată şi mult mai greu de explicat decât în cazul unui doctor.

Uşa de la terapie intensivă se deschise şi Kelly reapăru. Se prăbuşi pe scaun şi-şi trase părul de pe frunte.

— Am ratat-o, zise ea, dezamăgită. Dar o s-o întâlnesc mâine. O întreb atunci.

— Nu cred că va fi necesar, zise Jeffrey. Uite ce-am descoperit! Puse lista salariaţilor de la Valley în faţa ei şi-i arătă numele lui Trent Harding.

— Tipul ăsta a lucrat în toate cele trei spitale în perioadele critice, zise el. Ştiu că pare o întâmplare, dar e greu de crezut că prezenţa lui în toate cele trei spitale la timpul potrivit e o simplă coincidenţă.

— Şi acum lucrează aici, la St. Joseph?

— Aşa spune lista pe care mi-ai dat-o.

— Ştii unde anume în spital?

— Nu ştiu unde, dar cunosc departamentul, zise Jeffrey. E în acelaşi departament ca tine: infirmeria.

Kelly trase adânc aer în piept.

— Nu mai spune! Zise ea.

— Aşa arată lista. Îl cunoşti? Kelly clătină din cap.

— Nici măcar nu i-am auzit numele până acum, dar, de fapt, eu nu cunosc chiar pe toată lumea.

— Trebuie să aflăm unde lucrează, zise Jeffrey.

— Hai să ne ducem să vorbim cu Polly Arnsdorf, zise Kelly, ridicându-se repede în picioare.

Jeffrey o apucă de braţ.

— Stai puţin. Trebuie să fim prudenţi. N-aş vrea ca Polly Arnsdorf să-l sperie pe tipul ăsta. Nu uita că n-avem nici o dovadă, doar speculaţii. Dacă tipul ăsta, Harding, bănuieşte că îl urmărim, poate să fugă şi asta-i exact ceea ce nu ne trebuie. Şi, în plus, nu poţi folosi numele meu adevărat. S-ar putea să-l recunoască.

— Dar, dacă Harding este ucigaşul, nu se poate să-l lăsăm să bântuie prin spital.

— Intervalul dintre complicaţiile anestezice a fost de opt luni sau ceva mai mult, zise Jeffrey. Câteva zile nu contează.

— Despre Gail ce-ai de spus?

— Încă nu ştim ce se ascunde în spatele morţii ei.

— Dar ai insinuat..., începu Kelly.

— Am spus că aveam bănuieli, o întrerupse Jeffrey. Linişteşte-te. Începi să te agiţi mai mult decât mine. Nu uita că tot ce ştim noi este că individul ăsta, Harding, a lucrat la toate cele trei spitale, atunci când au avut loc problemele de anestezie. Trebuie să aflăm mult mai multe ca să-l arătăm cu degetul. Şi, s-ar putea să constatăm că ne-am înşelat. Nu spun că nu trebuie să stăm de vorbă cu Polly. Trebuie însă să lămurim problema. Asta-i tot!

— Foarte bine, răspunse Kelly. Cum să te prezint?

— Am folosit numele Webber, dar mă tem că am uitat numele mic. Hai să zicem că sunt doctorul Justin Webber. Iar în privinţa tipului ăstuia, Harding, hai

să spunem că avem îndoieli legate de competenţa lui.

Se duseră amândoi jos şi intrară în serviciul administrativ. Când ajunseră la uşa biroului lui Polly Arnsdorf, li se spuse că tocmai avea o convorbire telefonică interurbană. Se aşezară în anticameră, aşteptând să fie primiţi. Judecând după agitaţia care domnea în jur, se vedea clar că era foarte ocupată.

Când, în cele din urmă, le veni rândul, Kelly îl prezentă pe Jeffrey drept doctorul Justin Webber, conform planului.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? Tonul ei era prietenos, dar expeditiv.

Kelly îi aruncă o privire rapidă lui Jeffrey, apoi începu:

— Vrem să luăm nişte informaţii despre unul dintre infirmierii de aici, zise ea. Numele lui este Trent Harding.

Polly dădu din cap şi aşteptă. Când văzu că tânăra nu mai spune nimic, întreba:

— Şi ce-aţi vrea să ştiţi?

— Mai întâi, suntem curioşi în ce loc anume din spital lucrează, zise Jeffrey.

— A lucrat, îl corectă Polly. Domnul Harding şi-a dat demisia ieri.

Jeffrey avu un moment de dezamăgire. Ah, nu, îşi zise el, nu se poate să-l pierd pe omul ăsta după ce-am ajuns atât de aproape de el! Dar exista şi un avantaj în asta: plecarea lui Harding exact după ultima complicaţie de anestezie era o nouă informaţie cu aspecte incriminatorii.

— Unde anume lucra el în spital? Întrebă Jeffrey.

— La sala de operaţie, răspunse Polly.

Se uita când la Jeffrey, când la Kelly. Flerul ei îi spunea că aici se petrecea ceva, un lucru destul de serios.

— În ce tură lucra? Întrebă Kelly.

— În prima lună a lucrat în tura de seară, zise Polly. Dar, apoi, a fost mutat în tura de zi. A lucrat în tura de zi până ieri.

— Demisia lui a fost o surpriză? Întrebă Jeffrey.

— Nu chiar, răsunse Polly. Dacă n-ar fi existat o asemenea criză de infirmieri buni, l-aş fi concediat mai de mult. A avut mai multe probleme de disciplină în relaţia lui cu superiorii, nu numai aici, dar şi în alte instituţii unde a lucrat. Doamna Raleigh a avut mult de furcă cu el. Tot timpul o învăţa cum să conducă sala de operaţie. Dar, ca infirmier, era excelent. Extrem de inteligent, trebuie să adaug.

— Unde a mai lucrat domnul Harding? Întrebă Jeffrey.

— A lucrat la majoritatea spitalelor din Boston. Cred că singurul spital mare la care i-a mai rămas să lucreze este Boston City.

— A lucrat şi la Commonwealth şi Suffolk General? Întrebă Jeffrey.

Polly aprobă din cap.

— Dacă-mi amintesc eu bine, da.

Jeffrey nu reuşi să se stăpânească şi întrebă:

— S-ar putea să ne uităm la fişa lui?

— Asta nu se poate, îi răspunse Poly. Fişele noastre sunt secrete.

Jeffrey dădu din cap. Se aşteptase la asta.

— Dar o fotografie nu aveţi? Cred că asta putem să vedem.

Polly îşi sună secretarul prin intercom şi-i spuse că-i trebuia o fotografie a lui Trent Harding. Apoi adăugă:

— Pot să vă întreb care e cauza acestui interes pentru domnul Harding?

Jeffrey şi Kelly se repeziră să vorbească în acelaşi timp. Apoi Jeffrey îi făcu semn lui Kelly să vorbească ea.

— Există unele îndoieli în privinţa acreditărilor şi a pregătirii lui, zise ea.

— Eu n-aş pune asta la îndoială, zise Polly când secretarul ei intră cu fotografia. O luă şi i-o întinse lui Jeffrey. Kelly se aplecă să se uite şi ea.

Jeffrey îl văzuse în sălile de operaţie de la Memorial cu multe prilejuri. Recunoscu părul lui blond tuns îndrăzneţ de scurt şi construcţia lui solidă. După cât ţinea minte, nu schimbase nici o vorbă cu el, dar îşi amintea că tipul fusese întotdeauna politicos şi conştiincios. Sigur nu arăta a ucigaş. Arăta ca un american sadea, ca un jucător de fotbal la un colegiu din Texas.

Ridicând privirea de pe fotografie, Jeffrey întrebă:

— Aveţi vreo idee despre planurile lui?

— Ah, da, răspunse Polly. Domnul Harding a fost foarte clar. Mi-a spus că avea de gând să caute un post la Boston City, fiindcă dorea un mediu mai academic.

— Mai avem o rugăminte, continuă Jeffrey. Ne-aţi putea da adresa şi numărul de telefon al lui Trent Harding?

— Cred că asta se poate, zise Polly. Cred că se găseşte în cartea de telefon. Luă un creion şi o bucăţică de hârtie. Întinse mâna, luă fotografia lui Trent Harding de la Kelly, o întoarse pe partea cealaltă şi copie ce scria pe spate, apoi îi dădu feţei hârtia înapoi.

Jeffrey îi mulţumi lui Polly pentru timpul acordat. Kelly făcu acelaşi lucru. Apoi, părăsiră administraţia. Ieşiră pe uşa din faţă a spitalului şi se duseră la maşina lui Kelly.

— Cred că ăsta el spuse Jeffrey înfierbântat, îndată ce nu-i mai putea auzi nimeni. Trent Harding ar putea fi ucigaşul!

— De acord, zise Kelly. Ajungând la maşină, schimbară o privire pe deasupra capotei. Kelly încă nu deschisese uşa.

— Şi mai cred ceva: că avem obligaţia să ne ducem imediat la poliţie. Trebuie să-l împiedicăm să mai atace din nou. Dacă el e omul, trebuie să fie nebun.

— Nu se poate să ne ducem la poliţie, zise Jeffrey, aproape exasperat. Şi asta pentru motivele de care ţi-am pomenit data trecută. Oricât am crede noi

că-l incriminează această informaţie, ea este, totuşi, neesenţială. Nu uita că nu avem nici o dovadă. Nici una! Nu există nici măcar dovada că pacienţii au fost otrăviţi. Am cerut medicului legist să vadă dacă a existat o toxină, dar şansele de a izola aşa ceva sunt puţine. Toxicologia îşi are şi ea limitele ei.

— Dar ideea că un asemenea om circulă liber mă îngrozeşte, zise Kelly.

— Sunt de acord cu tine, dar problema este că, aşa cum stau acum lucrurile, autorităţile n-ar putea face nimic, chiar dacă ne-ar crede. Şi, cel puţin pentru moment, el nu se află într-un spital.

Kelly se hotărî să deschidă uşa maşinii. Urcară amândoi.

— Ceea ce ne trebuie nouă sunt nişte dovezi, zise Jeffrey. Şi primul lucru pe care îl avem de făcut este să ne asigurăm că tipul ăsta se află în oraş.

— Dar cum putem face asta? Întrebă Kelly. Jeffrey desfăcu hârtiuţă pe care le-o dăduse Polly.

— O să mergem până la locuinţa lui să ne asigurăm că e încă ocupată.

— Doar n-ai de gând să încerci să discuţi cu el?

— Nu încă, răspunse Jeffrey. Dar probabil că voi face asta la un moment dat. Hai să mergem. Adresa este Garden Street pe Beacon Hill.

Kelly se supuse, deşi nu-i plăcea ideea de a se apropia de locuinţa acelui diavol. Cu dovezi sau fără dovezi, ea era deja convinsă de vinovăţia lui Harding. Altfel cum se explica prezenţa lui la fiecare dintre aceste spitale exact la momentul potrivit?

Kelly intră pe Storrow Drive, apoi coti pe Revere Street, care îi duse drept la Beacon Hill. Pe Garden Street o luară în jos spre Cambridge Street. Nu mai schimbară nici o vorbă până ajunseră la adresă. Kelly parcă lângă altă maşină. Trase frâna de mină; se aflau la capătul unei pante abrupte.

Jeffrey se aplecă peste Kelly ca să se uite la clădire. Spre deosebire de clădirile din jurul ei, casa în care locuia Harding era construită din cărămidă galbenă, şi nu roşie. Dar, asemenea celorlalte, era un bloc cu cinci etaje. Strada fiind în pantă, acoperişurile se înşirau de la o clădire la alta ca o scară uriaşă. Clădirea lui Trent avea în vârf un parapet decorativ îmbrăcat în aramă pe care trecerea timpului îl acoperise cu obişnuita patină verzuie. Ar fi fost frumos, numai că se rupsese colţul drept şi o bucată mare atârna în jos. Uşa de la intrare, scara de incendiu şi toate accesoriile aveau mare nevoie de reparaţii şi, asemenea vecinelor ei, clădirea avea un aer părăginit.

— Nu pare o zonă prea bună, spuse Kelly.

Strada era plină de gunoaie. Maşinile parcate pe ambele părţi erau vechi şi hodorogite, cu excepţia uneia: un Corvette roşu.

— Mă întorc imediat, zise Jeffrey, dând să deschidă uşa. Kelly îl apucă de braţ.

— Eşti sigur că trebuie să faci aşa ceva?

— Ai tu o idee mai bună? O întrebă Jeffrey. De fapt, nu vreau decât să intru în hol ca să văd dacă numele lui e pe lista locatarilor. Mă întorc imediat.

Îngrijorarea lui Kelly îl puse pe gânduri. Rămase o clipă în stradă, întrebându-se dacă făcea bine sau nu. Dar trebuia să se convingă că Harding era încă în Boston. Strângând din dinţi, trecu printre maşinile parcate şi încercă încet clanţa de la uşa clădirii galbene. Se deschidea într-un mic hol.

Jeffrey păşi înăuntru. În interior, clădirea era şi mai ponosită. Un dispozitiv de iluminat primitiv atârnând de o sârmă fără înveliş fusese agăţat de tavanul holului. Uşa interioară părea să fi fost cândva forţată cu o rangă şi fusese lăsata nereparată. Într-un colţ, fusese aruncat un sac de gunoi din plastic care se spărsese. Din spărtură, gunoiul dăduse pe dinafară, umplând aerul cu un miros neplăcut.

Erau şase apartamente pe lista de lângă interfon. Jeffrey înţelese că era un apartament pe etaj şi unul se afla la subsol. Numele lui Trent Harding se afla în fruntea listei şi pe una dintre cutiile poştale. Toate încuietorile cutiilor poştale fuseseră sparte. Jeffrey întinse mâna şi deschise cutia lui Harding ca să vadă dacă primise ceva prin poştă. În clipa în care atinse cutia, uşa interioară a clădirii fu deschisă brusc.

Jeffrey se trezi faţă în faţa cu Trent Harding. Uitase cât de solid arăta individul. În plus, avea ceva mârşav, lucru pe care doctorul nu-l observase când îl văzuse în sălile de operaţie de la Memorial. Ochii lui albaştri şi reci erau înfundaţi în cap sub sprâncene stufoase. Mai avea şi o cicatrice despre care Jeffrey nu-şi aducea aminte şi care nu se vedea în fotografie.

Jeffrey reuşi să-şi retragă mina de pe cutia poştală în fracţiunea de secundă dinainte de a fi observat de Harding. La început, Jeffrey se temu să nu fie recunoscut. Dar, cu o expresie ce semăna a rânjet, individul trecu morăcănos pe lângă el fără să se oprească.

Jeffrey trase adânc aer în piept. Se sprijini o clipă de peretele acoperit cu cutiile poştale ca să-şi revină. Această întâlnire scurtă, neaşteptată îi luase toată vlagă. Dar, măcar făcuse ceea ce-şi propusese să facă. Acum ştia că Trent Harding nu părăsise oraşul. Plecase de la St. Joe, dar se afla încă în Boston.

Ieşind din clădire, Jeffrey trecu printre maşinile parcate şi se sui din nou în maşina lui Kelly. Fata era lividă la faţă.

— Individul tocmai a ieşit din clădire, se răsti ea. Ştiam eu că nu trebuie să intri acolo. Cum să nu ştiu!

— Nu s-a întâmplat nimic, o asigura Jeffrey. Măcar acum ştim că n-a şters-o din oraş. Dar recunosc că m-a speriat. N-aş putea pune mâna în foc că el e ucigaşul, dar, când îl vezi de aproape, te cam îngrozeşte. Are o cicatrice sub ochi care nu se vede în fotografie şi ceva sălbatic în priviri.

— Trebuie să fie nebun dacă a pus ceva în anestezic, zise Kelly, aplecându-se în faţă şi pornind motorul.

Jeffrey se înclină spre ea şi-i puse mâna pe braţ.

— Aşteaptă, zise el.

— Acum ce mai e? Îl întrebă Kelly.

— Doar o clipă, zise Jeffrey.

Sări iar din maşină şi alergă până la colţul străzii Revere. Uitându-se în josul străzii, văzu silueta lui Harding pierzându-se în depărtare.

Jeffrey se întoarse cu pas săltat la Kelly, dar în loc să se urce în maşină, apăru la fereastra din dreptul volanului.

— E un prilej prea bun ca să-l ratez, zise el.

— Ce vrei să spui? Indiferent despre ce era vorba, Kelly era sigură că n-o să-i placă.

— Uşa interioară din holul blocului lui Trent e deschisă. Cred că o să-mi arunc un pic ochii prin apartamentul lui. Poate dau de ceva probe care să ne confirme bănuielile.

— Nu cred că-i o idee bună, răspunse Kelly. Şi, de fapt, cum o să intri în apartamentul lui?

Jeffrey arătă cu mâna la acoperiş. Kelly îşi răsuci gâtul.

— Vezi fereastra aia de lângă scara de incendiu la etajul de sus? Pot să mă sui pe acoperiş, să cobor pe scara de incendiu şi să intru înăuntru.

— Cred că lucrul cel mai bun ar fi să plecăm de-aici, zise Kelly.

— Acum câteva minute tu erai aceea care-şi făcea griji că individul ăsta e în libertate, zise Jeffrey. Dacă pot obţine dovada de care avem nevoie ca să-l blocăm, nu merită riscul? Nu cred că trebuie să pierdem ocazia.

— Şi ce te faci dacă domnul Pieptosu' se întoarce şi dă de tine acolo? Te-ar putea rupe în bucăţele!

— Termin repede, zise Jeffrey. În plus, în eventualitatea greu de imaginat că vine înapoi cât sunt eu acolo, n-are decât să vină. Aşteptă cinci secunde, pe urmă intră în clădire şi sună la interfon. Numele lui e exact lângă buton. Dacă aud soneria, ies pe fereastră şi mă sui pe acoperiş.

— Ceva poate să iasă prost, zise Kelly, clătinând din cap.

— N-o să iasă prost nimic, îi răspunse Jeffrey. Ai încredere în mine.

Înainte ca fata să se decidă să fie sau nu de acord, Jeffrey o bătu pe braţ şi se întoarse la bloc. Intră în hol şi împinse uşa interioară. În dreapta, se deschidea o scară îngusta. Un singur bec lumină fiecare palier. Jeffrey se uită în sus şi văzu un luminator cu geam mat.

Urca repede scările. În momentul când ajunse la lucarna ce dădea spre pod, era cu răsuflarea tăiată. Se căzni puţin până să o deschidă, dar, până la urmă, reuşi.

Pe acoperiş era un strat de catran şi pietriş. Un zid de vreun metru şi douăzeci de centimetri îl despărţea de acoperişul clădirii învecinate din susul dealului. Acelaşi lucru se întâmpla cu clădirea următoare. Fiecare clădire avea lucarna ei. Unele erau văruite şi păreau bine întreţinute. Altele erau dărăpănate, cu uşile ieşite din ţâţâni. Pe unele acoperişuri se vedeau nişte platforme improvizate cu mobilă de grădină ruginită.

Aplecându-se pe marginea acoperişului şi uitându-se în stradă, Jeffrey văzu maşina lui Kelly. Nu-i plăcuseră niciodată înălţimile şi trebui să-şi adune tot curajul ca să păşească pe grătarul de metal al primei trepte a scării de incendiu. Privind printre picioare, putea vedea, dincolo de cele cinci etaje, trotuarul de cărămidă.

Păşind cu grijă, Jeffrey coborî primul şir de trepte până la palierul din faţa ferestrei lui Trent. Se simţea expus şi brusc fu cuprins de panică de a nu fi observat de vecini. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să cheme cineva poliţia.

Jeffrey trebui să se lupte cu reţeaua veche până ce-şi făcu loc să pună piciorul îri camera. De îndată ce pătrunse înăuntru se aplecă în afara ferestrei şi-i făcu lui Kelly semn că a reuşit. Apoi se întoarse spre cameră.

Trent era cu ochii la revista „Playgirl" de pe stelaj. Se gândea să întindă mâna şi s-o răsfoiască, numai aşa ca să vadă ce le plăcea fetelor la un trup de bărbat. Dar se abţinu. Se afla în magazinul lui Gary de pe Charles Street şi ştia că proprietarul era la tejghea, în stânga lui. Nu voia să-i dea lui Gary prilejul să-şi facă o părere greşită despre motivele pentru care îl interesa „Playgirl". În schimb, luă o revistă de turism care publica pe prima pagină un reportaj despre vacanţele la San Francisco.

Ducându-se la tejghea, Trent puse revista jos şi, peste ea, adăugă un *Globe.* Apoi ceru două pachete de ţigări Camel fără filtru, marca lui obişnuită. În ceea ce-l privea pe el, dacă ţinea să fumeze, Trent prefera ceva tare.

După ce-şi plăti cumpărăturile, Trent ieşi în stradă. Stătu puţin pe gânduri dacă să se ducă la Agenţia de Turism Beacon Hill ca să discute despre o mică vacanţă la San Francisco. Aflându-se în pauza dintre două slujbe, dispunea de timpul necesar şi avea şi bani de tocat. Dar simţi că-i era lene. Poate că se va duce la agenţia de turism mâine. În schimb, se întoarse, traversă strada şi intră într-un magazin de băuturi. Voia să cumpere nişte bere.

Până la urmă, se hotărî să se întoarcă acasă şi să tragă un pui de somn. În felul ăsta, va putea să rămână în oraş până mai târziu. Poate se va duce la un film, după care va vedea dacă dă de nişte poponari pe care să-i mai tachineze puţin.

Jeffrey rămase pe loc în camera de zi şi se uită în jur, încercând să se orienteze. Privi mobila desperecheată, sticlele de bere goale şi afişul cu motocicleta Harley-Davidson. Nu-şi dădea deloc seama ce căuta sau ce spera să găsească; era o simplă expediţie de documentare. Şi, deşi de dragul lui Kelly pretinsese că intrarea în apartament avea să fie o bagatelă, era mult mai nervos decât crezuse. Nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă nu cumva vreunul dintre vecini chemase poliţia. Se aştepta, în orice clipă, să audă sirenele poliţiei apropiindu-se.

Primul lucru pe care îl făcu, fu un tur rapid al întregului apartament. Se

gândi că era mai bine să se asigure că nu se mai afla nimeni prin preajmă. Când se convinse că era singur, se întoarse în camera de zi şi începu să examineze lucrurile mai îndeaproape.

Pe măsuţa de cafea observă câteva reviste pentru mercenari şi nişte publicaţii obscene. Se afla acolo şi o pereche de cătuşe cu cheia în broască. Pe peretele comun cu dormitorul era un raft de lemn pentru cărţi. Majoritatea cărţilor erau de chimie şi fiziologie sau de infirmerie, dar şi vreo câteva volume despre Holocaust. Lângă canapea dădu cu ochii de un acvariu cu un boa constrictor uriaş înăuntrul lui. Jeffrey consideră asta un detaliu drăguţ.

Lângă un perete era o masă de lucru. Spre deosebire de restul apartamentului, suprafaţa ei era destul de ordonată. Alte cărţi de referinţă erau aranjate frumos pe ea între suporturi de alamă de forma unor bufniţe. Mai era şi un robot.

Jeffrey se apropie de masă şi trase sertarul din mijloc. Creioanele şi hârtia erau frumos aranjate. Se vedeau un pachet de cărţi de joc, un caiet de adrese şi un carnet de cecuri. Jeffrey răsfoi caietul de adrese. O inspiraţie subită îl făcu să hotărască să-l ia la el. Şi-l strecură în buzunar. Ridică apoi carnetul de cecuri şi se uită prin el. Fu surprins să vadă suma înregistrată. Harding avea peste zece mii de dolari în cont. Puse carnetul de cecuri la loc.

Aplecându-se înainte, deschise primul dintre sertarele de jos. În aceeaşi clipă, sună telefonul. Jeffrey îngheţă. După câteva târâieli, se opri. Jeffrey îşi reveni şi îşi continua căutările. Sertarul conţinea dosare de carton cafeniu. Fiecare purta o etichetă cu un anume subiect ca, de pildă, Infirmeria chirurgicală, Anestezia pentru infirmieri, şi aşa mai deaprte. Jeffrey începu să se întrebe dacă nu se grăbise să tragă concluzii greşite despre omul respectiv.

După ce mesajul înregistrat se termină, robotul scoase iar un păcănit şi Jeffrey îl auzi pe omul care-l sunase pe Trent transmiţându-şi apelul.

— Alo, Trent! Aici, Matt. Te sun doar ca să-ţi spun ce bine-mi pare. Eşti nemaipomenit! Te mai sun eu. Succes!

Jeffrey se întreba vag cine era Matt şi de ce era atât de mulţumit. Trecu în dormitor. Patul era nefăcut. Camera era sărăcăcios mobilată cu o noptieră, un birou şi un scaun. Uşa dulapului era deschisă; se vedea un teanc de uniforme de marină, toate călcate şi gata să fie îmbrăcate. Jeffrey pipăi materialul. Se întreba ce făcea Harding cu ele.

Pe birou se vedea un televizor. În jurul lui erau împrăştiate vreo duzină de casete video porno, cele mai multe cu subiect sadomasochist. Casetele erau împodobite cu fotografii de bărbaţi şi femei în lanţuri. Pe noptiera de lângă pat, era un roman cu titlul *Gestapo.* Pe copertă se vedea imaginea unui tip solid cu barbă, în uniformă nazistă, aplecat deasupra unei femei goale în lanţuri.

Jeffrey deschise sertarul de sus de la birou şi găsi o şosetă plină cu marijuana. Mai dădu şi de o colecţie de lenjerie feminină. Un tip, într-adevăr, de nădejde, gândi Jeffrey ironic. Lângă lenjerie, Jeffrey descoperi un teanc de

polaroide. Fotografiile îl înfăţişau pe Trent Harding. Se părea că şi le făcuse singur. Era întins pe pat aproape dezbrăcat. În câteva dintre ele, arbora unele piese de lenjerie din sertar. Tocmai când punea pozele la loc, îi veni o idee. Alese trei din teanc şi şi le vâri în buzunar. Apoi puse restul fotografiilor de unde le luase şi închise sertarul.

Jeffrey intră în baie şi aprinse lumina. Se îndreptă spre dulăpiorul cu medicamente şi deschise uşa cu oglindă. Acolo se afla obişnuita provizie de aspirine, Pepto-Bismol, plasturi şi aşa mai deaprte. Nimic neobişnuit, de genul fiolelor de Marcaină.

După ce închise dulăpiorul cu medicamente, Jeffrey intră în bucătărie. Începu să deschidă dulapurile, unul după altul.

Kelly bătea darabana cu degetele pe volan. Nu-i plăceau deloc momentele astea de aşteptare. Ea nu fusese de acord că Jeffrey să intre în acel apartament. Aruncă o privire îngrijorată la fereastra de la etajul cinci. Nişte perdele albastre ieşite afară se agitau în vânt. Plasa veche stătea rezemată de peretele de cărămidă, aşa cum o lăsase Jeffrey.

Kelly se uită în jos pe Garden Street. Se vedea circulaţia de pe Cambridge Street, ceva mai încolo. Îşi schimbă poziţia şi se uită la ceasul de pe tabloul de bord. Jeffrey se afla în apartament de aproape douăzeci de minute. Ce naiba făcea acolo?

Simţind că nu mai poate sta locului nici un minut în plus, Kelly dădu să iasă din maşină. Deschisese uşa pe jumătate şi pusese piciorul pe pavaj când dădu cu ochii de Trent Harding. Se întorsese! Se afla la două clădiri mai încolo de blocul lui şi se îndrepta direct spre uşă. Nu exista nici o îndoială: era în drum spre casă.

Kelly îngheţă. Omul venea spre ea. Îi putea vedea privirea şi ochii pe care i-i descrisese Jeffrey. Erau ca nişte ochi de pisică în fixitatea lor intensă. Părea că se uită ţintă la ea, dar nu-şi întrerupse mersul. Ajunse la uşa lui şi o deschise brusc, smucind-o fără să-şi dea seama. Apoi dispăru din raza ei vizuală.

Trecură câteva clipe până ce Kelly reuşi să spargă vraja paralizantă care o cuprinsese la apariţia bărbatului. Apucată de panică, deschise larg uşa maşinii şi sări în stradă. Năvăli spre clădire şi apucă clanţa uşii, cu gând să o deschidă. Dar se abţinu. Se întreba dacă Trent avusese timp să iasă din hol. După o altă clipă de şovăială, crăpă puţin uşa şi se uită înăuntru. Văzând că holul era gol, intră repede şi începu să caute înfrigurată numele lui Trent de pe tăblia interfonului. Îl găsi în capul listei şi întinse arătătorul ca să apese pe buton.

— Ah, nu se poate! Strigă Kelly.

Ochii i se umplură de lacrimi de teamă şi neputinţă. Butonul nu se mişca. Uitându-se mai de aproape văzu că soneria fusese deconectată. Sirma tăiată se arăta clar la vedere. Butonul fusese înfundat definitiv. Dacă nu s-ar s-ar fi

tăiat sârmă, soneria s-ar fi auzit tot timpul în apartamentul lui Harding. Kelly bătu cu pumnul în tăblia interfonului. Trebuia să născocească ceva. Se gândi ce putea face. Nu mare lucru.

Ţâşni repede afară şi alergă până în mijlocul străzii. Făcându-şi mâinile pâlnie în jurul gurii, începu să ţipe spre fereastra deschisă: „Jeffrey!" Nu primi nici un răspuns. Apoi răcni şi mai tare, repetându-i numele de două ori.

Dacă Jeffrey auzise, nu dădu, oricum, nici un semn. Kelly nu ştia ce să mai facă. Şi-l imagină pe Harding urcând scările.

Poate că în clipa asta ajunsese la uşă. Alergând la maşină, Kelly sări înăuntru şi se propti pe claxon.

Jeffrey se îndreptă de spate şi se întinse. Căutase în majoritatea dulapurilor din bucătărie şi nu găsise nimic neaşteptat, în afara unei colonii respectabile de gândaci. Auzi în depărtare un claxon de maşină ţiuind lung. Se întrebă care era problema. Oricare ar fi fost, şoferul era, în orice caz, destul de insistent.

Jeffrey sperase să fi găsit până acum în apartamentul lui Trent ceva incriminant, dar nu se alesese cu nimic. Tot ce reuşise să afle erau câteva dovezi ale unei personalităţi ciudate şi, probabil, violente, combinate cu unele dubii serioase în privinţa identităţii sale sexuale. Dar bineînţeles că asta nu făcea din el un ucigaş în serie care falsifica fiolele anestezicelor locale.

Jeffrey începu să deschidă sertarele din bucătărie. Nu era nimic neobişnuit, doar tacâmuri ca oricare altele, cuţite şi deschizători de conserve şi alte ustensile de bucătărie. Apoi se apropie de chiuvetă şi deschise dulăpiorul de sub ea. Acolo găsi un recipient de gunoi, o cutie de tampoane S. O. S., un teanc de ziare vechi şi o lampă de propan.

Jeffrey scoase lampa din dulăpior şi se uită mai atent la ea. Era genul folosit de instalatorii amatori. Pe o latură a ei era pliat un trepied portabil. Primul lucru la care se gândi Jeffrey fu că lampa fusese folosită la falsificarea fiolelor de Marcaină. Îşi aminti de propria lui experienţă improvizată când folosise maşina de gătit a lui Kelly. O lampă ca asta era mai bună pentru direcţionarea flăcării. Dar, deşi lampa ar fi fost potrivită pentru un asemenea scop, era departe de a reprezenta, în sine, o dovadă a faptului că Trent o ţinea sub chiuvetă cu asemenea intenţie. Cu o lampă de propan puteai face multe, nu numai să falsifici fiole de medicamente.

Jeffrey simţi cum i se opreşte inima în piept. Zgomotul unor paşi grei urcând scara ajunse până la urechile lui. Puse repede lampa cu propan la locul ei şi închise uşile dulăpiorului. Apoi ţâşni spre camera de zi, gândindu-se că, poate, trebuia să o şteargă la repezeală. Nu auzise soneria interfonului, dar socotea că e mai bine să fie pregătit în cazul improbabil că Harding intrase în bloc fără să fie văzut de Kelly.

Zgomotul de cheie învârtindu-se în broască îl înlemni. Fereastra deschisă

era la o distanţă de vreo şase metri, dincolo de uşa holului. Jeffrey îşi dădea seama că nu va reuşi să ajungă acolo la timp. Tot ce putea face era să se lipească de peretele bucătăriei şi să spere că nu va fi văzut.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Jeffrey auzi cum se trânteşte uşa şi apoi foşnet de ziare aruncate pe măsuţa de cafea, urmat de aceiaşi paşi grei traversând încăperea. Curând, ritmul profund, pătrunzător al muzicii rock umplu apartamentul.

Jeffrey se întreba ce să facă. Fereastra bucătăriei dădea spre o curte, dar acolo nu era nici o scară de incendiu. Era o coborâre de cinci etaje în linie dreaptă până la pământ. Singura lui cale de scăpare era fereastra din faţă, dacă nu cumva reuşea să ajungă la uşa din hol la timp. Jeffrey se îndoia că va reuşi asta şi, chiar dacă izbutea să ajungă până la uşă avea de luptat, după cum observase, cu o broască foarte complicată. I-ar fi fost imposibil s-o descuie destul de repede. Dar ceva era musai să facă. Lui Trent nu-i va trebui mult ca să observe plasa dată la o parte.

Înainte că Jeffrey să aibă timp să se hotărască ce să facă, Trent îl surprinse din nou, trecând chiar pe lângă el, îndreptându-se spre frigider. Ducea în mână o pungă cu şase sticle de bere.

Ştiind că va fi descoperit în câteva secunde, Jeffrey profită de acel moment ca s-o zbughească pe uşă şi să ţâşnească spre fereastra deschisă.

Mişcarea bruscă îl surprinse pe Trent, dar numai pentru o clipă. Cu o ploaie de înjurături, dădu drumul sticlei de bere care se făcu ţăndări pe linoleum şi se repezi după Jeffrey.

Jeffrey nu avea decât un ţel în minte: să iasă pe fereastră. Ajuns acolo, se aruncă afară, lovindu-şi şoldul de pervaz. Apucându-se de balustrada de fier forjat a scării de incendiu, încercă să-şi tragă picioarele din cameră, dar nu reuşi să fie destul de rapid. Trent îl apucă de genuchiul drept şi începu să tragă.

Cei doi bărbaţi se încleştară într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, cu gemete şi opinteli. Jeffrey nu era în stare să ţină piept bărbatului mai tânăr. Dându-şi seama că era cât pe ce să fie tras înapoi în apartament, Jeffrey îşi smuci piciorul şi-l izbi pe Trent cât putu de tare în piept.

Lovitura slăbi strânsoarea lui Trent. Încă o izbitură şi Jeffrey se eliberă. Dădu drumu pervazului şi începu să se caţere pe scara de incendiu.

Trent se aplecă peste fereastră şi-l văzu pe Jeffrey urcând scara. Se hotărî să-i iasă în întâmpinare, aşa că se retrase în apartament cu gând să folosească scara principală. În drum, înşfacă un ciocan pe care-l ţinea pe bibliotecă.

Jeffrey nu se mişcase în viaţa lui atât de iute. Când ajunse pe acoperiş, nu-şi mai pierdu timpul. Alergă drept la zidul casei învecinate şi se sâltă pe acoperiş. Dădu buzna spre lucarnă şi începu să zgâlţâie uşa furios. Era încuiată! Gonind spre zidul următor, auzi uşa de la lucarna casei lui Trent

deschizându-se brusc şi trântindu-se de perete.

Jeffrey aruncă o privire peste umăr şi-l văzu pe Trent alergând în direcţia lui, cu o expresie hotărâtă de furie care-i schimonosea faţa. Jeffrey observă că strângea în mână un ciocan.

Jeffrey ajunse la cea de-a doua lucarnă, la două clădiri de Trent. Smuci uşa. Spre marea sa uşurare, uşa se deschise, într-o clipă era înăuntru. Închise uşa în urma lui şi începu să bâjbâie să încuie broasca, care se dovedi stricată. Dar mai era şi un cârlig. Mâinile lui Jeffrey tremurau atât de tare încât abia reuşi să îl înfigă în gaură. Abia termină când Trent se porni să bubuie în uşă de partea cealaltă.

Trent zgâlţâia uşa cu furie, încercând s-o deschidă. Jeffrey se dădu mai în spate, sperând că cârligul slab va rezista. Când Trent începu să-şi exprime frustrarea dând cu ciocanul în uşă, mai multe lovituri pătrunseră în lemnul subţire, cu un zgomot de butuc spintecat. Jeffrey făcu stânga împrejur şi o porni în fugă pe scări, în jos. Era cu două etaje mai jos când auzi uşa smulsă din loc.

În timp ce străbătea al treilea palier, Jeffrey, în graba lui, se împiedică. Dacă nu s-ar fi ţinut bine de balustradă, s-ar fi lungit pe jos. Din fericire, reuşi să-şi recapete echilibrul şi să-şi continue coborârea.

Ajugînd la parter, împinse uşa dublă şi ieşi în stradă. Kelly stătea în picioare lângă maşină.

— Să mergem! Ţipa Jeffrey, în timp ce se repezea spre maşină. În clipa când se urcă el, Kelly şi pornise motorul. Când apăru Harding, cu mâna pe ciocan, Kelly întoarse maşina. Se auzi o bufnitură pe capotă. Trent aruncase cu ciocanul în ea.

Jeffrey se sprijini de tabloul de bord când Kelly acceleră pe Garden Street. Cauciucurile scoaseră cu un scârţâit când ea frână la poalele dealului. Fără să se oprească, coti direct în Cambridge Street, cu circulaţia lui intensă, şi o luă spre suburbiile Bostonului.

Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă, până când fură siliţi să oprească la un semafor pe New Chardon Street. Atunci Kelly se întoarse spre Jeffrey. Era furioasă.

— N-o să iasă prost nimic. Ai încredere în mine, zise ea, imitând asigurările pe care i le dăduse Jeffrey mai devreme. Ţi-am spus să nu te duci acolo, urlă ea.

— Trebuia să suni la interfon! Răcni şi Jeffrey, la rândul lui, încă cu răsuflarea tăiată.

— Am încercat, ţipă ea. Ai controlat ca să te asiguri că interfonul funcţiona? Bineînţeles că nu. Asta ar fi însemnat să-ţi cer prea mult. Ei, bine, soneria era stricată şi puteai să mori. Idiotul ăla avea un ciocan. De ce te-am lăsat să te duci acolo? Se căina ea, lovindu-se cu palma pe frunte.

Lumina se schimbă. Porniră iar. Jeffrey rămase tăcut. Ce putea să spună?

Kelly avea dreptate. Poate că n-ar fi trebuit să intre în apartamentul lui Trent. Dar i se păruse o ocazie ideală!

Mai merseră câţiva kilometri în tăcere. Apoi, Kelly îl întrebă:

— Măcar ai găsit ceva care să merite riscul? Jeffrey clătină din cap.

— Nu chiar, zise el. Am găsit o lampă cu propan, dar asta nu prea poate fi socotită o dovadă.

— Nici o fiolă de otravă pe masa din bucătărie? Îl întrebă ea cu ironie.

— Mă tem că nu, răspunse Jeffrey care începuse să se cam enerveze. Ştia că Kelly era zdrucinată şi avea motive de iritare după jocul lui de-a detectivul, dar parcă prea exagera, în afară de asta, el îşi riscase pielea, nu ea.

— Cred că e timpul să anunţăm poliţia, cu sau fără dovezi. Un nebun care ameninţă cu ciocanul e o probă destul de bună pentru mine. Poliţia trebuie să intre în casa nemernicului, nu tu.

— *Nu!* Răcni Jeffrey, de data asta enervat de-a binelea. Nu ţinea să ia discuţia de la capăt. Dar abia ridică vocea şi-i păru rău. După tot ce suferise de dragul lui, Kelly merita să fie tratată mai bine. Jeffrey oftă. Va mai suporta asta încă o dată. Poliţia nu va putea nici măcar să emită un mandat de percheziţie pe baza unei pure speculaţii.

Continuară drumul spre casa lui Kelly din Brookline în tăcere. Când se apropiară, Jeffrey spuse:

— Îmi pare rău că am ţipat la tine. Individul ăla m-a speriat de-a binelea. Nici nu vreau să mă gândesc ce mi-ar fi făcut dacă m-ar fi prins.

— Şi pe mine m-au cam lăsat nervii, recunoscu Kelly. M-a apucat groază când l-am văzut intrând în clădire, mai ales după ce mi-am dat seama că nu te puteam avertiza. M-am simţit atât de neputincioasă! Pe urmă, când te-am văzut chinuindu-te pe scara de incendiu, simţeam că înnebunesc. Cum ai reuşit să scapi?

— Am avut noroc, îi răspunse Jeffrey, dându-şi seama în ce primejdie se aflase.

Se cutremură în timp ce se străduia să-şi scoată din minte imaginea lui Trent apropiindu-se de el cu ciocanul în mina.

Când intrară pe strada lui Kelly, Jeffrey îşi aminti de cealaltă problemă a lui: Devlin. Se gândi că ar fi mai bine să treacă pe bancheta din spate, dar nu mai avea timp. În schimb se lăsă în jos până când genunchii îi atinseră tabloul de bord. Kelly îl urmărea cu coada ochiului.

— Asta ce mai e?

— Aproape că uitasem de Devlin, o lămuri Jeffrey, în timp ce ea pătrundea pe alee. Apăsă pe butonul care deschidea uşa automată a garajului şi, după ce intră, îl apăsă din nou. Uşa se închise în urma lor.

— Acum nu-mi lipseşte decât să-l văd pe Devlin răsărind de cine ştie unde, zise Jeffrey, coborând din maşină. N-ar fi putut spune de cine-i era mai frică, de Trent sau de Devlin. Intrară în casă împreună

— Ce-ai zice de nişte ceai de plante? Sugeră Kelly. Poate că o să ne mai calmeze.

— Cred c-aş avea nevoie de 10 miligrame de Valium intravenos, zise Jeffrey. Dar optez pentru ceai. Ar fi minunat. Poate c-am putea adăuga un strop de coniac în el. Asta ne-ar ajuta.

Aruncându-şi pantofii din picioare, Jeffrey se prăbuşi pe canapeaua din camera de zi. Kelly puse apa la fiert.

— Trebuie să găsim o altă cale de a afla dacă Trent Harding e vinovat sau nu, zise Jeffrey. Problema este că eu nu prea am timp. Devlin o să dea de mine zilele acestea. Probabil mai devreme, decât mai târziu.

— Dar mai există şi poliţia, zise Kelly. De îndată ce Jeffrey începu să protesteze, ea adăugă: Ştiu, ştiu. Nu ne putem duce la poliţie etc. Etc. Dar nu uita: tu eşti un evadat, eu, nu. Poate că pe mine o să mă asculte.

Jeffrey n-o băgă în seamă. Dacă nu reuşise să înţeleagă până acum, el n-avea de gând să înceapă iar cu explicaţiile. Până nu existau nişte probe concrete, era ridicol să te adresezi autorităţilor. Atâta simţ al realităţii avea şi el!

Ridicându-şi picioarele şi sprijinindu-le pe măsuţa de cafea, Jeffrey se scufundă în canapea. Încă mai tremura după întâlnirea cu Trent Harding. Imaginea omului repezindu-se la el cu ciocanul în mâna îl va urmări tot restul vieţii.

Jeffrey încercă să se lămurească în ce punct al cercetărilor lui se afla. Deşi nu avea nici o dovadă despre agentul contaminant din Marcaină, instinctul îi spunea că acesta existase. Altă explicaţie nu putea găsi pentru simptomele pe care le avuseseră toţi acei pacienţi. Nu-şi punea mari speranţe în ceea ce urma să descopere doctorul Seibert, dar discuţia cu el aproape că-l convinsese că era vorba despre un gen de toxină, poate de batracotoxină. Şi, măcar doctorul Saibert era destul de interesat s-o caute.

Jeffrey era aproape sigur de încă un lucru: că Harding era ucigaşul. Prezenţa lui la toate cele cinci spitale cu probleme era o coincidenţă prea mare. Dar Jeffrey trebuia să fie sigur. Chiar dacă era doar o coincidenţă, trebuia să se grăbească să obţină listele cu personalul de la cele două spitale care mai urmau să fie verificate.

— Poate că ar fi bine să-i dai un telefon, strigă Kelly din bucătărie.

— Cui să-i dau telefon? O întrebă Jeffrey.

— Lui Harding.

— Sigur că da! Zise Jeffrey dându-şi ochii peste cap. Şi ce să-i spun? Hei, Trent! Tu eşti tipul care a pus otravă în Marcaină?

— N-ar fi mai lipsit de noimă decât să te duci la el în apartament, răspunse Kelly, luând ceainicul de pe foc.

Jeffrey întoarse capul să se uite la Kelly şi să se încredinţeze că vorbea serios. Ea ridică din sprâncene, de parcă l-ar fi provocat să se revolte la

ultimele ei cuvinte. Jeffrey întoarse capul în cealaltă parte şi-şi aruncă privirile în grădină. În mintea lui se desfăşura o închipuită conversaţie telefonică cu Trent Harding. Poate că propunerea lui Kelly nu era, până la urmă, atât de prostească.

— Sigur că n-ai putea să-l întrebi direct, zise Kelly, ocolind canapeaua cu ceainicul în mina. Dar poate că ai putea să aduci vorba despre asta, să vezi dacă îi scapă ceva.

Jeffrey clătină din cap. Deşi nu-i convenea să recunoască, se putea că Kelly să fi pus degetul pe rană.

— Am găsit ceva în sertarul noptierei lui care ne-ar putea spune ceva, zise Jeffrey.

— Ce anume?

— Un teanc de fotografii ciudate. Nuduri!

— Ale cui?

— Ale lui, fu răspunsul lui Jeffrey. Mai erau şi alte lucruri în apartamentul lui – cătuşe, lenjerie, casete video cu pornografie şi violenţă – care mă fac să cred că, pe lângă faptul că e un ucigaş în serie, infirmierul Harding are o problemă de identitate sexuală şi nişte complexe serioase privind viaţa lui intimă. Mi-a venit ideea să iau câteva fotografii cu mine. Am putea să le folosim ca să-l convingem.

— Cum adică?

— N-aş putea spune, răspunse Jeffrey. Dar nu-mi imaginez că-i convine să le vadă lumea. Cred că-i destul de plin de el.

— Crezi că e poponar? Îl întrebă Kelly.

— Cred că s-ar putea să fie, răspunse Jeffrey. Dar am impresia că el nu e deloc sigur de asta, adică nu-i deloc lămurit şi vrea să se opună. Asta s-ar putea să fie problema care-l împinge să facă gesturi nebuneşti. Dacă le face, bineînţeles.

— Tipul pare încântător, zise Kelly.

— Genul de fiu pe care doar maică-sa îl poate iubi, răspunse Jeffrey. Băgă mâna în buzunar după cele trei fotografii. Le găsi şi i le dădu lui Kelly.

— Aruncă şi tu o privire, zise el.

Kelly luă fotografiile. Le aruncă o privire şi i le dădu înapoi lui Jeffrey.

— Uuuh! Zise ea.

— Acum, singura problemă este dacă o bandă de magnetofon ar putea fi admisă la tribunal, în caz că avem noroc. Poate c-ar fi momentul să-i dau un telefon lui Randolph.

— Cine-i Randolph? Întreba Kelly.

Se uită să vadă dacă se colorase ceaiul destul, apoi umplu cele două ceşti.

— Avocatul meu.

Jeffrey se duse la telefonul din bucătărie şi sună la biroul lui Randolph.

După ce-şi spuse numele, se stabili legătura.

Kelly îi aduse ceaşca de ceai lângă el. Luă o sorbitură. Era foarte fierbinte.

Când Randolph apăru pe fir, tonul lui nu fu deosebit de prietenos.

— Unde eşti, Jeffrey? Întrebă el brusc.

— Tot în Boston.

— Tribunalul a fost înştiinţat de încercarea ta de fugă în America de Sud, zise Randolph. Eşti pe cale de a-ţi pierde cauţiunea. Nu ştiu cum să te conving să te predai.

— Randolph, am alte griji pe cap în momentul de faţă.

— Am impresia că nu înţelegi în ce situaţie gravă te afli, spuse Randolph. S-a emis un mandat pentru prinderea şi arestarea ta.

— *Închide gură un minut, Randolph!* Urlă Jeffrey. Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Am înţeles cât se poate de bine, din prima zi, cât de serioasă e situaţia. Dacă a greşit cineva în privinţa asta, acela eşti tu, nu eu. Voi, avocaţii, priviţi lucrurile astea ca pe un joc, un joc de o zi. Ei, bine, am să-ţi spun ceva: viaţa mea este în joc. Şi-am să-ţi mai spun ceva. Zilele astea eu nu m-am vânturat pe Ipanema Beach şi nu mi-am făcut de cap pe acolo. Cred că am dat de un fir care ar putea să anuleze condamnarea mea. Tot ce doresc în momentul de faţă este să-ţi pun o întrebare privind legislaţia şi poate să mă aleg şi eu cu ceva de pe urma banilor pe care i-am aruncat pe tine. Urmă un moment de tăcere. Jeffrey se temea că omul închisese telefonul: Mai eşti pe fir, Randolph?

— Care-i întrebarea ta?

— Este banda de magnetofon admisă ca probă la tribunal? Întrebă Jeffrey.

— Persoană ştie că este înregistrată? Îl întrebă Randolph.

— Nu, răspunse Jeffrey. Nu ştie.

— Atunci nu va fi admisă, zise Randolph.

— De ce dracu' nu?

— Asta se leagă de dreptul la intimitate, îi răspunse Randolph şi începu să-i explice legea.

Scârbit, Jeffrey închise telefonul.

— Iar bate câmpii, îi spuse el lui Kelly. Jeffrey îşi luă ceaşca de ceai lingă canapea şi se aşeza lângă Kelly.

— Nu pot să-l cred pe omul ăsta, spuse Jeffrey. Nu-i în stare să-şi iasă din fîxurile lui.

— N-a făcut el legea.

— Nu sunt chiar aşa de sigur, îi răspunse Jeffrey. După câte ştiu eu, majoritatea celor care fac legi sunt avocaţi. E ca un club privat. Ei îşi fac propriile reguli şi, pe urmă, ne dau nouă cu tifla.

— Ei, şi ce dacă nu poţi înregistra? Zise Kelly. Eu pot să ascult pe extensie. Eu nu sunt magnetofon, dar cu siguranţă că pot apărea la tribunal ca

furnizoare de probe. Pot fi martor.

Jeffrey o privi îndelung, cu admiraţie.

- Ai dreptate, nu m-am gândit deloc la

Asta. Acum rămâne să ne hotărâm ce să-i spun lui Trent Harding.

13

Vineri
19 mai 1989
7. 46 p. m.

Devlin fu trezit din starea lui de nehotărâre de telefonul din maşină. Continua să stea în maşina lui la două clădiri distanţă de casa lui Kelly Everson. Cu douăzeci şi cinci de minute mai înainte văzuse maşina intrând pe alee şi dispărând în garaj. Reuşise să vadă cine o conduce: o brunetă drăguţă cu părul lung. Îşi închipuise că era Kelly.

Mai devreme, se dusese până la intrare şi sunase la sonerie, dar nimeni nu apăruse la uşă. Părea să nu fie nimeni acasă. N-auzise nici măcar un ac scăpat pe jos, aşa cum auzise la prima lui vizită. Devlin se retrăsese în maşină să aştepte. Dar acum, când fata venise acasă, nu ştia dacă să se ducă direct la uşă şi să stea de vorbă cu ea sau să nu se mişte o vreme şi să vadă dacă nu vine cineva la ea sau nu se duce ea undeva. Nereuşind să se decidă, rămase unde se afla, ceea ce, considera el, era o decizie în sine. Un lucru era însă sigur: nu fusese trasă la o parte nici una dintre draperiile care acopereau ferestrele. Asta nu părea deloc normal.

Cel care sunase la telefon era Mosconi. Devlin fu nevoit să ţină telefonul la distanţă, în timp ce Michael turuia de zor. Cauţiunea era pe punctul de a fi anulată.

— Cum de nu l-ai găsit încă pe doctor? Întreba Mosconi, după ce monologul lui isteric şi-a mai pierdut din putere.

Devlin îi răspunse că săptămâna acordată nu se încheiase, dar vorbele lui nu fură luate în seamă.

— Am contactat alţi vânători de recompense.

— La ce-ţi trebuia să faci asta? Îl întrebă Devlin. Ţi-am spus c-o să pun mâna pe el şi aşa o să fac. Am mai progresat puţin, aşa că, dacă te sună tipii ăia, spune-le că n-ai nevoie de ei.

— Poţi să-mi promiţi că reuşeşti în următoarele douăzeci şi patru de ore?

— Am dat de un fir bun. Am impresia că o să mă întâlnesc cu doctorul în seara asta.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Michael. Vreau rezultate în douăzeci şi patru de ore. Altfel, rupem târgul.

— Bine, fie, răspunse Devlin. Douăzeci şi patru de ore.

— Nu-mi spui bazaconii doar ca să-mi faci pe plac, nu, Devlin?

— Fac eu asta vreodată?

— Tot timpul! îi răspunse Michael. Dar de data asta am de gând să te fac să te ţii de cuvânt. Ai înţeles?

— Ai mai aflat ceva despre procesul doctorului?

Mosconi îi prezentase deja lui Devlin punctele esenţiale ale procesului chiar în după-amiaza aceea. Când Devlin mai aflase câte ceva, parcă începuse să-i fie milă de Rhodes. Să faci cândva greşeala să iei morfină, după care să depăşeşti momentul ăsta că, mai târziu, să-ţi fie totul aruncat în faţă la primul pas greşit, părea nedrept. Aflând ce fel de „ucigaş" era Rhodes, Devlin se simţi chiar vinovat că trăsese în el, atunci, la Hotelul Essex. Unul dintre motivele pentru care Devlin se purtase atât de dur cu el fusese faptul că el crezuse că avea de-a face cu un criminal adevărat – un tip într-adevăr ticălos din categoria ălora cu carte. Devlin nu-i avusese niciodată la inimă pe ăştia. Dar, acum, când ştia mai multe despre genul de infracţiune comisa, se simţea ca o nouă pacoste pe capul deja năpăstuit al omului.

Totuşi, Devlin n-avea de gând să lase simpatia pentru Rhodes s-o ia razna. Nu se cuvenea să uite că trebuia să se poarte ca un profesionist în problema asta. Neapărat! O să-l ducă pe doctorul Jeffrey Rhodes în faţa autorităţilor, fără îndoială, dar viu, nu mort.

— Nu-ţi mai face griji cu condamnarea individului, îl repezi Mosconi. Prinde-l pe ticălos că, dacă nu, tratez cu altcineva. Ai auzit?

Devlin închise telefonul. Erau situaţii în care Mosconi îl călca pe nervi şi asta era una dintre ele. Bineînţeles că Devlin nu ţinea să piardă recompensa pentru acest caz şi nu-i plăcea să fie ameninţat că o s-o piardă. Nu-i convenea nici că fusese silit să facă o promisiune pe care, poate, nu va reuşi s-o onoreze. Îşi va da toată silinţa. Dar, acum, nu trebuia doar să stea liniştit şi să aştepte să se întâmple ceva. Acum trebuia să forţeze lucrurile. Porni maşina şi intră pe aleea lui Kelly. Se dădu jos, se duse la uşa de la intrare şi apăsă pe sonerie.

Jeffrey era cufundat în gânduri când sună soneria, aşa că tresări. Kelly se ridică şi porni spre uşă. Jeffrey se aplecă peste spătarul canapelei şi zise:

— Ai grijă cine e.

Kelly se opri la uşa sufrageriei.

— Întotdeauna am grijă, spuse ea, uşor iritată.

Jeffrey dădu din cap. Îi părea rău că nervii lor începuseră să cedeze atât de uşor. Poate că totuşi era bine să-i facă lui Kelly favoarea de a se muta la un hotel. Situaţia era încărcată cu mai multă tensiune decât era de aşteptat să poată îndura ea. Pentru moment, gândurile lui se întoarseră la Trent Harding şi la ce putea să-i spună el la telefon. Trebuia să existe o cale de a-i întinde tipului o cursă. Dacă ar putea să-l tragă de limbă...

Tocmai atunci Kelly se întoarse în cameră în vârful picioarelor.

— La uşă, şopti ea, nu-i cineva cunoscut. Cred că s-ar putea să fie tipul ăla, Devlin. Coadă de cal, haine de doc, cercel cu crucea malteză. Cred că ar fi bine să vii să vezi.

— Ah, nu se poate! Zise Jeffrey în timp ce se ridica de pe canapea şi o urmă pe Kelly în sufragerie, apoi în hol. Nu era în stare de o nouă confruntare. Tocmai când soseau la uşă, soneria mai sună de câteva ori la rând, fără pauză. Jeffrey făcu prudent un pas înainte şi-şi apropie uşor ochiul de vizor.

Simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Era Devlin în carne şi oase! Jeffrey se îndepărtă de uşă şi-i făcu semn lui Kelly să vină după el în sufragerie.

— E Devlin! În persoană! Şopti el. Poate că dacă nu facem gălăgie o să creadă că nu-i nimeni acasă şi o să plece, cum a făcut data trecută.

— Dar abia am sosit, îi răspunse Kelly. Dacă a văzut maşina, ştie că e cineva acasă. Dacă ne facem că nu suntem, o să ghicească că eşti aici.

Jeffrey o privi cu şi mai multă admiraţie.

— De ce am impresia că te pricepi mai bine decât mine la lucrurile astea? Zise el.

— Nu trebuie să-i trezim bănuieli, spuse Kelly. Porni iar spre uşă: Ascunde-te undeva. O să vorbesc cu el, dar nu-l las să intre.

Jeffrey aprobă din cap. Ce altceva putea face? Kelly avea dreptate. Probabil că Devlin stătuse la pândă pe lângă casă. Lui Jeffrey nu-i rămânea decât să spere că se aplecase destul de mult în maşină şi că Devlin nu-l văzuse.

Începu să se agite de colo-colo, în căutarea unei ascunzători. N-ar fi vrut să se întoarcă în cămară. În schimb, se vârî în dulapul din hol, plasat sub scară, şi-şi făcu loc printre haine.

Kelly se duse la uşă şi întrebă:

— Cine e?

— Mă scuzaţi că vă deranjez, doamnă, răspunse Devlin prin uşă. Lucrez în serviciul legii şi caut un bărbat periculos, un criminal condamnat. Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

— Îmi pare rău, dar nu e momentul potrivit, răspunse Kelly. Abia am ieşit de sub duş şi sunt singură în casă. Nu-mi place să deschid uşa străinilor. Sper că înţelegeţi.

— Înţeleg, răspunse Devlin. Mai ales unuia care arată ca mine. Omul pe care îl caut se cheamă Jeffrey Rhodes, deşi a folosit şi alte nume. Ţin să vă vorbesc, fiindcă o persoană anume mi-a spus că aţi fost văzută de curând în compania acestui bărbat.

— Ah, răspunse Kelly, uluită că îi spusese cineva aşa ceva lui Devlin. Cine v-a spus aşa ceva? Se bâlbâi ea. Kelly încercă să ghicească la repezeală cu cine ar fi putut să stea de vorbă Devlin. Cu un vecin? Cu Polly Arnsdorf?

— N-am voie să spun, răspunse Devlin. Dar adevărul este că îl cunoaşteţi, nu-i aşa?

Kelly îşi reveni imediat şi-şi dădu seama că Devlin o trăsese de limbă, încercând s-o facă să se dea de gol exact aşa cum ea şi Jeffrey aveau de gând să facă cu Trent Harding.

— Numele mi-e cunoscut, răspunse Kelly. Acum câţiva ani, înainte de a muri, soţul meu a făcut, cred, nişte cercetări cu un anume Jeffrey Rhodes. Dar nu l-am mai văzut pe omul ăsta de la înmormântarea soţului meu.

— În cazul ăsta, mă scuzaţi că v-am deranjat, zise Devlin. Poate că omul meu de legătură nu e de încredere. Uitaţi cum o să facem. Am să strecor un număr de telefon sub uşă. Dacă-l vedeţi pe Jeffrey Rhodes sau auziţi de el, daţi-mi un telefon.

Kelly se uită în jos şi văzu o carte de vizită apărând.

— A ajuns? Întrebă Devlin.

— Da şi precis am să vă sun dacă-l văd.

Kelly trase perdeaua de dantelă de pe gemuleţul ei de la uşă şi-l urmări pe Devlin cum cobora cele câteva trepte din faţa casei. Dispăru din raza ei vizuală. Apoi auzi pornind motorul unei maşini. Un Buick Regal negru ieşi în stradă şi acceleră. Kelly mai aşteptă o clipă, apoi deschise uşa şi se uită pe după colţul casei. Urmări maşina în timp ce dispărea în direcţia Bostonului. Alergând îndărăt în casă, trase după ea uşa de la intrare şi o încuie. Apoi deschise uşa dulapului din hol. Jeffrey se băgase în fund, sub scară. Ieşi în lumină clipind din ochi.

Devlin simţi nevoia să zâmbească. Uneori, oamenii inteligenţi puteau fi atât de proşti! Îşi dădea seama că Kelly rămăsese trăsnită în clipa în care-i spusese că fusese văzută cu Jeffrey Rhods. Îşi revenise, dar prea târziu. Devlin ştia că fata minţise, ceea ce însemna că încerca să ascundă ceva. În plus, o văzuse uitându-se pe furiş după colţul casei după ce maşina lui se îndepărtase.

De îndată ce dispăru din câmpul ei vizual, făcu o întoarcere bruscă. Pe urmă se strecură pe străduţele lăturalnice, până când se apropie de casa ei din direcţia opusă. Opri maşina în aleea presărată cu pietriş a unei case apropiate care părea părăsită şi închise motorul. Vedea bine casa lui Kelly printr-un pâlc de mesteceni.

Judecând după felul în care se purtase, era convins că Kelly ştia ceva. Întrebarea era cât de mult. Devlin se gândi că era foarte posibil că va lua legătura cu Jeffrey ca să-l avertizeze că el fusese acolo. Îi părea rău că nu avusese prilejul să-i pună un microfon în telefon. Se gândea să se ducă în spatele casei să-i găsească cutia de racord telefonic, dar nu putea face asta la lumina zilei. Trebuia să aştepte întunericul pentru o astfel de ispravă.

Dacă avea, într-adevăr, noroc, şi Devlin îşi zicea că merita şi el un pic de noroc, Kelly se va duce să-l viziteze pe Jeffrey în naiba ştie ce ascunzătoare îşi găsise tipul. Exista şi o vagă şansă ca doctorul să apară chiar în pragul casei lui Kelly. Va aştepta şi va vedea. Indiferent de ce urma să se întâmple, un lucru era sigur: data viitoare când va da cu ochii de el, bunul doctor nu va mai scăpa.

— N-ai auzit ce-a spus? Îl întrebă Kelly.

— Nu, răspunse Jeffrey. Pe tine te auzeam, dar pe el nu.

— A zis că i-a spus cineva că ne-a văzut împreună. Eu i-am răspuns că n-am mai avut de-a face cu tine de la înmormântarea lui Chris. Mi-a lăsat numele şi numărul lui de telefon în caz că aud ceva de tine. Sunt sigură că nu ştie că eşti aici. Dacă ar fi ştiut, n-ar fi renunţat atât de uşor şi sigur că nu s-ar fi deranjat să-şi lase numărul de telefon.

— Dar e a doua oară că vine aici, zise Jeffrey. Trebuie să ştie el ceva, altfel nu s-ar mai fi întors. Până acum am avut noroc. Are cu el o armă pe care nu se dă în lături s-o folosească dacă are chef.

— Încearcă marea cu degetul, spuse Kelly cu convingere. Ascultă-mă pe mine, nu ştie că eşti aici. Ai încredere în mine!

— Devlin e cel în care n-am încredere. E o pacoste. Mă simt vinovat că îţi pun siguranţa în pericol.

— Nu tu îmi pui siguranţa în pericol. Eu mi-o pun. Sunt un participant activ în toată povestea asta. N-ai să poţi să mă sperii şi să mă faci să mă retrag, după cum nu poate nici Devlin, nici Harding. În afară de asta, adăuga ea, înmuindu-se un pic, ai nevoie de mine.

Jeffrey se uită atent la Kelly. O privi adânc în ochii căprui-închis. Pentru prima oară avu senzaţia că meritase să treacă prin tot ce trecuse în ultimele zile doar ca să ajungă la acest moment în relaţiile cu ea. O găsise întotdeauna atrăgătoare, dar dintr-o dată i se păru frumoasă. Frumoasă, caldă, apropiată şi, ah, atât de feminină!

Stăteau pe canapeaua cu dungi verticale unde se aşezară după ce Kelly îl smulsese pe Jeffrey din cotloanele dulapului din hol. Acum, când draperiile încă acopereau geamurile, singura sursă de lumină în acea după-amiază târzie erau ferestrele cu şipci laterale de deasupra chiuvetei. Prin ele camera primea o lumină blândă şi egală. Din curtea din spate pătrundea ciripit de păsări.

— Cu tot riscul, vrei totuşi să rămân aici? O întrebă Jeffrey. Ţinea un braţ pe spătarul canapelei.

— Eşti atât de greu de cap, zise Kelly cu un zâmbet. Ca toţi bărbaţii. Râse cu râsul ei cristalin. Ochii şi dinţii îi sclipeau în lumina blândă. Deci, ne-am înţeles, zise ea.

Îşi aplecă capul în glumă pe braţul lui Jeffrey şi se întinse spre faţa lui. Îi atinse uşor vârful nasului şi apoi, buza de sus.

— Îmi dau seama cât de singur trebuie să te fi simţit zilele astea, lunile astea. Ştiu fiindcă am trecut şi eu prin asta. Am citit-o în ochii tău în seara când ai venit aici de la aeroport.

— Era chiar atât de evident? O întrebă Jeffrey. Dar nu se aştepta la nici un răspuns. Era o întrebare retorică. Atunci simţi că se schimbă ceva în el. Universul se făcea din ce în ce mai mic. Dintr-o dată nu mai exista nimic decât

încăperea în care se aflau. Timpul îşi încetini pasul, apoi stătu pe loc. Aplecându-se uşor în faţă, Jeffrey sărută gura lui Kelly înălţată spre el. Cu o mişcare lentă se apropiară unul de celălalt într-un elan de gingăşie, emoţie, sete de dragoste, împreunarea lor fu mai întâi blânda, apoi plină de dorinţă, după aceea lacomă. Fu o însoţire încărcată de bucurie, nevoia unuia şi a celuilalt fiind potolita de împlinire.

Curând, ciripitul păsărilor se făcu auzit. După neaşteptatele şi copleşitoarele momente de dragoste, realitatea se strecura iar, treptat, în viaţa lor. Pentru o clipă, fuseseră singurii oameni de pe pământ, iar spaţiul şi timpul se opriseră din mers. Cu un dram de stânjeneala ivită o dată cu pierderea inocenţei, se desprinseră unul de celălalt atât cât să se poată privi în ochi. Începură să chicotească. Se simţeau că doi adolescenţi.

— Deci, zise Kelly în cele din urmă, rupând tăcerea, rămâi?

Izbucniră amândoi în râs.

— Rămân, se învoi Jeffrey.

— Ce-ai zice să mâncăm ceva?

— Vai, ce tranziţie, zise Jeffrey. Nu prea mi-a fost gândul la mâncare. Ţi-e foame?

— Mie mi-e întotdeauna foame, recunoscu Kelly, eliberându-se din braţele lui.

Pregătiră masa împreună, Kelly făcând grosul muncii, iar Jeffrey treburi mărunte, precum spălarea şi uscarea salatei.

Jeffrey era uimit de liniştea care îl cuprinsese. Teama de Devlin nu-l părăsise, dar acum o putea stăpâni. Având-o pe Kelly alături, nu se mai simţea singur. În afară de asta, îşi dădu seama că ea avea dreptate. Devlin nu avea cum să ştie că el era acolo. Dacă ar fi ştiut, ar fi intrat înăuntru cu sau fără voia lui Kelly.

Văzând cât era ceasul, Jeffrey îşi întrerupse muncile gospodăreşti ca să dea un telefon la biroul medicului legist. Spera că doctorul Warren Seibert era încă acolo. Jeffrey voia să-l întrebe dacă reuşise să identifice vreo toxină.

— Până acum n-am avut noroc, îi spuse Seibert îndată ce apăru pe fir. Am verificat probe de la Karen Hodges, Gail Shaffer şi chiar Patty Owen cu ajutorul cromatografului în gaz.

— Mulţumesc pentru încercările făcute, zise Jeffrey. Dar, din ceea ce mi-ai spus azi-dimineaţă, presupun că nu-i surprinzător. Dar faptul că n-ai găsit nici o toxină nu înseamnă că nu există. Aşa este?

— Aşa-i! Răspunse Seibert. Chiar dacă n-am găsit nimic, poate că există una ascunsă pe undeva. Dar i-am dat un telefon unui patolog din California care a făcut nişte cercetări asupra batracotoxinei şi a familiei ei de toxine. Sper că o să-mi telefoneze şi că o să-mi dea câteva lămuriri. Cine ştie, este posibil să aibă habar unde putem găsi o antitoxină omologată. M-am mai informat prin lecturi noi şi, având în vedere şi toate informaţiile pe care mi le-ai dat, cred că

batracotoxina este suspectul principal.

— Mulţumesc pentru ajutor, zise Jeffrey.

— Pentru nimic, răspunse Seibert. Ăsta-i genul de caz care m-a făcut să aleg meseria asta. Problema de faţă mi-a trezit un mare interes; vreau să spun că dacă bănuielile dumitale sunt întemeiate, asta-i o chestiune colosală. O să putem scrie o mulţime de lucrări pe baza ei.

După ce Jeffrey încheie convorbirea, Kelly îl întrebă:

— S-a rezolvat ceva?

Jeffrey clătina din cap.

— Treaba îl interesează, dar n-a rezolvat nimic. Mă simt frustrat că am ajuns atât de aproape, dar că încă n-am nici o dovadă privind crima şi vinovăţia suspectului principal.

Kelly făcu un pas spre Jeffrey şi îl îmbrăţişa.

— Nu-ţi face griji, o să dăm de capătul problemei într-un fel sau altul.

— Sper din toată inima că aşa va fi, îi răspunse Jeffrey. Şi mai sper şi că vom face ceva înainte ca Devlin sau poliţia să mă înhaţe. Cred că ar fi cazul să punem mâna pe telefon să-l sunăm pe Trent Harding.

— După masă, zise Kelly. Să începem cu începutul. Între timp, ce-ar fi să deschizi o sticlă de vin? Cred că nu ne-ar strica un pic.

Jeffrey scoase o sticlă de Chardonnay din frigider şi scoase învelişul dopului.

— Dacă Trent ăsta se dovedeşte a fi făptaşul, mi-ar plăcea să aflu câte ceva despre copilăria lui. Trebuie să existe o explicaţie oarecare, chiar dacă-i ceva iraţional.

— Problema este că pare atât de normal! Zise Kelly. Vreau să spun, e adevărat că are o privire cam fixă, dar poate că noi citim ceva în ochii lui. Altfel, arată ca tipul ăla care era căpitanul echipei de fotbal al clasei mele când eram în liceu.

— Cel mai mult mă deranjează felul întâmplător în care şi-a ales victimele, zise Jeffrey, în timp ce scotea dopul. Să ucizi o altă fiinţă omenească e destul de rău, dar să falsifici medicamente şi să omorî la întâmplare e ceva atât de nebunesc încât nici nu-mi vine să cred.

— Dacă el e vinovatul, mă întreb cum poate să se poarte atât de bine în viaţa lui de fiecare zi, zise Kelly.

Cu un icnet, Jeffrey trase afară dopul sticlei de vin.

— Mai ales dacă se face infirmier, adăugă el. Trebuie să fi avut cândva nişte motivaţii altruiste. Infirmierii, mai mult decât doctorii, trebuie să fie însufleţiţi de dorinţa de a ajuta oamenii într-un fel eficient şi practic. Şi se pare că e inteligent. Dacă acest contaminant se dovedeşte a fi ceva în genul batracotoxinei, alegerea lui e diabolic de ingenioasă. Nu m-aş fi gândit niciodată la un contaminant dacă n-ar fi fost bănuielile lui Chris.

— Drăguţ din partea ta că spui asta, zise Kelly.

— Ei bine, întâmplător, ăsta-i adevărul, îi răspunse Jeffrey. Dar dacă Trent poartă vina, sigur că nu pot să admit că o să-i înţeleg vreodată motivaţiile. Psihiatria n-a fost niciodată unul din punctele mele forte.

— Dac-ai deschis vinul, ce-ar fi să pui şi masa? Zise Kelly, aplecându-se şi deschizând cuptorul.

Masa fu delicioasă şi, deşi Jeffrey nu-şi dăduse seama că-i era foame, mânca mai mult de o porţie de calcan pane şi broccoli fierţi în aburi.

Mai punându-şi salată, Jeffrey spuse:

— Dacă Seibert nu reuşeşte să izoleze o toxină la nici unul dintre cadravrele examinate, ne-am gândit să-l exhumăm pe Henry Noble.

— Bine, dar e mort şi îngropat de aproape doi ani! Exclamă Kelly.

Jeffrey ridică din umeri.

— Ştiu că sună un pic sinistru, dar faptul că a trăit o săptămână după reacţia lui negativă la anestezie s-ar putea să ne fie de ajutor. O toxină ca această batracotoxină este concentrată în ficat şi eliminată de bilă. Dacă asta a folosit Harding, locul cel mai potrivit în care putem găsi substanţa este bila lui Henry Noble.

— La doi ani după deces?

— Seibert spunea că dacă cadavrul a fost bine îmbălsămat şi înhumat într-un loc umbrit, mai poate încă să fie depistată.

— Mi se face rău! Zise Kelly. Nu se poate să vorbim despre altceva, măcar până terminăm masa? Hai mai bine să ne gândim ce să-i spunem lui Trent Harding.

— Cred că trebuie să fim direcţi. Să ştie ce bănuim noi. Şi nu pot să nu mă gândesc că putem folosi pozele alea în avantajul nostru. N-o să-i convină să intre în circulaţie asemenea fotografii.

— Dar dacă asta nu face decât să-l înfurie? Întrebă Kelly, amintindu-şi ciocanul aruncat cu atâta sălbăticie. Capota maşini ei avea acum o urmă de lovitură de mărimea unei mingi de base-ball.

— Asta şi sper. Dacă se înfurie, poate că o să spună ceva care să-l dea de gol.

— De genul ameninţărilor? Întrebă Kelly, plină de îndoială. Am ucis şi voi mai ucide? Aşa ceva?

— Ştiu că asta e ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân, dar ai tu o propunere mai bună? O întreba Jeffrey.

Kelly scutură din cap. Ideea lui Jeffrey merita o încercare. Era limpede că nu aveau nimic de pierdut.

— Am să aduc extensia aici, zise ea. Am un telefon lângă televizor. Se duse să-l ia.

Jeffrey încercă să se pregătească pentru ce urma. Căută să se pună în locul lui Ţrent. Dacă era nevinovat, probabil că va închide imediat telefonul. Dacă era vinovat, o să devină agitat şi o să încerce să afle ce ştia cel care-l

sunase. Dar toate astea erau simple presupuneri. Dacă Trent rămânea la telefon, asta nu era o dovadă sigură a vinovăţiei lui.

Kelly se întoarse în bucătărie, cu un telefon de un roşu mat.

— Mă gândeam că ar fi mai bine dacă vorbim din biroul lui Chris, zise ea. Scoase televizorul din priză, se aplecă şi conectă telefonul. Ridică receptorul ca să se asigure că avea ton.

— Vrei să-l foloseşti pe ăsta sau pe cel din bucătărie? Îl întrebă ea pe Jeffrey.

— Pe cel din bucătărie, răspunse Jeffrey, deşi nu era o mare diferenţă. Avea să fie o convorbire dură, indiferent din ce loc suna.

Jeffrey luă bucăţica de hârtie pe care i-o dăduse Polly Arnsdorf cu numărul de telefon şi adresa lui Trent. Formă numărul lui Harding, apoi îi făcu semn lui Kelly să ridice receptorul de îndată ce începu să sune.

Telefonul sună de trei ori până răspunse Trent. Vocea îi era mult mai potolită decât se aşteptase Jeffrey. Zise:

— Alo, Matt? Înainte că Jeffrey să aibă timp să spună ceva.

— Nu sunt Matt, zise Jeffrey.

— Cine e? Întrebă Harding. Vocea îi deveni rece, chiar iritată.

— Un admirator al operei dumitale.

— Cine?

— Jeffrey Rhodes.

— Te cunosc?

— Sunt convins că da, îi răspunse Jeffrey. Am fost anestezist la Boston Memorial, dar am fost pus pe liber după ce a intervenit o problemă. O problemă în sala de operaţie. Îţi sună a ceva cunoscut?

Urmă o pauză. Apoi Harding răcni:

— De ce dracu' mă suni? Eu nu mai lucrez la Boston Memorial. Mi-am dat demisia acum un an.

— Ştiu, răspunse Jeffrey. După aia te-ai dus la St. Joseph de unde tocmai ţi-ai dat demisia. Ştiu câte ceva despre tine, Trent. Ştiu şi ce te-ai apucat să faci.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Patty Owen, Henry Noble, Karen Hodges, zise Jeffrey. Numele astea îţi spun ceva?

— Nu ştiu ce vrei să spui, omule.

— Cum să nu ştii, Trent? I-o întoarse Jeffrey. Eşti modest, asta-i tot. În plus, îmi închipui că nu-ţi convine să ştie mulţi despre asta. În definitiv, ţi-ai bătut capul să alegi toxina cea mai nimerită. Înţelegi ce vreau să spun?

— Omule, nu pricep nimic. Habar n-am de ce m-ai sunat.

— Dar ştii cine sunt, nu-i aşa, Trent? Întrebă Jeffrey.

— Da, te cunosc, răspunse Trent. Îmi amintesc de dumneata de la Boston Memorial şi am citit şi ce scria în ziar.

— Mi-am închipuit, răspunse Jeffrey. Ai citit tot ce s-a scris despre mine. Numai că nu cred că va trece mult până să citească lumea şi despre tine câte ceva.

— Ce vrei să spui?

Jeffrey ştia că îl dăduse peste cap, şi faptul că Trent era încă la telefon era încurajator.

— Treburile astea fac ce fac şi ies la iveală, continuă Jeffrey. Dar sunt convins că nu-ţi spun nimic nou.

— Nu ştiu ce vrei să spui, răspunse Trent. Ai greşit adresa.

— Ah, nu, i-o întoarse Jeffrey. N-am greşit deloc adresa. Aşa cum ţi-am spus, cumva tot ai să ajungi în ziare. Am câteva poze care ar arăta grozav într-o pagină de ziar. Mă gândesc la mai multe exemplare răspândite în tot spitalul Boston City. Colegii dumitale de acolo ar avea plăcerea să-ţi descopere o nouă faţă.

— Despre ce poze vorbeşti? Îl întrebă Trent.

— Au fost o plăcere şi pentru mine, continuă Jeffrey netulburat, o adevărată surpriză.

— Nici acum nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Trent.

— Despre polaroide, răspunse Jeffrey. Poze color reprezentându-te pe tine şi mai nimic în plus. Caută în sertarul biroului tău, exact lângă săculeţul cu marijuana. Cred că o să descoperi că-ţi lipsesc câteva fotografii.

Trent bolborosi câteva înjurături. Jeffrey avu impresia că-l aude cum pune jos receptorul. Trent se întoarse într-o clipă şi începu să urle în telefon:

— Deci tu ai intrat aici, nu-i aşa, Rhodes? Ei bine, te avertizez... vreau să-mi dai înapoi pozele alea.

— Nu mă îndoiesc că vrei, îi răspunse Jeffrey. Sunt destul de... grăitoare. Ce lenjerie grozavă! Cel mai mult mi-au plăcut chiloţeii roz.

Kelly îi aruncă lui Jeffrey o privire dezgustată.

— Ce urmăreşti? Întrebă Trent.

— Aş vrea să ne întâlnim, răspunse Jeffrey. Să te cunosc în persoană. Pentru Jeffrey era clar că nu va reuşi să scoată nimic de la Trent la telefon.

— Şi dacă eu nu vreau?

— Faci cum vrei, zise Jeffrey. Dar, dacă nu reuşim să ne întâlnim, mă tem că nu pot să garantez unde vor ajunge copiile acestor fotografii.

— Ăsta-i şantaj.

— Foarte bine, răspunse Jeffrey. Îmi pare bine că ne înţelegem. Ei, fixăm o întâlnire sau nu?

— Sigur, zise Trent schimbând brusc tonul. De ce nu vii aici. Ştiu că nu-i nevoie să-ţi spun unde locuiesc.

Kelly dădu din mâini şi şopti: „Nu".

— Deşi-mi surâde ideea unui contact apropiat şi personal, zise Jeffrey, nu cred că m-aş simţi chiar atât de bine venit în apartamenul tău. M-aş simţi mai

bine cu mai multă lume în jur.

— Spune ce loc ţi-ar conveni.

Jeffrey îşi dădea seama că îl „prinsese", într-adevăr, pe Harding. Stătu o clipă pe gânduri. Care era acel loc public, fără riscuri, unde se puteau întâlni? Îşi aminti de hoinărelile lui pe malul râului Charles. Era un spaţiu deschis unde se plimbau mulţi oameni.

— Ce-ai zice de Esplanade, pe malul râului Charles? Îi propuse Jeffrey.

— Cum o să te recunosc?

— Nu-ţi face griji, îi răspunse Jeffrey. Te recunosc eu. Chiar şi cu hainele pe tine. Dar, uite cum facem. Caută-mă pe scena de la Hatch Shell. Cum ţi se pare ideea?

— Spune la ce oră, zise Trent.

Abia îşi putea stăpâni mânia.

— Ce-ai zice de noua şi jumătate?

— Presupun că vei fi singur.

— Nu prea am mulţi prieteni în prezent, îi răspunse Jeffrey. Iar maică-mea e ocupată.

Harding nu râse.

— Sper că n-ai răspândit poveşti tâmpite pe nicăieri. Nu admit nici un fel de calomnii.

Sunt convins că nu, gândi Jeffrey.

— Ne vedem la Esplanade. Puse jos receptorul înainte ca Trent să aibă timp să mai spună ceva.

— Ai înnebunit? Izbucni Kelly de îndată ce închiseră telefoanele. Nu se poate să te duci să te întâlneşti cu smintitul ăla. Asta nu făcea parte din plan.

— A trebuit să improvizez, îi răspunse Jeffrey. Tipul e deştept. Vedeam că nu fac nici un fel de progres. Dacă discut cu el faţă în faţă am să pot să-i văd mutră, să-i cântăresc reacţiile. Există mai multe şanse să se dea de gol.

— Individul e un maniac. Te-a alergat cu un ciocan.

— Situaţia era diferită, zise Jeffrey. M-a prins în apartametul lui. Avea tot dreptul să fie furios.

Kelly îşi aruncă ochii în tavan, uimită.

— Acum te-ai apucat să aperi un ucigaş în serie?

— Îşi vrea pozele înapoi, zise Jeffrey. N-o să-mi facă nimic până nu le obţine. Iar eu, nici măcar n-o să le iau cu mine. Le las aici.

— Cred că ar trebui să reluăm ideea deshumării lui Henry Noble. Asta sună ca un picnic de duminică în comparaţie cu întâlnirea faţă-n faţă cu dementul ăsta.

— Dacă găsim o toxină în rămăşiţele pământeşti ale lui Henry Noble salvăm cazul lui Chris şi-i spălăm numele, dar nu-l implicăm pe Trent. Trent este cheia acestei afaceri lugubre.

— Dar va fi riscant... şi să nu-mi mai spui din nou că nimic nu poate ieşi

prost. Lasă că ştiu eu mai bine!

— Recunosc că există un risc. Cred că ar fi o prostie să nu-ţi dai seama. Dar, măcar, ne vom întâlni în public. Nu cred că Trent o să încerce ceva în public.

— Uiţi un lucm important. Tu gândeşti raţional, Harding, nu.

— A fost un ucigaş foarte şiret până acum, îi aminti Jeffrey.

— Şi acum e disperat! Cine ştie ce poate încerca să facă? Jeffrey o trase la pieptul lui.

— Uite ce e, spuse el. Seibert n-a reuşit nimic. Trebuie să încerc eu. Şi n-am prea mult timp la îndemână.

— Dar cum crezi că am să pot eu să trag cu urechea? Chiar dacă tu ai noroc şi Harding mărturiseşte, rămâi tot fără preţioasa ta dovadă.

Jeffrey oftă:

— La asta nu m-am gândit.

— Tu nu te-ai gândit la multe, spuse Kelly printre lacrimi de frustrare. Ca, de pildă, la faptul că eu nu vreau să te pierd.

— Ai să mă pierzi dacă nu putem dovedi că Harding e omul nostru, zise Jeffrey. Trebuie să găsim un mijloc ca tu să poţi asculta discuţia. Poate că dacă i-aş propune lui Harding o plimbare...

Vocea i se stinse. Chiar că nu avea nici o idee. Căzură amândoi într-o tăcere mohorâtă.

— Ştiu, zise Kelly în cele din urmă. Cel puţin, e o idee.

— Ce?

— Ei bine, te rog să nu râzi, dar există o drăcovenie pe care am văzut-o în timp ce răsfoiam catalogul de reclame Sharper. E o chestie care se cheamă „ajutor de ascultare". Arată ca un walkman, dar treaba lui este să capteze sunetul şi să-l amplifice. Îl folosesc vânătorii şi urmăritorii de păsări. La fel şi spectatorii de teatru. S-ar putea să funcţioneze perfect dacă stai pe scena de la Hatch Shell.

— Sună fantastic, zise Jeffrey, subit entuziasmat. Unde-i magazinul cel mai apropiat?

— Există unul la Copley Place.

— Minunat! Exclamă Jeffrey. Putem să cumpărăm unul în drum.

— Dar ar mai fi o problemă.

— Care?

— Cum să te păzeşti tu.

— Fără curaj nu există glorie, spuse Jeffrey cu un zâmbet strâmb.

— Vorbesc serios, zise Kelly.

— Foarte bine, o să-mi pun ceva sub haină, pentru cazul când o dă în bară.

— Cam ce? O puşcă pentru elefanţi?

— Ei, nu chiar aşa, îi răspunse Jeffrey. Ai un levier în maşină?

— N-am idee.

— Nu se poate să nu ai, zise Jeffrey. O să iau levierul. O să am „ceva în mâneca" aşa că, dacă devine violent, o să-i arăt eu lui. Dar, ca să fiu sincer, nu cred că Harding va încerca ceva în public.

— Şi dacă încearcă?

— Hai să nu ne facem griji din asta. Nu putem elimina toate riscurile. Dacă, într-adevăr, încearcă ceva, asta va fi o dovadă a vinovăţiei sale. Acum, hai. N-avem mult timp. Trebuie să fim la Hatch Shell până la 9. 30 şi, între timp, mai trebuie să trecem şi pe la Copley Place.

— Lua-te-ar dracu', răcni Trent. Îşi ridică braţul şi-şi strânse pumnul, după care izbi cu putere de câteva ori peretele de deasupra telefonului. Cu o trosnitură care-l suprinse şi pe el, pumnul îi pătrunse în peretele de ghips şi şipci. Trăgându-şi mâna afară, îşi cercetă buricele degetelor să vadă dacă s-a rănit. Nu văzu nici măcar o zgârietură.

Întorcându-se cu faţa la cameră, Trent lovi cu piciorul măsuţa de cafea, smulgându-i un picior şi rostogolind ce mai rămăsese din ea pe podea, până se trânti de perete. Reviste, cătuşe şi câteva cărţi zburară peste tot.

Uitînd-se în jur să mai găsească ceva pe care să-şi verse furia, dădu de o sticlă de bere goală. O apucă în mina şi o zvârli de peretele bucătăriei cu toată puterea. Sticlă se sparse, împrăştiind cioburi pe podea. Abia atunci începu Trent să-şi revină.

Cum de se întâmplase aşa ceva? Se întreba el. Fusese atât de precaut. Se gândise la toate amănuntele. Mai întâi fusese nenorocita aia de soră şi acum doctorul ăsta dement. De unde dracu' ştia atâtea lucruri? Şi acum, mai pusese mâna şi pe polaroidele lui. Trent îşi dădea seama că nu trebuia să facă asemenea poze. Nu făcuse decât să se prostească. Voise să vadă cum ar arăta... Nimeni n-ar putea înţelege. Trebuia neapărat să scoată fotografiile din mina blestematului de doctor. Nici nu-i venea să creadă că tipul avusese tupeul să-i percheziţioneze casa.

Trent rămase împietrit în mijlocul camerei. Un alt gând teribil îi trecu brusc prin minte. Cu un nou acces de panică, dădu buzna în bucătărie. Smulse uşa dulapului de lângă frigider şi trase geamurile afară cu o singură mişcare rapidă. Câteva căzură pe consola de dedesubt şi se făcură ţăndări.

Cu degete tremurânde, scoase peretele fals şi se uită în ascunzătoare. Oftă de uşurare. Nimic nu părea să fi fost clintit de acolo. Totul era în ordine.

Băgând mâna înăuntru, Trent ridică pistolul său iubit, cel de calibrul 45. Şterse ţeava pe piepţii cămăşii. Arma era curată, lustruită şi gata de treabă. Virând încă o dată mâna în ascunzătoare, scoase încărcătorul. După ce se convinse că era plin de gloanţe, îl introduse în mâner până auzi un mic clinchet.

Ce-l neliniştea cel mai mult pe Trent era că Jeffrey să nu mai fi spus cuiva

ce aflase. Tipul era un evadat, drept care Trent îşi închipuia că probabil nu vorbise cu nimeni. Va încerca el să afle ceva sigur. În orice caz însă Rhodes trebuia să dispară. Trent izbucni în râs. Era clar că doctorul nu ştia cu cine avea de-a face.

Întorcându-se la seiful lui improvizat, Trent scoase o seringă de 5 cc şi, aşa cum făcuse şi în cazul lui Gail Shaffer, extrase o cantitate infimă din lichidul galben pe care o dilua cu apă distilată. Apoi puse fiola la loc. Cu ochii minţii, îl vedea pe Jeffrey Rhodes apucat de un atac puternic pe scena de la Hatch Shell. Imaginea îi aduse un zâmbet pe buze. Va fi o adevărată performanţă!

Luând bucata de placaj, Trent o potrivi cu grijă pe fundul dulapului şi înlocui geamurile care nu fuseseră sparte. Lăsă restul aşa cum era; va curăţa locul după ce se va întoarce de la Esplanade.

După ce-şi sfârşi pregătirile, Trent se uită la ceas. Mai rămăsese o oră şi jumătate până la întâlnire. Intrând în camera de zi, aruncă o privire spre telefon şi se întrebă ce să facă. Apariţia lui Rhodes era genul de imixtiune potenţială despre care el, Trent, fusese avertizat. Se gândi dacă să sune sau nu. Până la urmă, ridică receptorul. Telefona conform instrucţiunilor, îşi spuse el în timp ce forma numărul, ca să dea de ştire, nu ca să ceară ajutor.

14

Vineri
19 mai 1989
8. 42 p. m.

— Ah, ia te uită! Bolborosi Devlin văzând cum uşa garajului lui Kelly începe să se ridice. Honda lui Kelly porni să vibreze când deschise motorul. Apoi maşina ieşi în stradă cu o viteză de două ori mai mare decât cea normală. Lăsând urme de roţi după ea, ţâşni spre Boston.

Devlin bâjbâi să dea de cheia lui de contact. Nu se aşteptase s-o vadă plecând atât de repede. Până să pornească el, maşina lui Kelly aproape că nu se mai vedea. Devlin fu nevoit să gonească ca s-o ajungă.

— Măi, să fie! îşi zise Devlin după ce făcură câteva mile de la locuinţa lui Kelly.

Pe bancheta din spate apăruse, ca prin minune, un al doilea cap. Apoi, persoana escaladase scaunul din faţă ca să se aşeze lângă Kelly.

Devlin se gândi să nu se ambaleze prea tare în legătură cu întâmplarea asta neaşteptată, dar interesantă, dar nu trebui să se mai deranjeze. Când Kelly opri în faţa intrării complexului comercial Copley Place, Jeffrey Rhodes sări din maşină şi dădu buzna înăuntru.

— Perfect! Exclamă Devlin încântat, trecând pe lângă maşina lui Kelly şi oprind la marginea trotuarului.

Se gândea că începe, în sfârşit, să-i surâdă norocul. Jeffrey era deja înăuntru, la jumătatea scărilor rulante, atunci când Devlin opri motorul şi se aplecă peste scaunul de alături. Tocmai când dădea să iasă din maşină, observă că fereastra se acoperise brusc cu o pată bleumarin. Mai văzu şi o curea de piele neagră şi un toc de pistol Smith & Wesson 38.

— Regret, dar aici nu se parchează, zise poliţistul.

Devlin privi patrula drept în ochi. Părea a avea în jur de optsprezece ani. Un răcan, îşi zise Devlin, dar cine altul ar primi o astfel de însărcinare într-o seară de vineri? Devlin se scotoci prin buzunare după legitimaţia care-i îngăduia să parcheze oriunde în oraş, dar răcanul nici nu se uită la ea.

— Circulaţi, zise el, mai puţin prietenos.

— Dar eu... Devlin se porni să explice cine era el. Totuşi, nu mai conta. Jeffrey dispăruse din vedere.

— Mie nu-mi pasă nici dacă eşti guvernatorul Dukakis, spuse tânărul poliţist. N-ai voie să parchezi aici. Dă-i drumu'. Făcu un semn în faţa cu bastonul.

Văzând că trebuie să-şi schimbe planurile, Devlin se strecură la loc pe scaun şi porni iar maşina. Merse repede în jurul străzii. Când văzu maşina lui Kelly se linişti. Mica ciorovăială cu poliţistul se dovedise spre binele lui. Poate că nu-l pierduse pe Rhodes în mulţimea din magazin. Opri la marginea trotuarului, la distanţă de jumătate de stradă de maşina lui Kelly şi închise din nou motorul. Apoi cei doi -Devlin în maşina lui şi Kelly în a ei, neştiind nimic unul de celălalt – aşteptară să apară Jeffrey.

Punându-i căştile, vânzătoarea îi explică lui Jeffrey cum se deschide aparatul. Jeffrey răsuci de micul buton. Apoi vânzătoarea îi spuse să îndrepte aparatul spre perechea de la capătul opus la magazinului. Jeffrey făcu ce i se spuse.

— Nu crezi că ar arăta grozav pe măsuţa de cafea? O întrebă bărbatul pe femeie. Stăteau în faţa unui glob care arăta de parcă ar fi fost luat din recuzita unui film vechi despre Frankenstein. Conţinea o materie heliotropă care emitea lumină ca nişte mici descărcări de fulgere albastre.

— Da, răspunse femeia. Dar uită-te la preţ. Cu banii ăştia mi-aş putea cumpăra o pereche de pantofi Ferragamo.

Jeffrey era impresionat. Mai auzise şi murmurul înfundat al altor voci din jur, dar din conversaţia celor doi înţelesese fiecare cuvânt.

— Ştii Hatch Shell de pe Esplanade? O întrebă Jeffrey pe vânzătoare.

— Sigur că da.

— Crezi că se aude ceva cu aparatul ăsta de la tribună vorbitorilor?

— Şi căderea unui ac.

Jeffrey cumpără aparatul, apoi se grăbi spre maşina lui Kelly. Era în acelaşi loc unde o lăsase.

— L-ai cumpărat? Întrebă ea în timp ce el închidea uşa. Jeffrey îi arătă pachetul.

— Acum suntem echipaţi, zise el. Merge bine. I-am făcut proba.

Kelly porni maşina în direcţia Esplanade.

Nici unul, nici celălalt nu se uită în urmă. Nu ştiau nimic despre maşina Buick Regal negru care-i urmărea preţ de trei maşini în spatele lor.

Kelly o luă pe Storrow Drive ca să ajungă la Beacon Hill. Imediat ce ieşiră dintr-un pasaj subteran, Jeffrey zări în goana maşinii spaţiul înverzit de la Hatch Shell de pe Espalande. Soarele apusese, dar, afară, era încă lumină şi se putea vedea o mulţime de lume care se bucura de vremea primăvăratică. Asta îl făcu să se simtă puţin mai liniştit.

Intrară pe Revere Street, apoi pe Charles. Trecură de magazinele de pe Charles Street şi o luară la dreapta pe Chestnut. Parcară aproape de începutul străzii Chestnut şi coborâră din maşină.

În ultimele minute, nimeni nu scoase o vorbă. Agitaţia pregătirilor şi a drumului se potolise şi în locul ei se strecura teama că lucrurile s-ar putea să nu meargă conform planului. Jeffrey rupse tăcerea cerându-i cheile maşinii. Kelly i le aruncă peste capota. Tocmai încuiase uşile.

— Ai uitat ceva? Întreba ea.

— Levierul, răspunse Jeffrey.

Se duse la portbagaj şi-l deschise. Nu era levier. Era o combinaţie de cheie fixă şi manivelă de cric. O vergea de oţel lungă de aproximativ 45 de centimetri. Jeffrey îşi plesni cu ea palma mâinii. Va face treabă bună dacă se va dovedi necesară. Oricine s-ar potoli, dacă ar fi trăsnit cu ea peste ţurloaiele picioarelor. Spera să nu se ajungă la aşa ceva.

O luară spre Esplanade pe podul pietonal Arthur Fiedler. Era o seară plăcută de mijloc de primăvară. Jeffrey observă pânzele colorate ale câtorva ambarcaţiuni îndreptându-se spre cluburile lor de iaht. În depărtare, un tren MBTA huruia de-a lungul podului Longfellow.

Devlin mormăi o înjurătură. Era destul de greu să găseşti un loc liber de parcare lângă un hidrant pe Beacon Hill. Până să găsească el un loc într-un spaţiu interzis parcării la intrarea în Storrow Drive, Jeffrey şi Kelly traversau podul în direcţia Esplanadei. Devlin înhaţă cătuşele din maşină şi alergă spre pod.

Devlin nu pricepea ce naiba se întâmpla. I se părea că o seară petrecută la Esplanade era o purtare ciudată din partea unui criminal condamnat care evadase şi care ştia că era urmărit de un vânător de recompense profesionist. Cu faţă lângă el, Jeffrey părea că se află la o întâlnire amoroasă. Devlin avea o adâncă bănuială că ceva era pe cale să se întâmple şi-şi simţea curiozitatea aţâţată. Îşi amintea că-i spusese lui Mosconi că, după părerea lui, Jeffrey clocea ceva. Poate că sosise momentul.

Devlin trecu podul şi coborî panta laterală, după care păşi pe iarba verde de primăvară. Nu i se părea că are rost să alerge să-l prindă pe Jeffrey, de vreme ce plasamentul era atât de perfect. Jeffrey se afla, efectiv, încolţit între Charles River, de o parte şi Storrow Drive, de cealaltă. În plus, închisoarea din Charles Street era bine situată doar la o aruncătură de băţ, exact dincolo de Charles Centre. Aşa că Devlin îşi permise să-şi satisfacă curiozitatea încă un minut-două ca să se lămurească ce avea de gând să facă Jeffrey.

Cu coada ochiului, Devlin văzu ceva apropiindu-se de el din spate, dinspre dreapta. Făcu din reflex un pas spre stânga, răsucindu-se pe vine. Îşi vârî mâna în jacheta de doc şi apucă capătul pistolului înfipt în tocul atârnat de umăr.

Simţi cum se face roşu la faţă când un disc de plastic al unor jucători de *frisbee* zbură pe lângă el, fugărit de un labrador negru care-l prinse înainte de a cădea la pământ.

Devlin se săltă în picioare şi trase aer în piept. Nu-şi dăduse seama cât de încordat era.

Pe Esplanadă, se aflau vreo treizeci de oameni, care-şi vedeau de treabă în amurgul acelei zile. În afara jucătorilor de *frisbee,* mai erau şi unii care jucau fotbal american, în timp ce un grup bătea cu piciorul într-un sac Hacky. Dincolo de spaţiul verde, pe trotuarul de lângă Hatch Shell, câţiva tineri cu role se mişcau în ritmul muzicii unui radiocasetofon mare; pe drumul cu macadam se puteau vedea cicliştii şi cei ce făceau jogging.

Devlin îmbrăţişa cu privirea întreaga scenă, întrebându-se ce-i adusese acolo pe Jeffrey şi pe Kelly. Doar nu participau la nici una dintre aceste activităţi. Stăteau, pur şi simplu, în picioare şi discutau între ei în umbra copacilor care înconjurau tribuna vorbitorilor. Devlin îl zări pe Jeffrey ajutând-o pe Kelly să-şi fixeze un aparat asemănător cu un walkman.

Devlin îşi puse mâinile în şolduri. Ce naiba se întâmplă aici? În timp ce-i urmărea, îl mai văzu pe Jeffrey făcând ceva neaşteptat. Se aplecase şi o sărutase pe Kelly.

— Nu-i frumos! Nu-i frumos! Murmură Devlin.

O clipă, Jeffrey şi Kelly se ţinură de mâna cu braţele întinse unul spre celălalt. În cele din urmă, Jeffrey îi dădu drumul. Apoi se înclină şi luă de jos o vergea subţire.

Ţinând vergeaua în mină, Jeffrey o rupse la fugă peste iarbă în direcţia scenei. Devlin dădu să-l urmeze, de teamă ca Rhodes să nu dispară dincolo de Hatch Shell, dar se opri văzându-l pe acesta suindu-se pe scenă, în dreapta.

În timp ce Devlin continua să-l privească din ce în ce mai curios, Jeffrey se duse drept în mijlocul scenei. Oprindu-se în faţa tribunei vorbitorilor, începu să spună ceva. Devlin nu reuşea să-l audă, dar vedea cum i se mişca buzele.

De la locul ei, Kelly îi făcu lui Rhodes semn că a înţeles. Ce se petrecea aici? Se întreba Devlin. Recită oare tipul din Shakespeare? Şi dacă da, atunci

Kelly ce făcea? Fata continua să poarte walkmanul. Devlin se scărpina în cap. Treaba asta devenea din ce în ce mai ciudată.

Trent Harding îşi înfipse pistolul lui automat de 45 mm în curea, exact aşa cum făcuse când plecase la adresa lui Gail Shaffer. Puse seringă cu capătul bine fixat, în buzunarul drept din faţă. Se uită la ceas. Era puţin peste nouă. Era momentul s-o pornească.

Trent o luă spre Charles Circle, prin Revere Street. Ca să ajungă la parapetul de la Charles River, traversă podul pietonal, la vest de Longfellow Bridge.

Seara era înaintata când el o porni pe promenada întunecată încadrată de balustrade de granit. Deasupra se întindea bolta deasă a copacilor cu frunze proaspete. Râul Charles clipocea reflectând lumina trandafirie a cerului de seară. Soarele apusese cu vreo jumătate de ceas mai înainte.

Mai devreme, Trent fusese neliniştit şi tulburat de criză pe care i-o provocase Jeffrey Rhodes, neştiind ce urmărea doctorul. Această ameninţare de şantaj era pe atât de neaşteptată, pe cât era de şocantă. Dar acum, când era pregătit, îngrijorarea lui Trent se risipise în mare parte. Voia să-şi ia fotografiile înapoi şi să se asigure că Rhodes acţiona de unul singur. În afară de asta, doctorul nu însemna nimic pentru el, şi-i va aplica injecţia. După ce văzuse reacţia lui Gail Shaffer, ştia că va avea un efect rapid şi eficient. Cineva va chema o ambulanţă şi asta va fi tot.

O pereche de alergători ţâşni pe lângă el în semiobscuritatea din jur şi-l făcu să tresară. Îi venea să-şi scoată pistolul şi să-i doboare pe nenorociţi din mers. Ar face-o exact cum se face în *Miami Vice:* cu picioarele desfăcute, cu braţele încordate şi ţinând arma în ambele mâini.

În faţa lui se ridica emisfera uriaşă de la Hatch Shell. Trent se apropia de scenă pe latura convexă din spate. Simţi un fior neaşteptat, în timp ce adrenalină îi străbătea corpul. Abia aştepta să se întâlnească cu doctorul Jeffrey Rhodes. Băgă mâna pe sub jachetă şi o încolăci în jurul mânerului pistolului de 45 mm. Degetul îi alunecă de-a lungul trăgaciului. Se simţea extraordinar. Pe Rhodes îl aştepta o surpriză nemaipomenită.

Trent se opri din mers. Trebuia să ia o hotărâre. S-o ia spre dreapta sau spre stânga ca să ajungă la Hatch Shell? Încercă să-şi amintească amplasamentul scenei, întrebându-se dacă direcţia din care venea avea vreo importanţă. Îşi dădu seama că prefera să aibă Storrow Drive în spate. După ce se va ocupa de Jeffrey, dacă era nevoit să fugă, o va lua la goană spre şosea.

Jeffrey străbătea scena cu un pas nervos, rămânând pe partea ei dreaptă. Patinatorii care se adunaseră în micul spaţiu acoperit cu macadam, între scenă şi peluză, stăteau şi ei tot pe partea dreaptă şi Jeffrey ţinea să fie cât mai aproape de ei, fără ca Trent să aibă impresia că puteau să-i audă ce vorbesc.

La început, patinatorii îl priviseră pe Jeffrey bănuitor. Dar, după câteva minute, nu-l mai băgară în seamă.

Ce-l surprinsese pe Jeffrey la aparatul de ascultare era că nu înregistra muzica patinatorilor. Jeffrey se gândi că asta depindea de plasarea casetofonului în afara zonei acustice a suprafeţei concave a scenei Hatch Shell. Îşi închipuia că acelaşi lucru se întâmpla cu zgomotul circulaţiei, atât de apropiată, de pe Storrow Drive.

Lumina dispărea acum de la o clipă la alta. Cerul era încă albastru-deschis, argintiu, dar stelele începuseră să apară şi umbrele de sub copaci căpătaseră nuanţa purpuriu-întunecat. Jeffrey n-o mai vedea pe Kelly. Majoritatea celor care jucaseră *frisbee* sau bătuseră mingea terminaseră distracţia şi plecaseră. Dar mai erau câţiva oameni pe iarbă. Mai erau şi câţiva alergători care foloseau promenada ce se vedea în depărtare, la dreapta, şi câte un ciclist, din când în când.

Jeffrey se uită la ceas. Era nouă şi jumătate şi era cazul ca Harding să apară. Când trecu puţin de ora convenită, Jeffrey începu să se întrebe ce va face dacă Trent nu soseşte. Nu ştia de ce, dar până în acel moment nici nu se gândise la o astfel de posibilitate.

Jeffrey îşi spuse că trebuia să se liniştească. Trent va veni. Deşi tipul nu era normal, dorea cu disperare să-şi ia pozele înapoi. Jeffrey se opri din mers şi-şi aruncă privirea peste peluză din faţa scenei. Dacă Trent se hotăra să devină violent, Jeffrey avea pe unde să fugă. Şi mai avea şi tijă de metal pe care i-o dăduse Kelly, vârâta în mâneca dreaptă. Se putea dovedi utilă, chiar dacă n-o va folosi decât ca să-l ameninţe.

Jeffrey scruta depărtarea cu privirea. Oricât s-ar fi silit, n-o putea vedea pe Kelly în întunericul de sub arborii de lângă tribuna vorbitorilor. Asta însemna că nici Harding n-o putea vedea. Trent n-avea cum să-şi dea seama că discuţia lor era urmărită de cineva.

O sirenă urlând în depărtare îl făcu pe Jeffrey să tresară. Ascultă cu respiraţia tăiată. Zgomotul se apropia. Putea fi, oare, poliţia? O alertase Harding? Sirenele ţiuiră şi mai tare, pe măsură ce se apropiau, dar, curând, Jeffrey se lămuri de unde venea zgomotul: o ambulanţă trecu în goană pe Storrow Drive.

Jeffrey oftă. Tensiunea îl distrugea. Mai făcu câţiva paşi, apoi se opri brusc. Trent Harding se uita la el de pe treptele scenei, din partea stângă. Ţinea o mână lipită de şold, iar cealaltă în spate, pe sub jacheta de piele.

Jeffrey simţi cum îi piere curajul privindu-l pe Trent care, pentru moment, rămase nemişcat. Trent purta o jachetă uşoară de piele neagră, fără guler şi blugi prespălaţi. În lumina scăzută a amurgului, părul lui părea şi mai blond, aproape alb. Ochii îi scăpărau.

Jeffrey rămase în faţa omului pe care-l bănuia de cel puţin şase omoruri. Se întrebă din nou care fusese motivaţia acestui om. Părea de neînţeles. Chiar

şi cu vergeaua de metal în mâneca şi cu toţi martorii potenţiali, Jeffrey se simţi, brusc, cuprins de panică. Trent Harding era un tip imprevizibil. Nu se putea şti dinainte care îi va fi reacţia la încercarea lui de şantaj.

Trent urcă încet treptele scenei. Înainte de a păşi pe ultima treaptă care avea să-l aducă la acelaşi nivel cu Jeffrey, aruncă o privire în jur. Aparent satisfăcut, îşi fixă ochii pe Jeffrey. Veni spre el păşind ca un cocoş şi cu o expresie de dispreţ pe faţă.

— Eşti Jeffrey Rhodes? Întrebă el, rupând, în sfârşit, tăcerea.

— Nu-ţi mai aminteşti de mine de la Memorial? Îl întrebă Jeffrey cu voce spartă. Îşi drese glasul.

— Îmi amintesc de tine, răspunse Trent. Aş vrea să ştiu de ce mă plictiseşti. Jeffrey simţea cum îi bubuie inima în piept.

— Închipuie-ţi că sunt curios, răspunse el. Eu sunt acela care suportă consecinţele operei tale. Treaba s-a făcut. Am suferit o dublă condamnare. Mi-ar plăcea să ştiu care-ţi sunt motivele.

Jeffrey se simţea ca o coardă de pian întinsă la maximum. Muşchii îi erau crispaţi şi era gata s-o rupă la fugă în orice clipă.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Şi îmi închipui că nu ştii nimic nici despre polaroide.

— Le vreau înapoi. Vreau să mi le dai înapoi. Acum!

— La timpul potrivit. Totul la timpul potrivit. De ce nu-mi spui mai întâi ceva despre Patty Owen sau Henry Noble. Hai, îl îndemnă Jeffrey, te rog, vorbeşte. Vorbeşte!

— Vreau să ştiu cui i-ai mai împărtăşit teoriile tale trăsnite.

— Nimănui, răspunse Jeffrey. Sunt un proscris. Un om care s-a sustras justiţiei. Un om fără prieteni. Cui i-aş fi putut spune?

— Şi ai adus fotografiile cu tine?

— Nu de asta am venit aici? Îl întrebă Jeffrey, evaziv.

— Asta-i tot ce vreau să ştiu, răspunse Harding.

Pe neaşteptate, dar calm, îşi trase mina de la spate şi-şi îndreptă pistolul spre el. Apucând arma cu ambele mâini, aşa cum făcea Crockett în *Miami Vice,* ridică ţeava spre fruntea lui Jeffrey.

Jeffrey îngheţă. I se opri inima în piept. Nu se aşteptase să vadă o armă. Privirea îngrozită i se fixă pe gaura neagră de la capătul ţevii. Tijă de metal era o bagatelă în comparaţie cu o astfel de armă.

— Stânga-mprejur! îi porunci Harding.

Jeffrey nu se putea clinti din loc. Trent băgă mâna în buzunar după seringă, continuând să-l ţintească pe Rhodes cu arma.

Trent aplecă arma pe care o ţinea în mâna dreaptă şi scoase seringa din buzunar. Jeffrey se uită la ea înspăimântat. Apoi, din întuneric se auzi un ţipăt. Era Kelly! „Ah, Dumnezeule", îşi zise Jeffrey, închipuindu-şi-o alergând peste peluză către scenă.

— Credeam c-ai venit singur, mirii Trent.

Făcu un pas înainte şi îşi încorda braţul în care avea armă. Jeffrey vedea cum degetul de pe trăgaci începuse să se mişte.

Înainte că Jeffrey să aibă timp să reacţioneze, se auzi o împuşcătură, urmată de ţipetele patinatorilor care se împrăştiară care încotro.

Jeffrey simţi cum i se înmoaie picioarele. Vergeaua de metal îi căzu din mânecă cu un zgomot. Dar nu simţea nici o durere. Credea că fusese împuşcat, dar în schimb pe fruntea lui Trent apăru o gaură. Omul se clătină pe picioare. Urmă o rafală mai puternică de împuşcături rapide. Jeffrey avea impresia că zgomotul venise de după umărul lui, din dreapta scenei.

Trent fu doborât de împuşcăturile ce urmară, care-l loviseră drept în piept. Jeffrey se uită în jos, amuţit de şoc, în timp ce pistolul lui Trent se rostogoli pe scenă şi se opri cu un pocnet la picioarele lui. Seringa căzu pe podeaua de lemn şi nu se mai mişcă. Era aproape prea mult ca să poată suporta. Jeffrey se uită la Trent. Îşi dădea seama că era mort. O parte din jumătatea din spate a capului îi dispăruse.

În clipa în care se auzi împuşcătura şi tipul blond se clătină pe picioare de parc-ar fi fost lovit, Devlin se aruncă în iarbă. În momentul acela se aflase la jumătatea peluzei. Când îl văzu pe tipul blond că scoate pistolul, Devlin o luase la goană spre scenă. Avusese grijă să se lase mai jos, cu trupul îndoit pe jumătate, cu gândul de a-i lua pe cei doi prin surprindere. Auzise ţipătul lui Kelly, dar nu-l băgase în seamă. Urmase schimbul de focuri. Din experienţa lui de când lucra în armată dar, mai cu seamă, în Vietnam, ştia să distingă un foc de puşcă, dacă era produs de o armă de atac automată şi de mare calibru.

Devlin nu-l recunoscuse pe individul blond. Îşi închipuia că era acel talent din afara oraşului pe care Mosconi ameninţase că-l va angaja. Devlin era hotărât să nu se lase înşelat în privinţa banilor de recompensă. O să-i spună el vreo două lui Mosconi când îl va vedea prima oară. Dar, mai întâi, trebuia să rezolve problema de faţă care, de încurcată ce era, începuse să semene cu un carnaval. Treaba cu focurile de armă dovedea că îşi făcuse intrarea un al treilea vânător de recompense. Devlin mai avusese de-a face cu întreceri destul de afurisite, dar nu mai pomenise vânători de recompense, oricât de duri, care să elimine un competitor fără să-i adreseze o vorbă.

Din locul în care stătea întins pe peluză, Devlin îşi înălţă capul şi aruncă o privire spre scenă. Din unghiul acela nu putea să-l vadă pe blond. Doctorul rămăsese, pur şi simplu, pironit locului că un prost, cu gura larg deschisă. Devlin abia se abţinu să strige la el să se lase la pământ. Dar nu ţinea să atragă atenţia asupra lui însuşi până nu se lămurea de unde veneau focurile de armă.

Cu un nou ţipăt şi fără să se gândească deloc la pielea ei, Kelly îşi reveni după rafală de gloanţe şi o rupse la fugă pe lângă Devlin în direcţia, scenei.

Devlin îşi dădu ochii peste cap. Bine s-au mai potrivit ăştia doi, îşi zise el. Se întreba care dintre ei va reuşi să fie doborât primul.

Dar, cel puţin, ţipetele lui Kelly părură să-l smulgă pe Rhodes din transa lui. Se întoarse spre ea şi, ridicând o mână, urlă la ea să se oprească. Fata se supuse. Devlin se ridică şi se aşeză în genunchi pe iarbă. Din poziţia aceea îl putea vedea pe tipul blond zăcând grămadă în mijlocul scenei.

Apoi Devlin observă doi bărbaţi care ieşiră din umbră şi urcară scările scenei. Unul dintre ei ţinea în mână o puşcă de asalt. Amândoi purtau costume de haine închise la culoare, cu cămăşi albe şi cravate convenţionale. Ca şi cum aveau timp din belşug, se apropiară calm de doctor care se întoarse cu faţa la ei. Devlin îşi zise că, pentru nişte vânători de recompense, stilul lor era neobişnuit, dar era tot atât de eficient, pe cât era de nemilos. Era clar că pe Jeffrey Rhodes îl căutau.

Trăgându-şi propriul pistol din teacă şi apucându-l cu amândouă mâinile, Devlin o luă la goană pe scenă.

— Nu mişca! Răcni el poruncitor, îndreptându-şi arma spre pieptul omului cu puşca de asalt. Rhodes e al meu! Eu îl iau, pricepi? Cei doi bărbaţi înlemniră pe loc, evident surprinşi de apariţia lui Devlin: Şi eu sunt la fel de surprins să vă văd pe voi, băieţi, bolborosi Devlin pe jumătate pentru sine şi pe jumătate pentru cei doi bărbaţi în costum.

Cei doi se aflau doar la vreo şase metri depărtare. O distanţă bună de tragere. Jeffrey se afla la dreapta lui Devlin, exact la capătul câmpului său vizual. Brusc, Devlin îl recunoscu pe unul dintre bărbaţi. Nu era un vânător de recompense.

Jeffrey simţea că-i sare inima din piept, iar gura îi era atât de uscată încât nu putea nici să înghită. Pulsul îi zvâcnea la tâmple. Apariţia subită a lui Devlin îl surprinse tot atât de mult că sosirea celor doi bărbaţi în costum.

Ah, dacă Kelly ar sta deoparte de tot ce se pregătea să se întâmple! N-ar fi trebuit s-o bage şi pe ea în balamucul ăsta. Dar nu era acum momentul să-şi facă reproşuri. Bărbaţii în costum se opriseră din înaintarea lor implacabilă. Acum îşi concentrau întreaga atenţie asupra lui Devlin care se afla la marginea scenei, ţinându-şi pistolul în ambele mâini. Devlin îi urmărea şi el cu toată atenţia. Nimeni nu scotea o vorbă, nimeni nu se mişca.

— Frank? Bolborosi Devlin în cele din urmă. Frank Feranno... ce naiba se petrece aici?

— Cred că n-ar trebui să te amesteci, Devlin, zise omul cu puşca. Nu-i treaba ta. Noi cu doctorul avem ce-avem.

— Doctorul e al meu.

— Regret, spuse Frank.

Cei doi bărbaţi începură să se îndepărteze încet unul de celălalt.

— Nu mişcă nimeni! Urlă Devlin.

Dar cei doi nu-l băgară în seamă. Continuau să se mişte în direcţii opuse.

Jeffrey începu să se retragă. Mai întâi nu făcea decât un pas şi se oprea. Dar, de îndată ce-şi dădu seama că cei trei bărbaţi erau, cel puţin pentru moment, într-un impas, se hotărî să profite de situaţie. În acel moment, nu el era ţinta. În clipa când ajunse la scări, se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă.

Peste umăr, Jeffrey îl auzi pe Devlin cum le ordonă oamenilor să stea pe loc că, dacă nu, trage. Jeffrey pătrunse pe peluză şi o ajunse pe Kelly acolo unde se oprise, în locul unde pajiştea se întâlnea cu drumul acoperit de macadam. O apucă de mână şi goniră împreună spre podul Arthur Fiedler.

Ajungând pe pantă, alergară pieptiş, pe o potecă întortocheată. Focuri de puşcă din direcţia scenei îi făcură să tresară, dar nu se mai uitară în urma lor. La început fusese doar o împuşcătură, dar aceasta fu urmată imediat de pocniturile rapide, susţinute, ale unei arme automate. Jeffrey şi Kelly traversară Storrow Drive, apoi coborâră de cealaltă parte. Gâfâind, ajunseră la maşina lui Kelly. Ea începu să-şi caute disperată cheile, în timp ce Jeffrey bătea cu palma în capota maşinii.

— Sunt la tine, strigă Kelly, amintindu-şi brusc.

Jeffrey scoase cheile din buzunar. Le aruncă peste maşină. Kelly descuie uşa şi săriră amândoi înăuntru. Kelly porni maşina şi zvâcniră înainte, intrând pe Storrow Drive. Schimbă repede viteza la 100 de kilometri. Când ajunseră la capătul lui Storrow în doar câteva minute, Kelly pătrunse într-un labirint de străzi înguste.

— Ce naiba a mai fost şi asta? Întrebă Kelly când amândoi îşi recăpătară respiraţia.

— Aş vrea şi eu să ştiu, reuşi Jeffrey să spună. N-am nici o idee. Cred că se băteau pe mine.

— Şi eu care m-am lăsat convinsă să urmăm planul ăsta, izbucni Kelly. Şi de data asta ar fi trebuit să ascult ce-mi spune intuiţia.

— N-aveam cum să ne dăm seama ce se va întâmpla, zise Jeffrey. Planul nu era rău. A apărut o încurcătură. Totul e lipsit de sens, în afara faptului că singura persoană care putea să-mi refacă viaţa e acum moartă.

Jeffrey se cutremură când reînvie imaginea sinistră a lui Trent Hardin doborât de un glonţ în frunte.

— Acum *trebuie* să ne ducem la poliţie, zise Kelly.

— Nu trebuie deloc.

— Dar am văzut cum a fost ucis un om!

— Eu nu pot să mă duc la poliţie, dar du-te tu singură, dacă vrei, îi spuse Jeffrey. Aşa cum văd eu lucrurile, mă vor acuza probabil pe mine de uciderea lui Trent Harding. Asta ar fi culmea-culmilor!

— Ce-ai de gând să faci? Vru să ştie Kelly.

— Probabil că voi face ceea ce mă hotărâsem acum câteva zile, zise Jeffrey. Să plec din ţară. Să mă duc în America de Sud. Acum, când Trent e

mort, nu prea am de ales.

— Hai să ne întoarcem la mine acasă şi să stăm puţin să ne gândim, fu de părere Kelly. În momentul ăsta, nici unul dintre noi nu e în stare să ia o hotărâre atât de importantă.

— Nu prea cred că ne putem întoarce acolo, zise Jeffrye. Devlin trebuie să ne fi urmărit de acasă. Sigur că ştie că am locuit acolo. Cred că mai bine ar fi să mă laşi la un hotel.

— Dacă te duci la hotel, vin şi eu cu tine, zise Kelly.

— Chiar vrei să stai cu mine după tot ce s-a întâmplat?

— M-am angajat să merg până la capăt.

Jeffrey era mişcat, dar ştia că nu putea s-o mai lase să rişte mai mult decât riscase deja. În acelaşi timp, o dorea lângă el. Erau împreună doar de câteva zile, dar deja simţea că n-ar fi ştiut ce să se facă fără ea.

Într-o singură privinţă, ea avea dreptate: nu era în stare să ia o hotărâre. Închise ochii. Era ca speriat de bombe. Prea multe se întâmplaseră. Era secat afectiv.

— Ce-ar fi să ieşim din oraş şi să ne instalăm la un mic han? Propuse Kelly, văzând că Jeffrey nu avea nici o idee.

— Foarte bine. Nu putea să se concentreze, mintea purtându-l înapoi, la momentele de groază şi încordare de pe scenă. Îşi aminti cum Devlin îl recunoscuse pe unul dintre cei doi băbăti. Îl numise Frank Feranno. Jeffrey îşi închipuia că erau cu toţii vânători de recompense care se luptau cu lăcomie pe sumă mare de bani pusă pe capul lui. Dar de ce-l omorâseră pe Harding? Asta n-avea nici un sens, decât dacă, bineînţeles, îl luaseră şi pe el drept vânător de recompense. Dar, chiar şi aşa, oare vânătorii de recompense se omorau între ei?

Jeffrey îşi deschise ochii. Kelly îşi făcea loc prin traficul nopţii de vineri.

— Nu ţi-e greu să conduci? O întrebă Jeffrey.

— Nu, deloc, răspunse ea.

— Dacă ai vreo problemă, pot conduce eu.

— După toate prin câte ai trecut, cred că ar trebui să te relaxezi, îl sfătui Kelly.

Jeffrey încuviinţă din cap. Nu putea s-o contrazică. Apoi îi împărtăşi ideea lui că bărbaţii în costum erau şi ei vânători de recompense ca şi Devlin şi că se bătuseră cu el pe banii de recompensă.

— Nu cred, răspunse Kelly. Când i-am văzut pe oamenii ăia la început, m-am gândit că erau cu Trent. Au venit imediat după el. Dar, pe urmă, când m-am uitat mai bine, m-am convins că nu erau cu Trent Harding, ci pe urmele lui. L-au împuşcat cu intenţie. Nu erau nevoiţi să-l împuşte. Voiau să-l împuşte. Nu tu erai ţinta lor.

— Dar de ce să-l omoare pe Trent? O întrebă Jeffrey. N-avea nici un sens. Oftă: Ei, bine, într-un fel, avea sens. Aveau ceva de câştigat. Eu sunt convins că

Trent Harding era un ucigaş, chiar dacă n-avem dovezi. Lumea se va descurca cu mult mai bine fără el. Jeffrey izbucni brusc în râs.

— Ce găseşti atât de amuzant? Întrebă Kelly.

— Mă minunez de propria mea naivitate. Chiar credeam că-l puteam face pe Harding să se demaşte întâlnindu-mă cu el. Acum, când mă gândesc, pot să jur că vedea asta, de la bun început, ca pe un prilej să mă omoare. Cred că n-avea de gând să mă termine cu un glonţ, ci cu toxina lui.

Kelly apăsă brusc pe frâna şi opri la marginea drumului.

— Ce s-a întâmplat? O întrebă Jeffrey, alarmat. Aproape că se aştepta ca Devlin să apară din noapte. Apariţiile omului ăstuia erau întotdeauna atât de suprinzătoare!

— Mi-a venit o idee, zise Kelly surescitată.

Jeffrey se uită atent la ea în lumina scăzută. Pe lângă ei treceau maşini, inundînd-i, pentru o clipă, cu lumina farurilor. Kelly se întoarse spre el:

— Poate că uciderea lui Trent ascundea un anume profit.

— Ce vrei să spui?

— Poate că moartea lui ne pune în mână o cheie pe care n-am fi avut-o dacă el nu era ucis.

— Nu prea înţeleg.

— Bărbaţii aceia în costum au venit ca să-l omoare pe Harding, nu pe tine. Sunt sigură de asta. Şi ăsta nu era un gest umanitar. Asta ne spune ceva. Kelly devenea din ce în ce mai însufleţită: înseamnă că pe Harding cineva îl consideră o ameninţare. Poate că nu-i convenea că el să stea de vorbă cu tine. Cred că oamenii ăia gătiţi în costume şi cu arme în mina erau ucigaşi de profesie. Respiră adânc: Cred că toată povestea asta s-ar putea să fie mai complicată decât ne închipuim noi.

— Vrei să spui că, după părerea ta, Harding nu era, pur şi simplu, un dement care acţiona de unul singur?

— Exact asta vreau să spun, răspunse Kelly. Ce s-a întâmplat în seara asta mă face să mă gândesc la un soi de conspiraţie. Poate că e ceva legat de spitale. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred că trebuie să existe o altă latură a problemei pe care noi am neglijat-o total, concentrându-ne pe ideea unui psihopat solitar. Nu pot să cred că lucra de unul singur.

Jeffrey îşi aminti iar de schimbul de cuvinte dintre Frank Feranno şi Devlin. Frank spusese: „Asta nu te priveşte pe tine. Noi îl vrem pe doctor". Îl voiseră pe Jeffrey, dar îl voiseră viu.

Cu siguranţă că avuseseră posibilitatea de a-l ucide, cum făcuseră cu Harding.

— Dar ce-ai de zis despre societăţile de asigurare? Îl întrebă Kelly. Ea nu putuse niciodată să sufere societăţile de asigurare, mai ales după sinuciderea lui Chris.

— Ei, acum ce mai vrei să spui? O întrebă Jeffrey. După ce trecuse prin

atâtea, mintea îi era paralizată. Nu reuşea să urmărească firul gândirii ei.

— Cineva profită de aceste omoruri, zise Kelly. Nu uita că spitalele au fost şi ele acţionate în justiţie, o dată cu doctorii, în reglementarea stabilită pentru Chris, asigurarea spitalului a plătit la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât a plătit asigurarea lui Chris. Dar era aceeaşi societate de asigurare.

Jeffrey rămase puţin pe gânduri.

— Asta pare o ideea cam trasă de păr. Societăţile de asigurare profită, într-adevăr, dar fac asta mult mai târziu. Pe termen scurt, pierd, şi pierd zdravăn. Doar pe termen lung pot recupera costul unor reglementări atât de extravagante, percepând prime de asigurare de la doctori.

— Da, dar, în cele din urmă, profită, răspunse Kelly. Şi, dacă societăţile de asigurare profită, cred că trebuie să le socotim şi pe ele implicate în toată povestea asta.

— E o idee, zise Jeffrey, neconvins. Nu vreau să-ţi minimalizez ideea genială, dar acum când Trent a dispărut din scenă, totul devine teoretic. Vreau să spun că încă nu avem nici o dovadă despre nimic. Nu numai că nu avem nici o dovadă că Trent era amestecat în chestiunea astea, dar nu avem nici o dovadă privitoare la o toxină. Şi, cu tot interesul arătat de Seibert, poate că nici nu vom obţine vreodată una.

Jeffrey îşi aminti de seringă cu care îl ameninţase Trent pe scenă. Ah, dacă ar fi avut prezenţa de spirit s-o fi luat de acolo! Atunci Seibert ar fi avut o cantitate suficientă pentru testele lui. Dar Jeffrey ştia că nu avea rost să se învinovăţească prea mult. În definitiv, în acel moment, era îngrozit de gândul că va fi ucis.

În clipa aceea Jeffrey se gândi la apartamentul lui Trent.

— De ce nu m-am gândit la asta mai devreme? Se întrebă el, surescitat. Se lovi pe frunte cu pumnul. Mai avem totuşi o şansă să dovedim amestecul lui Trent în decese şi în existenţa toxinei. Apartamentul lui Trent! Undeva, în acel apartament, trebuie să se găsească probe incriminatorii.

— Ah, nu, oftă Kelly, dând încet din cap. Nu-mi spune că propui că ne ducem din nou în apartamentul lui Trent.

— E singura noastră şansă. Hai, de ce nu vrei? Sigur n-avem de ce să ne temem că vom da de Trent acolo. Mâine, s-ar putea ca autorităţile să se afle acolo. Trebuie să ne ducem în noaptea asta. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Kelly clătină din cap, nevenindu-i să creadă, dar porni motorul şi părăsi locul de staţionare.

Frank Feranno se simţea îngrozitor. Dacă l-ai fi întrebat pe el, aceasta fusese cea mai cumplită noapte din viaţa lui. Şi începuse atât de promiţător. El şi cu Tony urmau să salte zece miare pentru lichidarea unui flăcău pe nume Trent Harding şi drogarea unui doctor care se numea Jeffrey Rhodes. Pe urmă,

tot ce aveau de făcut era să se ducă cu maşina până la Aeroportul Logan şi să-l instaleze pe doctor într-un Learjet care-l aştepta. Ar fi trebuit să fie foarte simplu, fiindcă flăcăul şi doctorul se întâlneau la Hatch Shell pe Esplanadă la nouă şi jumătate. Doi iepuri dintr-o singură lovitură. Aranjament mai simplu nici că se putea.

Dar lucrurile nu se petrecuseră conform planului. Bineînţeles că nu-şi închipuiseră că va apărea Devlin.

Frank ieşi din farmacia Phillips de pe Charles Circle, se îndreptă spre maşina lui neagră Lincoln Town şi urcă. Folosind oglinjoara de pe partea laterală a parasolarului îşi curăţă zgârietură de pe tâmpla stânga cu alcoolul pe care-l cumpărase. Îl ustura ca dracu' şi-şi muşcă limba. Devlin aproape că-l înşfăcase. Îi venea rău la gândul că scăpase ca prin urechile acului.

Desigila celălalt medicament cumpărat, o sticluţă de Maalox, şi-şi aruncă două tablete în gură. Apoi, apucând telefonul din maşină, îşi sună asociatul din St. Louis.

Se auzi o melodie în telefon, apoi tipul răspunse.

— Matt, zise Frank. Sunt eu, Feranno.

— O clipă, răspunse Matt.

Frank îl auzi pe Matt cum îi spune soţiei sale că va prelua apelul în cealaltă cameră şi să închidă când aude că apare el pe fir. Un minut mai târziu, Frank auzi cum se ridică receptorul. Pe urmă-l ascultă pe Matt ţipând la nevastă-sa că a ajuns la telefon. Urmă un clinchet, semn că ea închisese.

— Ce naiba s-a întâmplat? Îl întrebă Matt. Ştii că nu trebuia să suni la numărul ăsta decât dacă-s probleme. Să nu-mi spui că aţi încurcat treaba.

— S-a ivit o problemă, răspunse Frank. O mare problemă. Tony a încasat-o. E mort. Ai uitat să-mi spui ceva, Matt. Trebuie să fie un preţ pe capul doctorului ăstuia. A apărut unul dintre cei mai nemernici vânători de recompense din branşă şi n-avea ce să caute acolo decât dacă erau nişte bani în joc.

— Ce-ai de spus despre infirmier? Întrebă Matt.

— E o chestiune încheiată. Asta a fost uşor. Greu a fost să punem mâna pe doctor. Câte parale s-au pus pe capul lui?

— Cauţiunea a fost fixată la jumătate de milion.

Frank scose un fluierat.

— Ştii, Matt, ăsta nu-i un amănunt fără importanţă. Trebuia să ne fi prevenit. Am fi tratat situaţia un pic mai altfel dacă am fi ştiut. Nu ştiu cât de important e doctorul pentru tine, dar trebuie să-ţi spun că preţul meu s-a ridicat. Îmi închipui că eşti nevoit să stabileşti recompensa la preţul minim. În plus, mi-am pierdut unul dintre cei mai buni oameni. Trebuie să-ţi spun că sunt foarte dezamăgit, Matt. Credeam că ne-am înţeles. Trebuia să-mi fi spus de cauţiune de la început.

— O să ne revanşăm noi faţă de tine, Frank, zise Matt. Doctorul este

important pentru noi. Nu tot atât de important ca lichidarea lui Trent Harding, dar totuşi important. Uite ce zic eu, dacă ni-l pui în braţe pe doctor, ridicăm plata la şaptezeci şi cinci. Cum ţi se pare?

— Şaptezeci şi cinci sună bine. Pare-se că doctorul tău e destul de important. Poţi să-mi spui unde să dau de el?

— Nu, dar de asta suntem dispuşi să plătim atât de mult. Mi-ai spus că eşti grozav – uite, a sosit momentul să mi-o dovedeşti. Ce-aţi făcut cu cadavrul lui Harding?

— Îmi pare bine că mă întrebi, răspunse Frank. Am avut norocul să-l aranjez pe Devlin după ce 1-a împuşcat pe Tony, dar nu ştiu cât de tare l-am atins. N-am prea avut timp la dispoziţie. Dar cadavrul e curat. Nici un semn de identitate. Şi, ai avut dreptate: a existat o seringă. Am luat-o la mine. Am s-o îmbarc în avion.

— Minunat, Frank, zise Matt. Dar cu apartamentul lui Harding ce faci?

— Ăsta-i următorul punct de pe listă.

— Nu uita – vreau să-l curăţaţi lună, spuse Matt. Şi nu uita ascunzătoarea din dulapul de lângă frigider. Scoate totul din el şi trimite ce-ai găsit cu avionul. Şi uită-te după agenda cu adrese a băiatului. Era un dobitoc atât de prudent încât s-ar putea să fi scris cine ştie ce acolo. Dacă-l găseşti, pune-l pe avion cu restul lucrurilor. Pe urmă, devastează-i casa. Fă să pară un jaf. Ai primit cheile?

— Da, am primit cheile, răspunse Frank. Am să pot intra în apartament fără probleme.

— Perfect! Exclamă Matt. Îmi pare rău de Tony.

— Ei bine, viaţa-i un risc, zise Frank. Se simţea mai bine când se gândea la cele şaptezeci şi cinci de miare. Frank închise telefonul, apoi formă alt număr.

— Nicky, aici Frank. Am nevoie de ajutor. Nimic complicat, trebuie doar să devastez o casă. Ce zici de câteva sute de dolari? Trec să te iau pe Hanover Street în faţă la Via Veneto Cafe. Ia-ţi şi pistolul, poate ai nevoie de el.

Virând la stânga şi intrând în Garden Street, Kelly încerca o senzaţie neplăcuta de deja vu. Încă îl vedea pe Trent Harding năpustindu-se asupra lor cu ciocanul în mina. Trase pe partea dreaptă a străzii şi parcă lângă altă maşină. Aplecându-se pe fereastră, ridică ochii la apartamentul lui Trent.

— Ah! Exclamă ea. Lumina e aprinsă.

— Probabil că aşa a lăsat-o Trent, fiindcă se gândea că lipseşte doar o jumătate de oră sau cam aşa ceva.

— Eşti sigur? Îl întrebă Kelly.

— Bineînţeles că nu pot fi sigur, îi răspunse Jeffrey, dar pare o presupunere logică. Nu mă face mai nervos decât sunt deja la gândul că urc iar acolo.

— Poate că poliţia e acolo.

— Nu-mi închipui că poliţia a ajuns deja la Hatch Shell şi, cu atât mai

puţin, aici. Am să fiu prudent. Am să trag cu urechea înainte de a intra. Dacă vine poliţia cât sunt eu acolo, apasă pe claxon şi pe urmă ocoleşte stradă până la Revere Street. Dacă e nevoie, am să merg pe acoperişuri şi o să cobor de pe una dintre clădirile de acolo.

— Am încercat să apăs pe claxon şi data trecută.

— De data asta o să fiu atent.

— Ce-ai de gând să faci dacă găseşti ceva incriminant?

— Am să las totul pe loc şi am să-l chem pe Randolph, zise Jeffrey. Pe urmă, poate că el o să convingă poliţia să se prezinte cu un mandat de arestare. Dacă lucrurile ajung aici, am să predau investigarea cazului experţilor. Sistemul judiciar n-are decât să-şi pună în mişcare rotiţele lui ruginite, între timp, cred că cel mai bine ar fi să plec din ţară. Cel puţin până voi fi reabilitat.

— După tine, totul pare cât se poate de simplu.

— O să fie simplu dacă găsesc toxina sau un echivalent, răspunse Jeffrey. Şi, Kelly, dacă părăsesc ţara, aş vrea să te gândeşti dacă vrei să vii cu mine. Kelly deschise gura să spună ceva, dar Jeffrey o opri: Gândeşte-te doar, zise el.

— Mi-ar plăcea să vin, răspunse Kelly. Zău că mi-ar plăcea. Jeffrey zâmbi:

— O să mai vorbim despre asta. Acum, urează-mi noroc.

— Noroc! Zise Kelly. Şi grăbeşte-te!

Jeffrey se dădu jos din maşină şi aruncă o privire spre fereastra deschisă din apartamentul lui Trent. Observă că plasa nu fusese pusă la loc. Asta era bine. Mai economisea timp.

Traversă strada şi porni spre uşa de la intrare. Reuşi să pătrundă prin uşa interioară fără probleme. În jur plutea un iz de ceapă prăjită şi se auzea simultan muzică de la mai multe aparate. În timp ce urca scara presărată cu gunoaie, panica îi creştea. Dar ştia că nu era momentul să se lase pradă temerilor. Cu o hotărâre reînnoită se urcă pe acoperiş şi începu să coboare pe scara de incendiu.

Jeffrey îşi vârî capul în camera de zi şi îşi ciuli urechile. Nu se auzea decât muzica stereo înfundată care răsuna pe hol. Mulţumit că nu era nimeni acolo, intră înăuntru.

Observă imediat că era o dezordine şi mai mare decât data trecută. Măsuţa de cafea, cu un picior lipsă, era răsturnată. Tot ce se aflase pe ea era împrăştiat pe podea. Lângă telefon se vedea o gaură rotundă în peretele de ghips. Cioburi de sticlă erau risipite pe pardoseala de lângă uşa bucătăriei. Printre lucrurile aruncate observă şi o sticlă de bere spartă.

Dădu repede roata apartamentului şi se convinse că nu era nimeni acolo. Apoi se duse la uşa de la intrare şi puse lanţul de siguranţă. N-avea de gând să rişte să fie surprins. Terminând cu toate treburile astea, îşi începu căutarea. În primul rând voia să vadă dacă-i găseşte corespondenţa. Nu va sta s-o citească acolo; prefera s-o ia cu el şi s-o parcurgă în tihnă.

Locul cel mai normal unde putea găsi corespondenţa era biroul. Dar, înainte de a se îndrepta spre birou, intră în bucătărie ca să vadă dacă nu găseşte o pungă oarecare în care să pună corespondenţa. În bucătărie dădu de şi mai multă sticlă spartă.

Se uită la sticla din bucătărie. Era pe consola de lângă frigider. Păreau a fi nişte geamuri curate care fuseseră sparte dinadins. Îndreptându-se spre consolă, deschise dulapul de deasupra ei. Înăuntru, pe primul raft, mai erau nişte geamuri de acelaşi fel. Pe raftul de deasupra erau nişte farfurii.

Jeffrey se întreba ce se petrecuse în apartament înainte de plecarea lui Trent. Pe urma observă ceva ciudat în interiorul dulapului. Partea acoperită cu geam reprezenta jumătate din cea pe care erau farfuriile.

Băgând mâna în dulap, Jeffrey îndepărtă geamurile şi bătu în perete cu buricele degetelor. Când făcu asta, observă că placajul se mişcă. Încercă să tragă fundul dulapului înspre el, dar nu reuşi. Schimbând tactica, căută să împingă placajul. Când împinse colţul din dreapta, placajul se roti. Jeffrey apucă de colţul liber şi-l trase afară.

— Ura! Exclamă Jeffrey când dădu cu ochii de o cutie neîncepută de 30 de fiole de Marcaină, o cutie de ţigări de foi, o colecţie de seringi şi o sticluţă cu dop de cauciuc conţinând un lichid galben, vâscos. Îşi roti privirea în jurul bucătăriei în căutarea unui prosop. Găsi unul atârnând de mânerul frigiderului şi îl luă să apuce sticluţa cu el. Părea fabricată în străinătate. Semăna cu cele ce conţineau un fel de medicamente pentru injecţii sterile.

Folosindu-se de acelaşi prosop, ridică cutia de ţigări de foi din locul unde se afla şi, punând-o pe consolă, îi săltă capacul. Înăuntru se afla un teanc impresionant de bancnote de o sută de dolari nou-nouţe. Amintindu-şi de propriul vraf de hârtii de câte o sută de dolari, Jeffrey socoti că în cutia cu ţigări de foi se aflau între douăzeci şi treizeci de mii de dolari.

Puse totul la loc. Şterse chiar fundul de placaj şi geamurile cu care umblase, ca să nu lase amprente. Era surescitat şi plin de încredere. Nu se îndoia că lichidul galben din sticluţă conţinea toxina-fantomă şi că, la analiză, va da la iveală ceea ce avea să, găsească Seibert în serul lui Patty Owen. Chiar şi banii îl încurajară. Îi vedea ca pe o probă puternică că bănuiala lui Kelly privitoare la un soi de conspiraţie era corectă.

Îmbujorat de succes, Jeffrey simţea nevoia să mai descopere şi altceva. Pe undeva, prin apartament, trebuia să existe probe legate de natura conspiraţiei. Cercetând la repezeală restul dulapurilor din bucătărie, dădu de ceea ce căutase la început: o pungă de cumpărături din hârtie maro. Întorcându-se în camera de zi, cercetă rapid biroul unde găsi câteva scrisori şi chitanţe. Le puse pe toate în punga de hârtie. Apoi, intrând în dormitor, începu să caute în masa de scris. În al doilea sertar găsi un depozit secret de reviste *Playgirl*. Nu se atinse de ele. În al treilea sertar, descoperi un număr de scrisori, mai multe decât sperase. Trase un scaun lângă el şi începu să facă o sortare

brută.

Kelly bătea nervos cu degetele pe volan şi se foia pe scaun. O maşină ieşise dintr-o parcare la două intrări de clădirea lui Trent şi ea îşi petrecuse câteva minute intrând în locul ei. Aruncându-şi privirea la fereastra deschisă a lui Trent, se întreba ce-l reţinea pe Jeffrey acolo. Cu cât stătea el mai mult acolo, cu atât mai agitată devenea ea. Ce putea el să facă acolo, sus? Cât îi trebuia ca să cerceteze un apartament cu un singur dormitor?

Garden Street nu era o stradă agitată, dar, în timp ce Kelly aştepta, vreo jumătate de duzină de maşini cotiră pe Revere Street şi trecură pe lângă ea. Şoferii păreau în căutare de locuri de parcare. De aceea, Kelly nu fu surprinsă când apăru brusc încă o pereche de faruri dinspre Revere Street şi se strecură spre ea. Îi reţinu atenţia faptul că maşina se opri exact în faţa clădirii lui Trent şi parcă lângă o altă maşină. Farurile se stinseră şi se aprinseră luminile de parcare.

Kelly se răsuci în scaun şi zări un bărbat într-un pulover de culoare închisa ieşind de pe locul pasagerului şi pornind spre trotuar. Îşi întinse oasele, în timp ce şoferul cobora şi el din maşină. Şoferul purta o cămaşă albă, cu mânecile suflecate, în mina avea o geantă. Cei doi bărbaţi râdeau, amuzându-se de ceva. Nu păreau să se grăbească. Cel mai tânăr termina o ţigară şi aruncă chiştocul în şanţ. Apoi cei doi intrară în clădirea lui Trent.

Kelly se uită la maşină. Era un Lincoln Town negru, mare şi strălucitor şi avea în spate o mulţime de antene. Maşina părea total nepotrivită locului şi-i dădu o senzaţie neplăcută. Se întreba dacă să apese pe claxon, dar nu-i plăcea ideea de a-l alarma pe Jeffrey fără rost. Făcu o mişcare să iasă din maşină, apoi hotărî să rămână pe loc. Se uită iar la fereastra lui Trent, de parcă simplul fapt că privea într-acolo l-ar fi putut aduce jos pe Jeffrey nevătămat.

— Dacă poţi să-mi dovedeşti că pot conta pe tine, am planuri mari cu tine, Nicky, zise Frank în timp ce urcau scările. Acum, că nu-l mai am pe Tony, a rămas un loc liber în organizaţia mea. Pricepi ce vreau să spun?

— Tot ce ai de făcut e să-mi spui o singură dată şi treaba-i gata! îi răspunse Nicky.

Frank se întreba cum naiba să dea de doctorul ăla. O să aibă nevoie de cineva care să facă o groază de cercetări. Nicky era perfect, cu toate că era cam prostănac.

Ajunseră la etajul cinci. Frank gâfâia.

— Trebuie să mai reduc din paste, zise el, în timp ce scotea cheile lui Harding din buzunar. Se uită la broască şi încercă să ghicească ce cheie se potrivea. Nereuşind să se hotărască, o băgă pe prima în broască şi încercă s-o răsucească. Nu era bună. O încercă pe a doua care merse strună. Împinse uşa, care se opri brusc, blocată de lanţ.

— Ce dracu'? Se miră Frank.

Jeffrey auzise prima cheia învârtindu-se în broască. Sărise în sus de spaimă. Primul lui gând fu total trăsnit: Trent nu fusese omorât. În clipa în care Frank încercă a doua cheie, Jeffrey ţâşni pe lângă uşă, cuprins de panică. Când Nicky, care spărsese uşa, se rostogoli în cameră, Jeffrey era deja la fereastră.

— E doctorul! Auzi Jeffrey pe cineva urlând.

Sări peste pervazul ferestrei, de parcă participa la cursa cu obstacole. De data asta, o escaladă din prima încercare. După câteva clipe, Jeffrey se căţăra în sus pe scara de incendiu.

Ajungând pe acoperiş, urmă drumul de dinainte, sărind peste acoperişurile câtorva clădiri. Dar, de data asta, lăsă în urmă lucarna pe care o folosise în ajun, de teama că avea cârligul pus, aşa cum îl lăsase. În spatele lui, auzea zgomotul paşilor urmăritorilor. Jeffrey bănuia că aceşti străini erau aceiaşi care fuseseră la Hatch Shell şi despre care Kelly credea că erau ucigaşi de profesie. Când venise acasă Ia Trent, nu se gândise la ei.

Disperat, Jeffrey încercă mai multe lucarne, dar toate aveau uşa încuiată. Abia când ajunse la clădirea de pe colţ, găsi una cu uşa dată de perete. Dând buzna înăuntru, Jeffrey trânti uşa în urma lui şi bâjbâi după ceva cu care s-o încuie. Dar nu găsi nimic cu care să blocheze uşa. Se întoarse şi porni în jos pe scări. Cei doi urmăritori câştigaseră teren. Când ajunse în stradă, îşi dădu seama că nu erau departe.

Când fu jos, Jeffrey luă o hotărâre neaşteptată. Îşi dădu seama că nu va avea timp să ajungă la Kelly şi să se suie în maşina ei înainte ca cei doi să-l înhaţe, aşa că se răsuci pe călcâie şi o luă la goană pe Revere Street. N-avea de gând să pună în primejdie liniştea lui Kelly, mai mult decât o făcuse deja. Va încerca să-i piardă pe urmăritori înainte de a se întoarce la ea.

În spatele lui îi auzi pe cei doi ajungând în stradă şi luându-se după el. Nu avea un avans prea mare. Jeffrey o coti la stânga pe Cedar şi goni pe lângă o spălătorie şi un magazin de semipreparate. Pe trotuar mergeau câţiva oameni. Jeffrey începu să distingă paşii celui mai rapid dintre urmăritori. Se părea că omul avea o condiţie fizică mult mai bună şi reducea rapid distanţa.

Dând colţul din nou şi intrând pe Pinckney Street, Jeffrey coborî dealul în viteză. Beacon Hill nu-i era foarte familiar. Tot ce spera era că nu va eşua într-o fundătură. Dar Pinckney Street ieşea în Louisburg Square.

Jeffrey îşi dădu seama că trebuia să găsească o ascunzătoare, dacă ţinea să scape de urmăritori. Nu va reuşi niciodată să alerge mai repede decât ei. Dând cu ochii de gardul de fier forjat care împrejmuia grădina centrală din Louisburg Square, alergă direct spre ea şi sări gardul, încumetându-se să treacă peste vârfurile ascuţite de metal, care-i ajungeau până la piept. Când sări pe iarba de pe partea cealaltă, pantofii îi pătrunseră adânc în gazon. Zbughind-o înainte, ţâşni în nişte tufişuri dese şi se aplecă spre pământul jilav.

Apoi îşi ţinu răsuflarea, aşteptând.

Îi auzi pe cei doi alergând pe Pinckney Street. Zgomotul pantofilor lor răsunând pe pavaj trezea ecoul faţadelor clădirilor elegante de cărămidă. Curând, unul din ei apăru în scuar. Cum îşi pierduse pradă din vedere, bărbatul încetini pasul, apoi se opri. După câteva clipe, îl ajunse şi celălalt. Schimbară câteva vorbe cu răsuflarea tăiată.

În lumina lămpilor de gaz care împrejmuiau scuarul, Jeffrey îi zări pe cei doi bărbaţi în momentul când se despărţeau. Unul o luă la stânga, altul la dreapta. Jeffrey îl recunoscu pe bărbatul pe care-l văzuse pe drumul ce cobora spre scenă Hatch Shell. Celălalt, care-i era străin, ţinea în mână un pistol.

Bărbaţii cercetau metodic fiecare intrare şi casă a scărilor, uitându-se şi pe sub maşini, în timp ce înaintau în josul scuarului. Jeffrey nu se mişcă nici după ce urmăritorii nu se mai văzură. Se temea că orice mişcare le putea atrage atenţia.

Când ghici că bărbaţii erau aproape de celălalt capăt al scuarului, îi veni o clipă ideea de a sări peste gard şi de a o lua la goană spre Kelly. Dar se hotărî să nu facă asta. Îi era frică să nu fie văzut când escalada gardul.

Miorlăitul unei pisici undeva, lângă el, îl făcu să tresară. La vreo jumătate de metru de el văzu o pisică cenuşie. Ţinea coada ridicată băţ în sus. Mita mai miorlăi o dată şi se apropie ca să se frece de capul aplecat al lui Jeffrey. Începu să toarcă tare. Jeffrey îşi aminti de spaima pe care o trăsese în cămara lui Kelly din cauza Dalilei. Până atunci, pisicile nu prea-l băgaseră în seamă; acum păreau gata să apară ori de câte ori voia să se facă nevăzut,

Întorcând capul şi uitându-se printre tufişuri, îi văzu pe cei doi bărbaţi sfătuindu-se la capătul scuarului de la Mount Vernon. Un trecător singuratic mergea de-a lungul trotuarului. Jeffrey se gândi că poate ar fi fost bine să strige după ajutor, dar trecătorul intră într-una dintre case şi dispăru imediat. Jeffrey se gândi să strige, în orice caz, după ajutor, dar se răzgândi, zicându-şi că, probabil, asta nu va ajuta la nimic, doar că se vor aprinde câteva lumini. Chiar dacă cineva ar fi avut prezenţa de spirit să sune la 911, ar fi durat zece, cincisprezece minute până să sosească poliţia, în cel mai bun caz. În plus, Jeffrey nu era convins că ţinea să vină poliţia.

Cei doi bărbaţi se despărţiră din nou, în drum spre Pinckney Street. În timp ce mergeau, încercau să pătrundă cu privirile în zona verde. Jeffrey se simţi iar cuprins de panică. Mai cu seamă din cauza pisicii care cerea cu insistenţă să i se dea atenţie, Jeffrey îşi dădu seama că nu mai putea sta pe loc. Trebuia să se mişte.

Lăsându-se pe vine, Jeffrey făcu un salt spre gard. Sări peste el la fel de repede ca şi data trecută, dar când ateriză pe pavajul pietruit de pe cealaltă parte, glezna dreaptă i se răsuci. Durerea îl fulgeră până-n şira spinării.

Fără să dea atenţie gleznei, Jeffrey se repezi în goană pe Pinckney Street. În spatele lui îl auzi pe unul dintre bărbaţi răcnind la celălalt. În curând,

Pinckney Street răsună de paşii lor. Jeffrey lăsă în urmă West Cedar şi goni spre Charles. Căutând disperat un ajutor, ieşi direct în stradă şi încercă să facă cu mâna la o maşină, dar nici unul dintre şoferii care treceau pe acolo nu vru să oprească.

Simţindu-i pe urmăritori cum se apropiau rapid pe Pinckney Street, Jeffrey traversă Charles şi continuă pe Brimmer, unde o luă la stânga. Alergă până în capătul străzii. Din nenorocire, cel mai rapid dintre cei doi câştiga teren.

Disperat, Jeffrey se repezi spre Biserică Naşterii Domnului, cu speranţa că se va putea ascunde undeva înăuntru. Ajungând la uşa masivă din arcada gotică, apucă mânerul greu şi trase de el. Uşa nu se clinti. Era încuiată. Jeffrey se întoarse în stradă tocmai când apărea unul dintre bărbaţi – cel cu pistolul. Câteva clipe mai târziu, sosi şi celălalt bărbat, gâfâind mai tare decât primul. Era acela pe care Jeffrey îl văzuse şi mai înainte. Înaintară spre el împreună, cu pas măsurat.

Jeffrey se repezi iar la uşa bisericii şi începu să zgâlţâie clanţa, neputincios. Apoi simţi cum vârful pistolului i se lipeşte de tâmplă. Îl auzi pe omul cu răsuflarea tăiată, spunând:

— Adio, doctore.

Kelly bătu cu palma pe tabloul de bord.

— Nu pot să cred! Zise ea cu voce tare. Ce face de stă atât de mult?

Se uită la fereastra lui Trent, poate pentru a suta oară. Nici urmă de Jeffrey!

Coborând din maşină, se aplecă peste capotă, gândindu-se ce era de făcut. Putea să claxoneze, dar nu-i venea să-l întrerupă, tocmai fiindcă se simţea atât de agitată şi speriată. Faptul că dura atât de mult însemna că descoperise ceva. Parcă-i venea să urce şi ea până la apartamentul lui Trent, dar se temea că bătaia ei în uşă îl va alarma şi-l va pune pe fugă.

Kelly era la capătul puterilor când Lincolnul negru şi strălucitor se întoarse. Cu. Mai puţin de zece minute înainte îl văzuse pe unul dintre cei doi bărbaţi întorcându-se şi pornind maşina. Dar venise din josul străzii, nu din clădirea unde locuise Trent. Kelly se uită cum şoferul parchează lângă altă maşină în acelaşi loc unde fusese înainte. Apoi, aceiaşi doi indivizi coborâră din maşină şi se întoarseră în clădirea lui Trent.

Curioasă să vadă ce se întâmplase, Kelly se ridcă din dreptul maşinii şi făcu vreo câţiva paşi spre Lincoln, ca să se uite mai bine la el. Îşi băgă mâinile în buzunare în timp ce se apropia de maşină, încercând să pară un trecător oarecare, în eventualitatea că unul dintre cei doi bărbaţi apărea iar pe neaşteptate. Când ajunse în dreptul Lincolnului, aruncă o privire în susul şi în josul străzii, de parcă făcea ceva rău încercând să-şi satisfacă curiozitatea. Se aplecă şi se uită la tabloul de bord. Maşina avea un telefon mobil, dar, altfel, arăta normal. Mai făcu doi paşi şi-şi aruncă ochii în spate, întrebându-se, între timp, de ce maşina avea atâtea antene.

Kelly se îndreptă repede de spate. Cineva dormea încolăcit pe bancheta din spate. Se aplecă uşor în faţă şi se mai uită o dată. Una din mâinile omului era răsucită ciudat spre spate. Dumnezeule, îşi zise Kelly, ăsta-i Jeffrey!

Înnebunită, încercă uşa. Era încuiată. Se repezi la celelalte uşi. Toate erau zăvorâte. Se uită disperată după ceva greu, un fel de pietroi. Smulse o cărămidă desprinsă din trotuar. Alergând înapoi la Lincoln, trânti cărămida în fereastra uşii din spate. Fu nevoită s-o pocnească de mai multe ori până se sparse într-un milion de bucăţele de sticlă de mărimea prundişului. Băgă mâna înăuntru şi descuie uşa.

În timp ce se aplecă în interior, încercând să-l trezească pe Jeffrey, auzi un urlet venind de undeva, de sus. Îşi închipui că era unul dintre bărbaţii care coborâseră din maşină. Auziseră, probabil, cum se spărgea fereastra.

— Jeffrey! Jeffrey! Ţipă ea. Trebuia să-l scoată din maşină. Auzindu-şi numele, el începu să se agite. Încercă să spună ceva, dar vocea îi era înăbuşită. Pleoapele i se ridicau cu greu, în timp ce-şi încreţea fruntea de efort.

Kelly ştia că n-avea timp de pierdut. Îl apucă de încheieturile mâinilor şi-l trase spre ea. Picioarele lui lipsite de vlagă se bălăbăneau spre pământ. Trupul lui era greu ca plumbul. Părea gata să-şi dea duhul. Dându-i drumul la încheieturi, Kelly îl luă pe după piept ca într-o îmbrăţişare de urs şi-l târî afară din maşină.

— Încearcă să te sprijini pe picioare, Jeffrey, îl rugă ea. Era ca o păpuşă de cârpe. Kelly ştia că dacă-i dădea drumul, avea să se prăbuşească pe pavaj. Se părea că-l drogaseră. Jeffrey! Strigă ea. Mergi! Încearcă să mergi!

Adunându-şi toate puterile, îl târî pe pavaj. El încerca s-o ajute, dar parcă era paralizat. Nu mai era în stare să calce apăsat, cu atât mai puţin să se ţină pe picioare.

Până să ajungă în dreptul maşinii, Jeffrey reuşise să se ţină, cât de cât, pe picioare, dar era încă prea ameţit ca să ştie ce-i cu el. Kelly îl sprijini de maşină, lipindu-se de el ca să-l ţină drept. Deschise uşa din spate, apoi reuşi să-l împingă înăuntru. Se încredinţa că intrase bine, apoi trânti uşa.

Deschise uşa din faţă şi sări înăuntru. Auzi uşa de la clădirea lui Trent izbindu-se de opritoare cu un trosnet. Kelly porni motorul, trase volanul brusc la stânga şi acceleră. Izbi maşina din faţa ei destul de tare ca să-l arunce pe Jeffrey pe bancheta din spate.

Băgând maşina în marşarier, Kelly lovi şi maşina din spate. Unul din bărbaţi ajunsese la ea. Deschise uşa maşinii înainte ca ea să apuce s-o încuie. O prinse brutal de braţul stâng.

— Ce atâta grabă, doamnă? Îi mârâi el în ureche.

Cu mâna liberă, Kelly porni maşina şi apăsă pe accelerator. Apucă strâns volanul, simţindu-se trasă într-o parte de bruta agăţată de uşa ei. Maşina ei ţâşni înainte, trecând la câţiva centimetri pe lângă maşina din faţă. Kelly trase volanul la stânga, zgâriind uşa deschisă de maşinile parcate pe partea opusă a

străzii. Bărbatul care o apucase de braţ cu câteva clipe mai înainte scoase un urlet de durere când fu înghesuit între un automobil parcat şi uşa maşinii lui Kelly, care rămăsese deschisă şi se bălăngănea.

Kelly continuă să apese pe accelerator. Goni pe Garden Street cu uşa încă deschisă. Puse frâna exact la timp ca să evite un grup de trecători care traversau intersecţia aglomerată dintre străzile Garden şi Cambridge. Oamenii se împrăştiară, în timp ce maşina lui Kelly se înclină într-o parte cu un scârţâit de roţi, abia ocolindu-i pe unii dintre ei.

Kelly închise ochii, aşteptându-se la o catastrofă. Când îi deschise, văzu că se oprise, dar maşina se răsucise cu 180 de grade. Se afla pe contrasens pe Cambridge Street, având în faţă o coloană de şoferi furioşi. Câţiva ieşiseră deja din maşini şi se apropiau de ea. Kelly băgă în marşarier şi, făcând un arc, reuşi să se întoarcă în direcţia bună. Tocmai atunci zări Lincolnul negru zburând pe Garden Street, gata să ajungă chiar în spatele ei. Maşina era acum în trena ei, la câţiva centimetri de portbagaj.

Kelly îşi dădu seama că singura ei scăpare era să se piardă de Lincolnul cel mare în străduţele de pe Beacon Hill, unde mica ei Honda era mai uşor manevrabilă. Dădu primul colţ sting din Cambridge Street. Făcând virajul, intră, fără să vrea, pe trotuar şi izbi un conteiner de gunoi. Uşa maşinii ei se deschise larg, apoi se închise cu un pocnet. Kelly acceleră în susul dealului. Când ajunse în vârf, frâna destul ca să poată face ocolul la stânga şi să intre pe strada îngustă Myrtle. Uitându-se în oglinda retrovizoare îşi dădu seama că stratagema ei dăduse deja roade. Lincolnul rămăsese în urmă. Era prea mare ca să facă un viraj atât de strâns la o viteză atât de mare.

Kelly, care trăise în Beacon Hill câţiva ani înainte de a se mărita, era familiarizată cu labirintul străzilor înguste cu sens unic. Luând-o la dreapta în sensul opus circulaţiei pe Joy Street, care avea sens unic, Kelly îşi propuse să ajungă la Mount Vernon. De acolo o luă iar la dreapta şi merse la vale către Charles. Planul ei era să traverseze în goană Louisburg Square, apoi să dispară în circulaţia dinspre Pinckney. Dar, după ce frâna ca să intre în scuar, observă că ambele drumuri erau pentru moment blocate, unul de un taxi, celălalt de o maşină din care cobora un pasager.

Răzgândindu-se, Kelly continuă drumul mai jos de Mount Vernon. Dar oprirea o costă. În oglinda retrovizoare văzu că Lincolnul se afla în spatele ei. Uitându-se înainte, observă că nu putea ajunge la spaţiul verde pe de Charles Street. În schimb, făcu la stânga la West Cedar.

Luând-o la dreapta pe Chestnut Street, Kelly acceleră. Lumina semaforului din faţă, de pe Charles, se făcu galbenă, dar ea nu încetini. Ţâşnind în intersecţie, zări un taxi îndreptându-se spre ea, din dreapta. Şoferul semnaliza cu farurile. Kelly puse frâna şi răsuci volanul la stânga, derapând din nou. În locul unei ciocniri directe, Kelly avu parte doar de o uitătură urâta. Motorul ei nici măcar nu se oprise.

Kelly merse înainte chiar şi atunci când taximetristul ţâşni din maşina lui, agitându-şi furios pumnul şi urlând la ea. Continuând în jos, pe Chestnut, ajunse la Brimmer şi coti la stânga. În timp ce lua curbă, văzu cum Lincolnul ocolea taxiul oprit.

Kelly avu un fior de panică. Stratagema ei nu funcţiona aşa cum sperase. Lincolnul continua să se ţină după ea. Şoferul lui părea să se descurce în Beacon Hill.

Kelly îşi dădu seama că trebuie să inventeze ceva mai puţin obişnuit. Coti la stânga şi intră în Byron Street, apoi iar la stânga şi pătrunse în parcajul de pe Brimer Street. Trecu pe lângă ghereta de sticlă a paznicului, viră brusc spre dreapta şi intră direct în liftul auto.

Cei doi paznici care priviseră cu gura căscată în timp ce ea trecea pe lângă ei, alergară spre lift. Înainte ca ei să apuce să scoată o vorbă, Kelly strigă:

— Sunt urmărită de un bărbat într-un Lincoln negru. Trebui să mă ajutaţi! Vrea să mă omoare!

Cei doi paznici se uitară buimăciţi unul la celălalt. Unul ridică din sprâncene, celălalt îşi sălta umerii şi se dădu jos din lift. Cel care rămăsese acolo, ridică mâna şi trase de cablu. Uşile liftului se îmbucară ca falca superioară şi cea inferioară a unei guri uriaşe. Liftul începu să se ridice cu un geamăt.

Paznicul se întoarse şi se aplecă spre Kelly.

— Da' de ce vrea să vă omoare? Întrebă el, calm.

— N-ai crede dacă ţi-aş spune, îi răspunse Kelly. Ce zici despre prietenul dumitale? O să-l dea afară pe bărbatul ăla dacă intră în garaj?

— Aşa aş crede, zise paznicul. Nu ni se întâmpla în fiecare noapte să fim nevoiţi să ajutăm o doamnă în nevoie.

Kelly îşi închise ochii uşurată, sprijinindu-şi fruntea pe volanul maşinii.

— Ce-a păţit tipul de pe bancheta din spate? Întrebă paznicul.

Kelly rămase cu ochii închişi.

— E beat, răspunse ea simplu. Prea multe păhărele.

Când Frank sună a doua oară, trebui să aştepte până când Matt trecu prin aceeaşi comedie a schimbatului telefoanelor. Frank se afla acum la el acasă şi linia telefonică era cu mult mai bună decât atunci când sunase de la telefonul din maşină.

— Iar ai necazuri? Îl întrebă Matt. Să ştii că nu mă impresionezi, Frank.

— N-aveam cum să ştim ce se va întâmpla, zise Frank. Când eu şi cu Nicky ne-am dus acasă la Trent, am dat peste doctor acolo.

— Ce s-a întâmplat cu marfa aia din dulap? Întrebă Matt.

— Nici o problemă, răspunse Frank. Era acolo, neatinsă.

— Ai pus mâna pe doctor?

— Asta-i problema, replică Frank. L-am alergat prin Beacon Hill. Dar l-am prins.

— Grozav! Exclamă Matt.

— Ei, nu-i chiar grozav. Ne-a scăpat din nou. L-am drogat cu chestia aia pe care ai trimis-o cu avionul şi a lucrat ca o vrajă. Pe urmă, l-am încărcat în maşina mea şi ne-am dus să ne ocupăm de apartament şi să luăm chestia aia care-ţi trebuia ţie. Ne-am gândit că n-avea rost să facem două drumuri la Logan. Ei, ce mai, prietena tipului a venit şi mi-a spart maşina. A făcut praf nenorocita aia de fereastră cu o cărămidă. Bineînţeles că noi am dat fugă pe scări s-o oprim, dar apartamentul băiatului e la etajul cinci. Nicky, unul dintre partenerii mei, a alergat în stradă să pună mâna pe ea, dar n-a apucat fiindcă tipă a roit-o cu maşina. I-a rupt braţul lui Nicky. M-am luat după ea cu maşina, dar mi-a scăpat.

— De apartament ce-ai de spus?

— Acolo nu-s probleme, răspunse Frank. M-am întors, l-am devastat şi am trimis chestia aia care-ţi trebuia cu avionul. Aşa că totu-i în regulă, numai că n-am pus mâna pe doctor. Dar cred că o să-l înhaţ dacă-ţi foloseşti pilele tale. Am numărul de înregistrare al fetei. Crezi că poţi să-mi faci rost de numele şi de adresa ei?

— Asta-i simplu, răspunse Matt. Te sun şi ţi le dau mâine, la prima oră.

15

Sâmbătă
20 mai 1989
8. 11 a. m.

Jeffrey îşi recăpăta treptat cunoştinţa, amintindu-şi vise ciudate, nebuneşti. Gâtul îi era atât de uscat încât îl durea când respiră şi îi era greu să înghită. Îşi simţea trupul greoi şi ţeapăn. Deschise ochii şi începu să privească în jur ca să se orienteze. Se afla într-o încăpere ciudată cu pereţi albaştri. Apoi observă instalaţia de perfuzie. Tresări şi-şi controla mâna stângă. Indiferent de ce se întâmplase în noaptea din ajun, sfârşise printr-un tratament intravenos.

Mintea începu să i se limpezească şi se răsuci în pat. Lumina dimineţii se strecură printre jaluzelele de la ferestre. Lângă el se afla o noptieră cu o cană şi un pahar. Jeffrey bău lacom nişte apă.

Ridicându-se în capul oaselor, îşi roti privirea prin cameră. Era o cameră de spital cu tot dichisul: obişnuitul birou de metal, şina pentru agăţat perdeaua pe tavanul de deasupra patului, iar în colţ, un fotoliu de vinilin care nu părea confortabil. În fotoliu se afla Kelly. Stătea încolăcită şi dormea buştean. Un braţ îi atârna pe lângă fotoliu, uşor înclinat. Un ziar zăcea pe podea sub mâna care-l scăpase din strânsoare.

Jeffrey îşi săltă picioarele peste marginea patului, cu gând să se scoale şi să meargă la Kelly, dar firul perfuziei îl ţinu pe loc. Când se uită în spatele lui văzu că era apă distilată şi că abia curgea.

Cu un tresărit, Jeffrey îşi aminti brusc cum fugise de oamenii aceia pe Beacon Hill. Groaza îi reveni cu o claritate uimitoare. Îşi aduse aminte cum fusese împins în uşa Bisericii Naşterii Domnului, cu un pistol lipit de tâmplă. Apoi fusese injectat cu ceva în spatele coapsei. Asta era tot ce-şi putea aminti. Din acel moment, mintea i se golise cu totul.

— Kelly! Şopti Jeffrey. Kelly bolborosi ceva, dar nu se mişcă. Kelly! O strigă Jeffrey mai tare.

Pleoapele i se zbătură şi deschise ochii. Clipi de câteva ori, apoi sări din fotoliu şi se repezi la Jeffrey. Îl apucă de umeri şi-l privi drept în faţă:

— Ah, Jeffrey, slavă Domnului că eşti bine. Cum te simţi?

— Bine, răspunse Jeffrey. Sunt bine.

— Noaptea trecută am fost îngrozită. Nu puteam să-mi închipui cu ce te-au drogat.

— Unde mă aflu? O întrebă Jeffrey.

— La spitalul St. Joe. Nu ştiam ce să fac. Te-am adus aici, la Camera de Urgenţe. Mă temeam să nu ţi se întâmple ceva, să nu mai poţi să respiri.

— Şi m-au internat fără să pună nici un fel de întrebări?

— Am inventat câte ceva. Le-am spus că eşti fratele meu şi că nu eşti de aici, din oraş. Nimeni nu s-a îndoit de ce le-am spus. Cunosc pe toată lumea de la Urgenţe, şi pe doctori, şi pe surori. Ţi-am golit buzunarele, cu portmoneu cu tot. Nu s-a ivit nici o problemă, numai că la laborator mi-au spus că ai luat ketamină. A trebuit să mai inventez şi altceva. A trebuit să le spun că eşti anestezist.

— Ce naiba s-a întâmplat azi-noapte? Întrebă Jeffrey. Cum de m-am trezit iar lângă tine?

— Am avut un pic de noroc, asta-i tot, răspunse Kelly.

Stând pe marginea patului lui Jeffrey, Kelly îi povesti tot ce se întâmplase din momentul când el a dispărut în imobilul lui Trent până când a ajuns la serviciul de urgenţa al Spitalului St. Joe.

Jeffrey se cutremură.

— Ah, Kelly, n-ar fi trebuit să te bag în povestea asta. Nu ştiu ce a fost în capul meu... Vocea i se stinse.

— Eu m-am băgat singură, zise Kelly. Dar nu asta contează. Ce contează e că suntem amândoi teferi. Cum te-ai descurcat în apartamentul lui Trent?

— Bine, până n-au dat peste mine, răspunse Jeffrey. Am găsit ceea ce căutam. Am dat de o ascunzătoare unde am găsit Marcaină, seringi, o groază de bani şi toxină. Erau pitite după un fund fals al unui dulap de bucătărie. Nu mai există nici o îndoială în legătura cu bănuielile noastre privitoare la Trent Harding. Am dat de dovada pe care speram s-o găsim.

— Ai găsit şi bani? Întrebă Kelly.

— Ştiu exact la ce te gândeşti, răspunse Jeffrey. Cum am văzut banii, m-am gândit la teoria ta cu conspiraţia. Harding trebuie să fi lucrat pentru cineva. Doamne! Ce bine era dacă nu murea! În momentul ăsta poate că s-ar rezolva totul. Poate că mi-aş putea relua viaţa mea de dinainte. Jeffrey clătină din cap. Trebuie să profităm de ceea ce avem. Ar fi putut să fie mai bine, dar uite că acum e şi mai rău.

— Ce ne facem acum?

— O să ne ducem la Randolph Bingham şi o să-i spunem întreaga poveste. El ar trebui să anunţe poliţia să se deplaseze la apartamentul lui Trent. O să-i lăsăm pe ei să-şi bată capul cu problema conspiraţiei.

Răsucindu-se spre cealaltă parte a patului, unde era instalată perfuzia, Jeffrey îşi puse tălpile pe podea şi se ridică. Fu cuprins, pentru o clipă, de ameţeală în timp ce se căznea să-şi ţină halatul în jurul corpului. Nu era încheiat la spate. Văzându-l că se clatină, Kelly înconjură patul şi-i dădu o mina de ajutor.

După ce-şi recapătă echilibrul, Jeffrey se uită la Kelly şi spuse:

— Încep să cred că am nevoie de tine alături tot timpul.

— Cred că fiecare dintre noi are nevoie de celălalt, zise Kelly.

Jeffrey nu putu decât să zâmbească şi să clatine din cap. Părerea lui era că fata avea nevoie de el tot atât cât avea nevoie să fie călcată de un camion. Oare îi adusese el şi altceva în afară de necazuri? Tot ce spera era că va avea prilejul să se revanşeze.

— Unde-mi sunt hainele?

Kelly se duse la dulap. Deschise uşa. Jeffrey dezlipi banda perfuziei şi o aruncă cu o strâmbătură de durere. Apoi se apropie de Kelly care-i dădu. Hainele.

— Geanta mea de sibir! Exclamă Jeffrey, uimit. Atârna de unul dintre cârligele dulapului.

— M-am dus până acasă azi-dimineaţă, mai devreme, zise Kelly. Mi-am luat haine de schimb pentru mine, am hrănit pisicile şi ţi-am luat şi ţie geanta.

— Ai riscat, ducându-te acasă, spuse Jeffrey. La Devlin nu te-ai gândit? Ai văzut pe cineva pândind în jurul casei?

— M-am gândit şi eu la asta, îi răspunse Kelly. Dar când am cumpărat ziarul azi-dimineaţă, mi-am dat seama că totul e în regulă. Se duse să ia ziarul *Globe* care rămăsese aruncat pe podea, lingă fotoliu. I-l duse lui Jeffrey şi îi arătă un mic reportaj de la secţia Metro.

Luând ziarul din mâna ei, Jeffrey se apucă să citească o descriere a incidentului de la Hatch Shell. Se relata că un infirmier care fusese recent angajat la spitalul St. Joseph fusese împuşcat de un faimos infractor din lumea interlopă, Tony Marcello. Un fost ofiţer al poliţiei din Boston, Devlin O'Shea, ţintise asupra atacatorului şi-l ucisese, dar fusese rănit grav în schimbul de

focuri care urmase. Devlin fusese internat la Spitalul Boston Memorial şi starea sănătăţii lui era considerată stabilă. Se mai spunea şi că poliţia din Boston cerceta incidentul care se bănuia a avea legătură cu drogurile.

Punând ziarul pe pat, Jeffrey o luă pe Kelly în braţe şi o strânse la pieptul lui:

— Îmi pare sincer rău că te-am băgat în toate astea, zise el. Dar cred că ne apropiem de sfârşit.

Slăbindu-şi strânsoarea, Jeffrey se sprijini de spătar şi spuse:

— Hai să mergem la Randolph. Atunci o să vedem dacă nu putem pleca de aici. Am putea merge cu maşina până în Canada, pe urmă să plecăm cu avionul într-un loc liniştit cât timp aici se desfăşoară o anchetă serioasă.

— Nu ştiu dacă pot pleca, îi răspunse Kelly. Când am fost acasă mi-am dat seama că Dalila va naşte în curând.

Jeffrey o privi pe Kelly nevenindu-i să creadă.

— Ai fi în stare să rămâi aici din cauza unei pisici?

— Bine, dar nu pot s-o las, pur şi simplu, în cămară, răspunse Kelly. Îi poate veni sorocul oricând.

Jeffrey îşi dădu seama cât de mult ţinea ea la pisicile ei.

— Bine, bine, răspunse el, cedând imediat. Găsim noi o soluţie. Dar acum trebuie să ne ducem la Randolph. Ce trebuie să facem ca să pot ieşi eu de aici? Şi cred că n-ar strica să-mi spui cum mă cheamă.

— Numele tău este Richard Widdicomb, îl lămuri Kelly. Aşteaptă-mă aici. Mă duc la biroul de infirmerie să aranjez lucrurile.

După plecarea lui Kelly, Jeffrey termină cu îmbrăcatul. În afara unei dureri de cap difuze, se simţea bine. Se întreba câtă ketamină injectaseră în el. Când se gândea cât de adânc dormise, se întrebă dacă nu se adăugase şi ceva Innovar.

Deschizând geanta de sibir, Jeffrey îşi găsi articolele de toaletă, rufăria de schimb, câteva pagini de însemnări de mână, făcute la bibliotecă, paginile de informaţii pe care le copiase din dosarul de la tribunal, portofelul şi o agendă mică, neagră.

Îşi băgă portofelul în buzunar şi luă în mina agenda neagră. O deschise şi, timp de câteva clipe, nu putu să se lămurească ce căuta în geanta lui de sibir. Era clar, o agendă de adrese, dar nu-i aparţinea.

Kelly se întoarse cu un medic rezident în urma ei.

— Dânsul este doctorul Sean Apple, zise ea. Trebuie să-ţi facă un control înainte de a te externa.

Jeffrey îl lăsă pe tânărul doctor să-i asculte respiraţia, să-i ia tensiunea şi să-i facă un examen neurologic rapid în cadrul căruia fusese nevoie să facă câţiva paşi în linie dreaptă prin cameră, punând un picior exact în faţa celuilalt.

În timp ce doctorul îl examina, Jeffrey o întrebă pe Kelly ce era cu agenda aceea neagră.

— Am găsit-o în buzunar la tine.

Jeffrey stătu liniştit până ce doctorul Apple îl declară apt să părăsească spitalul şi ieşi din cameră.

— Asta nu-i a mea, zise Jeffrey, ridicând în sus agenda de adrese. Apoi îşi aminti. Era agenda de adrese a lui Trent Harding. Cu toate câte se întâmplaseră, îi ieşise din minte. O lămuri şi pe Kelly şi începură să răsfoiască câteva pagini împreună.

— Asta ar putea să fie importantă, spuse Jeffrey. Putem să i-o dăm lui Randolph.

Jeffrey o vârî în buzunar.

— Eşti gata?

— Trebuie să semnezi pentm externare la biroul de infirmerie, îl înştiinţa Kelly. Nu uita: te cheamă Richard Widdicomb.

Plecarea din spital fu lipsită de incidente, aşa cum sperase şi Jeffrey. Îşi atârnase geanta de sibir de umăr. Kelly ducea şi ea o geantă mică cu lucrurile ei. Urcară în maşină. De îndată ce ieşiră din parcare, Jeffrey începu să-i dea indicaţii. Ajunseseră la jumătatea dramului spre biroul lui Randolph când Jeffrey se întoarse brusc spre ea. Expresia feţei lui o sperie pe loc.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea.

— Ziceai că indivizii ăia s-au întors în apartamentul lui Trent după ce m-au azvârlit în maşina lor? O întrebă Jeffrey.

— Nu ştiu dacă s-au dus în apartamentul lui, dar s-au întors în imobilul lui.

— Oh, Doamne! Exclamă Jeffrey. Întoarse capul şi privi înainte. Motivul pentru care au intrat aşa de uşor când eram eu acolo a fost faptul că aveau cheile. E clar că se duceau acolo cu un scop anume. Jeffrey întoarse iar capul către Kelly. Trebuie să mergem mai întâi în Garden Street, zise el.

— Nu cumva vrei să ne ducem iar acasă la Trent?

Lui Kelly nu-i venea să creadă.

— Trebuie. Trebuie să ne asigurăm că toxina şi Marcaină sunt încă acolo. Dacă nu sunt, ne întoarcem de unde am plecat.

— Jeffrey, nu se poate! Ţipă Kelly. Nu-i venea să creadă că el voia să se întoarcă pentru a treia oară. De câte ori se dusese acolo, dăduse peste noi primejdii. Dar Kelly ajunsese să-l cunoască destul de bine pe Jeffrey. Ştia că nu va reuşi să-l convingă să nu mai facă încă o vizită neautorizată acolo. Fără un cuvânt de împotrivire, porni, pur şi simplu, spre Garden Street.

— E singura soluţie, zise Jeffrey încercând tot atât de mult să se convingă pe sine ca şi pe Kelly.

Kelly parcă la câteva blocuri de clădirea de cărămidă galbenă. Rămaseră pe loc câteva clipe, adunându-şi gândurile.

— Fereastra e încă deschisă? Întrebă Jeffrey.

Îşi roti privirea în jur ca să vadă dacă era cineva care păzea imobilul sau

părea, în vreun fel, suspect. Acum se temea de poliţie.

— Fereastra e încă deschisă, zise Kelly.

Jeffrey dădu să spună că va fi înapoi în două minute, dar Kelly i-o tăie scurt.

— Nu te aştept aici, jos, spuse ea pe un ton care nu admitea replică.

Fără un cuvânt, Jeffrey aprobă din cap.

Intrară pe uşa din faţă, apoi pe uşa interioară. Imobilul era ciudat de liniştit, până când ajunseră la etajul trei. Prin uşa închisă răzbătea balamucul îngrozitor al desenelor animate de sâmbătă dimineaţă.

Ajungând la etajul cinci, Jeffrey îi făcu semn lui Kelly să nu scoată un sunet. Uşa lui Harding era crăpată. Jeffrey se lipi de uşă şi ciuli urechea. Nu se auzea nimic altceva decât zgomotul străzii pătrunzând prin fereastra deschisă.

Jeffrey împinse uşa, deschizând-o şi mai tare. Scena care i se înfăţişă în faţa ochilor nu era încurajatoare. Apartamentul arăta mai rău ca oricând, mult mai rău. Fusese devastat. Totul fusese aruncat cu brutalitate în mijlocul camerei. Toate sertarele mesei fuseseră scoase.

— Fir-ar să fie! Şuieră Jeffrey. Intră înăuntru şi dădu buzna în bucătărie. Kelly rămăsese în pragul uşii, cu ochii la maldărul de obiecte.

Jeffrey se întoarse într-o clipă. Kelly n-avu nevoie să-l mai întrebe nimic; chipul lui spunea totul.

— Au dispărut, zise el, gata să-i dea lacrimile. Până şi fundul fals al dulapului s-a dus.

— Acum ce-o să facem? Îl întrebă Kelly, atingându-i braţul cu mâna într-un gest consolator.

Jeffrey îşi trecu degetele prin păr. Se lupta cu plânsul.

— Nu ştiu, zise el. Acum, când Harding e mort şi apartamentul lui golit... Nu mai putu să continue.

— Nu se poate să ne dăm bătuţi acum, spuse Kelly. Ce zici de Henry Noble, pacientul lui Chris? Ziceai că toxina s-ar putea găsi în fierea lui.

— Da, numai că el e mort de doi ani.

— Stai un pic, spuse Kelly. Data trecută când am vorbit despre asta încercai să mă convingi tu pe mine. Păreai plin de speranţe. N-ai zis tu că trebuie să ne descurcăm cu ce avem?

— Ai dreptate, recunoscu Jeffrey, încercând să-şi revină. Există o şansă. O să ne ducem la medicul legist. Cred că a sosit timpul să-i povestim lui Warren Seibert întreaga poveste.

Kelly conduse maşina până la morga oraşului.

— Crezi că doctorul Seibert poate fi aici într-o sâmbătă dimineaţă? Întrebă Kelly în timp ce coborau din maşină.

— Mi-a spus că, atunci când sunt ocupaţi, lucrează aproape în fiecare zi, răspunse Jeffrey, ţinând deschisă uşa clădirii ca să intre ea.

Kelly se uită la motivele egiptene din holul de la intrare.

— Asta îmi aminteşte de *Povestiri din criptă,* zise ea.

Uşa biroului pricipal era încuiată. Clădirea părea pustie. Jeffrey o conduse pe Kelly până la scara ce ducea la al doilea etaj.

— E un miros ciudat aici, se plânse Kelly.

— Asta nu-i nimic, răspunse Jeffrey. Stai să vezi când ajungem sus.

Ajunseră la etajul al doilea şi încă nu văzuseră ţipenie de om. Uşa sălii de autopsie era deschisă, dar nu era nimeni acolo, viu sau mort. Mirosul nu era chiar atât de greu ca la prima vizită a lui Jeffrey. După ce străbătură holul, trecură pe lângă bibliotecă prăfuită. Băgând capul în biroul doctorului Seibert, dădură de el aplecat peste masa de lucru, cu o cană mare de cafea lângă el şi cu un teanc de rapoarte de autopsie în faţa lui.

Jeffrey bătu la uşa deschisă. Seibert sări în sus, dar, văzând cine era, un zâmbet i se aşternu pe chip.

— Domnule doctor Webber, m-ai speriat. Jeffrey se scuză.

— Trebuia să dăm un telefon, zise el.

— N-are importanţă, răspunse Seibert. Dar n-am încă nici un răspuns din California. Mă îndoiesc că o să aflu ceva de acolo până luni.

— Nu de asta am venit, replică Jeffrey. Se întrerupse o clipă ca să-i facă cunoştinţă cu Kelly. Seibert se ridică să dea mâna cu ea.

— N-ar fi mai bine să mergem în bibliotecă? Biroul ăsta n-are destul spaţiu pentru trei scaune. De îndată ce se instalară, Seibert îi încuraja să vorbească, întrebându-i: Ei, acum vreau să ştiu cu ce vă pot ajuta.

Jeffrey respiră adânc.

— Mai întâi, zise el, numele meu este Jeffrey Rhodes.

Jeffrey îi povesti apoi lui Seibert întreaga istorie incredibilă. Kelly îl ajută din când în când. Îi trebui lui Jeffrey aproape o jumătate de oră ca să ajungă la capăt.

— Deci, acum îţi dai seama de nenorocirea noastră. Nu avem nici o dovadă, iar eu trăiesc ca un fugar. Nu dispunem de prea mult timp. Ultima noastră speranţă pare a fi Henry Noble. Trebuie să găsim toxina înainte de a-i dovedi existenţa în vreunul dintre aceste cazuri.

— Sfinte Iisuse! Exclamă Seibert. Erau primele cuvinte pe care le rostea de când începuse Jeffrey să vorbească. Din start, cazul ăsta mi s-a părut interesant. Acum socotesc că e cel mai interesant pe care l-am pomenit vreodată. Ei bine, o să-l scoatem din groapă pe Henry Noble şi-o să vedem ce putem face.

— Cam cât timp ne-ar trebui? Întrebă Jeffrey.

— Trebuie să obţinem o autorizaţie de exhumare şi una de reînhumare de la Ministerul Sănătăţii, răspunse Seibert. Ca medic legist n-o să-mi fie greu să le obţin. Ca un gest de politeţe, trebuie să-i anunţam ruda cea mai apropiată. Îmi închipui că putem face asta într-o săptămînă-două.

— E prea mult, zise Jeffrey. Trebuie s-o facem imediat.

— Îmi închipui că putem obţine un ordin al tribunalului, replică Seibert, dar, chiar şi pentru asta, ne-ar trebui trei-patru zile.

— Şi aşa-i prea mult.

— Dar nu-mi închipui că se poate într-un timp mai scurt, răspunse Seibert.

— Avem nevoie să aflăm unde a fost înmormântat, zise Jeffrey, trecând la alt subiect. Spuneaţi că aveţi informaţia asta chiar aici.

— Avem raportul lui de autopsie şi ar trebui să avem şi o copie a certificatului lui de deces, spuse Seibert. Îşi împinse scaunul în spate. Mă duc să le iau.

Seibert ieşi din cameră. Kelly se uită la Jeffrey.

— Am impresia că ai o idee, zise ea.

— E foarte simplu, răspunse Jeffrey. Cred că trebuie, pur şi simplu, să ne ducem să-l dezgropăm pe omul ăla. În împrejurările de faţă, nu cred că am răbdare cu mofturi birocratice.

Seibert se întoarse cu o copie a certificatului de deces al lui Henry Noble. Îl puse pe masă în faţa lui Jeffrey şi rămase în picioare, lângă umărul lui drept.

— Iată unde se află mormântul, zise el, făcând semn în mijlocul paginii. Bine măcar că n-a fost incinerat.

— La asta nu m-am gândit niciodată, recunoscu Jeffrey.

— E în Edgartown, Massachusetts, explică Seibert. Nu locuiesc aici de multă vreme ca să cunosc întreg statul. Unde se află Edgartown?

— Pe Martha's Vineyard, îl lămuri Jeffrey. În capul insulei.

— Iată casa mortuară, zise Seibert. Numele ei e Boscowaney, la Vineyard Haven. Numele locatorului este Chester Boscowaney. Asta e important de ştiut, fiindcă va fi şi el implicat

— Dar de ce? Întrebă Jeffrey. El ţinea ca lucrurile să fie cât se poate de simple. Dacă va fi nevoit să facă asta, Jeffrey se gândea să se ducă acolo în miez de noapte cu un târnăcop şi o rangă.

— El este cel care trebuie să recunoască coşciugul şi cadavrul, zise Seibert. După cum îţi poţi imagina, au fost multe formalităţi, mai ales cu înhumarea.

— Lucruri la care tu nu te pricepi, zise Kelly.

— Cum arată o autorizaţie de exhumare? Se interesă Jeffrey.

— Nu sunt complicate, răspunse Seibert. Întâmplător, am una pe biroul meu tocmai acum; e un caz în care familia se teme că organele copilului decedat au fost prelevate. Vrei s-o vezi?

Jeffrey făcu semn din cap că da. În timp ce Seibert se duse s-o aducă, Jeffrey se aplecă spre Kelly şi-i şopti:

— Nu m-ar deranja un pic de aer marin. Dar pe tine?

Seibert se întoarse şi-i puse lui Jeffrey hârtia în faţă. Era bătută la maşină, ca un document legal.

— Nu pare ceva deosebit, zise Jeffrey.

— Ce vrei să spui? Îl întrebă Seibert.

— Cum că dacă aş veni eu aici cu un formular ca ăsta şi v-aş cere să exhumaţi pe cineva ca să examinez cadavrul pentru o problemă care mă interesează pe mine? Întrebă Jeffrey. Ce-aţi zice?

— Noi toţi facem câte o treabă particulară, din când în când, răspunse Seibert. Presupun că aş spune că vă va costa ceva bani.

— Cât? Întrebă Jeffrey.

Seibert ridică din umeri.

— Nu există o taxă fixă. Dacă e ceva simplu, probabil că vreo două mii.

Jeffrey puse mâna pe geanta lui de sibir şi scoase unul dintre teancurile de bani. Numără 20 de bancnote de câte o sută de dolari. Le puse pe masă în faţa lui Seibert. Pe urmă, adăugă:

— Dacă pot să folosesc o maşină de scris, voi avea o autorizaţie de exhumare cam într-o oră.

— Nu poţi să faci asta, îi răspunse Seibert. E ilegal.

— Da, dar eu îmi asum riscurile, nu dumneata. Pot să jur că nu verificaţi niciodată dacă aceste autorizaţii sunt autentice. În ceea ce te priveşte pe dumneata, totu-i în regulă. Eu sunt cel care va călca legea, nu dumneata. Seibert îşi muşcă buza o clipă.

— Asta-i o situaţie unică, spuse el. Apoi luă banii în mina. Sunt de acord, dar nu pentru bani, adăugă el. Sunt de acord, fiindcă cred că povestea pe care mi-ai spus-o e adevărată. Dacă mi-ai spus adevărul, atunci e clar că este în interesul general să mergem până la capăt. Îi puse banii lui Jeffrey în braţe. Haideţi, zise el. O să deschid biroul de jos ca tu să poţi scrie o autorizaţie de exhumare. Şi, dacă tot faci treaba asta, poţi să mai faci o autorizaţie de reînhumare. Ar fi bine ca eu să-l sun pe domnul Boscowaney ca să cheme pe cine trebuie şi să aibă grijă ca groparul cimitirului să nu se ducă tocmai atunci la pescuit.

— Cât timp vor dura toatea astea? Vru să ştie Kelly.

— O să dureze ceva timp, răspunse Seibert. Se uită la ceas.

— Ne putem socoti norocoşi dacă ajungem acolo pe la mijlocul după-amiezei. Dacă găsim un om cu un excavator, putem termina cândva în timpul nopţii. Dar s-ar putea să se facă târziu.

— Atunci putem aranja să rămânem acolo peste noapte, interveni Kelly. Există un han la Edgartown: Charlotte Inn. Ce-ar fi să fac nişte rezervări?

Jeffrey spuse că, după părerea lui, era o idee bună.

Seibert o conduse pe Kelly în biroul unui coleg ca să dea telefon. Apoi îl duse pe Jeffrey în biroul unde putea folosi maşina de scris.

Kelly sună la Charlotte Inn şi rezervă două camere. I se părea un început promiţător al căutărilor lor. Nu i-ar fi plăcut să recunoască, dar singura ei grijă în legătură cu aventura propusă era Dalila. Ce se întâmplă dacă năştea? Ultima

oară când Dalila avusese pui, intrase în şoc din lipsă de calciu. A trebuit s-o ducă repede la veterinar.

Ridică iar receptorul şi o sună pe Kay Buchanan, vecina ei din casă de alături. Kay avea trei pisici. Ori de câte ori era nevoie, una dintre ele avea grijă de pisicile celeilalte.

— Kay, ai intenţia să rămâi acasă în week-endul ăsta? Întrebă Kelly.

— Da, răspunse Kay. Harold are de lucru. Stăm acasă. Vrei să-ţi hrănesc dihăniile?

— Mă tem că-i vorba de mai mult, răspunse Kelly. Trebuie să plec din oraş şi Dalila stă să nască. Cred că pisoiaşii pot apărea în orice zi.

— Ultima oară, aproape că şi-a dat duhul, spuse Kay, cam îngrijorată.

— Ştiu, răspunse Kelly. Aveam de gând s-o sterilizez, dar ea mi-a luat-o înainte. N-aş pleca chiar acum, dar n-am încotro.

— Te-aş putea contacta dacă se încurcă lucrurile?

— Sigur că da, răspunse Kelly. Mă poţi găsi la Charlotte Inn în Martha's Vineyard. Îi dădu şi numărul.

— Ai să-mi rămâi datoare, zise Kay. Ai în casă destulă mâncare pentru pisici?

— Sigur că da, îi răspunse Kelly. Ai grijă să-l bagi şi pe Samson înăuntru. A rămas afară.

— Ştiu asta, răspunse Kay. Tocmai a avut un conflict cu birmanezul meu. Petrecere frumoasă! Am eu grijă de fortăreaţă.

— Mulţumesc foarte mult, zise Kelly.

Puse receptorul jos, recunoscătoare că avea o astfel de prietenă.

— Alo, zise Frank în telefon, dar nu auzi nimic. Plozii lui urmăreau programul de desene animate de sâmbătă dimineaţă şi dăduseră sonorul tare, ceea ce îl scotea din sărite. Nu închide, strigă el, punând receptorul jos. Se duse până în camera de zi.

— Hei, Donna, potoleşte-i pe ţâncii ăia că, dacă nu, arunc televizorul pe fereastră.

Frank închise uşa glisantă. Sonorul fu redus la jumătate, îşi târşâi picioarele până la telefon. Era îmbrăcat în halatul lui de diftină şi purta papuci de velur.

— Cine-i? Întrebă el în receptor, după ce-l ridicase de pe consolă.

— Matt. Am făcut rost de informaţia de care ai nevoie. Mi-a luat mai mult timp decât mă aşteptam. Uitasem că azi e sâmbătă.

Frank luă un creion din sertar.

— Perfect. Dă-mi-o, zise el.

— Numărul de înregistrare pe care mi l-ai dat s-a emis pe numele Kelly C. Everson, răspunse Matt. Adresa este Willard Street nr. 418, Brookline. E departe de tine?

— Exact după colţ, răspunse Frank. Mi-ai făcut un mare serviciu.

— Avionul e încă acolo, spuse Matt. Am nevoie de doctorul ăla.

— E al tău deja, spuse Frank.

— Eu nu mă înfurii uşor, îi spuse Devlin lui Mosconi. Dar dă-mi voie să te avertizez: acum sunt turbat. E ceva în legătură cu cazul doctorului ăstuia, Jeffrey Rhodes, de care nu mi-ai pomenit. Ceva ce trebuie să ştiu.

— Ţi-am spus tot, replică Mosconi. Ţi-am spus mai multe despre cazul ăsta decât ţi-am spus despre oricare altul de care te-ai ocupat. Ce interes aş avea să-ţi ascund ceva? Spune şi tu. Eu sunt ăla care are de pierdut.

— Atunci cum îmi explici că Frank Feranno şi unul dintre bătăuşii lui şi-au făcut apariţia la Hatch Shell? Întrebă Devlin. Se strâmba de durere în timp ce-şi schimbă poziţia în patul de spital. Avea un trapez care atârna de un cadru deasupra patului, pe care-l folosea ca să se ridice. N-a lucrat niciodată în branşa vânătorilor de recompense, după câte ştiu eu.

— De unde naiba vrei să ştiu eu? Exclamă Mosconi. Uite ce e, n-am venit până aici ca să mă beşteleşti tu. Am venit ca să văd dacă eşti într-o stare atât de rea cum se insinua în ziare.

— Rahat! Izbucni Devlin. Ai venit aici ca să vezi dacă mai sunt în stare să ţi-l pun în braţe pe doctor, aşa cum ţi-am promis.

— Cât de rău te-a aranjat? Îl întrebă Mosconi, uitându-se la julitura de deasupra urechii drepte a lui Devlin. Îi raseseră cea mai mare parte din părul de pe partea aceea a capului ca să-i coasă rana. Era o plagă urâta.

— Nu chiar atât de rău cât te-aş aranja eu dacă mă minţi, răspuse Devlin.

— Chiar au tras trei gloanţe în tine? Întrebă Mosconi. Se uită la bandajul complicat care acoperea umărul stâng al rănitului.

— Ăla care mi-a zburat pe lângă cap nu m-a nimerit, răspunse Devlin. Slavă Domnului! Altfel o mierleam. Dar cred că m-a pus la pământ. M-a lovit în piept, dar vesta mea antiglonţ m-a protejat. Nu m-am ales din asta decât cu un punct dureros în coşul pieptului. Glonţul care m-a atins în umăr a nimerit în plin. Frank avea o afurisită de armă de asalt. Noroc că nu a folosit un glonţ dum-dum.

— E caraghios că te-am trimis după ucigaşi în serie şi te-ai întors fără o zgârietură, dar când te-am trimis după un doctor acuzat de nu ştiu ce problemă privind administrarea anesteziei, era cât pe ce să nu te mai întorci.

— Tocmai de-aia cred că mai e ceva în afacerea asta. Ceva în legătură cu băiatul ăla care-a fost lichidat de Tony Marcello. Când am dat prima oară cu ochii de Frank, m-am gândit că poate avuseseşi tu o discuţie cu el.

— Nici vorbă! Răspunse Mosconi. Tipul ăla e un criminal.

Devlin îi aruncă lui Mosconi o uitătură gen „Cine pe cine prosteşte".

— Bine, las-o baltă! Zise el. Dar dacă-i amestecat şi Frank în treaba asta, înseamnă că-i vorba despre ceva în stil mare. Frank Feranno nu se bagă decât

acolo unde-i vorba de parale serioase şi de jucători de prima mână. De obicei, de amândouă.

Cu un pocnet care-l uimi pe Mosconi, bara de la marginea patului căzu. O desfăcuse Devlin. Cu o strâmbătură, Devlin îşi folosi mina teafără ca să se ridice în şezut. Apoi îşi săltă picioarele peste marginea patului. Pe dosul palmei stângi avea legat un tub de perfuzie şi îl trase afară. Acul ieşi o dată cu banda adezivă şi începu să împroaşte lichidul pe podea.

Mosconi fu îngrozit:

— Ce naiba faci? Întrebă el, făcând un pas în spate.

— Tu ce naiba crezi că fac? Ţipă la el Devlin, ridicându-se. Scoate-mi hainele din dulap!

— Nu se poate să pleci.

— Uite că plec, răspunse Devlin. De ce să mai stau aici? Mi-am făcut injecţia contra tetanosului. Şi, după cum ţi-am spus, sunt turbat. În plus, ţi l-am promis pe doctor în douăzeci şi patru de ore. Mi-a mai rămas puţin timp.

O jumătate de oră mai târziu, Devlin se externa din spital, împotriva avizului medical.

— Îţi iei întreaga răspundere, îl avertizase o soră fandosită.

— Mai bine dă-mi antibioticele şi pastilele calmante şi lasă morala.

Michael îl conduse cu maşina până la Beacon Hill de unde Devlin urma să-şi ia propria maşină. Era în acelaşi loc, în spaţiul interzis parcării, chiar la poalele dealului.

— Vezi să-ţi exersezi mina aia cu care semnezi cecurile, îl sfătui Devlin pe Mosconi, în timp ce se dădea jos din maşină. O să ai veşti de la mine.

— Crezi, în continuare, că n-ar trebui să chem pe altcineva?

— Ar fi o pierdere de vreme, îi răspunse Devlin. Plus că m-aş înfuria pe tine cum m-am înfuriat şi pe Frank Feranno.

Devlin se sui în propria maşină. Prima lui destinaţie era secţia de poliţie de pe Berkeley Street. Îi trebuia pistolul lui şi ştia că acolo o să-l găsească. Odată terminată treaba asta, îl sună pe detectivul pe care-l tocmise să o urmărească pe Carol Rhodes pe vremea când credea că ea îl va conduce la Jeffrey. De data asta îi ceru tipului să se ducă în Brookline ca să stea de pază în faţa casei lui Kelly Everson.

— Vreau să ştiu, tot ce se petrece acolo, pricepi? Îi spuse Devlin.

— N-o să pot ajunge acolo decât ceva mai târziu, după-a-miază, zise omul.

— Du-te cât poţi mai repede, îl îndemnă Devlin.

După ce aranja şi problema asta, Devlin porni cu maşina spre North End. Parcă lângă altă maşină pe Hanover Street şi intră în cafeneaua Via Veneto.

Cum intră, se auzi un târşâit de picioare spre fundul cafenelei, chiar în spatele frescei înfăţişând un fragment al Forumului Roman. Un scaun cu spătar metalic căzu pe podea. Devlin auzi şirurile unei perdele de mărgele foşnind.

Fără să mai piardă nici o clipă, Devlin dădu buzna din cafenea în stradă. Îşi făcu drum printre trecătorii de pe Bennet Street, apoi o luă la stânga. Intrând într-o alee îngustă, se repezi la un om scund, rotofei şi cu un început de chelie.

Omul încercă să-l evite pe Devlin, dar acesta îl înhaţă de haină până să apuce tipul să facă doi paşi. Zbătându-se încă, omul încercă să se smulgă din haină, dar Devlin îl ţintui de perete.

— Nu prea eşti încântat că mă vezi, nu-i aşa, Dominic? Îi zise Devlin. Dominic făcea parte din reţeaua de informatori ai lui Devlin. Acesta din urmă ţinea acum să vorbească cu el din pricina îndelungatelor lui legături cu Frank Feranno.

— Eu n-am nici o vină că Frank te-a împuşcat, spuse Dominic, tremurând vizibil. El şi cu Devlin se cunoşteau de multă vreme.

— Dac-aş fi crezut că ai, n-aş sta acum de vorbă cu tine, spuse Devlin cu un zâmbet pe care Dominic îl descifră imediat. Dar mă interesează să ştiu ce mai cloceşte Frank zilele astea. Mi-am închipuit că tu eşti omul care poate să mă lămurească.

— N-am ce-ţi spune despre Frank, răspunse Dominic. Lasă-mă-n pace. Ştii ce pot să păţesc.

— Asta numai dacă eu m-apuc să trăncănesc faţă de alţii, răspunse Devlin. Am spus eu ceva despre tine cuiva, măcar celor de la poliţie? Dominic nu spuse nimic. În afară de asta, continuă Devlin, Frank e o problemă minoră. În clipa asta, de mine trebuie să te temi. Şi, trebuie să-ţi mai spun ceva, Dominic, nu sunt într-o dispoziţie prea bună. Spunând asta, Devlin băgă mâna în haină şi scose un pistol. Ştia că asta o să aibă efectul scontat.

— Nu ştiu mare lucru, zise Dominic, agitat.

Devlin îşi băgă pistolul înapoi în toc.

— Asta nu înseamnă cine ştie ce pentru tine, dar pentru mine contează mult. Pentru cine lucrează Frank? Cine 1-a pus să-l lichideze pe băiatu' ăla ieri noapte, pe Esplanade?

— Nu ştiu.

Devlin dădu să-şi scoată pistolul din haina pentru a doua oară.

— Matt, spuse Dominic. Asta-i tot ce ştiu. Mi-a spus Tony înainte de a se duce pe Esplanade. Lucrează pentru un tip pe care-l cheamă Matt. Din St. Louis.

— Care-i afacerea? Drogurile? Ceva de genul ăsta?

— Nu ştiu. Nu cred c-a fost vorba de droguri. Urmau să-i facă de petrecanie băiatului şi să-l trimită pe doctor la St. Louis.

— Nu cumva vrei să mă tragi pe sfoară, Dominic, ia zi? Îl întrebă Devlin ameninţător.

Asta era departe de scenariul pe care-l avusese în minte.

— Zău că-ţi spun adevărul, zise Dominic. De ce-aş minţi?

— L-a trimis Frank pe doctor la St. Louis? Întrebă Devlin.

— Nu, le-a scăpat. Frank l-a angajat pe Nicky după ce-a fost împuşcat Tony. De data asta, prietena doctorului l-a înhăţat şi-a uşchit-o cu el în maşina ei. I-a paradit un braţ.

Devlin rămase impresionat. Măcar nu era el singurul profesionist care dăduse de belea cu doctorul.

— Va să zică Frank e încă băgat în afacerea asta? Întrebă Devlin.

— După câte ştiu eu, da, răspunse Dominic. Cred c-a vorbit cu Vinnie D'Agostino. Zice-se că-i vorba despre o groază de bani în afacerea asta.

— Vreau să ştiu ce-i cu tipu' ăsta din St. Louis, zise Devlin. Şi mai vreau să ştiu ce pun la cale Frank şi Vinnie. Foloseşte-te de numerele de telefon obişnuite. Şi, fii atent, Dominic, dacă nu mă suni, mă şucăresc. Cred că ştii ce m-apucă pe mine când sunt şucărit. Nu-mi închipui că e nevoie să-ţi mai povestesc.

Devlin îl lăsă pe Dominic să plece. Se răsuci pe călcâie şi ieşi din alee fără o privire în urmă. Tipul ar face bine să-şi facă treaba. Devlin n-avea chef să se mai învârtească fără rost pe acolo, dar era hotărât să afle ce era-n capul lui Frank Feranno.

Euforia lui Frank se risipi când dădu cu ochii de casa lui Kelly. Draperiile acopereau toate ferestrele şi nu părea să fie nimeni înăuntru. Frank oftă. Cele şaptezeci şi cinci de miare erau mai departe decât crezuse.

Cam vreo jumătate de oră stătu pe loc şi păzi casa. Nimeni nu intră, nimeni nu ieşea. Nu se vedea nici un semn de viaţă, în afara unei pisici siameze care stătea tolănită în mijlocul peluzei din faţă cu aerul că ea era stăpâna acelui loc.

În cele din urmă, Frank se dădu jos din maşină. Mai întâi, făcu câţiva paşi în jurul casei, ca să vadă dacă garajul avea ferestre. Avea. Făcându-şi mâna pâlnie la ochi, se uită înăuntru. Nici urmă de Honda Accord pe care o urmărise cu o seară înainte pe Beacon Hill. Întorcându-se în faţa casei, Frank se hotărî să sune la uşă şi să vadă ce se întâmpla. Ca să se liniştească, îşi pipăi pistolul. Apoi apăsă pe butonul soneriei.

Văzând că nu se întâmpla nimic, lipi urechea de uşă şi mai apăsă o dată pe sonerie. Auzea cum târâie înăuntrul casei, ceea ce însemna că măcar soneria funcţiona. Făcându-şi iar mâna pâlnie, se uită prin ferestruica din uşă. Nu putu să vadă mare lucru din cauza unei perdele de dantelă de cealaltă parte.

„Fir-ar să fie", îşi zise el, întorcându-se cu faţa spre stradă. Pisica siameză era tot acolo, întinsă în mijlocul peluzei.

Păşind pe iarbă, Frank se aplecă şi mângâie pisica dolofană. Samson îi aruncă o privire bănuitoare, dar nu fugi.

— Ei, îţi place asta, pisicuţo? Zise Frank.

Tocmai atunci, o femeie ieşi din casă de alături şi se îndrepta spre el.

— Ţi-ai făcut un prieten, Samson? Întrebă el.

— E pisicuţa dumneavoastră, doamnă? Întrebă Frank pe tonul lui cel mai amabil.

— N-aş putea spune, răspunse femeia, chicotind. E duşmanul de moarte al birmanezului meu. Dar, ca vecini, trebuie să încercăm să avem relaţii bune.

— Ce pisică mare şi frumoasă, zise Frank, ridicându-se.

Tocmai se pregătea s-o întrebe pe femeie de Kelly Everson când o văzu că se îndreaptă spre intrarea lui Kelly.

— Hai, Samson! îl chemă ea pe siamez. Vino să vedem ce face Dalila.

— Vă duceţi la Kelly acasă? Întrebă Frank.

— Da, răspunse ea. Minunat! Exclamă Frank. Se apropie de ea. Numele meu e Frank Carter şi sunt văr cu Kelly. M-am gândit că poate o găsesc acasă.

— Numele meu e Kay Buchanan, răspunse ea, întinzându-i mâna. Sunt vecina lui Kelly şi, uneori, dădaca pisicilor ei. Mă tem că o să ai mult de aşteptat. Kelly e plecată în week-endul ăsta.

— Fir-ar să fie! Zise Frank pocnind din degete. Mama mi-a dat adresa ei ca să vin s-o salut. Nu sunt de aici, din oraş. Am venit doar pentru câteva zile cu treburi. Când se întoarce Kelly?

— Nu mi-a spus precis, răspunse Kay. Ce ghinion!

— Mai ales că nici nu prea am ce face astăzi, adăugă Frank. Aveţi idee unde s-a dus?

— Doar până la Martha' s Vineyard în Edgartown, cred, răspunse Kay. Mi-a spus că a fost nevoită să se ducă. Bănuiala mea e că e vorba mai mult despre o ieşire romantică. Dar n-am obiectat. Ca să vă spun drept, m-am bucurat pentru ea. Are nevoie să se distreze mai mult. Destul a ţinut doliu, nu credeţi?

— Da, bineînţeles că da, răspunse Frank, sperând să nu se mai lungească discuţia asta.

— Ei, mi-a făcut plăcere să vă cunosc, zise Kay. Acum trebuie să văd de mitele astea. Cealaltă îmi dă probleme. Ziceaţi că Samson e mare, dar s-o vedeţi pe Dalila! Asta pisică mare, nu glumă! Urmează să nască în orice moment. Ştiţi ce, poate mai treceţi pe aici luni, dacă mai sunteţi încă în oraş. Îmi închipui că până atunci se întoarce şi Kelly. Bine-ar face să se întoarcă. N-am de gând să fac pe dădaca pentru cine ştie câţi pisoi!

— Poate c-o să-i dau un telefon, spuse Frank.

Îi plăcea ideea că era vorba despre o călătorie romantică. Poate că asta însemna că se dusese şi doctorul cu ea.

— Aveţi idee unde stă?

— Mi-a spus că la Charlotte Inn, răspunse Kay. Hai, Samson! Hai să mergem!

Frank o gratifică pe Kay cu unul dintre cele mai sincere zâmbete de care

era în stare, în timp ce ea se îndrepta spre porticul din faţă şi scoase cheia din lampa suspendată. Frank se întoarse la maşina lui.

Imediat ce porni maşina, întoarse în direcţia opusă. În legătură cu cele şaptezeci şi cinci de miare, un lucru era clar: n-avea de gând să-i spună Donnei despre banii ăştia. O să-i ascundă pe undeva. Poate că va face o călătorie în Insulele Cayman.

Ideea unei scurte călătorii la Martha's Vineyard îi surâdea şi ea. Şi-i mai venise şi altă idee grozavă. Dacă tot trebuia să-l îmbarce pe doctor în avionul lui Matt, de ce să nu ia şi el avionul până la Insule? Asta însemna să ştii să-ţi foloseşti căpăţâna, gândi el.

În timp ce se întorcea în oraş, Frank începu să se gândească pe cine să ia cu el, dacă nu reuşea să dea de Vinnie D'Agostino. Nu se îndoia că o să-i ducă dorul lui Tony. Ceea ce se întâmplase era o ruşine. Frank se gândi şi la Devlin şi se întrebă dacă era bine să se ducă să-i facă o vizită la spital ca să-i spună că nu-i purta pică. Dar se răzgândi. Pur şi simplu n-avea timp.

Luând-o pe Hanover Street, Frank opri şi parcă lângă alte două maşini din faţa cafenelei Via Veneto. Apăsa pe claxon. După puţin timp, cineva ieşi în grabă din cafenea, îşi mută mai încolo propria maşină şi-i făcu loc lui Frank să parcheze ca lumea. Circulaţia care se blocase pe Hanover Street fu reluată. Mai mulţi şoferi îl claxonaseră pentru că-i ţinuse pe loc.

— Du-te-n mă-ta! Răcni Frank prin fereastră. E nemaipomenit ce nepoliticoşi sunt unii oameni, îşi zise el.

Frank intră în cafenea şi dădu mâna cu patronul, care se repezise de la tejghea să-l întâmpine. Frank se aşeză la o masă din faţă care avea pe ea seninul „Rezervat". Comandă un espresso dublu şi îşi aprinse o ţigară.

După ce ochii i se obişnuiră cu lumina scăzută din cafenea, Frank se răsuci pe scaun şi cercetă încăperea. Nu-l văzu pe Vinnie, dar dădu, în schimb, cu ochii de Dominic. Frank îi făcu semn patronului şi-i spuse să-l anunţe pe Dominic să vină să stea de vorbă cu el.

Dominic se apropie de masa lui Frank cu un aer agitat.

— Ce-i cu tine? Întrebă Frank, privindu-l pe Dominic.

— Nimic, răspunse Dominic. Oi fi băut prea multă cafea.

— Ştii pe unde-i Vinnie? Îl întrebă Frank.

— E la el acasă, răspunse Dominic. Era pe aici acum o juma' de ceas.

— Du-te şi spune-i să vină la mine. Zi-i că-i ceva important, adăugă Frank.

Dominic dădu din cap şi ieşi pe uşa din faţă.

— Ce-ai zice de un sandviş? Îl întrebă Frank pe patron. În timp ce mânca, Frank încerca să-şi amintească unde se afla Charlotte Inn în Edgartown. Fusese acolo doar de vreo câteva ori. După câte-şi amintea, nu era un oraş prea mare. De fapt, locul cel mai mare de acolo era cimitirul.

Vinnie apăru împreună cu Dominic. Vinnie eră un tip tânăr, plin de

muşchi, care îşi închipuia că toate femeile erau cu ochii pe el. Frank se cam temuse să-l folosească, fiindcă părea imprudent, parcă încerca tot timpul să arate ce poate. Dar, de când Tony nu mai era şi Nicky era pe tuşă, Frank dăduse de fundul sacului. Pe Dominic ştia că nu-l putea folosi. Dominic era o pacoste. Fusese întotdeauna prea agitat. Se pierdea cu firea, mai ales atunci când lucrurile mergeau prost. Frank avusese de furcă cu el.

— Ia loc, Vinnie, zise Frank. Ce-ai zice de o călătorie pe gratis la Charlotte Inn, în Edgartown?

Vinnie luă un scaun şi se aşeza pe el, aplecându-se în faţă peste spătar ca să-şi scoată muşchii în relief. Frank îşi zise că băiatul mai avea multe de învăţat.

— Dominic, zise Frank, ce-ar fi să te uşcheşti?

Dominic ieşi prin dosul cafenelei şi dădu fuga la magazinul de dulciuri de pe Salem Street. Magazinul avea în fund un telefon cu plată. Luă în mina carnetul cu telefoanele lui Devlin şi sună la primul dintre cele două pe care le avea. Când Devlin apăru pe fir, făcu mâna pâlnie în jurul receptorului înainte de a deschide gura. Nu-şi dorea să-l audă cineva.

16

Sâmbătă
20 mai, 1989
7. 52 p. m.

— Bine-am făcut că nu ne-am hotărât să venim cu avionul, îi spuse Kelly lui Jeffrey în timp ce un avion cu reacţie huruia în depărtare. Încă n-am fi ajuns aici. Se pare că abia se ridică ceaţa.

— Bine, măcar, că nu mai plouă, zise Jeffrey.

Se uita cum se înfigea cupa excavatorului în pământul reavăn.

Ajunseseră până în insulă de la Woods Hole cu feribotul Steamship Authority. Fusese o idee bună că luaseră camioneta oficială oferită de Seibert, care purta sigla instituţiei pe uşă. N-ar fi reuşit niciodată să se suie pe vas cu un vehicul dacă n-ar fi insistat Seibert că era o călătorie în interes de serviciu. Venind cu camioneta lui, în locul Hondei lui Kelly, reuşiseră să-şi rezolve problema. Dar, chiar şi aşa, fuseseră oarecare proteste. Maşina lor fusese ultima care se îmbarcase.

Călătoria se defăşurase fără incidente. Ca să se apere de ceaţă şi de ploaia măruntă, stătuseră sub punte unde găsiseră un colţişor pentre nefumători şi se aşezaseră acolo. Jeffrey şi Kelly îşi petrecuseră mai tot timpul răsfoind agenda lui Trent, dar nu dăduseră peste nici un fel de piste.

Singura însemnare care îi atrăsese atenţia lui Jeffrey fusese un anume Matt, notat sub numele unor medici. Jeffrey se întreba dacă era acelaşi Matt

care lăsase un mesaj pe robotul telefonic al lui Trent când fusese el acolo prima oară. Codul zonei era 314.

— În ce loc e 314? O întrebă Jeffrey pe Kelly.

Kelly nu ştia. Jeffrey îl întrebă pe Seibert care răsfoia una dintre revistele medicale pe care le luase cu el în acea călătorie.

— În Missouri, îi răspunse Seibert. Am o mătuşă la St. Louis.

Odată ajunşi la Vineyard Haven, cel mai mare oraş de pe Martha's Vineyard, se duseseră direct la Casa Mortuară Boscowaney. Mulţumită telefonului dat de Seibert în dimineaţa aceea, Chester Boscowaney îi aştepta.

Chester era un bărbat care se apropia de şaizeci de ani, supraponderal, cu obraji atât de rumeni că păreau daţi cu ruj. Era îmbrăcat într-un costum cu vestă, de culoare închisă, cu un buzunăraş de care atîma un ceas. Se purta onctuos, servil chiar. Înşfăcase cele câteva sute de dolari pe care i le oferise Jeffrey la sfatul lui Seibert cu graba unui câine flămând.

— Totul a fost aranjat, spuse el în şoaptă, de parcă tocmai s-a fi desfăşurat o mmormîntare. Ne întâlnim acolo, la mormânt.

Kelly, Jeffrey şi Warren se duseseră la Edgartown şi se anunţaseră la Charlotte Inn. Kelly şi Jeffrey se înscriseseră în registru drept domnul şi doamna Everson.

Singurul obstacol pe care-l mai aveau în cale fusese provocat de mecanicul excavatorului, Harvey Tabor. Fusese la Chappaquiddick şi săpase un sistem de canalizare pentm o casă de la malul mării şi nu reuşise să se întoarcă la Edgartown decât după ora patru. Dar, nici măcar atunci nu reuşise să ajungă la cimitir. Explicase că soţia lui pregătise o masă specială pentru ziua de naştere a fiicei lor şi că nu putea să li se alăture la cimitir decât după petrecere.

Întreaga afacere se pornise puţin după ora şapte. Primul lucru pe care Jeffrey i-l spusese lui Seibert fusese că nimeni nu-i ceruse să arate autorizaţiile. Boscowaney nu-i întrebase dacă au aşa ceva. Seibert răspusese că era totuşi bine că le aveau asupra lor.

— Paza bună trece primejdia rea, adăugase el.

Paracliserul cimitirului era un bărbat pe nume Martin Cabot. Avea o faţă ascuţită şi un trup subţire. Arăta mai degrabă ca un marinar bătut de vânturi decât ca un paznic de cimitir. Se uitase lung la Seibert şi apoi spusese:

— Sunteţi cam tânăr pentru un medic legist.

Warren îi explicase că sărise peste anul trei şi că era doctor, medic legist, nu vreun reprezentant al procuraturii. Jeffrey bănui că Warren era sensibil la acest subiect.

Paracliserul şi mecanicul excavatorului nu prea se aveau bine. Martin îl tot bombănea pe Harvey, spunându-i unde să se ducă şi ce să facă. Harvey îi răspundea lui Martin că era mecanic de excavator de multă vreme şi nu avea nevoie de sfaturi.

Înlăturarea pământului din spatele pietrei funerare de granit a lui Henry Noble se terminase pe la şapte şi jumătate. Era un loc frumos, umbrit de un arţar mare.

— Asta-i încurajator, spusese Seibert. Sub umbra asta cadavrul nu se poate degrada şi putrezi prea repde.

Kelly simţise cum i se întorcea stomacul pe dos.

— Uşurel! Ţipă Martin. O să spargi capacul cavoului. O dungă de beton pătat apăru sub pământul proaspăt.

— Ţine-ţi gura, Martin, răspunse Harvey, în timp ce cobora escavatorul în groapă.

Îl lovi uşor de beton. Harvey trase sapa spre el şi o ridică în sus. O porţiune mare a capacului cavoului ieşi la iveală.

— Vezi să nu rupi mânerele! Strigă Martin.

Kelly, Jeffrey şi Seibert stăteau pe o parte a gropii, Chester şi Martin, pe cealaltă. Soarele nu apusese încă, deşi coborâse mult pe cer şi era acoperit de nori întunecoşi, prevestitori de ploaie. Fuioare de ceaţă se răsuceau deasupra cimitirului, mânate de briza marină. Martin legase o frânghie în jurul uneia dintre crăcile arţarului. Văzând-o, Jeffrey se gândi la nodul din jurul gâtului unui spânzurat, deşi singurul lucru care atârna era becul solitar al unei lămpi suspendate. Lumina lui se proiecta direct în groapa pe care o săpa excavatorul.

Kelly fu scuturată de un tremur pricinuit mai mult de aventura lor decât de frig, deşi se făcea din ce în ce mai răcoare. Camera primitoare cu tapetul ei în stil victorian de la Charlotte Inn părea a fi undeva departe. Se dădu mai aproape şi-l apucă pe Jeffrey de mină.

Se mai scurseră cincisprezece minute până ce fu curăţat şi restul de pământ care acoperea lespedea de ciment. Când lespedea fu destul de curată, Harvey şi Martin coborâră pe suprafaţa ei ca să îndepărteze ce mai rămăsese necurăţat cu lopata.

Apoi Harvey se urcă din nou pe excavatorul lui şi îndreptă cupa exact deasupra lespezii. El şi cu Martin coborâră iar în groapă ca să lege cu cabluri de oţel mânerele lespezii de dinţii cupei.

— E-n regulă, Martin. Ieşi din groapă, zise Harvey, încântat să-i dea şi el lui Martin un ordin. Se urcă iar pe excavatorul lui. După care se uita la Jeffrey, la Kelly şi la Seibert şi spuse:

— Trebuie să vă mutaţi mai încolo. Acum am să răsucesc capătul spre voi.

Cei trei făcură ce li se ceruse. După ce se îndepărtară, Harvey se apucă iar de treabă.

Motorul excavatorului huruia şi se opintea. Apoi, cu un pocnet, capacul cavoului fu îndepărtat. Jeffrey observa că fusese lipit cu o substanţa asemănătoare catranului. Excavatorul trase lespedea într-o parte şi o lăsă să coboare pe pământ.

Toată lumea s-a adunat la marginea gropii. În cavou se odihnea un sicriu de argint.

— Nu-i aşa că-i o frumuseţe? Zise Chester Boscowaney. E unul dintre cele mai bune din seria asta. Nimic nu-i mai bun decât un coşciug Millbronne.

— Nu-i nici un pic de apă în cavou, spuse Seibert. Ăsta-i un alt semn bun.

Privirile lui Jeffrey alunecară deasupra întregului cimitir. Era o privelişte ciudată. Noaptea cobora repede. Pietrele funerare aruncau umbre înguste, purpurii, în jurul lor.

— Ei, acum ce vrei să faci, doctore? Îl întrebă Martin pe Seibert. Vrei să ridicăm sicriul ori preferi să cobori şi să-l deschizi acolo unde este?

Jeffrey îşi dădu seama că Seibert nu se putea hotărî.

— Niciodată nu mi-a plăcut să cobor în cavouri, zise el, dar, dacă ridicăm sicriul, consumăm şi mai mult timp. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine. Abia aştept să mă aşez la o masă bună.

Kelly simţi din nou cum i se răsuceşte stomacul.

— Pot să te ajut şi eu? Întrebă Jeffrey. Seibert se uită la Jeffrey.

— Ai mai făcut ceva de genul ăsta? S-ar putea să ţi se pară cam sinistru şi nu pot să-ţi garantez cum va mirosi, mai ales dacă a pătruns ceva apă înăuntru.

— N-or să fie probleme, zise Jeffrey, deşi era plin de îndoieli.

— Ăsta-i un sicriu Millbronne, interveni Chester Boscowaney, cu mândrie. Are o garnitură de cauciuc de jur-împrejur. N-o să fie nici un pic de apă.

— Am mai auzit eu de-astea, bombăni Seibert. Ei, hai, începem treaba!

Jeffrey şi Seibert păşiră pe marginea de beton a cavoului şi se lăsară în jos, pe cele două părţi ale coşciugului. Seibert era la picioarele coşciugului, Jeffrey la capătul lui.

— Îmi trebuie o manivelă, zise Seibert. Chester i-o dădu.

Seibert pipăi cu mâna partea din spate a sicriului până dădu de locul căutat. Apoi, virând manivela în gaură, încercă s-o răsucească. Trase cu toată puterea până reuşi s-o urnească, în cele din urmă, începu să se mişte cu un scrâşnet îngrozitor. Kelly tresări.

Sigiliul coşciugului se rupse cu un şuierat.

— Aţi auzit zgomotul ăla? Întrebă Chester Boscowaney. N-o să găsiţi nici un strop de apă înăuntru, credeţi-mă!

— Bagă-ţi degetele sub muchie, îi spuse Seibert lui Jeffrey, şi saltă în sus.

Capacul sicriului se deschise cu un scârţâit. Toată lumea îşi aruncă ochii înăuntru. Faţa şi mâinile lui Henry Noble erau acoperite de o pânză fină din ceva alb şi scămos. Pe dedesubt se vedea pielea de un cenuşiu-închis. Era îmbrăcat într-un costum albastru cu o cămaşă albă şi o cravată ecosez. Pantofii lustruiţi păreau noi. Pe satinul alb din interior se vedeau pete de mucegai verde.

Jeffrey încercă să respire pe gură ca să evite mirosul, dar, spre mirarea

lui, nu era chiar atât de rău. Se simţea mai mult un iz de mucegai decât un miros greu; parcă erai într-o pivniţă care nu mai fusese deschisă de multă vreme.

— Arată foarte bine, zise Seibert. Directorul casei funerare are complimentele mele. Nici urmă de apă.

— Mulţumesc, spuse Chester Boscowaney. Şi vă pot asigura că aveţi în faţă cadavrul lui Henry Noble.

— Ce-i chestia asta albă, scămoasă.

— Un fel de ciupercă, răspunse Seibert. O rugă pe Kelly să-i dea trusa lui. Kelly îi întinse geanta neagră.

Seibert păşi încet pe marginea coşciugului. Abia avea loc unde să-şi pună picioarele, dar se descurcă. Îşi aşeză geantă pe coapsele lui Henry Noble, o deschise şi scoase o pereche de mănuşi groase de cauciuc. După ce-şi puse mănuşile, începu să descheie cămaşa lui Noble.

— Eu ce pot să fac? Întrebă Jeffrey.

— Pentru moment nimic, răspunse Seibert. Dădu la iveală incizia suturată făcută la autopsia decedatului. Luă o foarfecă din geantă şi tăie cusătura, apoi desfăcu cele două laturi ale rănii. Ţesutul era uscat.

Jeffrey îşi îndrepta spinarea. Mirosul era acum mai neplăcut, dar Seibert nu părea să-l ia în seamă.

Seibert deschise rana, apoi băgă mâna în cavitatea abdominală şi scoase de acolo o pungă curată şi grea din plastic. Conţinutul avea o culoare închisă. Pungă avea în ea o cantitate destul de mare de lichid. Ridicând pungă în lumină, Seibert o clătină uşor, examinându-i conţinutul.

— Evrica! Exclamă Seibert. Iată ficatul.

Arătă cu degetul ca să vadă şi Jeffrey. Lui Jeffrey nu prea-i venea să se uite, dar îi făcu pe plac lui Seibert.

— Părerea mea e că fierea este încă ataşată de ficat.

Seibert aşeză punga pe pieptul lui Henry Noble şi desfăcu capsa. O duhoare puternică se răspândi în aerul umed al nopţii. Seibret vârî mâna înăuntru şi scoase ficatul. Îl răsuci în mână şi-i arătă lui Jeffrey fierea.

— Perfect! Zise el. E încă umedă. Credeam că se uscase. Palpă micul organ.

— Are şi ceva lichid înăuntru.

Puse ficatul şi fierea pe pungă din plastic. Băgă, din nou, mina în geanta lui neagră şi scoase de-acolo o seringă şi câteva sticluţe pentru eşantioane. Înţepă fierea şi extrase cât de multă bilă reuşi să găsească. Turnă câte puţin în fiecare dintre sticluţele de eşantioane.

Toată lumea urmărise mişcările lui Seibert cu atâta atenţie încât nu observase ce se mai întâmplă în jur. Nimeni nu văzuse un Chevrolet Celebrity albastru închiriat, oprindu-se în cimitir cu farurile stinse, şi nici nu auzise uşile deschizându-se şi paşii celor doi oameni care se apropiau.

Frank nu avusese o după-amiază liniştită. Încă o dată, ceea ce el crezuse că va fi o operaţie uşoara se transformase într-o mare durere de cap. Aşteptase cu plăcere să călătorească într-un avion cu reacţie particular, ceea ce nu mai făcuse niciodată. Dar, după ce se suise în avion şi-şi pusese centura de siguranţa, avusese o criză de claustrofobie. Nu-şi dăduse niciodată seama cât de mici erau aceste avioane particulare. Apoi, ca să se mai complice puţin lucrurile, nu reuşiseră să decoleze imediat din cauza numărului mare de avioane care soseau la Logan. După aceea, se mai schimba şi vremea.

La început, un front de ceaţa învăluise Capul şi insulele, apoi o furtună puternică năvălise dinspre vest, bombardând oraşul cu piatră de mărimea unor bile. Frank se dăduse jos din avion ca să aştepte sfârşitul furtunii în terminalul aviatic general. Până să obţină permisiunea de a decola şi până că vizibilitatea să devină destul de bună ca să aterizeze la Vineyard, se făcuse aproape şase.

Apoi, colac peste pupăză, zborul fusese un coşmar. Din cauza turbulenţelor, avionul săltase tot timpul ca un dop într-un râu vijelios. Frank avu rău de avion şi vărsă într-o pungă de hârtie. În tot acest timp, Vinnie trăncănise fără oprire despre cât de grozav era avionul. Ronţăise alune şi cartofi prăjiţi fără pauză.

Când ajunseră la Martha's Vineyard, Frank se simţea stors. Îl trimisese pe Vinnie să închirieze maşina, în timp ce el rămăsese în toaleta bărbaţilor. Abia după ce mâncase nişte biscuiţi crocanţi şi băuse o Cocă începuse să se simtă normal.

Se duseseră direct la Charlotte Inn. La recepţia din faţă întrebaseră de Kelly Everson. Frank recursese la aceeaşi şmecherie, pretinzând că este rudă cu ea, dar acum mai înflorise povestea, spunând că voia să-i facă o surpriză verişoarei lui. El şi cu Vinnie îşi făcuseră cu ochiul unul altuia când se apelase la acest mic şiretlic. Bineînţeles că se gândiseră la o supriză. Erau înarmaţi amândoi cu pistoale ascunse discret în tocuri atîmate de umăr, în timp ce Frank mai avea şi o nouă doză de tranchilizant în buzunar.

Dar surpriză se dovedi a-i fi destinată lui Frank. Femeia de la recepţia hanului Charlotte le spusese că, după părerea ei, cei doi Eversoni se aflau la cimitirul din Edgartown. Adăugase că domnul Everson petrecuse câtva timp la telefonul de lângă recepţie, încercând să aranjeze o întâlnire cu Harvey Tabor, operator de excavator. Când se întoarseră în maşină, Frank îi spusese lui Vinnie:

— La cimitir? Asta nu-mi sună bine deloc.

La început făcură ocolul cimitirului. Într-un copac era agăţat un bec care lumină patru persoane ce stăteau în faţa unui excavator.

— Acum ce-am de făcut? Întrebase Vinnie. El era cel de la volan.

— Ce naiba zici că fac ăştia? Se mirase Frank.

— Pare-se că dezgroapă pe cineva, răspunsese Vinnie cu un hohot

macabru. Ca într-un film de groază.

— Asta nu-mi place, zise Frank. Mai întâi, a apărut Devlin la Esplanade, iar acum doctorul ăsta-i în cimitir la miez de noapte ca să dezgroape morţi. Asta nu-i normal. Simt că mi se face pielea de găină.

Frank îl pusese pe Vinnie să mai dea roată cimitirului încă o dată ca să aibă el timp să se gândească ce era de făcut. Fusese o idee bună. Din partea opusă, reuşiseră să observe că mai erau două persoane jos, în groapa deschisă. În cele din urmă, Frank spusese:

— Hai să ne facem treaba. Stinge farurile şi apropie-te până la jumătatea drumului. De-acolo mergem pe jos.

Devlin nu avusese mai mult noroc decât Frank. Luase un avion comercial şi petrecuse cea mai mare parte din timp pe pistă din Boston. Chiar şi după ce porniseră, avionul avusese o oprire la Hyannis care durase patruzeci de minute. Ajunsese la Vineyard abia după ora şapte. Odată aflat acolo, trebuise să aştepte să i se dea pistolul pe care serviciul de securitate al aeroportului nu-i îngăduise să-l ţină la el în timpul zborului. Până să ajungă la Charlotte Inn, se făcuse aproape nouă.

— Scuzaţi-mă, spusese el, adresându-se femeii de la recepţie.

Ea tocmai citea ceva la lumina unei lămpi vechi de bronz.

Devlin ştia că arăta mai rău ca oricând, cu acea tăietură mare, suturată. După ce-i tăiaseră atâta păr, nu mai reuşise să-şi facă obişnuita lui coadă de cal. În schimb, încercase să-şi perie părul de pe partea cealaltă a capului peste locul cu rană cusută. Recunoştea şi el că rezultatul era, în cel mai bun caz, surprinzător.

Femeia ridică ochii din carte şi rămase uimită văzându-l pe Devlin. Pe lângă toate celelalte, Devlin îşi dădu seama că nu erau prea mulţi oaspeţi la Charlotte Inn care arborau un cercel în formă de cruce malteză.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări în legătură cu unii dintre oaspeţii dumneavoastră, începu Devlin. Din păcate, s-ar putea să folosească nume false. Una dintre aceste persoane e o tânără cu numele de Kelly Everson. Devlin o descrise. Cealaltă persoană este un bărbat de vreo patruzeci de ani. Îl cheamă Jeffrey Rhodes. E doctor.

— Îmi pare rău, dar noi nu dăm informaţii despre oaspeţii noştri, replică, scurt, femeia.

Se ridicase de pe scaun şi făcuse un pas în spate, de parcă s-ar fi aşteptat ca Devlin s-o înhaţe şi s-o zgâlţâie până obţinea ce dorea de la ea

— Păcat, răspunse Devlin. Dar poate că sunteţi de acord să-mi spuneţi dacă un tip înalt, cam corpolent, cu păr închis la culoare şi ochi umflaţi, căzuţi în fundul capului, a fost pe-aici şi a cerut lămuri despre aceeaşi pereche. Numele lui e Frank Feranno, dar nu stă să aleagă sub care nume-şi face datoria.

— Poate ar fi bine să vorbiţi cu directorul, zise femeia.

— E-n regulă, răspunse Devlin. O să mă descurc cu dumneata. A fost domnul ăsta pe aici? E cam atât de înalt.

Devlin ridică mâna în sus cam la distanţa de un metru optzeci.

Femeia era vizibil tulburată şi se mai înmuie puţin, sperând că în felul ăsta va scăpa de Devlin.

— A trecut pe aici un domn cu numele de Frank Everson, văr cu doamna Everson, zise ea. Dar nu Frank Feranno. În orice caz, nu cât am fost eu aici, la recepţie.

— Şi ce i-aţi spus acestui pretins văr? Întrebă Devlin. Asta nu înseamnă că-mi dezvăluiţi ceva despre un client al hanului, nu-i aşa?

— I-am spus că soţii Everson sunt, mai mult ca sigur, la cimitir.

Devlin clipi din ochi. Se uită o clipă atent la chipul femeii, să vadă dacă nu observa vreo ezitare, dar ea îi susţinu privirea. La cimitir? Nu-i venea să creadă că femeia minţea. Era vorba despre o altă întorsătură bizară a acestui caz ciudat?

— Care-i drumul cel mai scurt către cimitir? Întrebă Devlin.

Indiferent de ce se va întâmpla, avea sentimentul că timpul îl presa.

— Luaţi-o în jos pe strada asta şi faceţi primul cot la dreapta, îl lămuri femeia. Nu se poate să nu nimeriţi.

Devlin mulţumi femeii şi dădu fuga la maşină, atât cât îi îngăduia braţul bandajat.

Jeffrey se uită la Seibert cum cântăreşte ficatul lui Henry Noble în mâna stângă. Ţinându-l mai departe de el, ca să nu-i curgă pe haine soluţia de îmbălsămare, deschise punga din plastic cu restul organelor interne în descompunere ale decedatului. Jeffrey tresări atunci când Seibert dădu drumul ficatului îndărăt în pungă, cu un aer neglijent, şi îi lipi capătul ca să nu mai curgă din lichid.

Seibert tocmai se pregătea să pună Ia loc pungă în trupul lui Henry Noble, când se auzi o voce:

— Ce dracu' se petrece aici?

La fel ca toţi ceilalţi, Jeffrey ridică privirea în direcţia de unde se auzise vocea. Un bărbat păşi în cercul de lumină. Era îmbrăcat în pantaloni de culoare închisă, cămaşa albă, pulover şi un hanorac negru. În mână ţinea un pistol.

— Dumnezeule! Exclamă Frank cu repulsie Încremenise în faţa priveliştii sinistre a mormântului deschis. Greaţa de care suferise mai devreme îi reveni şi mai abitir.

Jeffrey îl recunoscu imediat pe bărbatul de la Esplanade şi din dreptul uşilor Bisericii Naşterii Domnului. Cum de reuşise să le ia urma? Şi ce era în capul lui?

Jeffrey şi-ar fi dorit o armă, orice mijloc de apărare. Ultima oară, omul

ăsta făcuse tot ce putuse ca să-l drogheze.

Frank începu să vomite din cauza imaginii cumplite şi a duhorii. Îşi acoperi gura cu mâna liberă şi se întoarse spre Kelly, Chester şi Martin. Cu o fluturare a pistolului le făcu semn lui Jeffrey şi lui Seibert să iasă din groapă.

Seibert se căţăra afară din cavou, întrebându-se dacă acest intrus era vreo rudă a lui Henry Noble.

— Eu sunt medicul legist, spuse el, sperând să aibă un ton oficial şi să domine situaţia.

Seibert mai avusese şi altădată de-a face cu membri ai familiei furioşi. Nimeni nu era încântat de autopsii, mai ales rudele. Făcu un pas înspre Frank şi ceilalţi.

Jeffrey observase reacţia lui Frank când dăduse cu ochii de Henry Noble şi-l văzuse cum întorsese capul. Aplecându-se înainte, apucă punga de plastic cu organele lui Noble. Trebuie să fi cântărit cam între un kilogram şi jumătate şi două kilogrme. Se ridică din cavou şi păşi pe iarbă, ţinând punga lingă şold şi puţin spre spate.

— Dumneata nu mă interesezi, îi spuse Frank lui Warren, îmbrâncindu-l grosolan într-o parte. Ia fă-te-ncoace, doctore Rhodes! Frank schimbă pistolul în mâna cealaltă, apoi scotoci în buzunar şi scoase seringa: Stânga-mprejur! îi porunci el lui Jeffrey. Vinnie, ai grijă să m-acoperi...

Jeffrey răsuci punga din plastic în aer şi o azvârli în capul lui Frank cu toată forţa de care fu în stare. Pungă se sparse la impact şi Frank se trezi sprijinit cu mâinile de pământ. Seringa alunecă pe movilă de pământ; pistolul se rostogoli în groapă, căzând cu un pocnet în cavou şi aterizând pe sicriu.

La început, Frank rămase năucit, nepricepând cu ce fusese lovit. Apoi se uită cu groază la zeama care fusese împroşcată pe el şi împrejurul lui, pe pământ. Recunoscând creierul şi ghemul întunecat al intestinelor, fu apucat de vărsături cumplite, între atacurile de vomă, încerca să şteargă mâzga care i se lipise pe cap şi pe umeri.

Jeffrey ţinea încă în mina punga din plastic goală, când Vinnie se repezi în cercul de lumină din marginea întunecată. Nervos şi încordat, îşi ţinea pistolul în ambele mâini.

— Nu mişcă nimeni! Strigă el. Cine mişcă, e mort! Îşi rotea arma în arcuri zvâcnite de la unul la altul.

Jeffrey nu-l văzuse pe complicele lui Frank. Dacă l-ar fi văzut, poate că n-ar fi riscat să-l lovească pe Frank.

Ţinându-şi armă aţintită asupra grupului, Vinnie păşi spre Frank care se ridicase tremurând în picioare. Stătea cu braţele întinse, scuturându-şi lichidul de pe mâini.

— Ţi-ai revenit, Frank? Întrebă Vinnie.

— Unde dracu' mi-e pistolul? Fu tot ce spuse Frank, în chip de răspuns.

— A căzut în groapă, zise Vinnie.

— Scoate-l! îi porunci Frank.

Îşi descheie fermoarul de la hanorac şi şi-l scoase cu grijă, după care-l azvârli la pământ.

Vinnie se apropie de groapă şi se uită în jos, neliniştit, încercând să vadă unde căzuse pistolul. Era foarte vizibil, între genunchii cadavrului. Henry Noble părea să privească în jos, spre el.

— N-am mai intrat într-un mormânt în viaţa mea, zise Vinnie.

— Adu-mi pistolul! Urlă Frank. Îi aruncă o privire furioasă lui Jeffrey şi spuse:

— Nemernicule! Îţi închipui că o să scapi cu şmecheria asta împuţită?

— Nu mişcă nimeni! Strigă Vinnie.

Se apropie de marginea mormântului. Abătându-şi o clipă privirile, sări jos. Se uită imediat îndărăt. Capul îi rămăsese deasupra nivelului gropii. Vinnie îşi aţinti armă asupra lui Chester, care stătea cu picioarele tremurând între Kelly şi Martin. Harvey era la stânga lui Martin. Jeffrey stătea aproape de Frank, în timp ce Seibert se aflǎ între Frank şi ceilalţi.

Când Vinnie se apleca să ia arma, Jeffrey se gândi la două posibilităţi: unu, să o ia la fugă şi să se ascundă în întuneric destul de repede ca să-i scape lui Vinnie, şi doi, de vreme ce el era acela pe care-l urmăreau de fapt, să se repeadă după el amândoi şi să-i lase pe ceilalţi în pace. Avea dreptate doar în prima privinţă.

Când Jeffrey o zbughi pe drumul cimitirului în întuneric, îl auzi pe Frank urlând:

— Aruncă-mi pistolul, nenorocitule! Părăsind cercul de lumină, Jeffrey fu imediat înghiţit de umbre. Îi trebuiră câteva clipe să se obişnuiască cu obscuritatea. Când reuşi, îşi dădu seama că nu era chiar o beznă totală, aşa cum îşi închipuise. Iarba umedă lucea de reflexele luminilor oraşului din jur. Siluetele pietrelor funerare îi aminteau în mod ciudat că aici se afla în lumea morţilor.

O maşină parcată, de culoare închisă apăru deodată în faţa lui Jeffrey. Se opri puţin ca să caute cheile de contact, dar nu găsi nici una. Uitându-se îndărăt spre locul luminat de deasupra mormântului lui Henry Noble, zări trupul mătăhălos al lui Frank îndreptându-se în direcţia lui. Vinnie rămase în urmă, păzindu-i pe ceilalţi.

Jeffrey ţâşni pe lângă maşină, intrând în umbrele nopţii. Îşi aminti că masivitatea lui Frank era înşelătoare şi că era suprinzător de agil şi de rapid. Jeffrey nu credea că-l va întrece pe Frank. Trebuia să născocească ceva. Să-şi facă un plan. Putea oare să ajungă în centrul oraşului? Fiind o noapte de sâmbătă, Edgartown trebuia să fie, cât de cât, animat, deşi sezonul turistic nu începuse încă.

Jeffrey auzi în spatele lui pocnetul înspăimântător al unui foc de armă. Frank ţintise asupra lui. Jeffrey auzi glonţul şuierându-i pe lângă tâmplă. Se

răsuci în cealaltă direcţie, spre stânga şi în afara drumului cimitirului.

Aplecându-se spre pământ, Jeffrey începu să se strecoare printre pietrele de mormânt. N-ar fi vrut să fie o ţintă uşoară. Se gândea cu groază că pe Frank nu-l mai interesa atât de mult să-l prindă viu. Acum, când nu mai alerga pe drum, paşii nu-i mai erau atât de siguri. Înaintarea îi era încetinită de pietre şi plăcuţe plate de mormânt. La un moment dat, se împiedică şi fu gata să-şi piardă echilibrul.

Reuşi să se ţină pe picioare numai apucând un obelisc de granit într-o strânsă îmbrăţişare. Obeliscul se clătină pe soclul lui, ameninţând să se răstoarne. Asta se întâmplă când Frank trase al doilea foc.

Glonţul se lovi de marginea obeliscului, exact sub braţul lui Jeffrey care făcu un pas înapoi. Uitându-se în direcţia gurii de pistol, îl văzu pe Frank alergând spre el. Distanţa se micşora.

Jeffrey iuţi pasul, cuprins de o panică din ce în ce mai mare. Repira greu şi simţea o durere într-o parte. Se rătăcise printre morminte. Nu ştia încotro să o mai ia. Nu era sigur dacă se îndrepta spre oraş.

Cu coada ochiului, Jeffrey zări mai multe construcţii cu un singur etaj şi bănui că erau cavouri. Se hotărî să alerge într-acolo. Luând-o în direcţia lor, nimeri pe un alt drum pietruit al cimitirului. Odată ajuns la şirul de cavouri, Jeffrey se ghemui între primele două. Strecurându-se în spatele lor, înainta de-a lungul şirului, apoi se întoarse în direcţia drumului. Se uită pe după un colţ să vadă ce face Frank.

Bărbatul era la vreo cincisprezece metri distanţă. Se oprise brusc în faţa primului cavou. Şovăi o clipă, apoi porni în direcţia lui Jeffrey. Acesta din urmă tocmai dădea să se întoarcă cu spatele, când Frank păşi brusc între două morminte şi dispăru din raza vizuală a lui Jeffrey.

Jeffrey stătu să se gândească ce să facă. O singură mişcare greşită şi ajungea în mâinile lui Frank. Amintindu-şi expresia de pe chipul lui Frank, după ce-l pocnise cu punga de organe în descompunere, Jeffrey îşi spuse că omul nu va fi prea iertător.

Chiar vizavi de locul unde stătea Jeffrey se vedea un cavou de marmură care părea mai vechi decât celelalte. Chiar şi pe întuneric, Jeffrey îşi dădu seama că uşa de fier era uşor întredeschisă.

După ce-şi mai aruncă încă o dată privirea spre drum, ca să îşi dea seama dacă se zărea Frank, Jeffrey se repezi la uşa deschisă. O împinse atât cât să se poată strecura în interiorul răcoros al cavoului. Încercă s-o închidă în urma lui, dar, când o trase, se auzi un hârşâit pe pardoseală. Jeffrey se opri imediat. Nu putea să rişte să mai facă vreun zgomot. Uşa rămăsese deschisă vreo şapte centimetri, ceva mai puţin decât atunci când o observase el prima oară.

Rotindu-şi privirea în interiorul celulei lui înguste, Jeffrey descoperi că singura lumină venea de la o fereastră mică, rotundă, plasată sus, pe peretele

din spate al cavoului.

Jeffrey bâjbâi spre lumina slabă care se strecură prin fereastră, făcând un pas mic cu piciorul drept, apoi trăgându-şi-l şi pe stângul după el. Pipăind în întuneric, descoperi nişte adâncituri pătrate în perete şi-şi dădu seama că erau pentru coşciuge.

Ajungând la peretele din spate, se lăsă pe vine în colţ. În timp ce ochii i se obişnuiau cu întunericul adânc, desluşi fâşia îngustă de lumină verticală ce pătrundea prin uşa deschisă.

Aşteptă. Nu se auzea nimic. I se păru că se scurseseră vreo cinci minute şi se întrebă cât mai avea de aşteptat până să se aventureze iar afară.

Apoi, cu un hârşâit de metal frecat de piatră, uşa veche a cavoului fu larg deschisă. Se trânti de peretele de piatră. Jeffrey sări în picioare.

Apoi o brichetă se aprinse şi lumină faţa rotundă a lui Frank. Ţinea bricheta în mâna întinsă. Jeffrey îl văzu pe Frank clipind din ochi, apoi zâmbind.

— Ia te uită! Ce bine se nimereşte! Eşti deja în mormânt.

Cămaşa îi era pătată şi părul i se lipise de cap din cauza fluidului de îmbălsămare. Zâmbetul sardonic al lui Frank se prefăcu în rânjet. Sări jos în cavou cu pistolul într-o mână şi bricheta în cealaltă.

Când ajunse la vreo doi metri distanţă, Frank se opri. Îndreptă pistolul spre faţa lui Jeffrey. În lumina flăcării scurte, trăsăturile lui Frank erau groteşti. Găvanele adânci ale ochilor parcă erau goale. Dinţii păreau galbeni.

— Trebuia să te trimit la St. Louis viu, mirii Frank, dar, după ce m-ai umplut de zoaiele alea puturoase, m-am răzgândit. O s-ajungi la St. Louis, n-ai grijă, dar între patru scânduri de brad, amice.

Pentru a doua oară în viaţa lui şi în zilele din urmă, Jeffrey fu nevoit să privească, fără împotrivire, capătul unei arme îndreptându-se spre el şi tremurând uşor, în timp ce se apăsa pe trăgaci.

— Frank! Strigă o voce răguşită. Numele fu repetat de ecou în încăperea îngustă.

Frank întoarse capul în cealaltă parte, maturând aerul cu pistolul. Un foc de armă zgudui mica încăpere. Apoi, un al doilea foc răsună în cavou. Jeffrey se trânti la pământ. Bricheta lui Frank se stinse. Se aşternură o tăcere înfricoşătoare şi o beznă totală.

Jeffrey rămase absolut nemişcat, cu mâinile deasupra capului şi cu obrazul lipit de pardoseală rece de piatră. Apoi auzi un glonţ şuierând.

Jeffrey îşi ridică încet capul, îngrozit de ceea ce avea să vadă. Frank era exact înaintea lui, trântit cu faţa în jos. Pistolul lui zăcea pe jos, prea departe ca să-l apuce cu mâna. În spatele lui Frank se vedea o pereche de picioare. Înălţându-şi şi mai mult capul, Jeffrey se pomeni în faţă cu chipul lui Devlin O'Shea.

— Ce surpriză! Exclamă Devlin. Uite-l şi pe doctorul meu preferat! Ţinea o brichetă aprinsă într-o mână şi o armă în cealaltă, întocmai ca Frank.

Jeffrey se chinui să se ridice în picioare. Devlin făcu câţiva paşi până la Frank şi-l întoarse pe partea cealaltă. Se aplecă şi-i pipăi carotida ca să-i ia pulsul.

— Fir-ar să fie! Zise el. Sunt un ţintaş prea bun. Zău că n-am vrut să-i fac de petrecanie. În orice caz, n-aveam intenţia să-l lichidez. Devlin se ridică şi se apropie de Jeffrey. De data asta, scuteşte-mă de înţepături otrăvite, îl avertiză el.

Jeffrey făcu un pas în spate şi se sprijini de perete. Devlin arăta mai rău decât Frank.

— Ce zici de noua mea pieptănătură? Îl întrebă Devlin, care observase reacţia lui Jeffrey. Asta i-o datorez imbecilului ăstuia de pe podea. Devlin îl arătă cu degetul pe Frank. Ia ascultă la mine, doctore, zise el. Am pentru tine o veste bună şi una proastă. Pe care vrei s-o auzi mai întâi?

Jeffrey ridică din umeri. Ştia că acum totul se sfârşise pentru el. Tot ce regreta era că Devlin apăruse tocmai acum, când erau atât de aproape de obţinerea mult doritei dovezi.

— Hai, îl îndemnă Devlin. N-o să mă ţii aici toată noaptea. Nu uita că mai e şi derbedeul ăla tânăr de colo care stă cu armă aţintită asupra prietenilor tăi. Ei, vrei s-auzi vestea bună sau vestea proastă?

— Vestea proastă, răspunse Jeffrey. Se întreba dacă Devlin nu-i va răspunde cu un foc bine ţintit. Vestea bună, pe care nu va apuca s-o audă, era că, măcar, va avea parte de o moarte rapidă.

— Şi eu care-aş fi pariat pe un car de bani că preferai să auzi mai întâi vestea bună. Dacă mă gândesc prin câte ai trecut până acum, aş zice că asta ţi-ar trebui. Ei, vestea proastă este că am de gând să te bag în puşcărie. Vreau să pun mâna pe banii ăia de recompensă de la Mosconi. Dar, hai să-ţi spun şi vestea bună. Am descoperit nişte informaţii care probabil c-or să dea peste cap condamnarea ta.

— Ce vrei să spui? Îl întrebă Jeffrey, uimit de această dezvăluire.

— Nu cred că-i momentul şi locul pentru o discuţie amicală, îi răspunse Devlin. Nu-l uita pe deşteptul ăla de Vinnie D'Agostino care stă cu degetul pe trăgaci. Uite, vreau să fac o învoială cu tine. Te rog să-mi dai concursul. Asta înseamnă că nu mai admit s-o iei la sănătoasa, să mă-mpungi cu ace sau să-mi dai cu serviete-n cap. Mă ocup eu de Vinnie, aşa că n-o să aibă nimeni nimic de suferit, dar te rog să fii drăguţ şi să creezi o mică diversiune. După ce-l dezarmez pe Vinnie, o să-l leg cu cătuşele de lespedea aia de mormânt care-i acolo jos, pe pământ. Pe urmă, chemăm poliţia din Edgartown. O să-i oferim o distracţie mai dihai decât aia de care a avut parte când au eşuat toate prezervativele alea pe plajă de la Chappaquiddick Island. Pe urmă, ne ducem cu toţii la masă. Ce zici?

Jeffrey abia reuşi să scoată o vorbă, de uimit şi ameţit ce era.

— Hai, doctore! îi zise Devlin. N-o să mă ţii aici toată noaptea. Ne-am

înţeles sau nu?

— Da, răspunse Jeffrey. Ne-am înţeles.

Charlotte Inn avea un restaurant foarte plăcut care dădea într-o curte interioară cu o fântână. Mesele erau acoperite cu feţe de masă albe, iar scaunele erau confortabile. O echipă de chelneri şi chelneriţe era gata să satisfacă orice dorinţă a mesenilor.

Dacă cineva i-ar fi descris lui Jeffrey, ceva mai devreme, scena de care se bucura acum, ar fi râs şi ar fi respins-o ca pe ceva imposibil. În jurul mesei se aflau patru persoane. La dreapta lui Jeffrey, stătea Kelly. Fata era vizibil neliniştită, dar avea un aer radios. La stânga lui Jeffrey, se aşezase Seibert. Nici el nu arăta deosebit de calm; îl îngrijora faptul că documentele de exhumare erau false şi că scena de la cimitir va fi cercetată de autorităţi. În faţa lui Jeffrey se afla Devlin, singurul de la acea masă care părea total relaxat. În loc de vin, el bea bere şi era deja la a patra sticlă.

— Doctore, îi zise Devlin lui Jeffrey. Eşti un om răbdător, încă nu ai întrebat nimic despre informaţia despre care ţi-am spus în cavou şi care te pune în libertate.

— Mi-a fost frică, îi răspunse Jeffrey cu sinceritate. Mi-a fost frică să sparg vraja sub care am trăit de când am plecat de acolo.

Totul se petrecuse aşa cum prevăzuse Devlin. Jeffrey făcuse multă gălăgie, ca şi cum el şi cu Frank se încăieraseră zdravăn lângă maşina închiriata. Când Vinnie se apropie să vadă dacă putea să-şi ajute şeful, Devlin îi răsărise din spate şi-l dezarmase cât ai clipi. Apoi apăruseră şi cătuşele.

Singura derogare de la planul iniţial fusese faptul că Devlin nu-i legase cătuşele lui Vinnie de lespedea mormântului. În schimb, îl legase direct de una dintre toartele sicriului.

— Tu şi Henry o să vă ţineţi companie reciproc, îi spusese el băiatului îngrozit.

Apoi, toţi ceilalţi se întoarseră la Charlotte Inn, unde Devlin se ţinuse de cuvânt şi chemase poliţia din Edgartown. Deşi fuseseră invitaţi şi ei la masă, Chester, Martin şi Harvey refuzaseră politicos, preferind fiecare să se destindă la el acasă, după coşmarul de la cimitir.

— Atunci, am să-ţi povestesc eu fie că vrei, fie că nu, spusese Devlin. Dar, mai întâi, am să-ţi spun câteva lucruri, în primul rând, aş vrea să mă scuz c-am tras asupra ta în hotelul ăla păduchios. Pe vremea aia eram şucărit şi te credeam un infractor adevărat. Un tip pe care ajunsesem să-l urăsc. Dar, pe măsură ce trecea timpul, am aflat mai multe despre cazul tău, puţin câte puţin. Mosconi nu prea m-a ajutat, aşa că n-a fost uşor. În orice caz, mi-am dat seama că se petrecea ceva, când nu te-ai mai purtat ca un oarecine care se eschivează de la plata cauţiunii. Pe urmă, când Frank a intrat în scenă, m-am lămurit că se întâmpla ceva ciudat, mai ales când mi-a ajuns la urechi că urma

să se-aleagă cu şaptezeci şi cinci de miare ca să te îmbarce spre St. Louis. Nu puteam să pricep nimic până n-am aflat că ăia care-l angajaseră pe Frank aveau interes să te tragă de limbă ca să le spui ceva ce descoperiseşi tu. Ei, în momentul ăla m-am hotărât să dau de mahării ăştia din afara oraşului. Îmi închipuiam că, fiind vorba despre o groază de bani, era ceva legat de droguri. Pe urmă, am aflat că nu era vorba despre asta. Ei, aici vine partea aia care aş zice că te interesează. Ce părere ai avea dacă ţi-aş spune că tipul care l-a angajat pe Frank Feranno poartă numele de Matt Davidson? Un Matt Davidson din St. Louis?

Lui Jeffrey îi căzu lingura din mină. Se uită la Kelly.

— Acel Matt din agenda de adrese a lui Harding, zise el. Mai mult decât atât, adăuga Jeffrey. Băgă mâna sub masă şi-şi luă geanta de sibir. Căută printre hârtiile dinăuntru şi scoase două copii ale dosarului acuzat/reclamant pe care le făcuse la tribunal. Le puse pe masă ca să le vadă toată lumea. Jeffrey arătă numele lui Matthew Davidson care apărea ca avocat al acuzării în procesul de malpraxis de la spitalul Suffolk General. Matthew Davidson a fost avocat al acuzării şi în procesul meu, adăugă Jeffrey.

Kelly puse mâna pe cealaltă hârtie conţinând informaţii privitoare la procesul de la Commonwealth.

— Avocatul acuzării în procesul ăsta, Sheldon Faber, a fost acelaşi ca în procesul soţului meu, spuse ea. Acum, dacă stau să mă gândesc, era din St. Louis.

— Daţi-mi voie să verific ceva, spuse Jeffrey, ridicându-se de la masă. Adresându-se lui Devlin, adăugă: Stai pe loc, mă întorc imediat.

Devlin fusese gata să-l urmeze. Jeffrey părăsi grupul şi se îndreptă spre telefonul public. Cerând cu Serviciul de Informaţii din St. Louis întrebă de numerele de telefon de la birou ale celor doi avocaţi. Numerele erau aceleaşi!

Jeffrey se întoarse la masă.

— Davidson şi Faber sunt parteneri. Trent Harding fusese angajatul lor. Kelly, ai avut dreptate. A fost o conspiraţie. Toată porcăria asta era condusă de avocaţii acuzării, care-şi stabiliseră propriile lor pretenţii şi declanşaseră procesele.

— Cam aşa mă gândisem şi eu, zise Devlin. Izbucni într-un hohot de râs. Am auzit de urmăritori de ambulanţe, dar indivizii ăştia îşi provoacă ei singuri accidentele. Inutil să mai spun că toate astea vor avea un efect pozitiv asupra recursului tău.

— Asta-mi dă mie de lucru, zise Seibert. Mie şi cromatografului meu. Avocaţii ăştia specializaţi în procese de malpraxis trebuie să-l fi angajat pe Trent Harding să contamineze fiolele de Marcaină şi să le plaseze în depozitele de medicamente ale sălilor de operaţie. Tot ce sper eu este că Henry Nobel a trecut prin asta pentru ultima oară. Trebuie să izolez toxină.

— Mă întreb dacă avocaţii ăştia sunt implicaţi în cazuri asemănătoare din

alte oraşe, spuse Kelly. Cât de extinsă este aria lor de acţiune?

— Eu nu pot decât să fac o presupunere, spuse Jeffrey, dar aş crede că totul depinde de câţi psihopaţi în genul lui Trent Harding sunt în stare să găsească. Clătina din cap.

— Niciodată nu i-am putut suferi pe avocaţi, zise Devlin.

— Kelly, spuse Jeffrey copleşit de emoţie, înţelegi ce înseamnă asta?

Kelly zâmbi:

— Nu mai avem nevoie de America de Sud.

Jeffrey o cuprinse în braţe. Nu-i venea să creadă. În sfârşit, se va întoarce la viaţa lui de dinainte. Exact la momentul potrivit ca s-o poată împărţi cu femeia pe care o iubea.

- Băiete! Strigă Devlin la unul dintre chelneri. Mai adu-mi un Bud şi ce-aţi zice de o sticlă de şampanie pentru îndrăgostiţi?

-

EPILOG

Luni,

29 mai 1989

11. 30 a. m.

Randolph îşi potrivi ochelarii ca să poată citi. Îşi drese glasul. Jeffrey stătea la o masă simplă de stejar în faţa lui, bătând darabana cu degetele pe suprafaţa ei zgâriată. Servieta de piele a lui Randolph se afla pe masă, în dreapta lui Jeffrey. Era deschisă. Jeffrey zări înăuntru o pereche de tenişi şi o groază de hârtii şi formulare legale.

Jeffrey purta o cămaşă de dril albastru-deschis şi pantaloni de bumbac bleumarin. După cum promisese, Devlin îl adusese pe Jeffrey îndărăt la Boston, unde-l predase autorităţilor.

Jeffrey nu fusese încântat de perioada petrecută la închisoare, dar încercase s-o folosească cât putuse mai bine. Îşi ridica moralul repetându-şi tot timpul că va sta acolo doar temporar. Avusese chiar timp să înceapă să joace baschet, lucru pe care nu-l mai făcuse de când era student la Medicină.

Jeffrey intrase în contact cu Randolph de la Charlotte Inn după masa festivă cu Devlin. Randolph se apucase imediat de treabă sau cel puţin aşa pretinsese. Asta se întâmplase cu o săptămână în urmă. Acum Jeffrey simţea că începe să-şi piardă răbdarea.

— Ştiu că tu îţi închipui că asta se poate face peste noapte, îi spuse Randolph, dar adevărul este că rotiţele justiţiei se învârtesc tare încet.

— Spune-mi esenţialul, îi replică Jeffrey.

— Esenţialul este că am înaintat formal trei moţiuni, îi răspunse Randolph. Prima şi cea mai importantă este cea privitoare la un nou proces de contravenţie. Pe asta am înaintat-o judecătoarei Janice Maloney, rugând-o să

renunţe la verdict pe motiv de erori de procedura...

— Cui îi pasă de erori de procedură? Izbucni Jeffrey, exasperat. Nu-i mai important că întreaga afacere a fost provocată de doi avocaţi ai acuzării care urmăreau să-şi umple buzunarele?

Randolph îşi scoase ochelarii:

— Jeffrey, îmi dai voie să termin? Ştiu că nu mai ai răbdare şi te înţeleg.

— Atunci termină, îi răspunse Jeffrey, apelând la toată răbdarea de care era în stare.

Randolph îşi puse iar ochelarii pe nas, apoi îşi coborî privirea la însemnările lui. Îşi drese încă o dată glasul:

— După cum ţi-am spus, continuă el, am înaintat o moţiune pentru un nou proces, pe baza erorilor de procedură şi a unor probe descoperite de curând care justifică revizuirea.

— Dumnezeule! Exclamă Jeffrey. De ce nu vorbeşti limpede? De ce o iei aşa, pe ocolite?

— Jeffrey, te rog, zise Randolph. Într-o astfel de situaţie, există proceduri care trebuie urmate. Nu poţi cere un nou proces pentru orice fel de probe. Trebuie să stabilesc clar că aceste probe noi pe care le avem nu puteau fi obţinute prin eforturi raţionale. Nu se acordă noi procese pentru incompetenţa avocaţilor. Pot să continuu? Întrebă el. Jeffrey aprobă din cap. Cea de-a doua moţiune pe care am înaintat-o priveşte amendarea recursului la sentinţa pentru malpraxis, spuse Randolph. Asta este o petiţie de reparaţie echitabilă extraordinară că urmare a unor probe recent descoperite. Jeffrey îşi dădu ochii peste cap. A treia moţiune pe care am prezentat-o priveşte o nouă audiere în legătură cu garanţia. Am discutat cu judecătoarea Maloney şi i-am explicat că nu a existat o intenţie de vătămare din partea ta şi că nu te-ai eschivat de la plata cauţiunii, ci că ai întreprins o investigaţie lăudabila şi, în final, încununată de succes, care a dus la dezvăluirea unor probe noi.

— Cred că eu aş fi exprimat toate astea un pic mai simplu, răspunse Jeffrey. Ei, ea ce-a răspuns?

— A răspuns că va lua moţiunea în considerare, replică Randolph.

— Minunat! Răspunse Jeffrey, ironic. În timp ce eu putrezesc aici, în închisoare, ea va lua moţiunea în considerare. Asta-i minunat! Dacă toţi avocaţii s-ar face doctori, toţi pacienţii şi-ar da duhul până să se rezolve maldărul de hârtii.

— Trebuie să ai răbdare, îl sfătui Randolph, care era obişnuit cu ironiile lui Jeffrey. Cred că mâine o să aflu ceva despre audierea privind garanţia. Într-o zi-două, te punem în libertate. Pentru celelalte probleme, va fi nevoie de mai mult timp. Avocaţii, ca şi doctorii, nu au obligaţia să dea garanţii, dar convingerea mea este că vei fi achitat.

— Mulţumesc, răspunse Jeffrey. Dar despre Davidson şi compania ce ai de spus?

— Mă tem că asta-i altă poveste, spuse Randolph, oftând. Bineînţeles că o să colaborăm cu împuternicitul districtual din St. Louis care m-a asigurat că se vor întreprinde cercetări. Dar, din păcate, el crede că şansele unei acuzaţii efective sunt reduse. În afara unor zvonuri, nu există probe ale unui parteneriat dintre Davidson şi Trent Harding. Singura dovadă a unei astfel de tovărăşii este însemnarea din agenda de adrese a domnului Harding, care nu poate demonstra sau proba natura acestei tovărăşii. În acelaşi fel, nu există nici o dovadă care să lege numele lui Trent Harding de batraco-toxina găsită de doctorul Warren Seibert în toate cazurile, după ce a izolat-o din bila domnului Henry Noble. Cu domnul Frank Feranno mort şi orice pretinsă asociere între el şi Davidson bazată, de asemenea, pe zvonuri, pentru moment, inculparea lui Davidson şi a lui Faber este puţin probabilă.

— Nu pot să cred! Replică Jeffrey. Deci, Davidson şi colegii lui se vor putea apuca în curând din nou de treabă, ca de obicei, deşi, probabil, nu în Boston.

— Ei, asta nu pot să ştiu, zise Randolph. Aşa cum am spus, se vor face cercetări. Dar, dacă nu se dau la iveală alte probe noi şi convingătoare, presupun că Davidson va face noi încercări. Firma lui este, fără îndoială, bine cunoscută în probleme de malpraxis. Şi, acest domeniu continuă să fie foarte profitabil. Dar poate că data viitoare vor face o greşeală. Cine ştie?

— Dar despre divorţul meu ce-ai de zis? Întrebă Jeffrey. Sper că ai veşti bune.

— Mă tem că şi în privinţa asta vor fi probleme, răspunse Randolph, băgându-şi hârtiile în servietă.

— De ce? Întrebă Jeffrey. Eu şi Carol nu avem dezacorduri. E un divorţ amical şi mutual acceptat.

— O fi fost mai demult, răspunse Randolph. Dar asta a fost înainte ca soţia ta să-l angajeze pe Hyram Clark ca avocat pentru divorţ.

— Ce importanţă are de cine se foloseşte?

— Hyram Clark are obiceiul să te strângă de beregată, zise Randolph. O să-ţi socotească şi plombele de argint din măsele când îţi va evalua averea. Trebuie să fim şi noi pregătiţi să angajăm pe cineva la fel de agresiv.

Jeffrey oftă din rărunchi.

— Poate că noi doi ar trebui să ne căsătorim, Randolph. Pare-se c-o să rămânem legaţi multă vreme.

Randolph râse în felul său reţinut, de aristocrat din Boston.

— Hai să vorbim şi despre lucruri mai vesele, propuse el. Ce planuri ai, în general? Cu această întrebare, Randolph se ridică.

Jeffrey se lumină la faţă:

— Imediat ce scap de aici, Kelly şi cu mine plecăm într-o vacanţă. Într-un loc cu mult soare. Probabil în Caraibi. Jeffrey se ridică şi el.

— Dar medicina cui o laşi? Îl întrebă Randolph.

— Am discutat deja cu anestezistul-şef de la Memorial, răspunse Jeffrey. Acolo lucrurile se mişcă mai repede decât rotiţele justiţiei. O să fiu repus în drepturi curând.

— Deci te întorci acolo?

— N-aş crede, răspunse Jeffrey. Kelly şi cu mine suntem aproape hotărâţi să ne mutăm în alt stat.

— Nu mai spune! Exclamă Randolph. Pare o relaţie serioasă.

— Aşa şi este, replică Jeffrey. Cât se poate de serioasă.

— Ei, în cazul ăsta, zise Randolph, poate n-ar fi rău să alcătuiesc un acord premarital preliminar.

Jeffrey îl privi pe Randolph neîncrezător, dar apoi văzu cum i se ridică colţurile gurii într-un zâmbet.

— Am glumit, spuse Randolph. Ce, ţi-ai pierdut simţul umorului?

sfârşit